

ROMAN

CHIMISTA

STEPHENIE
MEYER

DE LA AUTOAREA SERIEI AMURG,
BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

TREI

FICTION
CONNECTION

„Felul cum Meyer gestionează curiozitatea cititorului, întreținând și controlând fluxul informațiilor, demonstrează o măiestrie de virtuozi... Oamenii nu vor doar să citească romanele lui Meyer; ei vor să pătrundă în interiorul lor și să trăiască acolo.“

— Lev Grossman, *Time*

„Meyer scrie cu o claritate luminoasă, fără să se interpună nicio clipă între cititor și ceea ce își imaginează acesta. Originalitatea ei este incontestabilă.“

— Orson Scott Card, autorul seriei *Jocul lui Ender*

„Meyer este mai interesată de relații decât de convențiile superficiale ale genului... Lecția ei de viață pozitivă este dezarmantă.“

— Jeff Giles, *Entertainment Weekly*

„Nu citești un roman de Stephenie Meyer, ci îl trăiești, alături de personajele vii și convingătoare pe care le-a creat. Meyer are modul său special de a-l implica pe cititor în viața personajelor ei.“

— Ridley Pearson, autorul
bestsellerului *White Bone*

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-920-8

9 786067 199208

TREI

În acest thriller palpitant, o fostă agentă urmărită de superiorii săi trebuie să rezolve încă un caz pentru a-și dovedi nevinovăția și a-și salva viața.

A fost „arma” secretă a uneia dintre agențiile-fantomă ale guvernului american. Când a devenit incomodă, au decis să o lichideze. Ca să rămână în viață, s-a transformat într-un cameleon care jonglează cu identitățile și adresele.

L-au ucis pe singurul om în care avea încredere, însă ea reprezintă în continuare o amenințare. Vor s-o vadă moartă, și asta cât mai repede.

Când fostul șef îi oferă o cale de ieșire, realizează că ar fi singura șansă de a-și reinventa destinul. Dar pentru asta va trebui să accepte o ultimă misiune. Constată însă că informațiile pe care le obține o pun într-o situație și mai primejdioasă.

Hotărâtă să înfrunte direct amenințarea, se pregătește pentru cea mai dificilă luptă din viața ei, dar se îndrăgostește de un bărbat. Noua pasiune nu poate decât să-i micșoreze șansele de supraviețuire. Aflată în impas, își valorifică talentele unice în feluri pe care nu și le-a imaginat niciodată.

În acest roman cu o intrigă bine încheată, Stephenie Meyer creează o nouă eroină aprigă și fascinantă, cu abilități ieșite din comun. Ne arată încă o dată de ce este una dintre cele mai bine vândute autoare din lume.

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

De aceeași autoare:

Amurg

Lună nouă

Eclipsa

Zori de zi

Gazda

Noua și scurta viață a lui Bree Tanner

Twilight 10th Anniversary Edition: Life and Death

Stephenie Meyer

Chimista

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Design copertă: Mario J. Pulice
Foto copertă: Kelly Campbell

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Florin Paraschiv

Corectură:
Rodica Petcu
Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEYER, STEPHENIE

Chimista / Stephenie Meyer; trad.: Constantin
Dumitru Palcus. — București: Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-920-8

I. Palcus, Constantin Dumitru (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: The Chemist
Autor: Stephenie Meyer

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer
All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-920-8

*Această carte este dedicată lui Jason Bourne și Aaron Cross
(și, de asemenea, Asyei Muchnick și lui Meghan Hibbett,
complici entuziaști ai obsesiei mele)*

Capitolul 1

Sarcina de azi devenise un fapt obișnuit pentru femeia care acum își spunea Chris Taylor. Se trezise mult mai devreme decât i-ar fi plăcut, apoi demontase și pusese în ordine dispozitivele de siguranță pe care le folosea de obicei în timpul nopții. Era o mare bătaie de cap să le aranjezi seara, pentru ca la prima oră a dimineții să le strângi iar, dar nu merita să-și riște viața pentru un moment de delăsare.

După această corvoadă zilnică, Chris se urcase în sedanul ei banal — vechi de ani buni, dar fără vreo avarie majoră care l-ar fi făcut să iasă în evidență — și șofase ore în șir. Traversase trei granițe principale și nenumărate linii minore de pe hartă și, chiar și după ce ajunsese îndeajuns de departe, evitase să intre în orașele întâlnite în cale. Țsta era prea mic, ăla avea doar două căi de acces, celălalt părea să aibă atât de puțini vizitatori încât i-ar fi fost imposibil să nu iasă în evidență, în pofida tuturor elementelor banale din care-și alcătuisese camuflajul. Memoră câteva locuri în care ar fi putut dori să se întoarcă — un magazin cu materiale de sudură, unul cu articole militare și o piață de legume și fructe. Se apropia sezonul piersicilor și trebuia să-și facă provizii.

În sfârșit, după-amiaza târziu, ajunse într-un loc aglomerat în care nu mai fusese niciodată. Chiar și biblioteca publică era plină de oameni.

Îi plăcea să intre în biblioteci când era posibil, era mai greu să i se ia urma.

Parcă mașina pe latura vestică a clădirii, dincolo de aria de acoperire a singurei camere de supraveghere instalate deasupra intrării. Înăuntru, toate computerele erau ocupate și în jur mișunau destui care așteptau să se elibereze vreunul, așa că-și ocupă timpul căutând ceva adecvat în secția de biografii. Constată că deja citise tot ce ar fi putut să-i fie util. Apoi găsi ultima carte a autorului ei preferat de romane de spionaj, un fost membru al Navy SEAL, și mai luă și câteva titluri de pe raft. În timp ce-și căuta un fotoliu comod în care să aștepte, avu un sentiment de vinovăție. Să furi dintr-o bibliotecă i se părea de-a dreptul rușinos. Dar avea suficiente motive să nu-și facă o legitimație de bibliotecă și exista o oarecare probabilitate să găsească în acele cărți lucruri care să-i ofere mai multă siguranță. Iar siguranța era întotdeauna mai importantă decât vinovăția.

Își dădea seama că gestul ei era 99% inutil — era improbabil să găsească ceva de utilitate concretă într-o operă de ficțiune —, dar parcursese deja cu mult timp în urmă literatura științifică disponibilă. În absența unor surse de încredere, se mulțumea cu cele mai obscure. Se panica mai mult ca de obicei când nu avea *nimic* de studiat. Și chiar găsisese o informație ce părea utilă în ultima ei captură. Începuse deja s-o includă în rutina ei.

Se așeză într-un fotoliu ponosit într-un colț mai ferit de unde putea să vadă destul de bine compartimentele cu computere și se prefăcu apoi că citește cartea de deasupra teancului. După cum își împrăștiaseră obiectele personale pe birouri — unul chiar se descălțase de pantofi —, era clar că utilizatorii computerelor aveau de gând să stea acolo multă vreme. Locul cel mai bun era folosit de o adolescentă care-și adusesese un teanc de enciclopedii și dicționare, având pe chip o

expresie chinuită. Fata nu părea să fi intrat pe rețelele de socializare — chiar își nota conștiincioasă titlurile și autorii generați de motorul de căutare. În timp ce aștepta, Chris își ținea capul aplecat deasupra cărții, pe care o cuibărise în îndoitura brațului stâng. Cu lama ascunsă în mâna dreaptă, detașă cu mișcări experte senzorul magnetic lipit de cotor și îl ascunse între pernă și brațul capitonat al fotoliului. Prefăcându-se dezinteresată, trecu la următoarea carte din teanc.

Chris era pregătită, cu cărțile fără etichetele antifurt în rucsac, când adolescenta plecă să găsească altă sursă de informare. Fără să sară brusc în picioare sau să arate că ar fi grăbită, Chris se așezase pe scaun înainte ca toți ceilalți să-și dea seama măcar că își rataseră șansa.

De obicei, avea nevoie de trei minute ca să-și verifice e-mailul.

După asta, urmau alte patru ore — dacă nu conducea la întâmplare — în care să se întoarcă la locuința ei temporară. Apoi, bineînțeles, reasamblarea dispozitivelor de siguranță înainte să se poată culca, în sfârșit. Ziua de verificare a e-mailului era întotdeauna lungă.

Deși nu exista nicio legătură între viața ei prezentă și acest cont de e-mail — fără adrese de IP repetate, fără discuții despre locuri sau nume —, de îndată ce termina de citit și, dacă era necesar, de răspuns la e-mail, avea să iasă pe ușă și să părăsească în viteză orașul, îndepărtându-se cât mai repede de acea localitate. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate devenise mantra involuntară a lui Chris. Ducea o viață în care pregătirile erau esențiale, dar, după cum își spunea adesea, fără ele n-ar mai fi avut viață deloc.

Ar fi fost frumos să nu mai fie nevoită să riște astfel, dar banii n-aveau cum să-i ajungă la nesfârșit. De obicei, găsea câte o slujbă neînsemnată la vreun local de familie,

preferabil unul care-și ținea situația financiară scrisă de mână, dar în genul ăsta de joburi se câștigau bani la limita subzistenței — pentru hrană și chirie. Niciodată de ajuns pentru lucrurile scumpe din viața ei, cum ar fi documentele de identitate false, aparatura de laborator și diferiții compuși chimici pe care-i strângea. Așa încât avea o prezență cât mai discretă pe internet, unde reușea să-și găsească din când în când câte un client care să și plătească, și făcea tot ce-i stătea în puteri pentru ca genul ăsta de muncă să n-o aducă în atenția celor care voiau să o vadă moartă.

Ultimele două zile de e-mailuri nu dăduseră deloc roade, așa încât văzu cu încântare că avea un mesaj nou în căsuță. Încântarea dură cam două zecimi de secundă, cât îi luă să proceseze adresa expeditorului.

l.carston.463@dpt11a.net

Fix așa — adresa lui reală de e-mail, care ducea direct la foștii ei angajatori. În timp ce simțea cum i se zbârlește părul de pe ceafă și adrenalina îi inundă corpul — *Fugi, fugi, fugi* părea că îi urlă în vene — o parte din ea nu reuși să-și stăpânească uimirea în fața unei asemenea aroganțe. Întotdeauna subestimase cât de incredibil de nepăsători puteau să fie.

Nu se poate să fie deja aici, își zise ea cuprinsă de panică, căutând deja cu privirea indivizi cu umerii prea lați pentru costumele închise la culoare, tunsori cazone, pe oricine s-ar fi apropiat de locul în care se afla. Se uită pe geam și-și zări mașina — părea intactă, dar, pe de altă parte, nici nu stătuse cu ochii pe ea.

Deci o găsiseră din nou. Dar nu aveau cum să știe unde va hotărî să-și verifice e-mailul. În această privință respecta cu religiozitate principiul alegerii întâmplătoare.

Chiar în acel moment, o alarmă se declanșase într-un birou cenușiu curat și ordonat sau în mai multe, posibil cu

lumini roșii intermitente. Bineînțeles că această adresă de IP era urmărită cu prioritate. Urmau să fie mobilizate echipele. Dar chiar dacă foloseau elicoptere — și exista această posibilitate —, tot mai avea câteva minute la dispoziție. Suficient cât să vadă ce dorea Carston.

Subiectul mesajului era N-ai oboșit să fugi?

Nemernicul!

Deschise mesajul, care nu era lung.

Politica s-a schimbat. Avem nevoie de tine. Ar fi de ajutor niște scuze neoficiale? Putem să ne întâlnim? Nu ți-aș cere asta, dar sunt vieți la mijloc. Multe, multe vieți.

Întotdeauna îi plăcuse de Carston. Părea mai uman decât mulți dintre cei în costume negre din departament. Unii dintre ei — mai ales cei în uniforme — erau de-a dreptul înspăimântători. Dar asta era probabil o ipocrizie, ținând cont de specificul activității în care fusese angrenată.

Așadar, era de la sine înțeles că stabiliseră contactul prin intermediul lui Carston. Știau că era singură și speriată și trimiseseră un prieten vechi ca s-o facă să se simtă în largul ei. Era logic și probabil că ar fi sesizat manevra și singură, cu atât mai mult cu cât aceeași manevră fusese folosită într-unul dintre romanele pe care le furase.

Își îngădui să tragă aer în piept și să reflecteze intens o jumătate de minut. Trebuia să se concentreze pe următoarea mișcare — să iasă din biblioteca aia, din orașul și din statul ăla, cât mai repede posibil — și să hotărască dacă acea mișcare era suficientă. Mai era sigură identitatea ei actuală sau avea nevoie de o schimbare?

Totuși, ceea ce insinua oferta lui Carston nu o lăsă să se concentreze.

Și dacă...

Dacă asta chiar era o cale prin care să-i convingă s-o lase în pace? Dacă certitudinea că era vorba de o capcană se născuse din paranoia și din prea multele lecturi de romane cu spioni?

Dacă misiunea era îndeajuns de importantă, poate că-i vor da în schimb viața.

Neverosimil.

Cu toate acestea, nu avea niciun rost să pretindă că e-mailul lui Carston se rătăcise.

Răspunse așa cum credea că sperau ei să răspundă, deși abia dacă-și schițase un plan.

Obosită de multe lucruri, Carston. Unde ne-am întâlnit prima oară, peste o săptămână, la prânz. Dacă văd că ești însoțit, am dispărut, bla-bla-bla. Nu mă-ndoiesc că știi care-i mersul. Nu fi prost.

Aproape instantaneu se răsuci și se ridică să plece cu o mișcare fluidă pe care și-o perfecționase și care o făcea să pară mult mai relaxată decât era. Număra secunde în minte, estimând timpul necesar unui elicopter ca să parcurgă distanța dintre Washington DC și locul în care se afla. Desigur, puteau să alerteze forțele locale, dar nu era stilul lor.

Nu era deloc stilul lor uzual, și totuși... avea senzația nefondată, dar apăsătoare, că ei s-ar fi putut plictisi de stilul ăsta. Nu ajunseseră la rezultatele așteptate și nu prea aveau răbdare. Erau obișnuiți să obțină exact ceea ce doreau, fix când doreau. Și o voiau moartă de trei ani.

Acest e-mail semnifica în mod cert o schimbare de politică. Dacă *era* într-adevăr o capcană.

Trebuia să presupună că era. Modul ăsta de a vedea lucrurile, de a-și construi lumea, era motivul pentru care

încă mai respira. Dar o mică parte a creierului ei începuse deja să spere prostește.

Știa că ia parte la un joc cu o miză mărunță. O singură viață. Doar viața ei.

Iar viața aceasta, pe care o conservase împotriva unor forțe copleșitoare, era doar atât și nimic mai mult: o viață. Cel mai elementar dintre lucrurile elementare. O inimă care bate și doi plămâni care se dilată și se contractă.

Era vie, da, și luptase din răspuțeri ca să rămână așa, dar în nopțile ei cele mai grele se întreba uneori pentru ce anume se lupta. Merita viața pe care o ducea toate aceste eforturi? N-ar fi fost *liniștitor* să închidă ochii și să nu-i mai deschidă niciodată? Nu era neantul mai suportabil decât teroarea neîncetată și efortul permanent?

Un singur lucru o împiedicase să răspundă *Da* și să aleagă una dintre soluțiile nedureroase care-i stăteau la dispoziție pentru a ieși din scenă, și anume un simț de competiție hiperdezvoltat. Îi folosise mult în școală, iar acum o ajuta să rămână în viață. Nu voia să-i lase să *câștige*. Nici prin cap nu-i trecea să-i lase să-și rezolve problema cu ușurință. Probabil că în final aveau să-i vină de hac, dar pentru asta trebuiau să *se străduiască*, fir-ar să fie, și să și sufere pe deasupra.

Era în mașină acum și la șase intersecții de cea mai apropiată intrare pe autostradă. Peste părul scurt își pusese o șapcă de baseball neagră, ochelarii bărbățești îi acopereau în mare parte fața și un hanorac larg îi masca silueta zveltă. Un observator neatent ar fi putut să creadă că e un adolescent.

Cei care o voiau moartă suferiseră deja puțin și, amintindu-și, se pomeni că zâmbește. Era ciudat cât de puțin o deranja acum ideea de a ucide oameni, ba chiar cât de multă satisfacție îi dădea. Devenise însetată de sânge, ceea ce era paradoxal, dacă luai în calcul toate aspectele. Petrecuse șase

ani sub tutela lor și, în tot acel timp, nu reușiseră nici pe departe s-o doboare, s-o transforme într-o persoană căreia să-i placă munca pe care o presta. Dar cei trei ani în care fugise de ei schimbaseră o mulțime de lucruri.

Știa că nu i-ar fi făcut plăcere să ucidă o persoană nevinovată. Era sigură că acel prag nu fusese trecut și nici n-avea să fie. Unii oameni din domeniul ei de activitate — fostul ei domeniu — erau realmente psihopați, dar îi plăcea să creadă că tocmai asta era motivul pentru care colegii nu erau la fel de buni ca ea. Aveau motivații greșite. Faptul că detesta ceea ce făcea îi dădea puterea de a face cel mai bine lucrurile.

Acum, să ucidă însemna să câștige. Nu tot războiul, doar câte-o bătălie mărunță, dar fiecare dintre ele rămânea o victorie. Inima altcuiva înceta să bată, iar a ei continua să pulseze. Cineva venea să-i facă de petrecanie și, în loc de o victimă, găsea un animal de pradă. Un păianjen solitar, invizibil în spatele capcanei de funigiei.

În asta o transformaseră. Se întreba dacă se mândreau cât de cât cu realizarea lor sau dacă doar regretau că nu o striviseră la timp.

După ce străbătu câțiva kilometri pe autostradă, se simți mai bine. Mașina ei era un model popular, o mie de vehicule identice însoțind-o acum, iar plăcuțele de înmatriculare furate urmau să fie înlocuite de îndată ce găsea un loc ferit în care să se oprească. Nu exista nimic care s-o lege de orașul din care tocmai plecase. Trecuse de două ieșiri și o luase pe a treia. Dacă voiau să blocheze autostrada, habar n-aveau unde ar fi trebuit să o facă. Era încă ascunsă. Încă în siguranță. Deocamdată.

Bineînțeles, nici nu se punea problema să se ducă direct acasă. Drumul de întoarcere dură șase ore, ocolind pe mai multe autostrăzi și șosele obișnuite, verificând în permanență că n-o urmărea nimeni. Când ajunsese în sfârșit

la mica ei locuință închiriată — echivalentul arhitectural al unei rable — era deja pe jumătate adormită. Se gândi să-și facă o cafea, comparând în minte beneficiile aduse de cofeină cu povara unei sarcini suplimentare, și decise să se folosească de ultimele rămășițe de energie ca să termine ce avea de făcut.

Urcă târându-și picioarele cele două trepte șubrede ale verandei, evitând din reflex locul mâncat de putregai din stânga primeia, și descuie broasca dublă a ușii blindate pe care și-o instalase în prima săptămână când se stabilise acolo; pereții — doar grinzi din lemn, placaj, plăci de rigips și vinilin — nu ofereau același grad de siguranță, dar statisticile arătau că intrușii atacă prima dată ușile. Nici gratiile de la ferestre nu erau obstacole de netrecut, dar erau de ajuns ca să-l îndemne pe eventualul spărgător de locuințe să caute o țintă mai ușoară. Înainte să răsucească mânerul, apăsă butonul soneriei. Trei apăsări în succesiune rapidă care unui observator i-ar fi părut o apăsare lungă. Pereții subțiri abia dacă reușiră să estompeze clinchetul soneriei. Intră rapid, ținându-și respirația, pentru orice eventualitate. Nu auzi niciun zgomot de pași pe cioburi de la vreun geam spart, așa că expiră și închise ușa în urma ei.

Își concepuse singură sistemul de siguranță al locuinței. Profesioniștii pe care-i studiasse la început aveau propriile lor metode. Niciunul nu avea metodele ei speciale. Nici autorii diferitelor romane pe care acum le folosea ca manuale neverosimile. Toate celelalte lucruri pe care avusese nevoie să le știe puteau fi găsite pe YouTube. Câteva piese dintr-o mașină de spălat veche, un microcontroler comandat online, o sonerie nouă și diverse alte achiziții îi fuseseră de ajuns ca să-și instaleze o capcană solidă.

Încuie ușa și apăsă pe întrerupătorul cel mai apropiat ca să aprindă luminile. Era montat într-un panou comun cu

alte două întrerupătoare. Cel din mijloc era fals. Al treilea, cel mai îndepărtat de ușă, era conectat la același semnal de tensiune scăzută ca și soneria. La fel ca acea instalație și ușă, panoul era mai nou cu câteva decenii decât orice altceva din mica încălzire din față, care era o combinație de cameră de zi, sufragerie și bucătărie.

Toate arătau așa cum le lăsase: mobilier ieftin, redus la minimum, nimic masiv după care să se ascundă un adult — blaturi de bucătărie și mese goale, fără ornamente sau opere de artă. Un mediu steril. Cu pardoseala în nuanțe avocado și muștar și tavanul cu tencuială texturată, semăna puțin cu un laborator.

Poate că mirosul contribuia la impresia de laborator. Camera era atât de meticolos igienizată, încât un intrus probabil s-ar fi gândit că mirosul de substanțe pentru întreținerea piscinelor venea de la dezinfectantele de curățenie. Dar numai dacă pătrundea în casă fără să declanșeze sistemul de securitate. Dacă declanșa sistemul, n-ar mai fi avut timp să remarce prea multe detalii legate de încălzire.

Restul casei era alcătuit dintr-un dormitor mic și o baie, aranjate în linie dreaptă de la ușa principală la peretele îndepărtat, cu nimic în drum de care să se împiedice. Stinse lumina, ca să nu se mai întoarcă la întrerupător.

Cu mișcări de somnambul, intră în dormitor. Nu mai aprinse veioza, pentru că prin jaluzele pătrundea suficientă lumină de la neonul roșu al benzinăriei de peste drum. Mai întâi, luă două dintre pernele umplute cu fulgi de pe patul dublu care ocupa cea mai mare parte a spațiului și le aranjă astfel încât să semene cu un corp omenesc. Apoi îndesă în fețele de pernă pungile umplute cu sânge fals pentru costumele de Halloween. De aproape, sângele nu arăta prea veridic, dar pungile erau pentru un atacator care spărgea fereastra, dădea la o parte jaluzelele și trăgea din acel loc.

În lumina slabă de neon n-ar fi reușit să detecteze diferența. În continuare, se ocupă de cap — masca pe care o folosise era o altă achiziție de la reducerile de după Halloween, o imitație parodică după un politician care se făcuse de râs la alegeri —, culoarea pielii era destul de realistă. O umpluse cu cârpe ca să aibă aproximativ mărimea capului ei și-i cususe o perucă brunetă. Și cel mai important, ascuns între șuvițele de nailon era un fir conductor subțire, care se strecura printre saltea și somieră. Un fir identic trecea prin pernă și străpungea capul așezat pe aceasta. Trase cearșaful și pătura de pe pat, aranją, apoi răsuci laolaltă capetele celor două fire. Joncțiunea era foarte fragilă. Dacă atingea capul, fie și foarte ușor, sau mișca doar un pic corpul, firele se separau.

Se ridică și își verifică opera cu ochii mijiiți. Nu era cea mai reușită, dar forma din pat semăna cu o persoană care dormea. Chiar dacă un intrus n-ar fi crezut că era Chris, tot trebuia să-l neutralizeze pe cel din pat înainte de a porni în căutarea ei.

Prea obosită ca să-și îmbrace pijamaua, își dădu doar blugii jos. Era suficient. Luă a patra pernă și trase de sub pat sacul de dormit; parcă erau mai mari și mai grele ca de obicei. Le târî în baia minusculă și le aruncă în cadă. Simțea că nu mai are putere pentru ritualul de seară: nu se mai spală pe față, ci doar pe dinți.

Pistolul și masca de gaze erau sub chiuvetă, ascunse sub un teanc de prosoape. Își trase masca pe cap, strânse curelele, apoi își puse palma peste filtru și inhală pe nas, ca să-i verifice etanșeitarea. Masca i se lipi de figură cum trebuia. Întotdeauna se întâmpla la fel, dar nu lăsa niciodată obișnuința sau oboseala să o facă să sară peste verificările de siguranță. Puse pistolul în savoniera montată pe perete, deasupra căzii. Nu-i plăcea să folosească pistolul — știa să tragă binișor în comparație cu un civil complet neantrenat,

dar nu ca un profesionist. Totuși, nu avea de ales. Într-o zi, inamicii ei urmau să-i descifreze sistemul și cei trimiși să o lichideze aveau să poarte și ei măști de gaze.

Sincer, era surprinsă că șmecheria ei o salvase atâta timp.

Având ascuns sub breteaua sutienului un tub filtrant sigilat, se târi în dormitor. Îngenunche în dreapta patului, lângă gura de ventilație din podea, pe care n-o folosise niciodată. Grilajul care o acoperea probabil că nu era atât de prăfuit cât ar fi trebuit, șuruburile din partea de sus erau strânse doar pe jumătate, iar cele de jos lipseau, dar era sigură că o persoană care s-ar fi uitat pe fereastră n-ar fi observat aceste detalii și nici n-ar fi înțeles ce înseamnă dacă le-ar fi văzut. Sherlock Holmes era cam singurul din cauza căruia *nu* era îngrijorată că ar fi încercat să-i ia viața.

Desfăcu cele două șuruburi și dădu capacul la o parte. Câteva lucruri ar fi fost imediat evidente pentru cel care s-ar fi uitat în interiorul gurii de ventilație. Unu, capătul era etanșat, prin urmare nu mai era funcțională. Doi, găleata albă mare și cutia cu baterii probabil că n-aveau ce să caute acolo. Ridică apoi capacul găleții și imediat o întâmpină același miros chimic care infuzase camera din față, atât de familiar încât abia dacă-l remarcă.

Căută în spatele găleții și scoase mai întâi un mic dispozitiv improvizat alcătuit dintr-o bobină, brațe metalice și fire electrice subțiri, apoi un flacon din sticlă de mărirea unui deget și, în sfârșit, o mănușă de cauciuc. Așeză bobina — piesa pe care-o recuperase de la o mașină de spălat stricată — astfel încât brațele ce ieșeau din ea să fie pe jumătate cufundate în lichidul incolor din găleată. Clipi de două ori, încercând să rămână trează și vigilentă, pentru că asta era partea delicată. Își puse mănușa pe mâna dreaptă, apoi scoase tubul de sub breteaua sutienului și îl ținu pregătit în

mâna stângă. Cu dreapta, inseră cu grijă flaconul în găurile pe care le făcuse în brațele metalice. Flaconul se afla sub suprafața acidului, pudra albă din interiorul lui fiind inertă și inofensivă. Totuși, în cazul în care curentul electric care trecea prin firele fixate atât de fragil pe pat era întrerupt, pulsul ar fi declanșat închiderea brațelor metalice acționate de bobină și sticla s-ar fi spart. Pudra albă s-ar fi transformat în ceva nici inert, nici inofensiv.

În esență, era aceeași instalație pe care-o avea și-n camera din față, doar că aici conexiunea era mai simplă. Capcana aceasta era funcțională doar în timp ce dormea.

Puse la loc mănușa și capacul gurii de aerisire și apoi, fără să se simtă pe deplin ușurată, se întoarse în baie. Ușa, la fel ca gura de ventilație, ar fi putut oferi un indiciu cuiva la fel de atent la detalii ca domnul Holmes — benzile de cauciuc moale aplicate pe toate marginile nu erau o dotare standard. Nu izolau complet baia de dormitor, dar aveau să-i ofere un oarecare răgaz.

Se lăsă ușor în cadă, pe sacul de dormit pufos. Îi luase ceva timp până se obișnuise să se culce cu masca pe față, dar acum nici măcar nu se mai gândea la asta în timp ce adormea recunoscătoare.

Intră în coconul din puf de gâscă și nailon, până când simți în șale conturul pătrășos al iPad-ului. Era conectat la un prelungitor care se alimenta de la cablajul din camera din față. Dacă în acel circuit puterea electrică ar fi fluctuat, iPad-ul ar fi vibrat. Știa din experiență că era de ajuns s-o trezească, chiar și așa obosită cum era. Mai știa că putea să desigileze tubul — rămas în mâna ei stângă, strâns la piept ca un ursuleț de pluș — și să-l atașeze la masca de gaze în mai puțin de trei secunde, în ciuda faptului că ar fi fost pe jumătate trează, pe întuneric și ținându-și respirația. Se antrenase de foarte multe ori, apoi își dovedise îndemânarea

în cele trei situații de urgență care nu fuseseră antrenamente. Supraviețuise. Organismul ei funcționa.

Epuizată cum era, trebuia să-și lase mintea să treacă în revistă părțile rele ale zilei înainte de a-i îngădui să rămână inconștientă. Era groaznic — ca o durere-fantomă a unui membru amputat, care, fără vreo legătură cu corpul ei, era totuși prezentă — să știe că o găsiseră din nou. Nici răspunsul pe care-l dăduse la e-mail n-o mulțumea. Planul îi venise în minte prea impulsiv ca să fie sigură de el. Și îi impunea să acționeze mai rapid decât i-ar fi plăcut.

Știa teoria — uneori, dacă alergi direct spre tipul care ține în mână pistolul, poți să-l iei prin surprindere. Fuga era întotdeauna mișcarea ei preferată, dar de data asta nu vedea o cale de ieșire. Poate mâine, după ce creierul ei oboșit își va fi revenit.

Înconjurată de rețeaua ei de protecție, adormi.

Capitolul 2

În timp ce aștepta să apară Carston, se gândi la dățile în care departamentul încercase s-oucidă.

Barnaby — doctorul Joseph Barnaby, mentorul ei, ultimul prieten pe care-l avusese — o pregătise pentru prima tentativă. Dar cu toată prudența lui, cu toată planificarea și paranoia adânc înrădăcinată, numai norocul chior, sub forma unei cești de cafea în plus, îi salvase viața.

Începuse să aibă probleme cu somnul. Se împlineau șase ani de când lucra cu Barnaby și, cam pe la jumătatea acestei perioade, el îi spusese ce bănuia. La început, n-a vrut să creadă că ar fi putut să aibă dreptate. Doar își făceau treaba conform ordinelor primite, și o făceau bine. *Nu te poți gândi la asta ca la o situație pe termen lung*, insistase el, deși lucra în aceeași divizie de șaptesprezece ani. *Oamenii ca noi, care trebuie să știm lucruri pe care nimeni nu vrea să le știm, în cele din urmă devin incomozi. Nu trebuie să faci nimic greșit. Poți să fii un om cât se poate de loial. Ei sunt cei în care nu poți avea încredere.*

Așa îi rezumase ce însemna să lucrezi pentru „băieții buni“.

Suspiciunile lui au devenit mai conturate, apoi s-au transformat în planificare, iar după aceea în pregătiri fizice.

Barnaby punea mare preț pe pregătire, chiar dacă în final nu-i servise la nimic.

Stresul începuse să se acumuleze în acele ultime luni, pe măsură ce data plecării se apropia, așa că apăruseră problemele cu somnul. În acea dimineață de aprilie, ca să-și pună creierul în funcțiune, avusese nevoie de două cafele în loc de una. Dacă adaugi încă o cafea la vezica mai mică decât media din corpul ei mignon rezultă un doctor care, în loc să stea la birou, aleargă spre toaletă. Și acolo era când gazul ucigaș pătrunsese prin gurile de aerisire în laborator. Barnaby se aflase exact unde trebuia să fie.

Țipetele lui fuseseră cadoul final primit de la el, ultimul avertisment.

Amândoi fuseseră siguri că, atunci când atacul se va produce, nu va avea loc în laborator. Prea mare încurcătura. De obicei, cadavrele provocau suspiciuni, iar asasinii inteligenți căutau să n-aibă de-a face cu genul acesta de dovezi. Nu atacau când victima se afla chiar în sufrageria lor.

Ar fi trebuit să știe că nu era bine să subestimeze niciodată aroganța oamenilor care-i doreau moartea. Ei nu-și făceau probleme din pricina legilor. Îi cunoșteau prea bine pe oamenii care făceau acele legi. De asemenea, ar fi trebuit să respecte puterea prostiei pure de a lua prin surprindere o persoană inteligentă.

În următoarele trei împrejurări, lucrurile se desfășuraseră mai simplu. Presupunea că angajaseră niște profesioniști, ținând cont că fiecare lucrase singur. Numai bărbați până acum, deși în viitor era posibil să apară și o femeie. Unul încercase s-o împuște, altul s-o înjunghie, iar al treilea să-i crape țeasta cu levierul. Toate tentativele dăduseră greș pentru că actele de violență fuseseră îndreptate asupra pernelor. După care, agresorii muriseră.

Gazul invizibil, dar extrem de toxic inundase mica încăpere — dura doar două secunde și jumătate după ce conexiunea dintre fire era întreruptă. Apoi asasinul putea să sperie că va mai trăi aproximativ cinci secunde, în funcție de înălțimea și greutatea sa. Cinci secunde deloc plăcute.

Amestecul pe care-l preparase nu era identic cu cel folosit de ei la uciderea lui Barnaby, dar era destul de asemănător. Era modul cel mai simplu pe care-l știa pentru a ucide pe cineva atât de repede și atât de dureros. Și, spre deosebire de multe dintre armele pe care le avea, era o sursă regenerabilă. Nu avea nevoie decât de o rezervă de piersici și de un magazin cu accesorii pentru piscină. Nimic care să necesite acces restricționat sau măcar o adresă poștală, nimic pe care următorii ei să-l poată depista.

Chiar o călca pe nervi că reușiseră s-o găsească din nou.

Fusese furioasă încă de ieri, din clipa în care se trezise și, cu trecerea orelor, în timp ce-și făcea pregătirile, mânia îi sporise.

Se forțase să doarmă după-amiază și apoi șofase toată noaptea următoare într-o mașină destul de bună, pe care o închiriasse cu un act de identitate destul de suspect pe numele unui oarecare Taylor Golding și un card de credit obținut de curând pe același nume. Dimineața devreme, sosise în orașul în care și-ar fi dorit cel mai puțin să fie, iar asta îi sporise furia. Returnase mașina la o filială Hertz de lângă Aeroportul Național Ronald Reagan, după care traversase la o altă companie și închiriasse una nouă, cu plăcuțe de înmatriculare pentru Districtul Columbia.

În urmă cu șase luni ar fi procedat altfel. Și-ar fi strâns lucrurile din căsuța închiriată, și-ar fi vândut mașina pe Craigslist, și-ar fi cumpărat una nouă cu bani gheață de la cineva căruia nu-i păsa de acte și apoi ar fi călătorit la întâmplare câteva zile până ar fi găsit un oraș nu foarte mare, care

să i se pară potrivit. Acolo ar fi luat de la capăt procesul de rămânere în viață.

Dar acum apăruse acea speranță stupidă și de neînțeles că, în sfârșit, Carston spunea adevărul. O speranță foarte slabă. Probabil că, în sine, n-ar fi fost o motivație suficientă. Era altceva — o îngrijorare mărunță, dar care nu-i dădea pace, că avusese o responsabilitate și nu-i păsase de ea.

Barnaby îi salvase viața. De mai multe ori. De fiecare dată când supraviețuise unei tentative de asasinat, reușise pentru că el o avertizase, o educase, o pregătise.

Dacă acum Carston o înșela — lucru de care era 97% sigură — și îi pregătea o cursă, însemna că tot ce-i spusese era o minciună. Inclusiv faptul că aveau nevoie de ea. Iar dacă n-aveau nevoie de ea, reieșea că găsiseră pe altcineva să le facă treburile, cineva la fel de bun.

Poate c-o înlocuiseră cu mult timp în urmă, poate că asasinaseră un întreg șir de angajați, dar se îndoia. Chiar dacă departamentul avea bani și acces la informații, singura problemă era personalul. Era nevoie de timp ca să găsească, să educe și să antreneze un om valoros ca Barnaby sau ca ea. Oamenii cu genul ăsta de talente nu creșteau în eprubete.

Pe ea o salvase Barnaby. Cine avea să-l salveze pe tânărul naiv pe care-l recrutaseră după ea? Nou-venitul avea să fie strălucit, așa cum fusese și ea, dar n-ar fi înțeles elementul cel mai important. Uită de *slujește-ți patria*, uită de *salvarea unor ființe nevinovate*, uită de *tehnologia înaltă* și de *știința revoluționară* sau de *bugetul nelimitat*. Uită de salariul din șapte cifre. Ce zici de ideea de a nu fi ucis? Fără îndoială că persoana care ocupa vechiul ei post habar n-avea că până și propria supraviețuire era sub semnul întrebării.

Ar fi vrut să-l poată preveni pe acel individ. Chiar dacă nu putea să aloce tot timpul pe care Barnaby și-l dedicase

pentru a o ajuta. Chiar dacă nu putea fi vorba decât de o conversație: *Așa îi răsplătesc pe oamenii ca noi. Să fii pregătit!*

Dar asta nu era o opțiune.

Își petrecuse dimineața organizându-se. Se cază la un hotel mic numit Brayscott, sub numele de Casey Wilson. Actul de identitate folosit era la fel de suspect precum cel pe numele de Taylor Golding, dar două dintre liniile telefonice sunau în timp ce era trecută în registru și recepționera nu-i acordă prea mare atenție. În schimb o anunță că avea camere disponibile la acea oră, dar că va trebui să plătească o zi în plus, întrucât ziua hotelieră începea abia la 3:00 după-masă. Casey acceptă fără să protesteze. Recepționera păru să răsufle ușurată. Îi zâmbi lui Casey, fiind prima oară când se uita la ea cu adevărat. Casey își controlă tresărirea. Nu conta dacă fata asta își va aminti chipul ei, pentru că în următoarea jumătate de oră avea să-și construiască o cu totul altă înfățișare.

Casey folosea intenționat nume neutre. Era una dintre strategiile pe care le învățase din dosarele de caz pe care i le dăduse Barnaby, un lucru pe care-l făceau spionii adevărați, fiind totodată ceva de bun-simț, la care se gândiseră și scriitorii de ficțiune. Logica era că oamenii care ar fi căutat-o în hotelul ăsta ar fi început cu numele evident feminine din registru, ca Jennifer și Cathy. Abia în faza a doua s-ar fi uitat după nume ca Terry, Casey sau Drew. Și orice răgaz în plus era bun. Un minut suplimentar îi putea salva viața.

Casey îl refuză cu o mișcare din cap pe băiatul care sărise să-și ofere serviciile și își trase trolerul până la lift. Își feri fața de camera montată deasupra panoului de control. Odată ajunsă în cameră, deschise trolerul și scoase din el o servietă-diplomat mare și o geantă de voiaj neagră cu fermoar. În afară de aceste două obiecte, valiza ei era goală.

Dezbracă sacoul care, alături de puloverul gri subțire și pantalonii negri, îi compunea ținuta profesională și-l atârână

pe umeraș. Puloverul era prins cu ace la spate ca să stea mulat pe corp. Le scoase; puloverul larg o făcea acum să arate mai mică și poate puțin mai tânără. Își șterse rujul și aproape tot fardul de pe pleoape, apoi verifică efectul în oglinda mare de deasupra comodei. Mai tânără, vulnerabilă; puloverul larg sugera că se ascundea în el. Se gândi că era de ajuns.

Dacă ar fi urmat să se vadă cu o femeie manager de hotel, ar fi jucat un rol ușor diferit, poate că ar fi încercat să adauge niște vânățai false cu fard de ochi albastru și negru, dar pe cartea de vizită de la recepție scria William Green și nu credea că era nevoie să mai piardă timpul cu așa ceva.

Nu era un plan perfect, iar asta o deranja. I-ar fi plăcut să mai aibă la dispoziție o săptămână ca să poată analiza toate repercusiunile posibile. Dar era cea mai bună opțiune pe care o putea pune în aplicare pe loc. Probabil că era excesiv de complicat, dar era prea târziu să regândească totul.

Sună la recepție și ceru să vorbească cu domnul Green. I se făcu legătura rapid.

— William Green la telefon... cu ce vă pot fi de folos?

Vocea era entuziastă și exagerat de caldă. Îi veni imediat în minte imaginea unui tip cu înfățișare de morsă și o mustață stufoasă la pachet.

— Ăă, da, sper că nu vă deranjez...

— Nu, firește că nu, doamnă Wilson. Mă aflu aici ca să vă ajut în orice mod posibil.

— N-am nevoie de ajutor, dar ar putea să sune puțin cam ciudat... Mi-e greu să vă explic.

— Nu vă faceți griji, doamnă, sunt sigur că vă pot fi de folos.

Părea extrem de sigur pe el. O făcu să se întrebe cu ce fel de solicitări neobișnuite mai avusese de-a face.

— O, Doamne..., spuse ea ezitând. Poate că mi-ar fi mai ușor să vă vorbesc față în față.

Rosti asta astfel încât să sune ca o întrebare.

— Desigur, doamnă Wilson. Din fericire, voi fi disponibil peste un sfert de oră. Biroul meu e la parter, imediat după recepție. E bine așa?

— Da, vă mulțumesc mult, spuse ea ușurată și cu un glas tremurător.

Numără cu atenție bancnotele de care avea nevoie din teancul aflat în servietă, apoi puse gențile în dulap. Băgă banii în buzunar și așteptă treisprezece minute. Coborî pe scări ca să evite camerele din ascensor.

În timp ce domnul Green o invita în biroul lui fără ferestre, constată amuzată că imaginea pe care și-o făcuse despre el nu fusese prea departe de adevăr. Fără mustață — niciun pic de păr, exceptând niște vagi sprâncene albe —, dar în toate celelalte privințe arăta ca o morsă.

Nu-i veni greu să facă pe femeia înspăimântată și, pe la jumătatea poveștii despre fostul ei iubit care o abuza și care furase bijuteriile de familie, știa că manevra reușise. Managerul se zbârli într-un fel foarte masculin, dând impresia că ar vrea să țină un discurs despre monștrii care lovesc femeile plâpânde, dar în general își păstră cumpătul, mulțumindu-se să o asigure că va avea grijă de ea și că va fi în siguranță în acel hotel. Ar fi ajutat-o, probabil, și fără bacșiușul generos pe care i-l dădu, dar nu strica să fie mai sigură. El promise să le spună doar angajaților care urmau s-o ajute, iar ea îi mulțumi călduros. Managerul îi ură succes și se oferă să aducă poliția, dacă i-ar fi fost de folos. Casey îi mărturisi cu mare tristețe cât de ineficiente fuseseră pentru ea poliția și ordinele de restricție. Lăsă de înțeles că se putea descurca singură dacă beneficia de ajutorul unui bărbat solid și puternic ca domnul Green. El se arătă măgulit și se grăbi să iasă ca să facă pregătirile necesare.

Nu era prima dată când juca această carte. Barnaby i-o sugerase inițial, când puneau la punct ultimele detalii ale

planului lor. La început, ideea o enervase și se simți oarecum ofensată, dar Barnaby fusese întotdeauna pragmatic. Era o femeie mignonă; în mintea multora, asta o făcea să pară o victimă. De ce să nu folosească în avantajul ei această supoziție? Să joace acest rol pentru a nu ajunge să fie o victimă.

Casey se întoarse în camera ei și se schimbă în hainele pe care le ținea în servietă, alegând în locul puloverului un tricou negru cu anchior și adăugând o centură neagră și lată cu un model complicat din piele împletită. Tot ce dădea jos trebuia să încapă în servietă, pentru că urma să lase acolo valiza și să nu se mai întoarcă în hotel.

Era deja înarmată; nu ieșea niciodată fără să-și ia măsuri de precauție. Dar acum trecuse la versiunea de alertă maximă a protecției personale, înarmându-se până-n dinți — la propriu; își inserase o coroană falsă plină cu ceva mult mai puțin dureros decât cianura, dar la fel de mortal. Era trucul cel mai vechi dintr-un motiv întemeiat: funcționa. Uneori ultima mutare care-ți rămânea era să scapi pentru totdeauna din mâinile inamicilor.

Geanta de voiaj neagră avea două piese ornamentale din lemn la mijlocul baretei de umăr. În geantă se aflau bijuteriile ei speciale în cutii mici, capitonate.

Fiecare piesă era unică și de neînlocuit. Nu va mai avea nicidecum posibilitatea să-și procure niște ornamente ca acestea, așa că era foarte grijulie cu comoara ei.

Trei inele — unul din aur roz, altul din aur galben și ultimul din argint. Toate aveau cârlige mici ascunse sub trape micuțe, ingenios lucrate. Culoarea inelului indica substanța cu care era placat cârligul. Foarte simplu — era în stilul ei.

Urmau cerceii, cu care umbla întotdeauna cu mare grijă. N-ar fi riscat să-i poarte în această etapă a călătoriei; avea să aștepte până se apropia de țintă. După ce-i punea la urechi,

trebuia să-și miște cu mare atenție capul. Arătau ca niște simple globuri din sticlă, care însă era atât de subțire, că un sunet mai puternic ar fi putut s-o spargă, dată fiind presiunea din interiorul micilor sfere. Dacă cineva o înșfăca de ceafă sau de cap, sticla s-ar fi spart cu un pocnet surd. Ea și-ar fi ținut respirația — putea să facă ușor asta timp de un minut și cincisprezece secunde — și ar fi închis ochii, dacă era posibil. Atacatorul n-ar fi știut să procedeze la fel.

La gât avea un medalion destul de mare din argint. Era ostentativ și ar fi atras atenția oricui știa cine era ea cu adevărat. Nu conținea nicio substanță letală, avea doar rolul de a distra atenția de la adevăratele pericole. În interior era fotografia unei fete cu o claie de păr blond. Numele întreg al copilului era scris de mână pe spatele pozei; arăta ca o bijuterie pe care ar purta-o o mămică sau o mătușă. În orice caz, această fetiță era singura nepoată a lui Carston. Casey spera că, dacă era prea târziu pentru ea, persoana care i-ar fi găsit cadavrul ar fi fost un polițist adevărat și acesta, nevădând cum să o identifice, ar fi fost obligat să facă săpături în jurul acestei singure probe, ajungând astfel la cel responsabil de uciderea ei. Probabil că nu l-ar fi afectat prea tare pe Carston, dar ar fi putut să-i creeze o situație neplăcută, în care să se simtă amenințat sau îngrijorat că ea răspândise informații și prin alte locuri.

Pentru că știa destule despre catastrofele ținute sub tăcere și atrocitățile secrete ca să-i creeze lui Carston mai mult decât o situație neplăcută. Dar nici acum, la trei ani după prima ei condamnare la moarte, nu se obișnuise pe deplin cu ideea de trădare sau cu posibilitatea foarte reală de a cauza panică. Nu avea cum să prevadă ce prejudicii ar fi putut să provoace dezvoltările ei, răul pe care l-ar putea face unor cetățeni nevinovați. Așa că se mulțumi doar să-l facă pe Carston să creadă că acționase atât de necugetat. Poate

că îngrijorarea i-ar fi provocat un anevrism. Un medalion draguț umplut cu picături de răzbunare care să facă mai suportabilă pierderea jocului.

În schimb, șnurul pe care era pus medalionul *era* letal. Avea rezistența la rupere a unui cablu de frânare de avion și era îndeajuns de tare ca să stranguleze o persoană. Șnurul se închidea cu un magnet, nu cu o clemă; în niciun caz nu-și dorea să fie gătită cu propria armă. La nevoie, capetele șnurului se puteau introduce și în fantele ornamentelor din lemn de pe bareta genții; după ce monta șnurul, piesele din lemn deveneau mânere. Forța fizică nu era unul dintre atuurile ei, dar miza pe elementul-surpriză. Faptul că era pregătită îi dădea un avantaj.

În interiorul modelelor complicate ale centurii din piele erau ascunse mai multe seringi acționate cu arcuri. Le putea extrage individual sau putea să declanșeze un mecanism care să scoată instantaneu toate vârfurile ascuțite dacă un atacator încerca să o imobilizeze. Amestecul de substanțe ar fi creat haos în organismul lui.

În buzunare ținea bisturie înfășurate în bandă adezivă.

Lame pentru încălțăminte, una care ieșea brusc din bombeu, alta din călcâi.

Mai avea în geantă două cutii metalice pe care scria SPRAY CU PIPER — una conținea ceea ce indica eticheta, cealaltă, ceva care provoca o deteriorare permanentă a organismului.

Un flacon elegant de parfum, din care ieșea gaz, nu lichid.

Într-un buzunar, ceva care arăta ca un tub de balsam de buze.

Și alte obiecte ciudate, pentru orice eventualitate. Plus lucrurile mărunte pe care le luase în cazul în care — dar era o probabilitate foarte mică — operațiunea s-ar fi încheiat cu

succes. Un bidonaș galben, în formă de lămâie, chibrituri, un stingător de incendii portabil. Și bani, o mulțime. Puse în geantă și cardul de acces; n-avea să revină în acest hotel, dar, dacă lucrurile mergeau bine, altcineva avea s-o facă.

Echipată cu o astfel de armură trebuia să se miște cu mare atenție, dar se antrenase suficient ca să aibă încredere că se va descurca. Era liniștitor să știe că, dacă cineva îndrăznea să-i stea în cale, n-avea să-i fie bine.

Ieși din hotel salutând-o din cap pe recepționeră, cu servieta într-o mână și geanta neagră pe braț. Se urcă în mașină și merse până la un parc aglomerat de lângă centrul orașului. Lăsă mașina în parcare a unui centru comercial și intră în parc.

Îl cunoștea bine; aproape de colțul de sud-est era o toaletă în care intră. Așa cum se așteptase, fiind dimineață și zi de școală, era pustie. Scoase din servietă un alt rând de haine, un rucsac făcut sul și alte câteva accesorii. Își schimbă îmbrăcămintea, punând în servietă hainele pe care le purtase. Apoi puse servieta împreună cu geanta de voiaj în rucsacul mare.

Când ieși, înfățișarea feminină dispăruse. O luă spre marginea sudică a parcului, mergând relaxat și concentrându-se să nu-și legene șoldurile, ca să nu se trădeze. Deși nu erau semne că ar fi urmărit-o cineva, era întotdeauna mai bine să acționeze ca și cum chiar asta se întâmpla.

Se apropia ora prânzului și parcul începu să se umple de oameni, cum bine știa. Nimeni nu-i dădea atenție tânărului androgin care stătea pe o bancă la umbră și scria concentrat mesaje pe smartphone. Nimeni nu se apropie îndeajuns de mult ca să vadă dacă telefonul era măcar pornit.

Peste drum era cafeneaua preferată a lui Carston pentru prânz. Nu era locul de întâlnire pe care-l sugerase ea. De asemenea, era și cu cinci zile mai devreme.

Din spatele ochelarilor bărbătești, cerceta aleile. Manevra asta se putea să nu funcționeze. Poate Carston își schimbase obiceiurile. În definitiv, erau niște lucruri periculoase. Ca faptul de a aștepta să fii în siguranță.

Analizase sfaturile pe care atât poveștile reale, cât și romanele le dădeau în privința deghizărilor, concentrându-se pe cele logice. Nu-ți pune o perucă platinată și tocuri înalte doar pentru că ești o brunetă scundă. Nu te gândi la lucruri pe care în mod clar nu le-ai purta; gândește-te la lucruri *discrete*. Gândește-te la ce atrage atenția — ca blondele și tocurile cui — și evită. Valorifică-ți atuurile. Uneori, ceea ce crezi că te face neatrăgătoare îți poate salva viața.

Demult, pe când ducea o viață normală, o nemulțumea înfățișarea ei băiețoasă. Acum se folosea de ea. Dacă-ți puneai un pulover larg și o pereche de blugi tociți, cu un număr mai mari, orice ochi care căutau o *femeie* nu te-ar fi remarcat. Avea părul tuns scurt, băiețește, ușor de ascuns sub șapcă, iar adidașii prea mari și mersul legănat îi completeau aspectul de băiat la vârsta adolescenței. Cine s-ar fi uitat cu atenție la față ar fi putut observa unele discrepanțe. Dar de ce s-ar fi uitat? Parcul se umplea de oameni de vârste și sexe diferite. Nu ieșea cu nimic în evidență și nimeni dintre cei care o vânau nu s-ar fi așteptat ca ea să fie aici. Nu mai revenise în Washington DC de la prima încercare a departamentului de a o omori.

Ăsta nu era punctul ei forte — să iasă din culcuș, la vânătoare. Dar măcar era ceva la care se gândise în prealabil. Majoritatea lucrurilor pe care le făcea într-o zi obișnuită îi solicitau doar o mică parte din atenție și inteligență. Restul minții analiza în permanență posibilități și imagina scenarii. Acum se simțea ceva mai încrezătoare. Lucra pe o hartă mentală pe care o construise mai multe luni.

Carston nu-și schimbase obiceiurile. La 12:15 fix se așeză la masa din fier forjat din fața cafenelei. Cum se așteptase Casey, o alesese pe cea orientată astfel încât chipul să-i fie ascuns de umbrela de soare. Cândva, Carston avusese părul roșcat. Acum nu mai avea prea mult păr, dar tenul îi rămăsese același.

Chelnerița îl salută, făcu un semn din cap către carnetul din mână și se întoarse înapoi. Așadar, comandase ca de obicei. O altă greșeală care-ți poate veni de hac. Dacă ar fi vrut să-l ucidă pe Carston, ar fi putut s-o facă fără ca acesta să știe vreodată că ea fusese pe-acolo.

Se ridică, puse telefonul în buzunar și-și atârână rucsacul pe umăr.

Alea ducea în spatele unei movile cu un pâlț de arbori. Carston nu putea s-o vadă. Era timpul pentru un nou costum. Își schimbă ținuta. Șapca dispăru. Își dădu jos jerseul pe care-l pusese peste tricou. Strânse centura și-și rulă blugii, transformându-i în varianta feminină a unor pantaloni băiețești. Adidașii schimbară locul cu balerinii din rucsac. Făcu toate astea relaxat, ca și cum îi era cald și mai dădea jos din haine. Avea noroc cu vremea. Poate că spectatorii ocazionali erau surprinși să vadă o fată apărând de sub îmbrăcămintea masculină, dar se îndoia că avea s-o țină minte cineva. Astăzi în parc erau prea multe stiluri diferite. Soarele îi scotea întotdeauna la iveală pe ciudați în DC.

Își puse din nou geanta pe umăr. Văzând că nimeni nu se uită la ea, lăsă rucsacul în spatele unui copac izolat. Dacă-l găsea cineva, nu conținea nimic de care ea să nu se poată lipsi.

Îndeajuns de sigură că n-o vedea nimeni, își puse o perucă, apoi, cu mare grijă, și cerceii.

Putea să-l înfrunte pe Carston în haine băiețești, dar de ce să-și dezvăluie secretele? De ce să-l lase să facă legătura

cu cel care-l supraveghease? Asta dacă îl observase pe băiat. Era posibil ca în curând să aibă nevoie să fie din nou băiat, așa că n-avea rost să irosească acea deghizare. Ar fi putut să mai câștige timp purtând costumul de la hotel, dar dacă nu și-ar fi schimbat deloc înfățișarea, imaginea înregistrată de camerele de securitate cu circuit închis din hotel ar putea fi ușor legată de materialul filmat de orice cameră publică sau privată care o avea acum în obiectiv. Întârziind mai mult cu schimbarea înfățișării, eliminase cât mai multe legături care se puteau face; dacă cineva încerca să-l găsească pe băiat ori pe femeia în ținută business, sau pe vizitatoarea parcului care era acum, ar fi avut de urmat un traseu complicat.

În ținuta feminină îi era mai puțin cald. Lăsa adierea de vânt să-i usuce transpirația adunată sub jerseu, după care ieși în alee.

Se apropie de Carston din spate, urmând același traseu pe care-l folosise și el, câteva minute mai devreme. I se adusese mâncarea — pui cu parmezan — și părea complet absorbit de ce avea în farfurie. Dar Casey știa că se pricepea mai bine decât ea să pară ceea ce nu era.

Se așează liniștită pe scaunul din fața lui. Carston avea gura plină când ridică privirea.

Știa că e un actor bun. Presupunea că-și va ascunde reacția reală și va arăta altceva înainte ca ea să sesizeze vreun semn al celei dintâi. Întrucât nu păru deloc surprins, Casey presupuse că-l luase complet pe nepregătite. Dacă ar fi așteptat-o într-adevăr, s-ar fi purtat de parcă apariția ei subită îl șocase. Dar privirea fixă aruncată peste masă, fără să facă ochii mari, mestecând calm — toate astea arătau că omul își controla surprinderea. Era aproape 80% sigură.

Îi înfruntă în tăcere privirea lipsită de expresie în timp ce el termina de mestecat.

— Probabil c-ar fi prea simplu să ne întâlnim conform planului, spuse el.

— Prea simplu pentru lunetistul tău, desigur.

Rostise cuvintele pe un ton firesc, fără să ridice vocea, așa cum făcuse și el. Oricine ar fi auzit-o ar fi crezut că e vorba de o glumă. Dar celelalte două grupuri de la mese vorbeau și râdeau zgomotos. Trecătorii aveau căștile în urechi sau vorbeau la telefon. Nimănui nu-i păsa de ceea ce spusese, cu excepția lui Carston.

— Eu n-am făcut niciodată asta, Juliana. Trebuie să știi acest lucru.

Era rândul ei să nu pară surprinsă. Trecuse atât de mult de când cineva i se adresase cu numele adevărat, încât părea al unei străine. După surpriza inițială, simți un mic fior de plăcere. Era bine că numele ei i se părea străin, însemna că făcea lucrurile cum trebuie.

Ochii lui remarcară în treacăt peruca, destul de asemănătoare cu părul ei adevărat, dar acum Carston avea să presupună că ea încerca să ascundă cu totul altceva. O privi din nou. Așteptă încă un moment un răspuns, dar, văzând că ea tace, continuă, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Ăă... elementele care au hotărât că trebuie să fii... retrasă au... căzut în dizgrație. Din capul locului n-a fost o decizie populară, iar acum aceia dintre noi care au avut mereu păreri diferite nu mai sunt conduși de acele elemente.

Putea să fie adevărat. Dar probabil că nu era.

Carston răspunse expresiei de scepticism de pe chipul ei.

— Ai avut vreo... neplăcere în ultimele două luni?

— Și eu care credeam că în sfârșit te-am întrecut la jocul de-a v-ați ascunselea.

— S-a terminat, Julie. Dreptatea a învins puterea.

— Ce dragi îmi sunt finalurile fericite, răspunse ea cât putu de sarcastic.

Carston tresări, rănit de tonul ei... sau prefăcându-se că ar fi.

— Nu e chiar atât de fericit, spuse el fără grabă. Un final fericit ar fi însemnat că eu nu te-aș mai fi contactat. Ai fi fost lăsată în pace pentru tot restul vieții. Și ar fi fost o viață lungă, în măsura în care asta ar fi stat în puterile noastre.

Casey dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord, ca și cum l-ar fi crezut. Pe vremuri, întotdeauna presupusese că individul din fața ei era ceea ce părea a fi. Multă vreme fusese întruchiparea băieților buni. Acum, în mod ciudat și aproape distractiv, era ca un joc să încerce să descifreze ce însemna de fapt fiecare cuvânt.

Atâta doar că apoi o voce mică o întreba: „Și dacă nu e vorba de niciun joc? Dacă e adevărat... și eu aș putea fi liberă?”

— Ai fost cea mai bună, Juliana.

— Doctorul Barnaby a fost cel mai bun.

— Știi că nu vrei să auzi asta, dar el n-a avut niciodată talentul tău.

— Mulțumesc.

Carston ridică din sprâncene.

— Nu pentru compliment, explică ea. Mulțumesc că nu încerci să-mi spui că moartea lui a fost un accident.

Toate cuvintele rostite pe un ton relaxat.

— A fost o decizie greșită, cauzată de paranoia și lipsa de loialitate. O persoană care e în stare să-și trădeze partenerul îl vede întotdeauna complotând exact la fel. Oamenii lipsiți de onestitate nu cred că există oameni onești.

Chipul ei rămase împietrit în timp ce-l asculta.

Niciodată, în trei ani de fugă permanentă, nu trădase niciun secret care-i fusese încredințat. Nici măcar o singură dată nu le dăduse urmăritorilor ei vreun motiv să o creadă trădătoare. Cu toate că încercau s-o ucidă, ea rămăsese loială. Iar asta nu contase câtuși de puțin pentru departamentul ei.

Nu contau multe pentru ei. Preț de o clipă, își aminti cât de aproape fusese de ceea ce căuta, de locul la care ar fi putut ajunge până acum prin metoda ei cea mai rapidă de cercetare, dacă n-ar fi fost întreruptă. Părea că nici acel proiect nu contase pentru ei.

— Dar acum cei neloiali sunt într-o situație jenantă, continuă Carston. Pentru că n-am găsit niciodată pe cineva la fel de bun ca tine. La naiba, n-am găsit niciodată pe cineva care să fie măcar pe jumătate la fel de bun ca Barnaby. Sunt uluit de cât de ușor uită oamenii că talentul autentic e o marfă rară.

Așteptă, evident sperând ca ea să vorbească, sperând că va întreba ceva, că va arăta vreun semn de interes. Dar ea se mulțumi să-l privească politico, așa cum cineva s-ar uita la străinul care-i încasează banii la casă.

Carston oftă și apoi se aplecă spre ea, părând dintr-odată concentrat.

— Avem o problemă. Ne trebuie genul de răspunsuri pe care numai tu poți să ni le dai. Nu există altcineva care să facă treaba asta. Și e interzis să dăm greș.

— *Voi* nu aveți voie să dați greș, nu *noi*, spuse ea simplu.

— Te cunosc mai bine de-atât, Juliana. Îți pasă de cei nevinovați.

— Pe vremuri. Ai putea spune că partea aia din mine a fost ucisă.

Carston tresări din nou.

— Juliana, îmi pare rău. Întotdeauna mi-a părut rău. Am încercat să-i opresc. Mă simțeam atât de ușurat când le scăpai printre degete. *De fiecare dată* când le scăpai printre degete.

Nu putea să nu fie impresionată de faptul că el recunoștea totul. Fără să nege, fără să invoce pretexte. Niciuna dintre explicațiile de genul „A fost doar un accident nefericit

în laborator“ la care se așteptase. Sau „N-am fost noi, ci dușmanii statului“. Fără baliverne — doar admitea ce se întâmplase.

— Iar acum ne pare rău tuturor.

Vocea lui scăzu în intensitate și ea se văzu nevoită să ciulească urechile ca să audă ce spune.

— Pentru că nu te mai avem și or să moară oameni, Juli-ana. Mii de oameni. Sute de mii.

De data asta, Carston așteptă ca ea să reflecteze la spusele lui. Lui Casey îi luă câteva minute să analizeze toate implicațiile posibile.

Vorbi cu glas la fel de scăzut, dar se asigură că nu trăda nici interes, nici emoție. Doar enumera niște adevăruri evidente pentru ca discuția să poată continua.

— Știi pe cineva care are informații de cea mai mare importanță.

Carston încuviință.

— Nu-l poți lichida, pentru că asta le-ar arăta celorlalți că știi ce fac. Ceea ce ar grăbi acel mers al lucrurilor care ai prefera să nu se întâmple.

O nouă încuviințare mută.

— Vorbim aici despre chestiile urâte, da?

Un oftat.

Nimic nu punea pe jar departamentul ca terorismul. Fusese recrutată înainte ca pulbera uitării să se așeze în întregime în jurul hăului unde Turnurile Gemene se înălțaseră cândva. Prevenirea terorismului fusese întotdeauna componenta principală a misiunii ei — cea mai solidă justificare. În același timp, amenințarea terorismului fusese manipulată și transformată în cu totul altceva, până când în final aproape că încetase să mai creadă în ideea că făcea munca unui patriot.

— Și ceva de proporții, spuse ea — dar nu fu o întrebare.

Dintotdeauna, cea mai mare sperietoare fusese că, la un moment dat, cineva care ura cu adevărat Statele Unite avea să pună la cale un atac nuclear.

Asta fusese umbra întunecată care ținuse ascunsă de ochii lumii profesia ei, care o făcuse indispensabilă, oricât de mult ar fi vrut Cetățeanul Joe să creadă că ea nu există.

Și *chiar* se-ntâmplase — de mai multe ori. Oamenii ca ea împiedicaseră acele situații să se transforme în imense tragedii umane. Era un troc. Un fapt abominabil de mică amploare versus un măcel generalizat.

Carston clătină din cap și dintr-odată avu o privire hăituită. Casey nu-și putu înăbuși un fior când își dădu seama că era vorba de varianta numărul doi. Nu existau decât două temeri atât de mari.

E un atac biologic. Nu rosti cuvintele cu glas tare, doar le articulă mișcând din buze.

Primi drept răspuns expresia sumbră a lui Carston.

Casey privi în jos o clipă, formând în mintea ei liste de posibilități, pe două coloane. Coloana numărul unu: Carston era un mincinos talentat care spunea lucruri despre care credea că ar motiva-o să viziteze un loc în care oamenii erau mai bine pregătiți să se descotorosească de Juliana Fortis pentru totdeauna. Individul avea o gândire rapidă, știind să apese butoanele cele mai sensibile.

Coloana numărul doi: cineva avea o armă biologică de distrugere în masă, iar cei aflați la putere nu știau unde era și nici când urma să fie folosită. Dar cunoșteau pe cineva care știa.

Casey își dădea seama că era puțin vanitoasă. Știa că era bună. Probabil nu găsiseră pe cineva mai bun.

Totuși, avea să parieze pe coloana numărul unu.

— Jules, nu vreau să mori, spuse el cu glas scăzut, ghicindu-i parcă gândurile. Dacă mi-aș fi dorit asta, nu te-aș fi

contactat. N-aș fi *ținut* să mă-ntâlnesc cu tine. Pentru că sunt sigur că în clipa asta ai asupra ta cel puțin șase mijloace de a mă ucide și toate motivele din lume ca să folosești măcar unul dintre ele.

— Chiar crezi că veneam aici doar cu șase mijloace? întrebă ea.

Carston se încruntă neliniștit o clipă, apoi decise să râdă.

— Exact ce-ți spuneam. Nu sunt sinucigaș, Jules. Îți vorbesc la modul cel mai sincer.

Se uită la medalionul de la gâtul ei și Casey se abținu să zâmbească. Reveni la tonul ei relaxat.

— Aș prefera să-mi spui doctor Fortis. Cred c-am trecut de punctul în care ne spuneam pe numele mici.

Carston afixă o expresie rănită.

— Nu-ți cer să mă ierți. Ar fi trebuit să fac mai mult.

Casey dădu din cap, deși, din nou, nu era de acord cu el, doar participa la conversație.

— Îți cer să mă ajuți. Nu, nu pe mine. Ci pe oamenii ăia nevinovați care or să moară dacă nu faci ceva.

— Dacă oamenii ăia mor, nu e vina mea.

— Știu, Ju... doctor Fortis. Știu. Vina o să cadă asupra mea. Dar pentru ei n-o să mai conteze cine e de vină. Pentru că vor fi morți.

Ea îi susținu privirea.

Expresia lui se schimbă într-una mai întunecată.

— Ai vrea să auzi ce ar păți acei oameni?

— Nu.

— Ar fi prea mult chiar și pentru stomacul *tău*.

— Mă îndoiesc. Dar chiar nu contează. Ce *s-ar putea* întâmpla e neesențial.

— Aș vrea să știu ce e mai important decât sute de mii de americani morți.

— O să ți se pară oribil de egoist, dar pentru mine faptul că respir e mai important decât orice altceva.

— Moartă nu ne poți ajuta, ripostă Carston direct. Ne-am învățat lecția. Asta n-o să fie ultima dată când vom avea nevoie de tine. Nu vom mai repeta greșeala.

Îi displăcea să se lase convinsă, dar balanța se mai înclină puțin. Ceea ce spunea Carston *avea* logică. Fără doar și poate că nu era străină de schimbările politice. Și dacă totul era adevărat? Putea să se prefacă indiferentă, dar Carston o cunoștea bine. I-ar fi fost foarte greu să se împace cu ideea în cazul unui dezastru de o asemenea amploare, dacă ar fi crezut că ar fi avut o șansă să facă ceva. Tot așa procedaseră la început, când o ademeniseră în cea mai groaznică profesie din lume.

— Presupun că n-ai dosarele la tine, spuse ea.

Capitolul 3

În seara asta se numea Alex.

Alesese să se îndepărteze puțin de Washington DC și ajunsese într-un mic motel la nord de Philadelphia, unul dintr-un șir de șase aliniate pe autostradă, la ieșirea din oraș. Unui urmăritor i-ar fi luat ceva timp să le verifice pe toate, chiar dacă mai întâi și-ar fi restrâns cumva căutărilor la această parte a orașului. Nu lăsase nicio urmă ca să-l aducă măcar pe posibilul urmăritor în Pennsylvania. Și totuși, avea să doarmă în cadă în noaptea asta, ca de obicei.

În camera mică nu era nicio masă, așa că întinse dosarele pe pat. Numai să se uite la ele o epuiza. Nu fusese simplu să le primească — să-i spună lui Carston să i le trimită prin curier sau ceva de genul.

Informațiile erau pregătite, îi spusese Carston. Sperase că ea va veni la întâlnire și ar fi adus dosarele în ziua stabilită. Ea insistase să primească acele copii pe hârtie, iar Carston acceptase. Apoi îi dăduse instrucțiunile de livrare.

Dificultatea consta în ștergerea urmelor la ambele capete.

De exemplu, nu putea pur și simplu să-l pună pe Carston să lase dosarele într-un tomberon și să angajeze pe cineva să i le-aducă — mișcarea nu putea trece neobservată. Urmăritorii aveau să-l vadă pe cel care lua dosarele și apoi să

nu-l mai scape din ochi. Acea persoană putea să ducă dosarele într-o altă ascunzătoare, înainte ca ea să ajungă undeva în apropiere, dar ochii nevăzuți aveau să fie deja la pândă. Undeva pe traseu pachetul trebuia să iasă din câmpul lor vizual suficient de mult pentru ca ea să poată efectua mica manevră prin care să-i păcălească.

Așa încât Carston îi lăsase, conform instrucțiunilor, o cutie la recepția hotelului Brayscott. Domnul Green era pregătit. Credea despre Carston că era un prieten care furase înapoi acele bijuterii de familie de la fostul soț violent, care cu siguranță îl urmărea. Prin urmare, domnul Green îi dăduse codul pentru ca ea să poată viziona dintr-o cafeenea cu internet aflată la câțiva kilometri de hotel imaginile transmise de camera de supraveghere. Doar pentru că nu văzuse oameni care să-l urmărească pe Carston nu însemna că nu erau acolo, dar el a părut că lasă pur și simplu cutia și pleacă. Managerul respectă fidel toate instrucțiunile primite, cel mai probabil pentru că știa că ea urmărește totul. Cutia ajunsese în ascensorul de serviciu și coborî la spălătorie, de unde, transferată în căruciorul unei cameriste, îi fu adusă în cameră și apoi pusă în valiza neagră banală de către mesagerul motociclist, căruia-i dăduse cardul de acces și cinci sute de dolari. Mesagerul o luase pe o rută ocolitoare, respectând instrucțiunile pe care ea i le dăduse de la un telefon cu cartelă ajuns deja la gunoi, și în cele din urmă lăsase cutia la vânzătoarea confuză de la centrul de copiat acte aflat vizavi de cafenea.

Cei care o urmăreau, spera ea, erau încă la hotel, așteptând-o să intre pe ușa din față. Probabil că erau mai inteligenți, dar chiar dacă ar fi fost o echipă din zece oameni, n-ar fi fost de ajuns ca să-i urmărească pe toți necunoscuții care ieșeau din hotel. Dacă vreunul ar fi luat-o pe urmele

mesagerului ei, i-ar fi fost greu să țină pasul. Nu putea decât să se roage că nimeni n-o urmărea acum.

Trebuia să se miște repede. Următoarea oră era partea cea mai periculoasă a planului.

Bineînțeles, știa că în materialele trimise era ascuns un dispozitiv de urmărire. Îi spusese lui Carston că le va scana ca să vadă dacă exista așa ceva, dar el probabil bănuia că nu va avea aparatura necesară. Făcu un set de copii color cât putu de repede. Dură cincisprezece minute: mult prea mult. Copiile ajunseră în valiză, iar originalele, într-o pungă de hârtie pe care i-o dăduse fata de la recepție. Lăsă cutia în coșul de gunoi de acolo.

Timpul se scurgea împotriva ei acum. Se urcă într-un taxi și-i spuse șoferului să meargă spre o zonă destul de rău famată a Washingtonului, căutând primul loc care să-i ofere izolarea de care avea nevoie. Nu era timp pentru ezitări, așa că-l puse pe taximetrist s-o aștepte la capătul unei alei dubioase. Era genul de comportament pe care șoferul avea să și-l amintească în mod cert, dar n-avea încotro. Deja era posibil ca ei s-o urmărească. Se grăbi spre celălalt capăt al aleii înfundate — cum ar fi să fie prinsă într-un loc ca ăsta! —, se ascunse în spatele unui tomberon și curăță cu piciorul un loc de pe asfaltul crăpat.

Zgomotul venit din spate o făcu să sară ca arsă și să se întoarcă instantaneu, cu mâna pe centura neagră, degetele ei căutând din reflex seringă ascunsă în partea stângă.

Pe cealaltă parte a aleii, un individ buimac, întins pe un pat din cutii de carton și cârpe, se uita la ea cu o expresie fascinată, dar nu zise nimic și nici nu dădu vreun semn c-ar vrea să se apropie sau să plece de-acolo. Nu avea timp să se gândească la ceea ce urma să vadă el. Pândindu-l totuși cu coada ochiului, se concentră asupra pungii cu documente originale. Scoase din geantă bidonașul în formă de lămâie

și stropi punga de hârtie. Mirosul de benzină umplu aerul din jurul ei. Expresă individului nu se schimbă. Apoi ea aprinse chibritul.

Supraveghe atentă mica vâlvătaie, ținând stingătorul pregătit, pentru eventualitatea în care flăcările ar fi început să se împrăștie. Omul fără adăpost păru plictisit de această parte. Se întoarse cu spatele la ea.

Așteptă până când și ultima bucățică de hârtie se făcu scrum și abia apoi stinse focul. Încă nu știa ce se afla în dosare, dar cu siguranță erau informații de foarte mare însemnătate. Nu lucrase niciodată la un proiect care să nu fie așa. Își plimbă vârful pantofului prin cenușă, frecând-o de asfalt. Nu mai rămăsese niciun fragment, era sigură de asta. Îi aruncă o bancnotă de cinci dolari omului străzii înainte să fugă înapoi la taxi.

De acolo, urmară câteva taxiuri, două drumuri cu metrourile și câteva străzi parcurse pe jos. Nu putea fi sigură că scăpase de urmăritori. Putea doar să facă tot posibilul ca să fie pregătită. Ultimul taxi o duse în Alexandria, unde închirie o a treia mașină cu un al treilea card de credit nou-nouț.

Iar acum se afla lângă Philadelphia în această cameră, în care un odorizant puternic se lupta cu mirosul stătut de fum de țigară, în timp ce ea privea gânditoare teancul de hârtii de pe pat.

Numele subiectului era Daniel Nebecker Beach.

Avea douăzeci și nouă de ani. Ten palid, înalt, constituție medie, păr lung, șaten — din cine știe ce motiv, lungimea părului o surprinse, probabil pentru că avea foarte des de-a face cu militari. Ochi căprui. Se născuse în Alexandria, fiul lui Alan Geoffrey Beach și al Tinei Anne Beach, născută Nebecker. Un frate, Kevin, mai mare cu un an și jumătate. Familia lui trăise în Maryland aproape în toată perioada copilăriei sale, exceptând un răstimp scurt petrecut

în Richmond, Virginia, unde mersese la liceu timp de doi ani. Daniel a urmat cursurile Universității Towson, având engleza ca specializare secundară. La un an după absolvire, și-a pierdut ambii părinți într-un accident de mașină. Șoferul care-i lovise a murit și el; avea o concentrație de alcool în sânge de 0,21 g/l. La cinci luni după înmormântare, fratele lui Daniel a fost condamnat din cauza drogurilor — fabricare de metamfetamină și vânzare către minori — la nouă ani de închisoare în Departamentul de Corecție din Wisconsin. Daniel s-a căsătorit un an mai târziu, dar a divorțat după doi ani; fosta soție s-a recăsătorit aproape imediat după ce divorțul grăbit s-a pronunțat și a făcut un copil cu noul soț — un avocat — la șase luni de la nuntă. Nu era greu de ghicit ce se întâmplase de fapt. În același an, fratele a murit în urma unei încăierări, în închisoare. O lungă perioadă dificilă.

În prezent, Daniel preda istoria și engleza la un liceu într-o zonă rău famată a Washingtonului. De asemenea, antrena echipa de volei a fetelor și coordona un consiliu al elevilor. Doi ani consecutiv elevii îl votaseră Profesorul Anului. În ultimii trei ani, adică de când divorțase, Daniel își petrecuse verile lucrând pentru Habitat for Humanity, mai întâi în orașul mexican Hidalgo și apoi în Egipt, în El Minya. În a treia vară își împărțise timpul între cele două.

Nicio fotografie a părinților decedați sau a fratelui. Era una cu fosta soție — un portret de nuntă. Era brunetă și nu puteai să nu o remarci — era punctul focal al fotografiei. Daniel stătea discret în spatele soției și prezența ei îl punea în umbră, cu toate că zâmbetul lui larg era mai sincer decât expresia ei atent studiată.

Lui Alex i-ar fi plăcut ca dosarul să fie complet, dar știa că, obsedată de detalii cum era, uneori aștepta prea mult de la cei mai puțin perfecționiști.

În aparență, Daniel era într-un totul curat. Familie decentă (comportamentul autodestructiv și apoi moartea fratelui erau justificate de accidentul în urma căruia își pierduse părinții). Victimă în căsnicia eșuată (nu era neobișnuit ca soția unui profesor militant să-și dea seama că salariul acestuia n-avea să susțină un stil de viață luxos). Preferatul copiilor săraci. Altruist în timpul liber.

Dosarul nu preciza ce anume atrăsese prima oară atenția agenției guvernamentale, dar, după ce săpaseră puțin, apăruseră și neregulile.

Se părea că începuse în Mexic. Pe atunci nu-l urmăreau, așa că s-au orientat doar după situația lui financiară. Contabilii criminaliști au alcătuit un istoric bine documentat. Mai întâi, contul lui bancar, în care după divorț erau doar vreo două sute de dolari, a cunoscut dintr-odată un plus de zece mii. După alte câteva săptămâni, încă zece mii. La sfârșitul verii se adunaseră șaiszeci de mii. S-a întors să lucreze în State, iar cele șaiszeci de mii au dispărut. Poate o plată în cash pentru un apartament ori o mașină extravagantă? Nu, nimic vizibil, nimic care să reiasă din documente. Anul următor, pe când se afla în Egipt, n-au mai apărut creșteri bruște ale veniturilor. Să fi jucat la cazino? O moștenire?

În sine, istoricul ăsta n-ar fi fost de ajuns să atragă atenția cuiva fără să fi primit un pont de undeva, dar Alex nu reuși să găsească în dosar vreun indiciu. Chiar dacă primise un pont explicit, cineva de la Departamentul de Contabilitate trebuie să fi lucrat ore suplimentare sau să fi fost foarte, foarte plictisit, pentru că, deși cazul nu era urgent, analistul urmărise cele șaiszeci de mii de dolari cu înverșunarea unui copoi. În cele din urmă, i-a găsit într-un cont bancar nou din Insulele Cayman. Alături de altă sută de mii.

Atunci, numele lui Daniel a fost pus pe o listă care nu ținea de CIA, FBI sau NSA, ci de IRS. Nici măcar nu era o

listă prioritară. Numele lui nu era printre primele; era doar o persoană a cărei situație urma să fie verificată.

Alex se întrebă pentru o clipă în ce fel îl afectase moartea fratelui. Se părea că Daniel îl vizitase destul de des, fiind singura rudă pe care o mai avea. Soția îl părăsește, fratele moare. Îndeajuns să împingă pe cineva s-o apuce pe căi greșite.

Sumele din cont continuau să crească și nu se potriveau deloc cu ceea ce ar fi câștigat un cărăuș de droguri sau chiar un dealer. Niciuna dintre aceste ocupații nu era plătită atât de bine.

Apoi banii au început să se miște și au devenit mai greu de urmărit, dar în total s-au adunat cam zece milioane de dolari pe numele lui Daniel Beach, plimbați din Caraibe în Elveția, de acolo în China și înapoi. Poate era o manevră de fațadă, cineva folosindu-se de numele lui ca să-și ascundă averea, dar, ca regulă generală, interlopilor nu-și încredințau fondurile unor profesorași neavizați.

Ce putea să facă el ca să câștige atât?

Bineînțeles că au început să verifice cu cine se asociază și rezultatele n-au întârziat să apară. Un ins cu numele Enrique de la Fuentes apărea într-o imagine alb-negru neclară, înregistrată de camera de supraveghere din parcarele motelului din Ciudad de México în care se cazase Daniel Beach.

Alex ieșise din joc de câțiva ani, astfel că numele acesta nu însemna nimic pentru ea. Chiar dacă ar fi continuat să lucreze în departament, probabil că nu s-ar fi numărat printre cazurile ei obișnuite. Lucrase ocazional la problema cartelurilor, dar drogurile nu făceau niciodată să se aprindă luminile roșii și să declanșeze sirenele așa cum o făceau potențialele războaie și actele de terorism.

Enrique de la Fuentes era un magnat al drogurilor, iar aceștia — chiar și cei mai bătaioși, dornici să urce în ierarhie — rareori ajungeau în atenția departamentului. În

general, guvernului american nu-i prea păsa dacă magnații drogurilor se omorau între ei și, de obicei, războaiele lor aveau un impact foarte redus asupra vieții americanului de rând. Traficanții de droguri nu voiau să-și ucidă clienții, pentru că asta ar fi dăunat afacerii.

În toți anii petrecuți în cadrul departamentului, deși avea acces la informații de înaltă securitate, Alex nu auzise nici măcar o dată de vreun magnat al drogurilor care să fie interesat de armele de distrugere în masă. Desigur, dacă se putea scoate un profit, nu puteai să excluzi pe nimeni.

Totuși, una era să vinzi droguri și alta era să pornești un război.

Enrique de la Fuentes pusese stăpânire pe o bandă columbiană medie printr-o preluare ostilă (eufemistic vorbind) pe la mijlocul anilor '90 și apoi încercase de câteva ori să înființeze o bază de operații la sud de granița cu Arizona. De fiecare dată fusese respins de un cartel învecinat, care ocupase ambele părți ale frontierei dintre Texas și Mexic. Își pierduse răbdarea și începuse să caute metode din ce în ce mai neortodoxe ca să scape de inamici. Și în sfârșit găsisese un aliat.

Alex trase adânc aer în piept.

Ăsta era un nume pe care-l cunoștea — îl cunoștea și-l detesta. Să fii atacat din afară e și-așa abominabil. Simțea cea mai profundă repulsie față de genul de persoană care se naște având libertatea și privilegiile unei națiuni democratice și apoi se folosește exact de acele privilegii și de acea libertate pentru a ataca sursa acestora.

Această organizație teroristă internă avea mai multe nume. Departamentul o numea Șarpele, ca urmare a unui tatuaj pe care-l avusese unul dintre foștii ei șefi, mort acum, și a versului din *Regele Lear*: „Mai tăios decât dintele de șarpe....”. Jucase un rol important în anihilarea câtorva dintre conspirațiile lor cele mai mari, dar cea pe care reușiseră să o ducă la

capăt încă îi provoca reale coșmaruri din când în când. Dosarul nu preciza cine făcuse primul contact, ci doar că se ajunsese la un acord. Dacă de la Fuentes se achita de partea lui de înțelegere, urma să primească suficienți bani, oameni și arme ca să scoată din joc cartelul mai mare. Iar teroriștii primeau ce-și doreau — destabilizarea națiunii americane, teroare, distrugere și toată atenția presei la care visaseră vreodată.

Situația era foarte gravă.

Căci ce instrument mai potrivit să crezi haos puteai folosi decât un virus de gripă mortal, creat în laborator? Mai ales unul pe care puteai să-l controlezi.

Alex sesiză când spionii intrară pe fir. Explicațiile erau mult mai clare.

Spionii o numeau TCX-1 (în dosar nu se menționa ce însemnau literele și, cu toată pregătirea medicală, nici ea nu avea habar). Guvernul știa de existența virusului gripal TCX-1, dar se credea că fusese eradicat în timpul unui raid secret în nordul Africii. Laboratorul fusese distrus, diviziile prinși (și executați, aproape toți), iar de TCX-1 nu se mai auzise niciodată.

Până a reapărut în Mexic, cu câteva luni în urmă, împreună cu o rezervă de vaccin salvator de vieți, care se găsea deja într-un medicament prototip.

O apucase încă o migrenă, de genul celor localizate, căci simțea o durere ascuțită în tâmpla stângă. Dormise câteva ore după ce se cazase și înainte de a începe să studieze dosarele, dar nu fusese de ajuns. Se duse până la baie și scoase din gatuța de cosmetice cutia cu Motrin, înghițind patru pastile fără apă. Își dădu seama două secunde mai târziu că avea stomacul absolut gol și pastilele aveau să i-l perforze fără doar și poate. În geanta de voiaj avea întotdeauna o rezervă de batoane proteice, așa că înfulecă la repezeală unul și se întoarce la citit.

Teroriștii știau că erau supravegheați în permanență, așa încât i-au dat lui de la Fuentes informații. Acesta avea să le furnizeze efectivele — preferabil, alcătuite din oameni care nu ies cu nimic din comun.

Aici a intrat în scenă profesorul de liceu.

Din ce reușiseră să deducă analiștii, Daniel Beach, băiatul bun în toate privințele, se dusese în Egipt și procurase virusul TCX-1 pentru un magnat al drogurilor însetat de putere și imprezvizibil. Și, în mod clar, încă făcea parte din scenariu. Din dovezile disponibile, reieșea că el urma să fie cel care avea să răspândească virusul TCX-1 pe pământ american.

Formula de inhalant care conținea vaccinul era deja pusă în circulație. Clienții grași n-aveau să fie nicio clipă în pericol și poate că asta era a doua parte a scenariului. Până și cel mai imprezvizibil dintre magnații drogurilor trebuia să fie pragmatic când era vorba de bani. Prin urmare, poate că cei care nu erau clienți aveau să afle unde era salvarea — iar asta avea să creeze o clientelă nouă și disperată. Daniel Beach era fără îndoială imun deja. Să pună virusul în circulație nu era o misiune dificilă. Nu trebuia decât să ștergă cu un tampon infectat o suprafață folosită cu regularitate — o clanță, o teighea, o tastatură. Virusul fusese conceput a se răspândi cu iuțeala fulgerului — nici măcar nu era necesar să expună prea mulți oameni. Câțiva în Los Angeles, câțiva în Phoenix, câțiva în Albuquerque și câțiva în San Antonio. Daniel își făcuse deja rezervări la hoteluri în fiecare dintre aceste orașe. Peste trei săptămâni urma să pornească în această călătorie fatală — chipurile, pentru a vizita mai multe sedii ale organizației Habitat for Humanity și a-și pregăti deplasarea pe teren din toamna viitoare.

Șarpele și de la Fuentes încercau să organizeze cel mai devastator atac întreprins vreodată pe teritoriul american. Și,

dacă era adevărat că traficanțul deținea deja virusul transformat în armă și vaccinul, aveau mari șanse de reușită.

Carston nu glumise. Ceea ce Alex crezuse inițial că era doar o prefăcătorie menită să-i provoace compasiune părea acum să fi fost o uluitoare demonstrație de autocontrol. Dintre toate dezastrele posibile care-i poposiseră pe birou — pe vremea când avea unul —, acesta era cel mai cumplit și văzuse destule la viața ei. La un moment dat, mai fusese vorba de o armă biologică având potențialul de a provoca un astfel de dezastru, dar nu ieșise niciodată din laborator. Aici era un plan fezabil aflat deja în desfășurare. Și nu era vorba despre câteva sute de mii de oameni care urmau să moară — numărul victimelor urma să se apropie de un milion, poate depășind acest prag, până când Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor avea să gestioneze situația. Carston știusese că ea va descoperi toate aceste lucruri. Diminuase intenționat proporțiile dezastrului ca să pară mai realist. Uneori, adevărul era mai urât decât ficțiunea.

Miza era mai mare decât se așteptase. Știind asta, îi venea mai greu să-și justifice jocul mărunț, cu miză mică. În fața acestui dezastru se mai putea gândi oare să-și salveze propria viață? Făcuse pe neînduplecata cu Carston, dar dacă exista vreo șansă ca povestea asta să nu fie doar o capcană, putea alege altceva decât să încerce s-o oprească?

Dacă Daniel Beach dispărea, Enrique de la Fuentes ar fi aflat că cineva era cu ochii pe el. Există riscul să acționeze mai curând decât plănuise. Daniel trebuia să vorbească și trebuia să o facă repede. Apoi trebuia să se întoarcă la viața lui obișnuită, să fie văzut și să-l tempereze pe magnatul megaloman până când băieții cei buni i-ar veni de hac.

La început era o procedură standard ca subiecții lui Alex să fie lăsați în libertate pentru o perioadă scurtă. Era un aspect important al specializării ei; Alex se pricepea cel

mai bine să obțină informații fără să facă rău subiectului. (Înainte de ea, Barnaby fusese cel mai bun și singurul om care făcea asta.) CIA, NSA și majoritatea secțiilor guvernamentale similare aveau propriile echipe pentru interogarea subiecților care erau programați pentru eliminare după aflarea informațiilor. Cu timpul, fiindcă se dovedise mai eficientă chiar decât cele mai bune echipe, Alex avusese și mai mult de lucru. Deși celelalte secții preferau să rămână izolate, ținându-și informațiile doar pentru oamenii lor, rezultatele vorbeau de la sine.

Oftă și se concentra din nou pe prezent. Unsprezece fotografii cu Daniel Beach erau înșirate pe perne. Cele două ipostaze erau greu de pus laolaltă. În primele imagini semăna cu un cercetaș, părul ușor ondulat sugerând cumva inocență și intenții curate. Dar, deși era evident același chip în fotografiile spionilor, totul era diferit. Părul era mereu ascuns sub glugi sau șepci de baseball (pe care le folosea și ea în mod frecvent); postura era mai agresivă; expresiile erau reci și profesionale. Mai avusese de-a face cu profesioniști. Era nevoie de timp, probabil mai mult de un weekend. Se uită din nou la cele două fețe asemănătoare, dar incompatibile și se întrebă în treacăt dacă Daniel suferea de fapt de o tulburare psihică sau dacă ceea ce vedea era o transformare totală, iar ființa inocentă nu mai exista.

Nu că ar fi contat — deocamdată.

Durerea de cap îi sfredelea parcă interiorul globului ocular. Știa că nu orele de lectură o provocaseră. Nu, sursa durerii era decizia pe care o avea de luat.

Adună dosarele și le îndesă într-o valiză. Subiectul legat de decimarea populației din sud-vestul Americii avea să ia o pauză de câteva ore.

Acum se afla în altă mașină decât cea în care fusese dimineață. Înainte de a se caza la motel, o returnase pe cea

închiriată în Baltimore, apoi luase un taxi până în York, Pennsylvania. Taximetristul o lăsase la câteva minute de mers pe jos de casa în care un bărbat cu numele de utilizator Stubbins își vindea mașina Toyota Tercel veche de trei ani, după cum suna anunțul pe Craigslist. Plătise cu bani gheață folosind numele Cory Howard, după care mersese cu noua mașină până în Philadelphia. Era o pistă care *putea* fi urmărită, dar nu le-ar fi fost deloc ușor.

Se îndepărtă câțiva kilometri de motel, apoi alese o spe-luncă ce părea să aibă destui clienți. Era o opțiune bună din două motive. Unu, avea să se remarce mai puțin în aglomerație. Doi, mâncarea era probabil comestibilă.

Zona unde erau mesele era plină, așa că mănca la barul mic. Oglizile din spatele barului îi permiteau să vadă ușa și ferestrele fără să se întoarcă. Era un loc bun. Comandă un hamburger unsuros, rondele de ceapă și cremă de ciocolată. Toate, delicioase.

Încercă să nu se mai gândească la nimic în timpul mesei. În ultimii nouă ani devenise expertă în a-și separa foarte clar gândurile. În timp ce se concentra asupra mâncării și-i urmărea din priviri pe oamenii din jurul ei, durerea de cap se domoli până la o pulsație surdă. Treptat, medicamentul își făcu efectul și durerea dispăru complet. Comandă și o felie de plăcintă — cu nuci pecan —, deși se săturase deja și doar ciuguli din desert. Trăgea de timp. După ce termina de mâncat, trebuia să ia o decizie.

Durerea de cap reveni când ajunse în mașină, așa cum prevăzuse, deși nu era la fel de intensă ca înainte. Conduse la întâmplare pe străduțele liniștite din zona rezidențială unde, dacă ar fi urmărit-o cineva, ar fi sărit imediat în ochi. Mica suburbie era întunecată și pustie. După câteva minute, ajunse aproape de oraș.

În mintea ei rămăseseră două coloane cu posibilități.

Prima coloană, cea în care Carston o mințise ca s-o atragă în capcană, începea să pară tot mai puțin probabilă. Totuși, trebuia să rămână vigilentă. Întreaga poveste putea fi inventată. Toate dovezile, departamentele coordonate și analiștii cu stiluri de scris diferite, alături de fotografiile din toată lumea puteau face parte dintr-o lucrătură foarte minuțioasă și complexă. Și nici măcar nu era lipsită de riscul eșecului, pentru că n-aveau de unde ști că ea nu va refuza, pur și simplu.

Dar de ce să fi pregătit Carston toate aceste informații dacă sperase s-o aducă la o întâlnire aranjată dinainte? Puteau s-o ucidă ușor fără toată această mistificare. N-ai nevoie decât de un teanc de foi albe când te aștepti să vezi creierii țintei tale împrăștiți pe asfalt înainte să aibă șansa de a deschide servieta. Cât de repede putea fi pus la cale așa ceva? Apariția ei bruscă nu-i dăduse timp să fabrice șmecheria pe genunchi. Cine era Daniel Beach în acest scenariu? Unul de-ai lor? Sau un civil neștiutor plimbat prin decoruri exotice cu ajutorul Photoshopului? Ei știau de bună seamă că putea verifica unele informații.

În ultimul dosar îi propuseseră și un plan de acțiune. În cinci zile, cu sau fără ea, aveau să-l salte în timp ce ieșea să alerge, un obicei pe care-l urma cu regularitate sâmbăta dimineața. Nimeni n-avea să-i sesizeze lipsa până la reluarea cursurilor, luni. Dacă se întâmpla totuși să-l caute cineva, putea lăsa impresia că-și luase o mică vacanță. Dacă ea era de acord să-i ajute, va avea la dispoziție două zile ca să obțină informațiile necesare, după care ar fi fost liberă să plece. Sperau că va consimți să păstreze legătura cu ei. O adresă de e-mail pentru situații de urgență, un site de socializare, chiar și rubrica de mică publicitate a unui ziar.

Dacă nu accepta să preia misiunea, urmau să se descurce fără ea, cât puteau de bine. Dar să încerce să nu lase urme

fizice asupra informatorului avea să fie greu... foarte greu. Iar eșecul era greu de acceptat.

Se gândi cu nerăbdare la toate bunătățile care o așteptau în laborator. Lucruri pe care n-ar fi putut să le obțină niciodată în lumea reală. Secvențiatorul ADN și aparatul de reacție în lanț prin polimerază. Anticorpii gata fabricați cu care-și putea umple buzunarele, dacă invitația era pe bune. Desigur, în eventualitatea în care Carston fusese onest, n-ar fi avut nevoie să mai șterpească acele lucruri.

Încercă să-și imagineze cum ar fi să doarmă din nou într-un pat. Să nu mai care tot timpul o ditamai farmacia de toxine. Să folosească în fiecare zi același nume. Să intre în contact cu alte ființe umane într-un fel care să nu provoace moartea nimănu.

Nu te baza pe asta, își spuse. Nu lăsa ideea să-ți intre-n cap și să-ți afecteze judecata. Nu te lăsa prostită de speranță.

Oricât de plăcute erau unele dintre închipuiri, se lovi de un zid când încercă să vizualizeze pașii pe care va trebui să-i facă pentru a le transpune în realitate. Îi era imposibil să se vadă întorcându-se prin ușile de oțel lucios în locul în care Barnaby murise urlând. Minte ei refuza categoric să construiască imaginea.

Viețile a un milion de oameni erau o povară grea, dar, în multe privințe, rămâneau o idee abstractă. Nu avea senzația că exista ceva care să-i dea impulsul necesar ca să treacă prin ușile acelea.

Trebuia să meargă pe căi ocolite, cum s-ar spune.

Doar cinci zile.

Avea atâta treabă de făcut.

Capitolul 4

Operațiunea asta o lăsa fără banii puși deoparte pentru zilele negre.

Gândul nu-i dădea pace, era fără încetare undeva, într-un ungher al minții. Dacă scăpa cu viață până săptămâna viitoare și nimic nu se schimba în relația de lucru cu departamentul, urma să aibă probleme financiare serioase. Nu era ieftin să-ți schimbi viața de trei ori pe an.

Chiar și obținerea fondurilor disponibile fusese o procedură majoră, din capul locului. Avusese bani — salariul fusese fără doar și poate un factor în decizia de a accepta postul la început — și, înainte de asta, moștenise o sumă frumoasă la moartea mamei, din asigurarea ei de viață. Dar când lucrezi pentru niște paranoici puternici care probabil notează în dosarul tău și când schimbi mărcile de pastă de dinți, nu ai cum să-ți retragi pur și simplu toți banii și să-i ascunzi într-o cutie de pantofi sub pat. Dacă încă nu aveau de gând să-ți facă ceva, puteai să le oferi un motiv. Dacă aveau de gând, nu făceai decât să-i determini să se grăbească. Puteai să-ncerci să-ți retragi toți banii la plecarea din oraș, dar asta-ți limita capacitatea de a plăti pentru pregătirile în avans.

Ca atâtea altele, fusese stratagema lui Barnaby. Nu-i explicase detaliile ca să-l protejeze pe prietenul sau prieteniile care-l ajutaseră să aranjeze lucrurile.

În autoservirea situată la câteva etaje deasupra laboratorului, ea și Barnaby se lăsaseră ascultați în timp ce discutau despre niște investiții promițătoare. De fapt, Barnaby le numise promițătoare și își dădea silința, chipurile, s-o convingă. Conversația lor nu avea nimic ieșit din comun. Probabil că, în diferite versiuni, aceeași discuție avea loc pe lângă automatele de apă din mai multe birouri obișnuite. Ea se prefăcea că se lasă convinsă, iar Barnaby îi promitea cu glas tare că va aranja totul. A trimis banii prin virament la o firmă de investiții sau o companie care părea să aibă denumirea unei firme de investiții. După câteva zile, acei bani au fost depuși — minus un „comision“ de 5% pentru a-i recompensa pe prieteni pentru timpul și efortul lor — într-o bancă din Tulsa, Oklahoma, pe numele Fredericka Noble. Ea a primit înștiințarea despre acest nou cont într-un plic nemarcat, ascuns într-un exemplar din revista *Extrano-dal Lymphomas* la biblioteca districtuală. Tot în plic a găsit și un permis de conducere pe numele Fredericka Noble, cu fotografia ei.

Nu știa unde era ascunzătoarea lui Barnaby. Nu știa nici care urma să fie noul său nume. Ar fi vrut să plece împreună cu Barnaby — pe atunci, singurătatea uriașă pe care o presupunea stilul ei de viață îi provoca deja coșmaruri —, dar el considerase că ar fi fost lipsit de înțelepciune. Amândoi aveau să fie mai în siguranță dacă plecau separat.

Alte investiții, alte plicuri mici. Câteva alte conturi au fost create pentru Freddie, dar au mai fost și conturi și acte de identitate pentru Ellis Grant din California și Shea Marlow din Oregon. Toate cele trei identități erau creații solide, care aveau să reziste la o verificare atentă. Freddie a fost

dată în vileag prima dată când departamentul a găsit-o, dar asta i-a sporit precauția. Ellis și Shea erau încă sigure. Erau posesiunile ei de preț și le folosea rar și cu mare grijă, astfel încât asocierea cu dr. Juliana Fortis să nu le contamineze.

De asemenea, a început să cumpere bijuterii — chestii veritabile și, cu cât mai mici, cu atât mai bine. Diamante galbene care i se părea că n-ar fi mai de soi decât niște safire galbene, dar care costau de zece ori mai mult. Lanțuri groase din aur; pandantive din aur solide și grele. Mai multe pietre prețioase disparate, pe care pretindea că are de gând să le monteze în bijuterii. Știusese tot timpul că n-avea să obțină nici jumătate din cât plătise pe ele, dar bijuteriile puteau fi transportate ușor și ulterior convertite în lichidități, fără știrea nimănui.

De la un telefon public, Freddie Noble a închiriat o căsuță în apropiere de Tulsa, folosind un card de credit nou atașat contului bancar din oraș. Căsuța a venit la pachet cu un proprietar în vârstă și foarte amabil, bucuros să-i aducă toate cutiile pe care le expediase prin poștă — lucrurile de care urma să aibă nevoie când o va lăsa în urmă pe Juliana Fortis, de la prosoape și perne la pietrele ei prețioase nemontate, condensatoarele de reflux și recipientele pentru fierbere — și-și încasa chiria fără să comenteze absența ei. Îi mai lăsa ici și colo câte-un indiciu că intenționa să iasă dintr-o relație cu probleme, iar proprietarului îi era de ajuns. Proviiziile le-a comandat de la computerele bibliotecii, dând o adresă de e-mail pe care n-o accesa niciodată de pe laptopul de-acasă.

A făcut tot posibilul să fie pregătită, după care a așteptat ca Barnaby să dea semnalul. În final, i-a comunicat într-adevăr că era timpul să fugă, dar nu așa cum plănuiseră.

Banii, adunați cu atâta grijă într-un timp atât de lung, îi zburau acum printre degete de parcă ar fi fost moștenitoarea

răsfățată a unei averi. Și-au făgăduit că va fi doar o sesiune de shopping în speranța că-și va câștiga libertatea incertă. Știa câteva metode ca să câștige bani adevărați, dar erau periculoase și implicau riscuri pe care nu și le permitea.

Oamenii aveau nevoie de medici dispuși să încalce regulile. Unii voiau doar un doctor care știa să supravegheze administrarea unui tratament neaprobat de Food and Drug Administration, ceva provenit din Rusia sau Brazilia. Alții aveau nevoie să le fie extrase gloanțele din corp, dar nu voiau să facă asta într-un spital, unde poliția avea să fie înștiințată imediat.

Nu avea o activitate constantă pe internet. Câțiva clienți o contactaseră la ultima ei adresă de e-mail, care acum nu mai exista. Ar fi trebuit să se-ntoarcă pe forumurile unde era cunoscută și să-ncerce să ia legătura cu câțiva oameni, fără să lase vreo urmă nouă. Era dificil; dacă departamentul îi găsisse acele e-mailuri, probabil că știau și despre restul. Măcar clienții ei înțelegeau. Mare parte din ceea ce făcea pentru ei se încadra de la semilegal la complet ilegal și n-ar fi fost surprinși de disparițiile ei ocazionale și de numele noi sub care apărea.

Bineînțeles, să lucreze de partea întunecată a legii însemna alte pericole pe lângă cele existente. Ca bossul mafiot căruia serviciile ei i se păruseră foarte convenabile și considerase că ar fi trebuit să se stabilească permanent în Illinois. Ea a încercat să-i spună lui Joey Giancardi povestea ei fabricată, pe care o turuia de fiecare dată, fără să se compromită — în definitiv, dacă se puteau câștiga bani din vânzarea de informații, Mafia nu era renumită pentru loialitatea față de outsiders —, dar tipul a fost insistent, ca să nu spunem mai mult. I-a dat asigurări că, beneficiind de protecția lui, n-avea să mai fie niciodată vulnerabilă. În final, a fost nevoită să distrugă acea identitate, o viață atent construită

sub numele de Charlie Peterson, și să fugă. Nu era exclus să existe membri ai Familiei care s-o caute și acum. Dar nu era ceva care să-i dea mari bătaii de cap. Când era vorba de efective și de resurse, Mafia nu putea să se compare cu guvernul american.

Și poate că Mafia nici n-avea timp de pierdut cu ea. Erau o mulțime de doctori pe lume, și cei mai mulți dintre ei coruptibili. E drept că, dacă i-ar fi știut adevărata specializare, Joey G s-ar fi străduit mai mult s-o păstreze.

Măcar Joey G îi fusese de folos la schimbarea bijuteriilor în bani gheață. Iar cursul scurt de traumatologie n-avea să-i prindă rău. Un alt avantaj al faptului de a lucra în clandestinitate: nimeni nu se supăra prea tare dacă rezultatele nu erau excepționale. Moartea era ceva obișnuit și nu era necesară o asigurare de malpraxis.

Ori de câte ori se gândea la Joey G, își amintea și de Carlo Aggi. Nu-i fusese un prieten adevărat, doar un apropiat. În acea perioadă fusese omul de legătură și prezența cea mai constantă din viața ei. Deși avea înfățișarea tipică a unui mardeiaș, întotdeauna se purtase frumos cu ea, tratând-o ca pe o soră mai mică. Așa încât o duruse mai mult decât în celelalte cazuri când nu fusese în stare să facă nimic pentru Carlo. Un glonț îi ajunsese în ventriculul stâng. Era prea târziu pentru Carlo cu mult înainte să-i fie adus trupul neînsuflețit, dar Joey G nu-și pierduse speranța; Charlie făcuse treabă bună pentru el în trecut. A avut o replică de-a dreptul filosofică atunci când Charlie a declarat decesul: *Carlo a fost cel mai bun. Ce să-i faci, uneori câștigi, alteori pierzi.* Urmată de o ridicare din umeri.

Nu-i plăcea să-și amintească de Carlo.

Ar fi preferat să aibă la dispoziție câteva săptămâni în plus ca să se gândească la celelalte lucruri — să-și elaboreze stratagama, să-și analizeze punctele slabe, să-și perfecționeze

pregătirea fizică —, dar planul lui Carston îi fixase un termen-limită. Trebuia să-și împartă timpul scurt între supraveghere și organizarea spațiului de lucru, așa că niciuna dintre sarcini nu fusese îndeplinită perfect.

Probabil că o supravegheau în eventualitatea în care ar încerca să facă o mișcare fără ei. După vizita neașteptată pe care i-o făcuse lui Carston, aveau să anticipeze așa ceva. Dar ce variantă avea? Să se prezinte la muncă așa cum se așteptau?

Văzuse destul ca să fie sigură că Daniel urma să aibă același program astăzi ca în ultimele trei zile. Ceva legat de ținutele sale aproape identice — blugi, cămașă cu nasturi, haină sport, toate având doar mici diferențe de nuanțe — o făcea să presupună că omul era un tipicar. După orele de școală, rămânea să stea de vorbă cu elevii și să lucreze la planul de lecții pentru a doua zi. Apoi, cu câteva dosare și laptopul în rucsacul purtat pe umărul stâng, părăsea școala, făcându-i secretarei semn cu mâna din mers. Traversa șase intersecții și lua metroul la Congress Heights în jur de 6:00, când valul de navetiști atingea punctul culminant. Avea de mers direct pe Linia Verde până la Columbia Heights, unde era micul său apartament. Ajuns acolo, mânca o cină semipreparată, scoasă din congelator, și corecta lucrările elevilor. Se culca în jur de 10:00, fără să pornească niciodată televizorul, din câte văzuse ea. Era mai greu de urmărit dimineța — avea storiuri din trestie care erau practic transparente când lumina venea din interior, dar opace în lumina matinală. Ieșea în stradă la 5:00 pentru o primă tură de alergat, se întorcea după o oră și apoi ieșea din nou după alte treizeci de minute, îndreptându-se spre stația de metrou aflată la trei străzi distanță, cu părul lung și ondulat încă ud după duș.

Cu două dimineți înainte îl urmăse pe traseul de alergare de la o distanță sigură. Bărbatul menținea un ritm alert

și rapid, fiind evident un alergător experimentat. În timp ce-l privea, a constatat că-și dorea să fi avut mai mult timp pentru alergat. Nu-i plăcea să alerge așa cum părea să le placă altora — întotdeauna se simțea foarte expusă pe marginea drumului, fără nicio mașină cu care să poată fugi —, dar era important. N-avea să fie niciodată mai puternică decât persoana pe care o trimiteau după ea. Și, cu picioarele ei scurte, n-avea să fie nici mai rapidă și nu exista nicio artă marțială pe care s-o învețe și care să-i ofere un avantaj în fața unui ucigaș profesionist. Dar rezistența îi putea salva viața. Dacă trucurile ei puteau să-i asigure depășirea momentului de criză, trebuia să fie în stare să continue să fugă mai mult decât o putea urmări ucigașul. Ce mai mod de a muri — cu răsuflarea tăiată, cu mușchii cedând la efort, paralizată de propria lipsă de pregătire. Nu voia să iasă din scenă în felul acesta. Așa că alerga cât de des putea și făcea exercițiile pe care reușea să le facă în locuințele ei mici. Își promise că, atunci când operațiunea asta se va fi terminat, avea să găsească un loc bun pentru jogging — unul cu multe rute de scăpare și ascunzători.

Dar traseul lui de alergare, ca și apartamentul și școala erau locuri prea expuse pentru ca ea să acționeze. Cea mai simplă cale de a face asta ar fi fost să-l ridice de pe stradă când își termina tura de alergat, epuizat și neatent, dar băieții răi ar fi știut și ei. Ar fi fost pregătiți să o contracareze. Același lucru era valabil și pentru porțiunea parcursă pe jos până la școală. Așa că operațiunea trebuia să aibă loc în metrou. Ei știau că metroul era o altă opțiune posibilă, dar nu puteau să acopere toate liniile, toate stațiile, supraveghind totodată și fiecare porțiune a traseului lui Daniel.

Peste tot erau instalate camere video, dar prea multe nu putea să facă în privința asta. Când avea să se termine, inamicii ei vor fi avut un milion de imagini clare din care să

vadă cum arăta fața ei acum, după trei ani. Nu surveniseră multe schimbări, după părerea ei, dar fără doar și poate că i-ar actualiza dosarul. Totuși, asta era tot ce puteau să facă. Cât lucrase în cadrul departamentului, învățase ce însemna să răpești o țintă de pe stradă, așadar știa că dificultățile erau mult mai mari decât te-ar fi făcut să crezi serialele TV cu spioni. Scopul camerelor video din metrou era să ajute la prinderea unui suspect *după* comiterea infracțiunii. Ar fi fost imposibil ca ei să aibă resursele și efectivele necesare pentru a acționa în timp real pe baza filmărilor. Așa încât camerele nu le puteau indica decât unde *fusesse*, nu unde *avea să fie*, și fără acea informație filmarea era inutilă. Tot ce puteai afla cu ajutorul înregistrărilor — cine era, de unde obținuse informația, care-i era motivația — erau lucruri pe care le știau deja.

Oricum, nu-i venea în minte o opțiune mai puțin riscantă.

Astăzi se numea Jesse. Alesese o ținută profesională — costumul negru, tricoul cu anchior dedesubt și, desigur, centura din piele. Avea o altă perucă, cu un aspect mai natural; părul tuns drept avea o altă nuanță, castaniu-deschis. Își pusese o bentiță neagră simplă, iar ochelarii cu rame metalice subțiri nu-i ascundeau chipul, dar îi mascau subtil forma pomeților și fruntea. Fața ei era simetrică, cu trăsături delicate; nimic nu ieșea în evidență. Știa că în general oamenii n-o remarcau. Dar mai știa și că nu avea o înfățișare atât de comună încât cineva care o căuta să n-o recunoască. Avea să-și țină capul jos ori de câte ori va putea.

Își luase servieta în locul genții de voiaj. Ornamentele din lemn de la bareta de umăr erau aplicate acum pe mânerul servietei. Aceasta avea un cadru metalic, era grea, și, la nevoie, se putea folosi de ea ca să se apere. Medalionul, inelele, dar nu și cerceii. Având în vedere ceea ce urma să

facă, cerceii ar fi fost periculoși. Lamele din pantofi, bisturiele, balsamul pentru buze, diferitele spray-uri... armura aproape completă. Astăzi toate acestea n-o făceau să se simtă mai încrezătoare. Partea asta a planului ieșea din zona ei de confort. Nu-și imaginase vreodată că va fi nevoie să răpească pe cineva. În ultimii trei ani nu se gândise la vreun scenariu care să nu se reducă la a ucide sau a fugi.

Jesse căsca în timp ce conducea mașina pe străzile întunecate. Nu dormise destul și se părea că nici în următoarele zile nu urma să aibă parte de prea mult somn. Avea câteva substanțe care s-o țină trează, dar prăbușirea putea fi întârziată doar cel mult șaptezeci și două de ore. Trebuia să fie foarte bine ascunsă când acea prăbușire se va produce. Spera că nu va fi necesar să le folosească.

Erau o mulțime de locuri goale în parcare pentru navețiști de la Ronald Reagan. Parcă aproape de o stație de autobuz și așteptă sosirea autobuzului. Cunoștea aeroportul ăsta ca pe propriul buzunar. Se simțea năpădită de o senzație care-i lipsise multă vreme — confortul oferit de împrejurimile familiare. Alți doi pasageri apărură înainte de venirea autobuzului, ambii cu bagaje și fețe obosite. Aceștia o ignorară. Ea luă autobuzul până la terminalul trei, după care se întoarse pe podul pietonal la stația de metrou. Parcurse această rută în circa cincisprezece minute, în pas vioi. Un lucru drăguț legat de aeroporturi — toată lumea mergea repede.

Se gândise să poarte cizmele platformă, ca să pară mai înaltă, dar apoi își zisese că avea să meargă pe jos — și poate chiar să fugă, dacă lucrurile ieșeau rău — prea mult astăzi. Purta pantofii negri fără toc, care erau aproape ca niște adidași.

În timp ce se alătura mulțimii care cobora pe peroane, încercă să-și ascundă fața de camerele din tavan. Căută cu

privirea un grup căruia să i se alăture. Jesse era sigură că următorii vizau o femeie singură. Un grup mai mare — orice grup — era un paravan mai bun decât machiajul sau peruca.

Erau câteva grupuri de oameni care se îndreptau spre linii împreună cu ea în timp ce primul val al orei de vârf începea să umple scările rulante. Alese un mic grup alcătuit din doi bărbați și o femeie, toți în costume business negre și cu serviete. Femeia avea părul blond lucios și, încălțată cu pantofi cu toc cu vârfuri ascuțite, era mai înaltă decât Jesse cu aproape douăzeci și cinci de centimetri. Jesse își făcu loc pe după alți câțiva oameni până ajunsese să fie cumva ascunsă între femeie și peretele din spatele lor. Oricine ar fi examinat noul grup ar fi remarcat-o în mod firesc pe blonda înaltă, în afara cazului în care ar fi căutat-o pe Juliana Fortis.

Grupul lui Jesse se mișcă hotărât prin mulțime, alegând să aștepte într-un loc aproape de marginea peronului. Niciunul dintre ceilalți călători nu părea să o fi remarcat pe femeia scundă care se mișca în tandem cu ei. Înghesuiala era prea mare.

Trenul își făcu apariția, trecând iute pe lângă ei și apoi oprindu-se brusc. Grupul lui Jesse ezită, căutând un vagon mai puțin aglomerat. Se gândi să-i părăsească, dar blonda era și ea nerăbdătoare și-și croi drum în cel de-al treilea vagon. Jesse se ținu aproape de ea, având acum trupul lipit atât de blondă, cât și de o femeie corpulentă din spatele ei. Între ele, avea să fie aproape invizibilă, oricât de incomodă ar fi fost poziția.

Merseră pe Linia Galbenă până la stația Chinatown. Acolo Jesse părăsi grupul și se alătură unui cuplu, două femei care puteau să fie secretare sau bibliotecare, în bluzele lor cu nasturi și ochelarii de vedere cu rame în formă de ochi de pisică. Merseră împreună pe Linia Verde până la stația

Shaw-Howard, Jesse stând cu capul înclinat către bruneta mai scundă, prefăcându-se absorbită de povestea despre recepția de nuntă din ultimul weekend, care nu avusese inclus un bufet suedez, ce mizerie! Pe la mijlocul relatării, le lăsă pe secretare în tren și se contopi cu mulțimea care ieșea din metrou. Execută o întoarcere rapidă prin aglomerația de la toaleta pentru femei și apoi se alătură mulțimii care cobora pe peron ca să prindă următorul tren. Acum sincronizarea avea să însemne totul. N-avea cum să se ascundă în turmă.

Șuieratul trenului care intra în stație o făcu să-i sară inima în piept. Se concentrează cât putu de tare. Avea senzația că e ca un sprinter care așteaptă în blocstart să audă focul de pistol. Apoi metafora care-i trecuse prin minte o făcu să se cutremure — era foarte posibil ca un pistol să fie în realitate gata să tragă, doar că ăsta ar fi avut gloanțe adevărate și n-ar fi fost îndreptat spre cer.

Trenul se opri scrâșnind și Jesse o luă din loc.

Înainte în forță de-a lungul vagoanelor, făcându-și loc cu coatele prin valul de pasageri format la deschiderea ușilor. Căută cu privirea silueta înaltă cu păr ondulat. Erau atât de multe corpuri care treceau pe lângă ea, blocându-i vederea. Încercă să pună mental câte-un X pe fiecare cap care nu se potrivea. Se mișca prea repede? Nu îndeajuns de repede? Trenul plecă din stație când ajunse la ultimul vagon și nu putea fi sigură că omul ei nu fusese în el; totuși, nu credea că fusese. După calculele ei, cel mai probabil era în următorul tren. Își mușcă buza când ușile se închiseră. Dacă rata ocazia asta, trebuia să încerce din nou la următorul lui drum. Nu voia să fie nevoită să facă asta. Planul lui Carston urma să fie pus în aplicare, iar situația avea să fie cu atât mai periculoasă.

Continuă să meargă grăbită spre ieșire.

Făcu din nou circuitul prin toaletă, trăgând puțin de timp și prefăcându-se că-și verifică machiajul pe care nu-l avea. După ce numără în gând până la nouăzeci, se alătură din nou șuvoiului de navetiști care se îndrepta spre peroane.

Acum aglomerația era și mai mare. Jesse își alege un loc aproape de un grup de bărbați la capătul îndepărtat al peronului și încercă să se facă nevăzută printre sacourile lor negre. Bărbații vorbeau despre acțiuni și tranzacții la bursă, lucruri ce păreau atât de îndepărtate de viața lui Jesse, încât puteau foarte bine să țină de domeniul SF-ului. Se anunță sosirea următorului tren și Jesse se pregăti din nou să cerceze mulțimea cât mai repede. Pășii pe lângă brokeri și examină primul vagon care se oprise în dreptul lor.

Mișcându-se iute, ochii lui Jesse trecură în revistă următorul vagon. *Femeie, femeie, bătrân, prea scund, prea gras, prea brunet, fără păr, femeie, femeie, copil, blondă...* Vagonul următor...

Era ca și cum el o ajuta, ca și cum ar fi fost de partea ei. Stătea chiar lângă geam, privind afară, înalt, cu părul ondulat pe care-l remarcai pe loc.

Jesse îi cuprinse cu privirea pe ceilalți pasageri în timp ce se îndrepta spre ușile deschise. Mulți inși îmbrăcați în costume business — oricare dintre ei putea fi angajat al departamentului. Dar nu observă niciunul dintre semnele evidente, nu văzu umeri prea lați înghesuiți în costumele făcute pentru oameni normali, nici căști în urechi, nici porțiuni umflate ale sacourilor, nici contacte vizuale între călători. Nimeni nu purta ochelari de soare.

Asta e partea, își zise ea în gând, în care or să-ncerce să ne-nhațe pe amândoi și să ne ducă la laborator. Doar dacă nu cumva e o capcană, caz în care Daniel, cu părul lui ondulat și înfățișarea inocentă, ar fi unul dintre ei. Poate că e chiar cel care

mă va împușca. Sau mă va înjunghia. Sau vor încerca să mă dea jos din tren ca să mă-mpuște într-un loc mai ferit. Sau să mă facă knockout și să mă arunce pe șine.

Dar, dacă toată povestea e adevărată, or să vrea să rămânem amândoi în viață. Vor încerca probabil ceva similar cu ceea ce mă pregătesc să-i fac lui Daniel. Apoi mă vor căra la laborator, iar șansele mele de a mai ieși vreodată de-acolo sunt... nu tocmai încurajatoare.

Prin minte îi trecură o mie de alte finaluri nefericite în timp ce ușile se închideau. Se apropie repede de Daniel, prinzându-se de aceeași bară ca să-și păstreze echilibrul, degetele ei mai jos de ale lui, palide și mult mai lungi. Își simțea inima ca strânsă în pumn de cineva; durerea creștea invers proporțional cu proximitatea față de țintă. El nu părea s-o observe, continuând să se uite pe geam cu o expresie absentă, care nu se schimbă când pătrunseră în întunericul unui tunel și nu putea să vadă decât reflexiile din interiorul vagonului. Nimeni din vagon nu făcu nicio mișcare către ei.

Nu reușea să-l vadă în Daniel Beach pe celălalt tip din fotografiile din Mexic și Egipt, care-și ținea părul sub șapcă și emana o siguranță de sine agresivă. Bărbatul absent de lângă ea putea să fie un poet din Lumea Veche. Trebuia să fie un actor desăvârșit... sau era posibil oare să fie un psihopat cu acte, suferind de tulburare de identitate disociativă? Nu știa ce să creadă în privința asta.

Jesse se încordă când se apropiară de stația Chinatown. Trenul se zgâlțâi la intrarea în stație și trebui să strângă mai tare bara ca să nu se lase împinsă în Daniel Beach.

Trei oameni — doi bărbați și o femeie — coborâră din tren, dar niciunul nu se uită la Jesse. Trecură repede pe lângă ea, ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă la slujbă. Alți doi bărbați urcară în vagon. Unul îi atrase atenția lui Jesse — un

bărbat solid, cu o constituție de atlet profesionist, purtând un hanorac cu glugă și pantaloni de trening. Își ținea ambele mâini în buzunarul din față al hanoracului și, exceptând cazul în care ar fi avut niște mâini uriașe, ținea ceva în ele. Nu se uită la Jesse când trecu pe lângă ea, mulțumindu-se să se ducă în spatele vagonului, unde se agăță de un mâner. Jesse îi urmări reflexia cu coada ochiului, dar individul nu părea interesat nici de ea, nici de țintă.

Daniel Beach nu se mișcase. Era atât de absorbit de gândurile lui, încât Jesse constată că se relaxează în preajma lui, de parc-ar fi fost singura persoană din tren de care nu trebuia să se ferească. Ceea ce era o prostie. Chiar dacă nu era o capcană, chiar dacă era exact cine i se spusese că ar fi, omul ăsta tot plănuia să devină un asasin în masă în viitorul foarte apropiat.

Atletul scoase din buzunarul hanoracului niște căști pătrătoase și-și acoperi urechile cu ele. Firul ducea în jos, spre buzunar. Probabil la telefonul lui, dar poate că nu.

Jesse hotărî să facă un test la oprirea următoare.

Când se deschiseră ușile, se aplecă de parc-ar fi vrut să netezească o cută inexistentă la pantaloni, apoi se îndreptă brusc și făcu un pas spre ușă.

Nimeni nu reacționează. Atletul cu căștile pe cap avea ochii închiși. Oamenii urcau, coborau, dar nimeni nu se uită la ea, nimeni nu încercă să-i blocheze ieșirea sau să ridice brusc mâna ascunsă stângaci sub geacă.

Dacă inamicii știau ce are de gând să facă, o lăsau să acționeze în felul ei.

Asta însemna că totul era real sau doar voiau ca ea să creadă că era, deocamdată? Încercarea de a le ghici manevrele îi dădea dureri de cap. Strânse din nou bara când trenul se puse în mișcare.

— N-a fost stația ta?

Se uită în sus și-l văzu pe Daniel Beach zâmbindu-i — un zâmbet dulce și sincer, care aparținea celui mai popular profesor al școlii, militantului pentru Habitat for Humanity.

— Ăă, nu, zise ea clipind repede, cu gândurile învârtindu-i-se prin cap.

Oare ce-ar fi spus un navetist obișnuit?

— Pentru o clipă... ăăă... am uitat pur și simplu unde mă aflu. Toate stațiile încep să se-amestece.

— Ai răbdare. Mai sunt doar opt-nouă ore până la weekend.

Zâmbi din nou, blând. Jesse era mai mult decât incomodată de ideea de a socializa cu subiectul ei, dar Daniel emana o normalitate stranie — posibil contrafăcută — care-i înlesnea asumarea rolului pe care trebuia să-l joace: o navetistă prietenoasă. Un om obișnuit.

Observația lui îi provocă un mic hohot râs. Săptămâna ei de lucru abia începea.

— Ar fi minunat dacă aș avea weekendurile libere.

El râse și apoi oftă.

— Cam nasol. Avocatură?

— Medicină.

— Și mai rău. Dacă te porți frumos, te lasă vreodată să-ți iei liber?

— Foarte rar. Dar e în regulă. Și-așa nu mă prea dau în vânt după petreceri.

— Și eu sunt prea bătrân pentru așa ceva, recunosc eu. Un adevăr de care-mi aduc aminte în fiecare seară, cam pe la zece.

Jesse zâmbi politicos în timp ce el râdea și încercă să nu lase să i se vadă privirea neliniștită. Era în același timp înfiorător și periculos să fraternizeze cu următoarea ei misiune. Niciodată nu i se întâmplase să interacționeze cu subiecții ei înainte. Nu-și putea permite să se uite la el ca la o persoană.

Trebuia să vadă numai monstrul — cu milionul de morți posibili — astfel încât să rămână impasibilă.

— Deși îmi place câteodată să iau cina în oraș, spunea el.

— Mmh, murmură ea distrată.

Își dădu seama că sunase ca și cum ar fi fost de acord.

— Bună, spuse el. Mă cheamă Daniel.

Spre surprinderea ei, constată că uitase ce nume trebuia să poarte azi. Bărbatul îi întinse mâna și ea i-o strânse, fiind extrem de conștientă de greutatea inelului ei otrăvit.

— Bună, Daniel.

— Bună..., răspunse el și ridică din sprâncene.

— Ăă, Alex.

Ups, asta era un nume mai vechi. Acum, ce era să facă?

— Încântat de cunoștință, Alex. Uite, n-am făcut asta nici-odată. Dar... ei bine, de ce nu? Pot să-ți dau numărul meu de telefon? Poate ne găsim timp să ieșim la o cină liniștită cândva?

Îl privi de-a dreptul șocată. Omul îi făcea avansuri. Un bărbat îi făcea avansuri. Nu, nu un bărbat. Un viitor criminal în masă care lucra pentru un magnat al drogurilor psihopat.

Sau un agent care încerca să-i distragă atenția?

— Te-am speriat? Îți jur că sunt inofensiv.

— Ăă, nu, doar că... nimeni nu mi-a mai făcut vreodată o invitație în metrou.

Asta era purul adevăr. De fapt, de câțiva ani, nimeni nu-i făcuse niciun fel de invitație.

— Nu știu ce să zic.

Un alt adevăr.

— Uite cum facem. O să-mi scriu numele și numărul de telefon pe bucata asta de hârtie și-am să ți-o dau, iar când ajungi în stație poți s-o arunci în primul coș de gunoi pe care-l vezi, pentru că nu-i frumos să faci mizerie pe jos, și să mă uiți în secunda următoare. Un inconvenient foarte

mic pentru tine — doar câteva secunde pierdute cu coșul de gunoi.

Zâmbea în timp ce vorbea, dar avea privirea îndreptată în jos, concentrat să scrie pe spatele unei chitanțe, cu un creion.

— Ești foarte amabil. Apreciez.

El ridică privirea, continuând să zâmbească.

— Sau nu trebuie s-o arunci. Poți să folosești hârtia ca să mă suni și apoi să petreci câteva ore stând de vorbă cu mine la cina la care o să te invit.

Vocea monotonă din difuzoare anunță stația Penn Quarter și ea se simți ușurată. Pentru că începea să se întristeze. Da, avea să petreacă o seară cu Daniel Beach, dar niciunul dintre ei n-o să savureze prea mult întâlnirea.

Dar tristețea n-avea ce să caute aici. Atât de mulți oameni nevinovați morți. Copii, mame și tați morți. Oameni de treabă care n-au făcut niciodată rău nimănui.

— E o decizie grea, răspunse ea cu glas scăzut.

Trenul se opri din nou, iar ea se prefăcu împinsă de bărbatul din spatele ei, care cobora din tren. Ținea deja în palmă acul potrivit. Întinse mâna de parcă ar fi vrut să se prindă de bară și apucă mâna lui Daniel ca din întâmplare. Bărbatul tresări surprins, iar Jesse se ținu strâns de el, ca și cum ar fi încercat să-și mențină echilibrul.

— Au... scuze, te-am speriat, spuse ea.

Îi dădu drumul la mână și lăsă seringă minusculă să-i alunece din palmă în buzunarul sacoului. Avea antrenament în prestidigitație.

— Nu-ți face probleme. Ești bine? Individul ăla chiar te-a împins.

— Da, sunt bine, mulțumesc.

Vagonul se puse din nou în mișcare și ea văzu cum culoarea dispare rapid de pe chipul lui Daniel.

— Hei, dar *tu* ești bine? îl întrebă ea. Arăți cam palid.

— Ăă, ce zici?

Daniel se uită în jur, confuz.

— Arăți de parcă ești pe cale să leșini. Scuzați-mă, îi spuse ea femeii aflate pe scaunul de lângă ei. Îi dați voie prietenului meu să stea jos? Nu se simte prea bine.

Femeia făcu o grimasă și apoi se uită preocupată în cealaltă direcție.

— Nu, spuse Daniel. Nu... te deranja pentru mine. Sunt...

— Daniel? zise ea.

Bărbatul se legăna puțin acum, alb ca varul.

— Dă-mi mâna, Daniel.

Daniel o privi năuc și-i întinse mâna. Ea îl apucă de încheietură, mișcându-și buzele în timp ce se uita la ceas și se prefăcea că numără în gând.

— Medicină, băigui el. Ești doctoriță.

Partea asta era mai apropiată de versiunea din scenariu și Jesse se simți mai în largul ei.

— Da, și nu sunt încântată de starea ta. Te dai jos la stația următoare cu mine. O să ieșim la aer.

— Nu pot. Școala... nu pot să-ntârzii.

— Îți dau eu scutire. Nu mă contrazice, știu ce fac.

— Bine, Alex.

L'Enfant Plaza era una dintre stațiile cele mai mari și mai haotice de pe acea linie. Când se deschiseră ușile, Alex își puse brațul pe după mijlocul lui Daniel și îl conduse afară. El îi cuprinse umerii cu brațul, pentru sprijin. Asta n-o surprinse. Triptamina pe care i-o injectase îi făcea pe oameni să fie dezorientați, docili și foarte prietenoși. Drogul aparținea unei clase de barbiturice numite popular serul adevărului și avea câteva efecte similare cu ecstasy; ambele erau bune pentru alungarea inhibițiilor și inducerea unei atitudini cooperante. Îi plăcea această sinteză anume datorită confuziei

pe care o provoca. Daniel se va simți incapabil să ia vreo decizie și va face tot ce-i va spune ea până când efectul va dispărea, dacă nu cumva îi va cere un lucru care să-i forțeze limitele zonei de confort.

Fusese mai simplu decât sperase, mulțumită întâlnirii neașteptate. Plănuse să-l înțepe mai întâi, apoi să joace scena obișnuită cu „E vreun doctor pe-aici? Păi, da, întâmplător eu sunt doctor!”, ca să-l facă să vină cu ea. Ar fi funcționat, dar el n-ar fi fost la fel de docil.

— În regulă, Daniel, cum te simți? Poți să respiri?

— Desigur. E bine să respiri.

Mergea repede, trăgându-l după ea. Drogul ăsta rareori provoca rău cuiva, dar întotdeauna există și excepții. Ridică privirea ca să-i verifice culoarea chipului. Era încă palid, dar buzele nu căpătaseră nuanța aceea verzuie care prevestește greața.

— Ți-e rău de la stomac? îl întrebă.

— Nu, nu, sunt bine...

— Mă tem că nu prea ești. Am să te duc la mine la cabinet, dacă n-ai nimic împotriva. Vreau să mă asigur că nu e ceva grav.

— Mulțumesc, dar nu... Am ore?

În ciuda faptului că era dezorientat, ținea pasul cu ea cu ușurință. Avea picioarele de două ori mai lungi decât ale ei.

— O să sunăm să le spunem ce se-ntâmplă. Ai numărul de la școală?

— Da. Stacey... în birou.

— Am putea s-o sunăm de pe drum.

Asta însemna o mică întârziere, dar nu avea de ales; trebuia să-i alunge îngrijorarea ca să rămână supus.

— Bună idee, zise Daniel.

Dădu din cap aprobator și, scoțând un BlackBerry din buzunar, băjbâi cu butoanele.

Ea îi luă cu blândețe telefonul din mână.

— Care-i numele de familie al lui Stacey?

— E la „Birou recepție“.

— Îl văd. Bun, am să formez eu. Uite, spune-i lui Stacey că ești bolnav și că te duci la doctor.

El luă ascultător telefonul și așteptă ca Stacey să-i răspundă.

— Alo, spuse. Stacey, sunt Daniel. Da, domnul Beach. Nu mă simt prea bine, mă duc la doctorul Alex, să mă consulte. Îmi pare rău că-ți dau vestea asta. Scuze și mulțumesc. Da, mă fac bine, desigur.

Ea tresări puțin când îl auzi rostindu-i numele, dar de vină era obișnuința. Nu conta. Nu va mai fi Alex o vreme, atâta tot.

Era un risc să-l ia de la școală. Enrique de la Fuentes ar fi putut să observe asta dacă nu-l scăpa din ochi pe mesajul morții. Dar în mod cert n-avea să se alarmeze prea tare pentru o absență de o zi. Când Daniel va apărea nevătămat luni dimineață, magnatul drogurilor se va liniști.

Luă telefonul lui Daniel și-l băgă în buzunar.

— Ți-l țin eu, bine? Te cam clatini și nu vreau să-l pierzi.

— În regulă.

Daniel se uită în jur și se încruntă când văzu tavanul gigantic din beton arcuindu-se deasupra.

— Unde mergem?

— La cabinetul meu, ai uitat? O să ne urcăm în trenul ăsta acum.

Nu văzu niciuna dintre fețele din celălalt tren în acest vagon. Dacă o urmăreau, o făceau de la distanță.

— Uite un loc. Poți să te-odihnești.

Îl ajută să se așeze, lăsând pe furiș telefonul să-i cadă lângă picior și apoi împingându-l sub scaun cu vârful pantofului.

Urmărirea unui telefon mobil era calea cea mai ușoară ca să găsești pe cineva fără niciun efort. Telefoanele mobile erau o capcană pe care o evita întotdeauna. Era ca și cum te-ai fi dat singur pe mâna inamicului.

Pe de altă parte, nici n-avea pe cine să sune.

— Mulțumesc, spuse Daniel.

Încă o mai cuprindea cu brațul, deși acum, când el ședea, iar Alex era în picioare, ajunsese s-o țină de mijloc. Se uită în sus la ea cu o privire tulbure și zise:

— Îmi place fața ta.

— Oh... ăă... mulțumesc.

— Îmi place mult.

Femeia de lângă Daniel se uită la Alex și-i examinează fața.

Minunat.

Femeia nu păru impresionată.

Daniel își rezemă fruntea de șoldul ei și închise ochii. Apropierea era oarecum tulburătoare, dar totodată liniștitoare într-un mod ciudat. Trecuse multă vreme de când o ființă umană o atinsese cu afecțiune, chiar dacă acea afecțiune ieșise dintr-o eprubetă. Oricum ar fi fost, nu putea să-l lase să adoarmă, deocamdată.

— Ce predai tu la școală, Daniel?

Bărbatul își ridică fața pieziș, cu obrazul lipit de șoldul ei.

— Mai ales engleza. E preferata mea.

— Serios? Am fost groaznică la toate materiile umaniste. Cel mai mult mi-a plăcut știința.

El făcu o grimasă și zise:

— Știința!

O auzi pe femeia de lângă el murmurând spre alt vecin:

— E beat.

— Nu trebuia să-ți spun că sunt profesor, zise Daniel, oftând adânc.

— De ce?

— Femeilor nu le place asta. Cum spunea Randall: „Să nu te oferi niciodată să dai informații“.

Felul în care rostise cuvintele arăta clar că-l citase pe Randall cuvânt cu cuvânt.

— Dar să fii profesor e o meserie nobilă. Educi viitorii doctori și oameni de știință ai lumii.

El o privi cu tristețe.

— Dar se câștigă prost.

— Nu toate femeile sunt atât de mercantile. Randall ar trebui să se-ntâlnească cu alte femei.

— Soției mele îi plăceau banii. Fostei soții.

— Îmi pare rău să aud asta.

Daniel oftă din nou și închise ochii.

— Mi-a frânt inima.

Încă un acces de milă. De tristețe. Alex știa că n-ar fi spus niciodată aceste lucruri dacă n-ar fi fost drogat cu amestecul de ecstasy și serul adevărului. Acum vorbea mai clar. Nu pentru că drogul nu-și mai făcea efectul, ci pentru că mintea lui se adapta la situație.

Îl bătu ușor cu palma pe obraz și-i spuse cu voce veselă:

— Dacă s-a lăsat cumpărată așa ușor, probabil că nu merită să plângi pentru ea.

Ochii lui se deschiseră din nou. Aveau o nuanță foarte blândă de căprui, un amestec plăcut de verde și cenușiu-deschis. Încercă să și-i imagineze având o expresie intensă — asortați cu șapca de baseball a unui bărbat sigur pe sine întâlnindu-se cu de la Fuentes — și nu reuși.

Nu știa ce-ar fi trebuit să facă dacă într-adevăr el ar suferi de o tulburare de identitate disociativă. Nu se confruntase niciodată cu așa ceva.

— Ai dreptate, spuse el. Știu că ai. Trebuie s-o văd așa cum era, nu cum mi-am imaginat c-ar fi.

— Întocmai. Ne facem niște idei despre oameni, ne creăm o imagine și apoi încercăm să punem persoana adevărată în interiorul mulajului fals. Și nu întotdeauna lucrurile ies bine.

Vorbe goale. Habar n-avea despre ce vorbea. În toată viața ei fusese implicată într-o singură relație pe jumătate serioasă, care nu durase mult. Școala avusese prioritate în fața tipului, la fel cum, timp de șase ani, pusese munca înaintea de orice altceva. Așa cum dorința de a rămâne în viață era acum mai puternică decât orice.

— Alex?

— Da?

— Sunt pe moarte?

Ea îi zâmbi liniștitor.

— Nu. Dacă aș fi crezut că ești pe moarte, aș fi chemat o ambulanță. O să te faci bine. Vreau doar să mă asigur.

— În regulă. Va fi nevoie să-mi iei sânge?

— Posibil.

— Mi-e cam frică de ace, zise el cu un oftat.

— O să fie bine.

Nu-i plăcea că o deranjau minciunile. Dar era ceva legat de încrederea lui simplă, de felul în care accepta fără nicio bănuială orice lucru pe care-l făcea ea... Trebuia să iasă din starea asta.

— Mulțumesc, Alex. Mult.

— Doar îmi fac meseria.

Iar asta nu era o minciună.

— Crezi c-ai să mă suni? spuse el cu speranță în glas.

— Daniel, nu-ncape îndoială că vom petrece o seară împreună, îi promise ea.

Dacă n-ar fi fost drogat, ar fi sesizat încordarea din glasul ei și i-ar fi văzut privirea de gheață.

Capitolul 5

Restul a mers aproape prea ușor... să fi însemnat asta ceva? Simțea că paranoia ei era deja atât de mare, încât nu mai înțelegea dacă îngrijorarea era reală sau nu.

Daniel se urcă fără să protesteze în taxi la stația Rosslyn. Alex știa cum se simțea el acum — împreună cu Barnaby încercaseră cele mai multe dintre preparatele neletale ca să știe la ce să se aștepte. Substanța pe care i-o injectase lui Daniel te făcea să te simți ca atunci când ai un vis plăcut, în care problemele și grijile le rezolvă altcineva și n-ai nevoie decât de o mână de care să te ții și să fii împins în direcția corectă. În însemnările lor, numiseră drogul *Urmează-ți lide-rul*, deși în rapoartele oficiale avea o denumire mai impresionantă.

Fusese o experiență relaxantă și, dacă n-ar fi fost obsesia ei pentru control, chiar și atunci, în trecut, poate că ar fi repetat-o.

Îl făcu să vorbească despre echipa de volei pe care o antrena și tot drumul Daniel i-a povestit despre fetele din echipă, până când Alex a avut impresia că știa cum le cheamă pe toate și ce calități are fiecare pe teren. Taximetristul nu le dădu nicio atenție, fredonând o melodie, dar prea încet ca Alex să-și dea seama care era.

Daniel nu părea să observe pe unde merg, dar când așteptară nefiresc de mult la un semafor, ridică privirea și se încruntă.

— Cabinetul tău e foarte departe.

— Da, este, recunosc eu. Am un traseu groaznic.

— Unde locuiești?

— În Bethesda.

— E un loc frumos. Columbia Heights nu-i la fel de frumos. Cel puțin, zona în care locuiesc eu.

Taxiul se puse din nou în mișcare. Alex era încântată. Planul mergea foarte bine. Chiar dacă i-ar fi cronometrat cât îi luase să urce și să coboare din ultimul tren, le-ar fi fost extrem de dificil să urmărească un taxi într-o mare de mașini care își încrucișau drumurile în traficul de la ora de vârf. Uneori, pregătirea părea să fie o formulă magică. Îți lăsa impresia că poți forța evenimentele să ia forma pe care o dorești doar planificându-le îndeajuns de *meticulos*.

Daniel nu mai era așa de vorbăreț acum. Aceasta era faza a doua, în care urma să se simtă mai obosit. Dar trebuia să-l mai țină puțin treaz.

— De ce mi-ai dat numărul de telefon? îl întreabă când observă că ochii încep să i se închidă.

El zâmbi visător.

— N-am mai făcut asta niciodată.

— Nici eu.

— Probabil că mai târziu am să mă simt jenat c-am făcut-o.

— Dar nu și dacă o să te sun, nu-i așa?

— Poate. Nu știu, nu-mi stă-n fire să mă port astfel.

— Și-atunci de ce-ai făcut-o?

Ochii lui blânzi nu-i părăsiră nicio clipă pe ai ei.

— Îmi place fața ta.

— Ai mai spus asta.

— Chiar îmi doream să te mai văd o dată. Asta mi-a dat curaj.

Alex se încruntă, cuprinsă de vinovăție.

— Ți se pare aiurea? Întrebă el, îngrijorat.

— Nu, mi se pare foarte drăguț. Nu sunt mulți bărbații care i-ar spune unei femei așa ceva.

Daniel clipi rar, cu fața lipsită de expresie.

— De obicei, nu fac asta. Sunt... prea laș.

— Mie îmi pari destul de curajos.

— Mă simt diferit. Cred că datorită ție. M-am simțit altfel de cum ți-am văzut zâmbetul.

De îndată ce ți-am injectat drogul, îl corectă Alex în gând.

— Ei bine, asta chiar e un compliment, spuse ea. Am ajuns, poți să te ridici?

— Desigur. Dar aici e aeroportul.

— Da, aici mi-am lăsat mașina.

Fruntea lui se încruntă, apoi se destinse.

— Tocmai te-ai întors dintr-o călătorie?

— Da, tocmai am ajuns în oraș.

— Și eu plec uneori în călătorii. Îmi place să merg în Mexic.

Alex ridică brusc privirea. Daniel se uita drept înainte, atent pe unde calcă. Pe chip nu i se citea nicio urmă de neliniște. Dacă începea să-l preseze, docilitatea lui s-ar fi transformat în suspiciune. Putea să se agațe de un trecător și să încerce să fugă. Putea să devină agitat și să atragă atenția asupra ei.

— Ce-ți place la Mexic? Întrebă ea cu băgare de seamă.

— E foarte cald și aerul foarte uscat. Îmi place asta. N-am stat niciodată într-un loc în care să fie foarte cald, dar cred că mi-ar plăcea. Totuși, mi se înroșește pielea foarte repede. N-am reușit niciodată să mă bronzez. Tu arăți de parcă ai stat mult la soare.

— Nu, așa m-am născut.

Moștenise tenul de la tatăl ei absent. În urma unui test genetic aflase că tatăl ei fusese un amestec de coreean, hispanic și galez. Întotdeauna se întrebese cum o fi arătat. Deși părinții ei veneau din locuri atât de diferite — mama fiind de origine scoțiană —, chipul ei era cât se poate de obișnuit; putea să fie de aproape oriunde.

— Ce bine de tine. Eu sunt nevoit să folosesc o grămadă de cremă de protecție solară. Altfel mi se arde pielea. E dezgustător. N-ar trebui să-ți spun asta.

— Promit c-am să uit, spuse ea râzând. Ce altceva îți mai place?

— Să lucrez cu mâinile. Să ajut la construirea caselor. Nu c-aș fi de meserie. Doar dau cu ciocanul unde mi se spune. Dar oamenii sunt foarte amabili și generoși. Îmi place mult asta.

Totul era foarte verosimil și Alex simți un fior de teamă. Cum de reușea să-și joace în continuare rolul cu atâta ușurință, când substanțele chimice acționau în organismul lui? Doar dacă nu cumva căpătase rezistență. Doar dacă nu cumva departamentul ei crease un antidot, îl pregătiseră pe Daniel și acum el era cel care conducea jocul. Simțea cum i se face pielea de găină. Dar nu era obligatoriu ca departamentul să-l fi pregătit. Explicația putea fi legătura lui cu de la Fuentes. Cine putea să știe ce efecte stranii aveau drogurile în combinație cu substanța ei? Atinse cu limba coroana falsă de pe măseaua din spate. Departamentul ar fi omorât-o pur și simplu, dacă ăsta ar fi fost obiectivul. În schimb, de la Fuentes ar fi vrut probabil s-o pedepsească pentru încercarea de a-i dejuca planurile. Dar cum putea să afle dinainte? Cum reușise Daniel să ghicească atât de repede că era un agent din tabăra adversă? Și ea nici măcar nu mai lucra pentru cineva acum.

Nu te abate de la plan, își spuse. Urcă-l în mașină și o să vezi ce-i cu el.

— Îmi plac și casele de-acolo, spunea Daniel. Ferestrele nu se-nchid niciodată, lași pur și simplu aerul să circule. Unii nici n-au geamuri. Îți spun, e mult mai frumos decât în Columbia Heights. Poate că nu-i mai frumos ca-n Bethesda. Pariez că doctorii locuiesc în case elegante.

— Eu nu. Stau într-un apartament închiriat, nimic neobișnuit. Dar nu petrec prea mult timp acolo, așa că nu contează.

El încuviință dând din cap ca un înțelept.

— Ești ocupată să salvezi vieți.

— Mă rog, nu prea. Nu lucrez la urgențe sau ceva de genul ăsta.

— Dar îmi salvezi *mie* viața.

Ochi mari, cenușiu-verzui, încredere totală. Știa că, dacă acest comportament era sincer, vorbea drogul din el. Dar tot se simțea neliniștită.

N-avea încotro decât să continue să-și joace rolul.

— Doar îți fac un control. Nu ești pe moarte.

Măcar asta era adevărat. Era posibil ca băieții de la departament să-l ucidă până la urmă pe omul ăsta. Cu toate că ar fi putut să-l scape. Deși... după ce ea va împiedica dezastul, Daniel Beach n-avea să mai iasă niciodată din închisoare. Ceea ce o făcea să se simtă...

Un milion de morți. Copilași nevinovați. Bunicuțe simpatice. Primul Călăreț al Apocalipsei călare pe un cal alb.

— Oh, uite și-un autobuz, spuse el cu un glas moale.

— ăsta ne va duce la mașina mea. După care nu va mai trebui să mergi pe jos.

— Nu mă deranjează. Îmi place să merg cu tine.

Se uită la ea zâmbind și urcă împleticit scările. Alex îl prinse înainte să cadă, apoi îl conduse spre cel mai apropiat scaun din autobuzul aproape gol.

— Îți plac filmele străine? întrebă Daniel din senin.

— Hmm, unele, cred.

— E un cinema bun la universitate. Dacă totul merge bine la cină, am putea merge la un film data viitoare.

— Uite, facem o înțelegere, spuse ea. În cazul în care o să-ți placă de mine după o seară împreună, în mod cert o să văd cu tine un film pe care n-o să-l înțeleg.

Daniel zâmbi, cu pleoapele îngreunate.

— Tot o să-mi placă de tine.

Povestea devenea complet ridicolă. Ar fi trebuit să existe o cale prin care să schimbe subiectul. De ce se simțea ea ca un monstru aici? Bine, *era* un monstru, dar se împăcase cu ideea asta, în mare măsură, și știa că e genul de monstru care trebuia să existe pentru binele comun. În unele privințe era ca un doctor normal — trebuia să producă suferință pentru a salva niște vieți. Ca atunci când extirpi un membru cangrenos pentru a salva restul corpului, doar că altfel. Suferința e aici, salvatorul în altă parte. Iar acolo e mult mai multă nevoie de salvare.

Gândea rațional, ca întotdeauna, ca să suporte situația. Cu toate acestea, nu se mințise niciodată întru totul. Știa că nu exista într-o zonă morală gri; exista în întregime în negru. Mai rău decât ca Alex să-și facă treaba bine era ca altcineva să o facă prost. Sau nimeni să n-o facă deloc.

Și chiar dacă acceptase în totalitate eticheta de *monstru*, nu era niciodată genul de monstru care ucidea oameni nevinovați. N-avea să-l ucidă nici pe ăsta, care era foarte vinovat... și continua să se uite la ea cu ochii mari, ca de cățeluș.

Copilași morți, își repetă ea. *Copilași morți*, *copilași morți*, *copilași morți*.

Nu-și dorise niciodată să fie spion sau să lucreze sub acoperire, dar acum constata că nici emoțional nu era potrivită pentru așa ceva. Mai mult decât paradoxal, se părea că era capabilă de multă compasiune. ăsta era motivul pentru

care nu stăteai niciodată de vorbă cu subiectul tău înainte de a *discuta efectiv* cu el.

— Gata, Daniel, coborâm. Poți să te ridici în picioare?

— Îhâm. Oh, uite, lasă-mă să-ți duc geanta.

Ridică o mână moale spre servieta ei.

— Lasă c-o țin eu.

Deși, în realitate, simțea numai furnicăture în degetele strânse în jurul mânerului.

— Acum tu trebuie să te concentrezi să-ți păstrezi echilibrul.

— Sunt tare obosit.

— Știu, uite, mașina mea e chiar acolo. Cea argintie.

— Sunt multe mașini argintii.

Tocmai asta era ideea.

— E chiar aici. Bun, hai să te pun în spate, ca să te poți întinde puțin. Mai bine-ți dai jos haina, că nu vreau să ți se facă prea cald. Și pantofii, uite-așa.

Ca să aibă mai puțin de furcă mai târziu.

— Dar îndoiaie-ți genunchii, ca să-ți încapă picioarele. Perfect!

Daniel stătea acum cu capul pe rucsac, o poziție incomodă, dar nu părea să-i pese.

— Ești atât de drăguță, Alex, murmură el, cu ochii închiși. Ești cea mai drăguță femeie pe care-am cunoscut-o vreodată.

— Și tu ești drăguț, Daniel, recunosc eu ea.

— Mulțumesc, abia reuși el să îngaimă și apoi adormi.

Repede, Alex luă din portbagaj pătura bej, de aceeași culoare ca scaunele, și îl acoperi cu ea. Apoi scoase o seringă din geantă și îi înțepă o venă de la gleznă, aplecându-se ca să nu poată vedea nimeni ce făcea. *Urmează-ți liderul* avea să-și piardă efectul cam într-o oră, dar era obligatoriu ca Daniel să doarmă mai mult.

Nu e un agent, hotărî Alex. Un agent poate că ar fi acceptat să se lase drogat și răpit, dar niciodată nu i-ar fi dat voie să-l scoată din circuit în felul ăsta. Atunci nu era decât un criminal în masă plătit.

*

Laboratorul temporar pe care-l crease se afla în regiunea rurală a statului Virginia de Vest. Închiriase o fermă mică și frumoasă, cu un șopron părăsit, vopsit în alb; în interior, pereții și tavanul erau acoperiți cu aluminiu. Podelele erau din beton, cu guri de drenaj aflate la distanțe potrivite. În spate era o cămăruță cu un pat; în anunț se spunea că exista un spațiu suplimentar pentru musafiri, încântător de rustic. Era sigură că existau mulți vilegiaturiști naivi care ar fi găsit aspectul rustic fermecător, dar pe ea n-o interesa decât ca apa curentă și electricitatea să funcționeze. Ferma și șopronul erau situate în mijlocul unei livezi de meri de aproape o sută de hectare, care la rândul ei era înconjurată de alte hectare de pădure. Cel mai apropiat vecin se afla cam la doi kilometri. Proprietarii livezii câștigau bani în afara sezonului închiriind spațiul orașenilor dornici să trăiască în mijlocul naturii.

O costase o avere. Se încrunta de fiecare dată când își amintea suma, dar n-avusese încotro. Avea nevoie de o construcție izolată cu un spațiu pe care să-l poată folosi.

Lucrase nopțile ca să pregătească toate cele necesare. Ziua, îl filase pe Daniel de la distanță sigură, apucase să doarmă puțin în mașină în timp ce el își ținea orele. Era complet epuizată, dar tot mai avea o mulțime de făcut înaintea ca ziua de lucru să se încheie.

Prima oprire: o ieșire de pe autostradă care nu se remarcă prin nimic, la mai bine de o oră de mers față de oraș. Un

drum de țară îngust, ce părea să nu mai fi fost folosit de nimeni de zeci de ani, o purtă departe în pădure. Trebuia să ducă undeva, dar nu merse destul de departe ca să vadă unde. Încetini sub un petic de umbră deasă, opri motorul și se apucă de treabă.

Dacă Daniel era angajat de departament sau, mai probabil, de una dintre organizațiile cu care acesta colabora strâns — CIA, câteva secții militare, alte organizații care efectuau operațiuni sub acoperire care, la fel ca departamentul, nu aveau denumiri oficiale —, trebuia să aibă asupra lui un dispozitiv electronic de urmărire. Așa cum avusese și ea cândva. Cu un gest absent își trecu degetul peste cicatricea de la ceafă, acoperită de părul scurt. Preferau să-l insereze la cap. Dacă o singură parte a corpului putea fi recuperată, capul era cel mai indicat pentru identificare.

Deschise portiera din dreapta spate și îngenunche pe pământul reavăn, lângă capul lui Daniel. Începu cu locul unde și ea, și Barnaby avuseseră montat dispozitivul, atingând ușor pielea cu vârfurile degetelor, apoi încă o dată, apăsând mai tare. Nimic. Văzuse câțiva subiecți străini ale căror dispozitive fuseseră scoase din spatele urechilor, așa că verifică și acolo. Apoi își trecu degetele prin părul lui, pipăindu-i scalpul ca să găsească umflături sau locuri dure. Buclele lui erau moi și miroseau frumos, a citrice. Nu că-i păsa cum mirosea părul lui, dar cel puțin nu era nevoită să-și bage mâinile într-o claie slinoasă, urât mirositoare.

Acum urma partea de efort fizic. Dacă de la Fuentes îl ținea sub supraveghere pe omul ăsta, probabil că dispozitivul era extern. Mai întâi, aruncă pantofii în pădurea de lângă drum — păreau să fie locul cel mai probabil în care să fie ascuns dispozitivul. Mulți bărbați poartă zilnic aceeași pereche de pantofi. Apoi îl dezbracă de cămașă, recunoscătoare că avea nasturi, deși tot era greu să o tragă de sub el. Nu se

obosi să-i scoată maioul peste cap. Luă din buzunar o lamă și tăie țesătura în trei bucăți care se puteau desprinde ușor. Îi examinează pieptul — nu avea cicatrici sau umflături suspecte. Pielea de pe trunchi era mai albă decât cea de pe brațe; avea un bronz ușor, pe care fără îndoială îl căpătase când ajutase la construirea caselor în Mexic. Sau când adusese virusuri periculoase din Egipt — și acolo soarele era foarte puternic.

Avea mai degrabă mușchi de sportiv decât mușchi formați la sală. Nu o musculatură evidentă, doar o suprafață netedă care arăta că era activ, fără a fi obsedat de felul cum arată.

Îl rostogoli cu mare greutate și el căzu în spațiul dintre banchete, cu burta pe ridicătura dintre locurile de la picioare. Avea două cicatrici discrete pe omoplatul stâng, paralele și egale ca lungime. Le explorează cu atenție, apăsând pielea din jurul lor, dar nu simți nimic altceva în afara țesutului fibros hipertrofic, prezent în mod normal acolo.

Apoi își spuse că ar fi trebuit să-i dea jos blugii înainte să-l întoarcă. Fu nevoită să se urce peste el și să-i cuprindă torsul cu ambele brațe ca să-i desfacă nasturii de la șliț. Mulțumită că nu purta blugi mulați, se mută apoi la cealaltă porțieră ca să-i poată trage pantalonii în jos. Nu era surprinsă să vadă că purta boxeri, nu chiloți normali; se potriveau cu modul lui de a se îmbrăca. Îi dădu jos, apoi îi scoase ciorapii și, adunând toate hainele, le ascunse după un buștean căzut. Făcu apoi cale întoarsă ca să aducă și rucsacul. Laptopul ar fi fost o ascunzătoare foarte potrivită pentru orice dispozitiv electronic de urmărire.

Nu era prima dată când era nevoită să dezbrace singură ținta. În laborator avusese oameni care-i pregăteau subiectul — Barnaby îi nimea „lachei“ —, dar ea nu fusese întotdeauna în laborator, așa că în timpul primei deplasări pe teren, la Herat, în Afganistan, învățase să le fie profund

recunoscătoare lacheilor. Să dezbraci un ins care n-a mai făcut baie de câteva luni nu era deloc plăcut — mai ales în condițiile în care nici ea n-avea la dispoziție un duș după aceea. Măcar Daniel era curat. Ea era singura care transpirase de la efortul depus.

Găsi o șurubelniță în portbagaj și schimbă repede plăcuțele de înmatriculare de Washington DC cu cele pe care le furase de la o mașină similară dintr-un depozit de fier vechi din Virginia de Vest.

Ca să nu-i scape ceva, examină sumar partea din spate a picioarelor, tălpile și palmele lui Daniel. Nu văzuse niciodată un dispozitiv de urmărire la mâini sau picioare, probabil fiindcă uneori extremitățile sunt tăiate pentru a transmite anumite mesaje. Nu remarcă vreo cicatrice. Nu văzu nici bătăături care să sugereze că făcea antrenament de tir sau că folosea frecvent arme. Avea mâini moi de profesor, cu câteva porțiuni de piele tăbăcită de la munca fizică.

Încercă să-l ridice din nou pe banchetă, dar realizează că era un efort zadarnic. Nu era o poziție prea comodă pentru somn, dar oricum n-avea să se trezească. Mai târziu, o să aibă dureri, deși era de-a dreptul ridicol să se gândească la asta.

În timp ce-l înfășura cu o pătură pe Daniel, îi construia povestea din documentele pe care le citise și din dovezile din fața ei.

După părerea ei, Daniel Beach era un ins plăcut și în general de treabă. Atracția pentru fosta nevastă hrăpăreață era explicabilă. Probabil că era ușor să te îndrăgostești de el. Dar pesemne că după o vreme fosta soție ajunsese să ia dragostea lui ca pe ceva de la sine înțeles și începuse să se concentreze pe lucrurile pe care nu le avea — un apartament drăguț, bijuterii, mașini. Probabil că începuse să invidieze viața pe care o duceau ceilalți și așa mai departe.

Dar în același timp exista și o parte întunecată a lui, adânc îngropată, născută probabil din suferință și din faptul că-și pierduse părinții, că fusese trădat de soție și că apoi își pierduse și fratele. Dar nu lăsa acea parte din el să iasă la suprafață, o ținea departe de viața liniștită pe care părea să o ducă. Nici nu era de mirare că putea să vorbească atât de senin despre Mexic. Pentru el existau două versiuni ale Mexicului: cea luminoasă, care-i plăcea profesorului, și cea periculoasă, în care sălășluia monstrul. Probabil că în mintea lui ocupau locuri cât se poate de îndepărtate.

Nu era un psihopat, spera Alex. Doar un ins sfâșiat pe dinăuntru, care nu voia să renunțe la imaginea pozitivă pe care și-o făcuse despre sine, dar care avea nevoie de eliberarea pe care i-o oferea partea sa întunecată.

Alex simțea că îl evaluase corect, ceea ce îi schimbă puțin planul. Ce făcuse ea însemna o mare performanță. La unii subiecți, cele mai bune rezultate le obținea personajul clinic și lipsit de emoții — halat alb, mască chirurgicală și oțel inoxidabil lucios; la altele, amenințarea sadicului nebun (deși Barnaby avusese întotdeauna mai mult succes cu acel rol; avea și înfățișarea potrivită pentru asta — smocuri rebele și dezordonate de păr alb, ca și cum tocmai ar fi fost electrocutat). Fiecare situație era ușor diferită — unii se temeau de întuneric, alții, de lumină. Alex plănuise să meargă pe aspectul clinic — era rolul cel mai confortabil din arsenalul ei —, dar acum decisă că Daniel va avea nevoie să fie înconjurat de întuneric ca să lase acea parte din el să iasă la suprafață. Cu Daniel Întunecatul avea nevoie să vorbească.

Până să ajungă acolo, condusesse la întâmplare. Dacă cineva urmărise hainele sau obiectele personale ale lui Daniel, nu voia ca acea persoană să-i însoțească mai departe.

Se gândi pentru a mia oară la cele două liste de posibilități din mintea ei. Prima era o capcană foarte complexă. A

doua însemna o poveste adevărată și în joc erau un milion de vieți. La care se adăuga și a ei, desigur.

În timpul lungului drum cu mașina, balanța se înclină în sfârșit și rămase definitiv într-o parte. Cel aflat în mașina ei nu era agent guvernamental, de asta era sigură. Iar dacă era un cetățean nevinovat, ales la întâmplare ca s-o atragă în cursă, rataseră deja cele mai bune ocazii s-o anihileze. Nu avusese loc niciun atac, nicio tentativă de a o urmări... pe care s-o fi remarcat.

Se gândi la tonele de informații incriminatoare despre Daniel Beach și nu se putu abține. Era o credulă. Așa că mai bine se apuca de salvarea vieților.

Parcă pe aleea fermei în jur de 11:00, moartă de oboseală și de foame, dar 95% sigură că nu lăsase nicio urmă care să-i aducă pe cei de la departament sau pe de la Fuentes în pragul ușii. Cercetă repede din priviri casa, încercând să-și dea seama dacă cineva intrase (și murise, cum ar fi pățit când ar fi deschis ușa), și apoi, după ce-și dezactivă dispozitivele de siguranță, duse mașina în șopron. De îndată ce trase ușa șopronului și resetă „alarma“, se apucă să-l pregătească pe Daniel.

Toate celelalte sarcini fuseseră îndeplinite. Cumpărase cronometre de la un magazin Home Depot din Philadelphia și conectase la ele becuri în mai multe camere ale casei. Ca un călător care pleacă pentru câteva săptămâni, luase măsuri ca locul să pară ocupat. Un radio conectat la unul dintre cronometre asigura zgomotul de fond necesar. Casa era o momeală bună. Orice intrus s-ar fi ocupat mai întâi de ea înainte să avanseze spre șopronul întunecat.

Acesta avea să rămână în întuneric. Construisese un fel de cort în mijloc, ca să ascundă lumina și să amortizeze sunetul, împiedicându-l totodată pe Daniel să vadă împrejurimile. Structura rectangulară avea puțin peste doi metri

înălțime, trei metri lungime și patru metri și jumătate lungime. Era construită din țevă de PVC, prelată neagră și corzi de *bungee-jumping*, fiind căptușită la interior cu două straturi de spumă poliuretanică lipită cu bandă adezivă. Rudimentar, e drept, dar mai funcțional decât o peșteră, iar în trecut se descurcase bine cu asta.

În centrul cortului se afla o placă metalică supradimensionată cu picioare negre tip armonică, reglabile pe înălțime. Fusese lăsată la vedere în șopron — pentru autenticitate, fără îndoială — și era un fel de masă de operații de uz veterinar. Era mai mare decât avea nevoie — veterinarul ăsta avusese de-a face cu vaci, nu cu mâțe —, dar rămânea o achiziție pe cinste. Era unul dintre obiectele care o determinaseră să închirieze această capcană exorbitantă pentru turiști. Mai era o masă cu blat metalic, pe care o amenajase ca birou, cu computer, monitoare și o tavă cu obiecte care, spera ea, aveau să servească doar ca elemente de decor. Suportul pentru perfuzii era aproape de capătul mesei, având atârnată o pungă cu soluție salină. Alături, un cărucior metalic cu roțile, luat din bucătărie; o mulțime de seringi mici, dar cu aspect amenințător erau aliniate pe o tavă din oțel inoxidabil. O mască de gaze și un tensiometru se aflau pe un suport din sârmă sub seringi.

Și, bineînțeles, elementele de imobilizare pe care le cumărase de pe eBay, potrivite pentru închisori sau unități medicale, și pe care le fixase cu ajutorul unor găuri realizate cu dificultate în placa din inox. Nimeni nu scăpa de ele fără ajutor din afară. Iar cel care l-ar fi ajutat ar fi avut nevoie de o lampă de sudură.

Își lăsa două ieșiri, niște deschizături în prelată. Lângă cort avea un pat, sacul de dormit, o plită, un frigider mic și toate celelalte lucruri necesare. De cămăruța cu pat era atașată o baie, dar era prea departe ca să doarmă în ea și oricum

n-avea cadă, doar un duș. Trebuia să renunțe la aranjamentele ei obișnuite în acest weekend.

Cu ajutorul unor curele dintre cele folosite la mutarea mobilei reuși să extragă din mașină corpul inert al lui Daniel și să-l pună pe un mic șasiu rulant, lovindu-l la cap de câteva ori. *Probabil* nu atât de tare încât să-i provoace o comoție. Apoi îl cără la masa coborâtă la înălțimea cea mai joasă, și-l rostogoli pe aceasta. Era încă sub influența drogurilor. Îl așeză pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute cam la patruzeci și cinci de grade de corp, apoi ridică masa. Blocă pe rând elementele de imobilizare. N-avea să se miște din acea poziție o vreme. Urma să-i pună perfuzia. Din fericire, era foarte bine hidratat sau poate doar avea venele foarte vizibile. Introduse acul cu ușurință și porni perfuzia. Lângă soluția salină adăugă o pungă de nutriție parenterală. Asta va fi toată hrana de care va avea parte în următoarele trei zile, dacă dura atât de mult. O să i se facă foame, dar va rămâne cu mintea așezată când va dori ea să fie așa. Îi puse pulsoximetrul pe degetul mare de la picior — ar fi reușit să-l scoată de pe unul dintre degetele de la mână — și electrozii uscați pe spate, câte unul sub fiecare plămân, pentru monitorizarea respirației. Trecu rapid termometrul electric peste fruntea lui Daniel și constată că avea o temperatură normală.

Nu era la fel de expertă cu cateterul pentru vezică, dar era o procedură destul de simplă, iar el nu era în stare să protesteze dacă ceva nu mergea cum trebuia. Va avea și-așa destul de curățat, n-avea nevoie și de urină.

Gândindu-se la asta, așeză material absorbant pe podea, de jur împrejurul mesei de operații. În mod sigur va fi și vomă, dacă era nevoie să treacă de faza întâi. Dacă va fi și sânge, depindea de felul cum răspundea la metodele ei normale. Bine măcar că avea aici un drenaj funcțional.

Se făcuse răcoare în șopron, așa că-l acoperi cu o pătură. Trebuia să mai rămână adormit o vreme, iar răcoarea în contact cu pielea goală nu era un lucru bun. După o clipă de ezitare, luă o pernă de pe patul din cămăruță și i-o așeză sub cap. *E doar pentru că nu vreau să se trezească, își dădu ea asigurări. Nu pentru că părea să stea într-o poziție incomodă.*

Inseră o seringă mică în perfuzie și-i administră încă o doză de somnifer. Erau asigurate cel puțin încă patru ore de somn.

Fața inconștientă a lui Daniel era tulburătoare. Prea... senină, într-un fel. Nu-și amintea să fi văzut vreodată o îmbinare de trăsături cu o expresie atât de nevinovată. Era greu de imaginat că genul ăsta de liniște interioară exista în aceeași lume în care trăia și ea. Pentru un moment, se temu din nou că avea de-a face cu o tulburare mentală ce depășea toate experiențele ei anterioare. Pe de altă parte, dacă Enrique de la Fuentes căutase pe cineva în care alții să aibă instinctiv încredere, aceasta era exact genul de înfățișare pe care și-ar fi dorit-o. Așa se explica poate de ce magnatul drogurilor îl alesese pe acest profesor de școală.

Îi puse masca de gaze la care înșurubă un cartuș filtrant. Dacă măsurile ei de siguranță îl ucideau pe Daniel, nu mai putea obține informațiile de care avea nevoie.

Făcu un ultim rond în perimetru. În casă erau aprinse toate luminile programate. În liniștea nopții, i se păru că aude acordurile pop ale emisiunii Top 40.

După ce se asigură că toate punctele de acces erau blocate, măncă un baton proteic, se spală pe dinți în baie, fixă alarma la ora 3:00, pipăi pistolul de sub pat, strânse tubul filtrant la piept și se cuibări în sacul de dormit. Corpul ei era deja adormit, iar creierul începuse a gândi cu încetinitorul. Abia avu timp să-și pună masca de gaze înainte să rămână complet inconștientă.

Capitolul 6

La 3:00 dimineața era trează, îmbrăcată și hrănită, încă epuizată, dar gata să înceapă. Daniel continua să doarmă, nepăsător și liniștit. Când se va trezi, avea să se simtă odihnit, dar dezorientat. Habar nu va avea ce oră sau măcar ce zi era. Disconfortul era un instrument valoros în activitatea ei.

Îi luă perna și pătura, simțind o undă de regret. Dar acest aspect era important. Oricât de bine antrenat ar fi fost, orice subiect simțea un mare disconfort când apărea gol și neajutorat în fața inamicului. Regretul va fi ultimul sentiment pe care și-l va permite timp de câteva zile. Blocă restul. Trecuseră mai bine de trei ani, dar putea să simtă cum înlăuntrul ei lucrurile se blocau. Corpul ei își amintea cum să facă asta. Știa că deținea tăria de care avea nevoie.

Avea părul încă ud de la colorarea rapidă și-și simțea fardul gros pe față, deși în realitate își pusese foarte puțin. Nu știa cum să facă un machiaj complicat, așa că aplicase un fard de pleoape închis, rimel gros și un ruj roșu-întunecat. N-avusese de gând să-și schimbe atât de repede culoarea părului, dar părul negru și camuflajul de pe față făceau parte din noua strategie. Halatul de laborator și salopeta bleu pe care le adusese stăteau frumos împăturite în geantă. În schimb, acum era îmbrăcată din nou în cămașa

neagră strâmtă și în jeanși negri. Era bine că în casă existau o mașină de spălat și un uscător. Cămașa va trebui spălată curând. De fapt, ar fi trebuit spălată de ieri.

Era straniu felul în care puțină pudră colorată și niște cremă grasă puteau să schimbe percepția despre tine a unui observator. Se privi în oglinda din baie și se declară încântată de cât de dură și de rece îi arăta fața. Își pieptăna părul pe spate, apoi străbătu șopronul spre camera de interogatoriu.

Montase reflectoare care atârnau de structura din PVC de deasupra, dar pe moment le lăsă stinse, aprinzând doar două lămpi portabile. Banda adezivă neagră și spuma poliuretanică gri păreau să aibă aceeași culoare în întuneric. Temperatura aerului scăzuse în timpul nopții. Pe brațele și pe stomacul subiectului pielea se făcuse ca de găină. Îi aplică din nou termometrul pe frunte. Tot în limite normale.

În sfârșit, porni computerul și-și setă protocoalele. Va trece pe economizorul de ecran după douăzeci de minute de inactivitate. În cealaltă parte a computerului era o cutie neagră mică având o tastatură numerică deasupra și o luminie roșie pe o parte, dar o ignoră deocamdată și trecu la treabă.

O încercă un sentiment ciudat în timp ce injecta perfuzia cu substanța care urma să-l trezească pe subiect, dar și-l reprimă cu ușurință. Dacă Daniel Beach avea două personalități, și ea avea. Acum era persoana pe care departamentul o numea Chimista, iar Chimista era o mașină. Implacabilă și neîndurătoare. Monstrul *ei* era liber acum.

Și spera ca și al lui să iasă la iveală pentru joc.

Noul drog picură în venele lui, iar Daniel începu să respire întretăiat. O mână cu degete lungi se strânse și trase de cătușe. Deși încă era în mare parte inconștient, se încruntă ușor când încercă să se întoarcă pe-o parte. Își răsuci genunchii, trăgând de piedicile de la glezne, și deodată ochii i se deschiseră.

Alex stătea tăcută la capul mesei și-l privea cum intră în panică; respirația i se accelerase, pulsul îi crescuse și corpul i se zbătea în chingi. Privea cu disperare în întuneric, încercând să înțeleagă unde se afla, să găsească ceva familiar. Se opri dintr-odată, ascultând încordat.

— Hei? șopti el.

Alex rămase nemișcată, așteptând momentul prielnic.

Timp de zece minute, Daniel se zbătu sălbatic în chingile care-l imobilizau, încercând totodată să deslușească și altceva în afară de zgomotul strident al propriei respirații.

— Ajutor! strigă el în sfârșit. E cineva aici?

— Salut, Daniel, răspunse ea cu glas scăzut.

Capul lui se mișcă brusc în spate, întinzându-și gâtul ca să vadă de unde venea vocea. Nu era instinctul unui soldat profesionist, observă Alex, să-și expună gâtul în felul ăsta.

— Cine-i acolo? Cine ești?

— Nu prea contează cine sunt, Daniel.

— Unde mă aflu?

— La fel de irelevant.

— *Ce vrei?* aproape că strigă el.

— Ei, uite — te-ai prins. *Asta-i* întrebarea care contează.

Ocoli masa pentru ca el să o poată vedea mai bine, deși, fiind luminată din spate, fața îi rămânea ascunsă în umbră.

— N-am nimic, protestă el. N-am nici bani, nici droguri. N-am ce să-ți dau.

— Nu vreau lucruri, Daniel. Vreau... nu, *am nevoie* de informații. Și singura cale ca tu să ieși de-aici este să mi le dai.

— Nu știu nimic... nimic important! Te rog...

— Încetează! se răsti ea pe neașteptate, făcându-l să-și înghită vorbele, șocat.

— Mă ascuți acum, Daniel? Partea asta e crucială.

El încuviință, clipind repede.

— Trebuie să obțin aceste informații. Nu există altă opțiune. Și, dacă voi fi nevoită, Daniel, te voi face să suferi până când îmi vei spune ceea ce trebuie să aflu. Te voi răni grav. Nu *vreau* neapărat să fac asta, dar nici nu mă deranjează. Îți spun lucrurile astea ca să poți lua o decizie acum, înainte să încep. Spune-mi ce *vreau* să știu și te voi elibera. E simplu. Îți promit că nu-ți voi face rău. Eu voi câștiga timp, iar tu vei scăpa de multă suferință. Știu că nu vrei să-mi spui, dar te rog să înțelegi că oricum ai să-mi spui. Poate c-o să dureze un timp, dar în cele din urmă n-o să te mai poți opri. Toți cedează. Așa că alege acum. O să-ți pară rău dacă n-o faci. Ai înțeles?

Le ținuse același discurs multor subiecți în cariera ei și de obicei era destul de eficient. Cam în 40% dintre cazuri, asta era momentul în care subiectul începea să mărturisească. Nu se-ntâmpla des să-și *termine* confesiunea, firește, și întotdeauna mai rămânea ceva de cercetat, dar exista o șansă reală ca subiecții să-și recunoască încă de la început vinovăția și să ofere niște informații parțiale. Statisticile variau în funcție de persoana căreia i se ținea discursul; în cazul celor proveniți din mediul militar, cam în jumătate dintre situații prima divulgare avea loc înainte să le provoace durere. Doar între 5 și 10% dintre spionii adevărați spuneau ceva fără ca Alex să apeleze la suferința fizică. La fel stăteau lucrurile și în cazul fanaticilor religioși. Pentru lingușitorii de joasă speță, discursul dădea rezultate în sută la sută dintre cazuri. Omul aflat la conducere nu mărturisea niciodată un sigur detaliu fără suferință.

Spera cu adevărat ca Daniel să fie doar un lingușitor supraestimat.

Daniel o privea fix în timp ce vorbea, cu o expresie de groază pe chip. Apoi, în timp ce Alex se apropia de final, chipul îi căpătă o expresie confuză. Nu asta aștepta Alex.

— M-ai înțeles, Daniel?

— Alex? Alex, tu ești? spuse el șocat.

Tocmai acesta era motivul pentru care nu trebuie să intri în contact cu ținta înainte. Acum era nevoită să renunțe la scenariu.

— Bineînțeles că ăla nu e numele meu adevărat, Daniel. Știi asta.

— Ce?

— Numele meu nu e Alex.

— Dar... ești doctor. M-ai ajutat.

— Nu sunt genul ăla de doctor, Daniel. Și nu te-am ajutat. Te-am drogat și apoi te-am răpit.

Chipul lui deveni sobru.

— Te-ai purtat frumos cu mine.

Ea își înăbuși un oftat.

— Am făcut ceea ce trebuia ca să te aduc aici. Acum vreau să te concentrezi, Daniel. Am nevoie să-mi răspunzi la întrebare. O să-mi spui ce vreau să aflu?

Văzu din nou îndoiala apărând pe chipul lui. Neputința de a crede că ea chiar îl va face să sufere, că toate astea i se întâmplă cu adevărat.

— O să-ți spun tot ce vrei să știi. Dar, îți repet, nu știu nimic important. N-am niciun număr de cont bancar sau, nu știu, vreo hartă a vreunei comori sau altceva. Cu siguranță nimic care să merite toate astea.

Încercă să gesticuleze cu mâna legată strâns și brusc păru să-și dea seama pentru prima oară că era dezbrăcat. Pielea i se înroși — fața, gâtul și o porțiune de pe piept — și trase din reflex de curele ca și cum ar fi încercat să se acopere. Respirația și pulsul începură să i se accelereze din nou.

Fie că era vorba de agenți sub acoperire sau doar de comisionari mărunți ai teroriștilor, cu toții urau să se trezească goi în fața ei.

— Nu vreau nicio hartă cu vreo comoară. Nu fac asta pentru mine, Daniel. O fac pentru a proteja niște vieți nevinovate. Hai să vorbim despre asta.

— Nu înțeleg. Cum pot eu să te ajut? De ce n-aș vrea s-o fac?

Nu-i plăcea cum se desfășurau lucrurile. De multe ori, cei care se încăpățâneau să-și susțină ignoranța și nevinovăția cedau mai greu decât cei care-și asumau vina, dar erau hotărâți să nu-și vândă guvernul, jihadul sau camarazii.

Se duse la birou și luă prima fotografie. Era un prim-plan cu Enrique de la Fuentes.

— Să-ncepem cu acest om, spuse Alex, ținând fotografia la nivelul ochilor lui și luminând-o cu una dintre lămpile mobile.

Fața perfect inertă, absolut nicio reacție. Semn rău.

— Cine-i ăsta?

Alex oftă exasperată.

— Faci o alegere greșită, Daniel. Te rog să te gândești bine.

— Dar nu știu cine-i omul ăsta!

Ea îl fixă cu o privire resemnată.

— Sunt absolut sincer, Alex. Nu-l cunosc pe omul ăsta.

Un nou oftat.

— Atunci cred că trebuie să începem.

Expresia de stupefacție apăru iarăși pe chipul lui. Nu mai avusese niciodată de-a face cu așa ceva într-un interogatoriu, își zise ea. Toți ceilalți care se aflaseră pe masa ei știuseră de ce se află acolo. Se confruntase cu teroare, rugăminți și, uneori, sfidare stoică, dar niciodată cu atitudinea asta neobișnuită, încrezătoare: *N-o să-mi faci rău.*

— Chestia asta e un fel de... fantezie cu fetișuri? întrebă el cu glas scăzut, părând ușor stingherit, în pofida situației. Nu prea cunosc regulile pentru chestiile astea...

Se întoarse ca să-și ascundă un zâmbet nepotrivit. *Vino-ți în fire*, își porunci ea. Apoi se duse spre birou. Apăsă o tastă oarecare, ca să țină computerul pornit, după care luă tava cu recuzită. Era grea și câteva obiecte se ciocniră între ele când o mișcă. Aduse tava lângă el, așezând-o lângă seringi și potrivind lumina astfel încât instrumentele metalice să lucească puternic.

— Îmi pare rău că treaba asta te dezorientează, spuse ea pe un ton neutru. Vorbesc cât se poate de serios, te asigur. Vreau să te uiți la instrumentele mele.

El le privi și ochii i se măriră. Alex se strădui să vadă dacă cealaltă latură a lui Daniel cel Întunecat ieșea la suprafață, dar nu sesiză nimic. Ochii lui rămăseseră tot blânzi, chiar dacă era cumplit de speriat. Nevinovat. Prin minte îi trecu fulgerător replica lui Norman Bates din filmul lui Hitchcock: *Cred că am una dintre fețele alea pe care nu poți să nu le crezi.*

Se cutremură, dar el nu remarcă, rămăsese cu privirea fixată pe instrumente.

— Nu trebuie să folosesc foarte des chestiile astea, îi spuse, atingând cleștele ușor, apoi plimbându-și degetul pe bisturiul supradimensionat. Mă cheamă când vor ca subiectul să rămână mai mult sau mai puțin... intact.

Mângâie cleștele gură-de-lup când rosti ultimul cuvânt.

— Dar oricum n-am nevoie cu adevărat de instrumentele astea.

Lovi cu unghia canistra lămpii de sudură, care scoase un zgomot metalic ascuțit.

— Bănuiești de ce?

Încremenit de groază, el nu-i răspunse. Începea să înțeleagă acum: da, era real ce i se întâmpla.

Numai că Daniel cel Întunecat trebuia să fi știut asta deja. Atunci de ce nu se arăta? Credea că putea fi păcălită?

Sau că purtarea lui galantă din tren îi topise inima slabă de femeie?

— Am să-ți spun eu de ce, zise Alex cu o voce atât de joasă încât se auzi aproape ca o șoaptă.

Se aplecă spre el cu un aer conspirativ și schițând un zâmbet suav, plin de regret. Dar privirea îi rămase serioasă.

— Pentru că ceea ce fac eu doare... *muuult... mai... rău.*

Ochii lui Daniel păreau gata să-i sară din cap. Asta, cel puțin, era o reacție familiară.

Alex luă tava de pe masă, lăsându-l să observe șirul lung de seringi care scânteiau în lumină.

— Prima oară va dura doar zece minute, îi spuse, tot cu fața întoarsă în timp ce așeza instrumentele la loc pe birou.

Se răsuci spre el.

— Dar o să ai senzația că durează mult mai mult. Asta va fi doar o degustare — poți s-o privești ca pe un semnal de avertizare. Când se va termina, vom încerca să vorbim din nou.

Luă seringă de la capătul îndepărtat al tăvii, împinse pistonul până când o picătură de lichid apărură în vârful acului, apoi o scutură cu un gest teatral, ca o asistentă medicală dintr-un film.

— Te rog! șopti Daniel. Te rog, nu știu despre ce e vorba. Nu am cum să te-ajut. Îți jur că dacă aș putea, aș face-o.

— Ai s-o faci, îi promise ea și înfipse acul în mușchiul triiceps brahial.

Daniel reacționează aproape instantaneu, smucind de cătușe, iar brațul stâng îi fu scuturat de un spasm violent. În timp ce el își privea îngrozit mușchii cuprinși de convulsii, Alex luă altă seringă și trecu în partea cealaltă.

— Alex, te rog! țipă Daniel.

Ea îl ignoră și-i injectă doza de acid lactic în quadricepsul drept. Genunchiul i se îndreptă, mușchii ridicându-i laba piciorului de pe masă. Daniel icni de durere, apoi gemu.

Alex se mișca acum cu grijă, nici prea repede, dar nici prea încet. Încă o seringă. Având brațul stâng deja imobilizat, Daniel nu mai încercă să i se opună. De data asta, Alex injectă acidul în bicepsul brațului stâng. Imediat, mușchii triceps opus începu să se contracte, parcă luându-se la întrecere cu bicepsul.

Daniel icni din nou, ca și cum tocmai primise un pumn în burtă, dar ea știa că durerea era mult, mult mai puternică decât orice lovitură.

Încă o injecție, de data asta în bicepsul femoris al piciorului drept. Aceași luptă pentru supremație care avea loc în braț începu acum în picior. Odată cu ea, începură și țipetele.

Alex se postă lângă capul lui, privindu-i detașată tendoanele umflate ale gâtului. Când Daniel deschise gura să țipe din nou, îi puse un căluș. Dacă-și mușca limba, nu mai putea să-i spună nimic.

Se duse agale spre scaunul de la birou în timp ce zbiețele înăbușite erau absorbite de stratul dublu de spumă, se așeză și-și încrucișă picioarele. Se uită la monitoare — toți parametrii erau crescuți, dar nu ajunseseră la valori periculoase. Un corp sănătos poate să suporte mult mai multă durere decât credem înainte ca organele importante să fie într-un pericol serios. Atinse *touch pad*-ul laptopului ca să mențină ecranul luminat. Apoi scoase din buzunar ceasul de mână și-l întinse pe genunchi. Acest detaliu era menit doar să sporească dramatismul situației. Putea la fel de bine să urmărească ceasul computerului sau monitoarele.

Aștepta, cu fața spre el, cu o expresie calmă și ceasul strălucind pe jeanșii ei negri. Subiecții erau de regulă năuciți de faptul că era în stare să-și privească atât de detașat opera. Așa că se uită fix la el, cu o expresie politicoasă, ca un spectator la o piesă de teatru mediocră, în vreme ce corpul lui se zvârcolea și se contorsiona pe masă, iar zbiețele lui

se auzeau înăbușit. Uneori, ochii lui o fixau, imploratori și chinuiți, iar alteori se roteau nebunește prin încăpere.

Zece minute putea fi un interval foarte lung. Mușchii lui începură să aibă spasme independente unul de altul, unii blocându-se, alții părând că vor să se smulgă de pe os. Transpirația îi curgea pe față, întunecându-i părul. Țipetele scăzură în tonalitate; acum se auzeau răgușit, părând a fi mai degrabă animalice decât umane.

Încă șase minute.

Și astea nu erau nici măcar drogurile bune.

Oricine ar fi avut mintea îndeajuns de bolnavă putea să reproducă durerea pe care o provoca ea acum. Acidul pe care-l folosea nu era o substanță controlată. Era destul de ușor de cumpărat de pe internet, chiar dacă se întâmpla să fii urmărit de „burta“ întunecată a guvernului american. Pe când se afla la apogeul activității ei de interogare, când avea laboratorul frumos și bugetul generos, secvențiatorul și reactorul ei, era în măsură să creeze niște preparate cu adevărat unice.

Chimista nu era deloc un nume de cod potrivit pentru ea. Totuși, Biologul Molecular ar fi fost probabil prea lung. Barnaby fusese expertul în chimie și de la el învățase niște lucruri care-i salvaseră viața după ce rămăsese fără laborator. În final, devenise propriul ei nume de cod. Dar, la început, cercetările ei teoretice cu anticorpi monoclonali o aduseseră în atenția departamentului. Ce păcat că nu putea să-l ducă pe Daniel la laborator. Această operație ar fi produs rezultate mult mai rapid.

Și ajunsese *atât de aproape* să elimine durerea din ecuație. Țsta fusese pentru ea Sfântul Graal, deși nimeni nu părea prea dornic să-l vadă realizat. Era sigură că, dacă ar fi lucrat în laborator în ultimii trei ani, în loc să fugă ca să-și salveze viața, până acum ar fi creat cheia care putea descuia

orice ar fi trebuit descuiat în mintea umană. Fără tortură, fără orori. Doar răspunsuri scurte, date pe un ton agreabil, urmate de un drum la fel de agreabil ori către o celulă, ori spre execuție.

Ar fi trebuit s-o lase să muncească.

Încă patru minute.

Ea și Barnaby discutaseră diferite strategii ce se puteau aplica în aceste interogatorii. Barnaby îi spunea povești. Își amintea basmele din copilărie și se gândea la versiuni moderne sau finaluri alternative ori ce s-ar fi întâmplat dacă personajele ar fi schimbat locurile între ele. Spunea că unele dintre ideile care-i veneau atunci erau destul de bune și că o să le pună pe hârtie când va avea timp. Ea, în schimb, simțea că pierdea timpul dacă nu făcea ceva practic. Plănuia lucruri. La început, plănuia să fabrice noi versiuni de anticorpi monoclonali, care urmau să controleze răspunsul creierului și să blocheze receptorii neurali. Mai târziu, își planifica viața de fugar, gândindu-se la tot ce putea să meargă rău, la scenariile cele mai sumbre și la ce-ar putea să facă pentru a nu cădea în capcanele care i se întindeau. Apoi, cum să scape după ce căzuse pe jumătate în capcană. Pe urmă, după ce capcana se declanșa. Încerca să prevadă toate posibilitățile.

Barnaby îi spunea că trebuie să mai ia câte-o pauză mentală din când în când. Să se distreze, să se simtă bine, altfel, ce rost mai avea să trăiești?

Doar să trăiești, hotărâse ea. Nu cerea decât să trăiască. Așa încât făcuse toate eforturile mentale necesare pentru ca acest lucru să fie posibil.

Astăzi se gândea la pasul următor. În noaptea asta, mâine-noapte sau, Doamne ajută, în noaptea următoare, Daniel o să-i spună totul. Toți cedează. Era un adevăr cât se poate de simplu: o ființă umană nu poate să reziste la

durere atât de mult. Unii rezistă mai bine la un tip de durere sau altul, dar asta însemna doar că va trece la un alt fel de suferință. La un moment dat, dacă nu va vorbi, îl va rostogoli pe burtă — ca să nu se înece cu propria vomă — și-i va administra ceea ce numea „acul verde”, deși serul era de fapt transparent, la fel ca toate celelalte. Dacă nici asta nu dădea rezultate, avea să încerce un halucinogen. Exista întotdeauna un fel nou de a simți durerea. Corpul percepe stimulii în foarte multe moduri.

După ce va obține informațiile, va pune capăt suferinței lui, îi va administra un drog, apoi îi va trimite lui Carston un e-mail de la această adresă de IP și-i va spune tot ce va fi aflat. Apoi se va urca în mașină și nu se va opri multă vreme. Poate că de data asta Carston și compania nu vor veni după ea. Poate că vor veni. Iar ea s-ar putea să nu afle niciodată, pentru că, foarte probabil, va continua să se ascundă până va muri — spera, din cauze naturale.

Înainte de scurgerea celor nouă minute, doza începu să-și piardă efectul. Fiecare reacționa diferit, iar Daniel înclina spre valorile mai mari. Țipetele lui se transformară în gemete, corpul i se prăbuși epuizat într-o masă de carne, după care tăcu. Îi scoase călușul, iar el trase zgomotos aer în piept. O privi cu groază și teamă și deodată începu să plângă.

— Am să-ți dau câteva minute, să-ți aduni gândurile, spuse Alex.

Dispăru în dosul prelatei, unde se întinse pe pat și-l ascultă cum plânge cu sughițuri.

Plânsul era normal și de regulă era semn bun. Dar nu încăpea îndoială că Daniel Profesorul era cel care plângea. Daniel cel Întunecat încă nu dădea niciun semn. Oare ce l-ar putea atinge? Dacă era vorba cu adevărat despre o tulburare de identitate disociativă, putea ea să facă să apară cu forța acea latură a lui pe care o voia? Ar fi avut nevoie de

un psiholog astăzi. Dacă ar fi revenit docilă în laborator, așa cum ar fi vrut ei, probabil că ar fi reușit să-i găsească unul în clipa în care l-ar fi cerut. Ei bine, acum nu mai putea să facă nimic în privința asta.

Mâncă în tăcere un baton proteic pentru micul dejun, așteptând ca respirația lui să devină regulată, apoi mai mâncă unul. Încheie masa cu sucul de mere dintr-o cutie scoasă din minifrigider.

Când intră din nou în cort, Daniel privea disperat tavanul din spumă poliuretanică. Ea se duse tăcută la computer și apăsă o tastă.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Daniel.

N-o auzise când intrase. Vocea ei îl făcu să se tragă cât mai departe de ea posibil.

— Hai să nu repetăm faza, bine? spuse Alex, lăsându-se pe spătarul scaunului. Și eu vreau să merg acasă.

Era un fel de minciună, dar în același timp și în mare măsură un adevăr, chiar dacă imposibil.

— Și, cu toate că s-ar putea să nu mă crezi, nu sunt o sadică de fapt. Nu-mi place să te văd suferind. Dar pur și simplu n-am încotro. N-am să îngădui ca toți oamenii ăia să moară.

El îi răspunse cu o voce răgușită:

— Nu... știu... despre ce vorbești.

— Ai fi surprins să știi cât de mulți oameni spun asta — și o tot repetă iar și iar, după ce trec prin ce-ai trecut tu sau mai rău! Și deodată, la unul după a zecea rundă, la altul după a șaptesprezecea, adevărul iese brusc la lumină. Iar eu le spun băieților buni unde să găsească focoasele nucleare sau bomba chimică sau agentul biologic. Și oamenii rămân în viață, Daniel.

— N-am omorât pe nimeni, răspunse el aproape țipând.

— Dar plănuiești asta, iar eu am să te fac să-ți schimbi planul.

— N-aș face niciodată așa ceva.

Alex oftă și spuse:

— Treaba asta o să dureze mult, nu-i așa?

— Nu pot să-ți spun nimic din ceea ce nu știu. Ai prins persoana greșită.

— Și asta am auzit de nenumărate ori, spuse ea aproape cu veselie, dar răspunsul lui îi atinsese o coardă sensibilă.

Dacă nu reușea să-l facă pe celălalt Daniel să apară, atunci nu cumva tortura pe cine nu trebuia?

Luă pe loc decizia de a se abate din nou de la scenariu, deși bolile mentale erau departe de a fi specialitatea ei.

— Daniel, ți se-ntâmplă vreodată să ai amnezii?

O pauză lungă.

— Ce?

— De exemplu, te-ai trezit undeva fără să știi cum ai ajuns acolo? Ți-a spus cineva vreodată că ai făcut sau ai spus ceva despre care nu-ți amintești să fi făcut sau să fi spus?

— Mm... Nu. Mă rog, azi. Adică, la asta te referi, da? Când spui că plănuiesc să fac ceva groaznic, dar nu știu despre ce e vorba.

— Ai fost diagnosticat vreodată cu tulburare de identitate disociativă?

— Nu! Alex, *nu eu* sunt persoana nebună din această încă-pere.

Asta nu ajuta la nimic.

— Vorbește-mi despre Egipt.

Daniel întoarse capul spre ea. Expresia lui făcea ca vorbele pe care le gândea să fie la fel de clare ca și cum le-ar fi rostit: *Mă iei peste picior, femeie?*

Ea se mulțumi să aștepte. Daniel scoase un mic oftat îndurerat.

— Ei bine, Egiptul are una dintre cele mai lungi istorii dintre toate civilizațiile moderne. Există dovezi potrivit

căroră egiptenii trăiau pe malurile Nilului încă din mileniul al zecelea înainte de Hristos. Pe la anul 6000 înainte de Hristos...

— În regulă, Daniel, ne-am amuzat destul. Putem vorbi serios acum?

— Nu știi ce vrei! Mă testezi să vezi dacă sunt într-adevăr profesor de istorie? Nici măcar nu-mi dau seama!

Putea să audă cum vocea îi redevenea mai puternică. Partea frumoasă legată de drogurile pe care le folosea era că efectul lor trecea repede. Putea să aibă o conversație concentrată între runde. Și constatasese că subiecții se temeau mai mult de durere atunci când nu o simțeau.

Apăsă o tastă a computerului.

— Vorbește-mi despre călătoria ta în Egipt.

— N-am fost niciodată în Egipt.

— Nu te-ai dus acolo acum doi ani cu Habitat for Humanity?

— Nu, în ultimele trei veri am fost în Mexic.

— Știi că sunt oameni care urmăresc genul ăsta de lucruri, da? Că seria pașaportului tău este înregistrată într-un computer și că există o evidență a locurilor în care ai fost?

— Tocmai de-aia ar trebui să știi că am fost în Mexic!

— Unde te-ai întâlnit cu Enrique de la Fuentes.

— Cu cine?

Alex clipi leneș de câteva ori, cu o expresie extrem de plictisită.

— Ia stai, spuse Daniel, privind în tavan ca și cum acolo ar fi fost scrisă o explicație. Cu ceva timp în urmă... în legătură cu niște ofițeri de la anti.. știu numele ăsta. L-am auzit la știri... Droguri care au dispărut. E un traficant de droguri, așa-i?

Alex îi arătă din nou fotografia lui de la Fuentes.

— El e?

Alex încuviință.

— De ce crezi că-l cunosc?

— Pentru că am și poze cu voi doi împreună, răspunse ea, accentuând cuvintele. Și pentru că în ultimii trei ani omul ăsta ți-a dat zece milioane de dolari.

El rămase cu gura căscată și bâigui, uluit:

— Pof... tim??!!

— Zece milioane de dolari pe numele tău, plasați prin Insulele Cayman și băncile elvețiene.

Daniel o privi fix încă o secundă și deodată mânia îi schimonosi fața, iar vocea îi deveni aspră:

— Dacă am zece milioane de dolari, de ce locuiesc într-un apartament amărât năpădit de gândaci în Columbia Heights? De ce folosim la volii același echipament peticit pe care școala îl are din 1973? De ce fac naveta cu metrourul în vreme ce noul soț al fostei mele soții umblă prin oraș cu Mercedesul? Și de ce risc să fac *rahitism* pentru că mănânc numai tăiței japonezi?

Îl lăsa să se descarce. Dorința de a vorbi era un pas mic în direcția potrivită. Din păcate, acest Daniel furios era tot versiunea „profesor de școală”, doar că nu unul foarte fericit.

— Ia stai așa — cum adică ai poze cu mine și cu individul ăsta?

Alex se duse la birou și luă fotografia corespunzătoare.

— În El Minya, Egipt, cu de la Fuentes, îi răspunse în timp ce-i ținea poza în fața ochilor.

În sfârșit, o reacție.

Capul lui Daniel zvâcni în spate; ochii i se îngustară, apoi i se deschiseră larg. Alex aproape că-i putea urmări gândurile care-i treceau prin minte și i se așterneau pe chip. Daniel analiza ceea ce văzuse și făcea un plan.

Celălalt Daniel încă nu se arăta, dar măcar bărbatul părea să recunoască faptul că exista și o altă latură a sa.

— Vrei să-mi vorbești despre Egipt *acum*, Daniel?

— N-am fost niciodată acolo, răspunse el cu buzele strânse. Nu sunt eu ăla.

— Nu te cred, zise Alex oftând. Ceea ce e mare păcat, pentru că trebuie să mergem mai departe cu povestea asta.

Teama reveni, iute și în forță.

— Alex, te rog, îți jur că nu sunt eu ăla. Te rog, n-o face!

— Asta e misiunea mea, Daniel. Trebuie să aflu cum pot să-i salvez pe oamenii ăia.

Toată reticența lui dispăru.

— Nu vreau să fac rău nimănui. Și eu vreau să-i salvez.

Era mai greu acum să nu-l creadă pe cuvânt.

— Poza aia a însemnat ceva pentru tine.

El clătină din cap o dată, expresia de pe chipul lui devenind opacă.

— N-am fost eu.

Trebuia să admită că era fascinată. Era ceva cu totul nou. Cât de mult și-ar fi dorit să se poată consulta cu Barnaby! Din păcate, era contracronometru. N-avea timp să-și dorească lucruri. Își așează seringile în palma stângă, una câte una. Opt, de data asta.

El o privea lung, cu groază și... tristețe. Dădu să spună ceva, dar nu ieși niciun sunet. Alex se opri, cu primul ac pregătit în mâna dreaptă.

— Daniel, dacă vrei să spui ceva, spune repede.

— N-are să ajute la nimic, zise el descurajat.

Alex mai așteaptă o secundă, iar Daniel o privi țintă.

— Mă uit la fața ta, spuse el. E la fel ca înainte... exact la fel.

Alex tresări, apoi se întoarse și făcu câțiva pași în lungul mesei până lângă capul lui. Daniel încercă să se tragă într-o parte, dar asta nu făcu decât să-i expună mai bine mușchiul sternocleidomastoidian. De obicei, păstra acest

mușchi pentru o fază ulterioară a interogatoriului; era unul dintre lucrurile cele mai dureroase pe care putea să i le facă unui subiect în condițiile actuale. Dar voia să plece repede, așa că înfipse acul în partea laterală a gâtului și apăsă pistonul. Fără să se uite la el, îi puse călușul de îndată ce bărbatul deschise gura. Apoi, lăsând din mână celelalte seringi, ieși iute din încăpere.

Capitolul 7

Își ieșise din formă, asta era tot. În definitiv, *trecuseră* trei ani. Țsta era motivul pentru care simțea lucruri. De-aia acest subiect o tulbura. Nu era alt motiv în afară de faptul că ieșise din joc atâta vreme. Încă mai putea să-și intre în ritm.

Reveni în cameră o singură dată în timpul ședinței ca să mențină computerul în funcțiune, dar nu rămase să privească. Se întoarse din nou doar după ce efectul dozei începuse să se atenueze, cam după un sfert de oră.

El zăcea acolo, icnind. Nu mai plângea, deși ea știa că durerea fusese mult mai rea decât înainte. Sângele de pe pielea zdrențuită pătase cătușele și picura pe masă. Era posibil să fie nevoie să-l neutralizeze pentru următoarea rundă, astfel încât rănile să nu i se agraveze. Și ăsta era un sentiment înspăimântător; putea să fie de ajutor.

Daniel începu să tremure. Alex se întoarse spre ieșire o fracțiune de secundă până să-și dea seama că se ducea să-i aducă o pătură. Ce naiba se-ntâmpla cu ea?

Concentrează-te!

— Ai ceva de spus? îl întrebă cu blândețe când respirația lui se mai liniști.

Daniel îi răspunse printre gemete epuizate, întretăiate.

— Nu sunt eu. Jur. Nu... plănuiesc... nimic. Nu-l știu pe insul cu drogurile. Aș vrea să te pot ajuta. Serios îți spun... aș vrea să te pot ajuta. Serios.

— Hmm. Văd că opui rezistență la metoda asta, așa că poate încercăm ceva nou.

— Re... zistență? gemu el, nevenindu-i să creadă. Ai impresia... că eu re... zist?

— Sinceră să fiu, mă cam îngrijorează ideea de a-ți zăpăci creierul cu halucinogene — se pare că ai deja destule probleme acolo, sus.

În timp ce vorbea, îi lovi ușor cu degetele scalpul transpirat.

— Poate că nu vom avea de ales decât să aplicăm metodele de școală veche...

Continuă să bată cu degetele în scalpul lui, aruncând o privire spre tava cu instrumente de pe birou.

— Ți se face ușor greață?

— De ce... mi se-ntâmplă... asta?

Era o întrebare complet retorică, nu aștepta un răspuns la șoapta lui întretăiată. Alex îi răspunse totuși.

— Pentru că exact asta se-ntâmplă când plănuiești răspândirea în patru state americane a unui virus de gripă letal, care poate să ucidă *un milion* de cetățeni. Guvernul dezaprobă genul ăsta de comportament. Și m-a trimis pe mine ca să te fac să vorbești.

O privi concentrat, șocul fiind dintr-odată mai mare decât groaza.

— Ce... *mama... dracului!*

— Da, știu, e oribil, e înspăimântător și malefic.

— Alex, serios, e o nebunie! Cred că tu ai o problemă.

Își apropie fața de el.

— Problema mea e că nu-mi spui unde e virusul. Îl ai deja? E încă la Enrique de la Fuentes? Când urmează să acționați? Unde este?

— E o nebunie. *Tu* ești nebună!

— Probabil că m-aș bucura mai mult de viață dacă ar fi adevărat. Dar încep să cred că au trimis un doctor nepotrivit. Avem *nevoie* aici de un doctor pentru descrierea. Nu știu cum să-l fac pe celălalt Daniel să iasă la lumină!

— Celălalt Daniel?

— Cel pe care-l văd în pozele astea!

Se întoarse brusc și luă un teanc de fotografii de pe birou, în trecere apăsând furioasă o tastă a computerului.

— Uite! spuse, împingându-i-le în față, luându-le una câte una și lăsându-le să cadă pe podea. E corpul tău — îl lovi cu o poză pe umăr înainte s-o lase să cadă —, e fața ta, vezi? Dar nu e expresia care trebuie. E altcineva care privește prin ochii tăi, Daniel, și nu sunt sigură dacă ești sau nu conștient de prezența acelei persoane.

Dar iată că apărui din nou un semn de recunoaștere. Știa *ceva*.

— Uite, în clipa asta, m-aș mulțumi să-mi spui ce vezi în această fotografie.

Ridică poza de deasupra: Celălalt Daniel, pândind în ușa din spate a unui bar mexican.

El o privi cu o expresie sfâșiată.

— Nu pot... să-ți explic... nu are nicio noimă.

— Vezi ceva ce eu nu văd. Ce este?

— El...

Daniel încercă să clatine din cap, dar abia dacă reuși să-l miște, atât îi erau de obosiți mușchii.

— Seamănă cu...

— Cu tine.

— Nu, spuse el șoptit. Adică, da, desigur că seamănă cu mine, dar pot să văd diferențele.

Felul cum o spusese. *Desigur că seamănă cu mine*. Acea sinceritate limpede, din nou, dar încă rămânea ceva nesp...

— Daniel, știi cine e omul ăsta?

O întrebare reală de data asta, nu în zeflema, nici retorică. Nu făcea pe psihiatrul acum. Pentru prima oară de când începuse interogatoriul, simțea cu adevărat că era pe cale să afle ceva.

— Nu se poate, șuieră el, închizând ochii — nu atât din pricina epuizării, se gândi ea, ci mai mult ca să nu mai vadă poza aceea. E imposibil.

— Spune-mi, murmură Alex, aplecându-se în față.

Daniel deschise ochii și o privi iscoditor.

— Ești sigură? Chiar o să *ucidă* oameni?

Atât de firesc felul în care folosise persoana a treia.

— Sute de mii de oameni, Daniel, îl asigură Alex, văzându-l cât de dornic era să afle.

Apoi și ea folosi persoana a treia:

— Are acces la un virus mortal pe care-o să-l răspândească la ordinele unui magnat al drogurilor psihopat. Deja și-a făcut rezervări la hotel — pe numele tău. Vrea să facă asta în trei săptămâni.

— Nu cred, răspuse el în șoaptă.

— Nici eu nu vreau să cred. Virusul ăsta... e unul diabolic, Daniel. O să ucidă mult mai mulți oameni decât o bombă. Nu va exista nicio modalitate de a controla răspândirea lui.

— Dar *cum* ar putea să facă asta? *De ce?*

În acest moment, era aproape 65% convinsă că nu discutau despre una dintre personalitățile multiple ale lui Daniel.

— E prea târziu pentru asta. Tot ce contează acum este să-l oprim. Cine e omul ăsta, Daniel? Ajută-mă să-i salvez pe acei nevinovați.

Un alt fel de suferință îi schimonosi trăsăturile. Alex mai văzuse asta înainte. Dacă ar fi fost vorba de alt subiect, ar fi știut că dorința lui de a fi loial se lupta cu dorința de a evita alte torturi. În cazul lui Daniel, credea mai degrabă

că războiul se purta între loialitate și dorința de a face ceea ce era bine.

În liniștea deplină a nopții, în timp ce aștepta răspunsul lui, prin bariera fonică slabă a spumei poliuretanică auzi cu claritate un mic avion cu elice zburând pe deasupra. La înălțime foarte joasă.

Daniel se uită în sus.

Timpul își încetini scurgerea în timp ce ea analiza situația.

Daniel nu părea nici surprins, nici ușurat. Zgomotul nu părea să semnaleze pentru el că veniseră să-l salveze sau să-i atace. Îl remarcase așa cum cineva ar sesiza declanșarea unei alarme de automobil. Nerelevant pentru el, dar îi distrăsese atenția.

Alex avu senzația că se mișcă cu încetinitorul când sări în picioare și alergă spre birou ca să ia seringă de care avea nevoie.

— Nu trebuie să faci asta, Alex, spuse Daniel, resemnat. Am să-ți spun.

— Ssst, șopti ea, aplecându-se peste capul lui în timp ce-i injecta drogul — în tubul perfuziei, de data asta. Doar te adorm, pentru moment.

Îl bătu ușor cu palma pe obraz.

— Fără dureri, promit.

Înțelegând ce se întâmplă, ochii lui Daniel se luminau în timp ce făcea legătura între sunet și comportamentul ei.

— Suntem în primejdie? întrebă el tot șoptit.

Suntem. Hm. Altă alegere interesantă a pronumelui. Nu mai avusese niciodată un asemenea subiect.

— Nu știu dacă *tu* ești, spuse ea în timp ce ochii lui se închideau. Dar eu sigur sunt.

Se auzi un zgomot puternic, nu chiar lângă șoproan, însă mult prea aproape ca să rămână calmă.

Așeză cu grijă masca de gaze pe fața lui Daniel, după care și-o puse pe-ă ei și înșurubă tubul filtrant. De data asta, nu mai era un exercițiu de antrenament. Aruncă o privire spre computer — mai avea cam zece minute. Nefiind sigură că era de-ajuns, atinse bara de spațiu. Apoi apăsă un buton pe cutiuța neagră și lumina de pe peretele lateral al acesteia începu să clipească rapid. Aproape din reflex, îl acoperi din nou pe Daniel cu pătura.

Stinse luminile, astfel că în încăpere rămase doar strălucirea albă a ecranului computerului, și ieși din cort. În interiorul șopronului, totul era întunecat. Cu mâinile întinse în față, căută până găsi geanta de lână pat și, mulțumită atâtor ani de antrenament, se echipă rapid cu armura ei, deși nu vedea nimic. Vârî pistolul în partea din față a centurii. Luă o seringă din geantă, înfipse acul în coapsă și apăsă pistonul. Se furișă apoi în colțul din spate al cortului și se ascunse în locul în care știa că va fi cel mai întunecat, dacă ar fi intrat cineva cu o lanternă. Scoase pistolul, trase piedica și îl strânse cu ambele mâini. Apoi își lipi urechea de cusătura cortului și ascultă, așteptând să deschidă cineva ușa sau o fereastră a șopronului și să moară.

În timp ce aștepta să treacă secundele lente, mintea ei analiza în mare viteză situația.

Nu era o operațiune de proporții. Era exclus ca vreo echipă trimisă să o prindă sau să o elimine să-și fi anunțat sosirea cu un avion zgomotos. Existau modalități mai eficiente, mai discrete. Iar dacă era o echipă mare, de tip SWAT, trimisă după ea fără instrucțiuni detaliate, care-și croia drum prin forță brută, ar fi venit cu un elicopter. După zgomot, păruse un avion foarte mic — cu cel mult trei locuri, probabil doar cu două.

Dacă un asasin singuratic venea din nou după ea, așa cum se întâmplase mereu în trecut, nu știa ce era în capul lui. De ce să se trădeze așa? Doar cineva căruia-i lipseau resursele și se grăbea foarte tare ar fi folosit un avion, cineva pentru care timpul era mult mai important decât secretul operațiunii.

Cine era? Nu Enrique de la Fuentes.

În primul rând, un mic avion cu elice nu părea a fi *modus operandi* al unui magnat al drogurilor. Își imagina că, în cazul lui de la Fuentes, ar fi fost vorba de o flotă de SUV-uri și o bandă de gorile cu pistoale-mitralieră.

În al doilea rând, instinctul îi spunea ceva despre operațiunea asta.

Nu, nu era un detector de minciuni. Mincinoșii buni, profesioniști, puteau să păcălească pe oricine: om sau mașină. Misiunea ei nu fusese niciodată să ghicească adevărul din privirea agitată a subiectului sau din contradicțiile încâlcite pe care le debita. Misiunea ei era să facă zob subiectul până nu mai rămânea nimic în afară de un trup docil și o singură poveste. Nu era cea mai bună pentru că știa să deosebească adevărul de minciună, ci pentru că înțelegea foarte bine de ce era capabil corpul uman și era un geniu al laboratorului. Știa exact ce putea să suporte un corp și cât putea să-l împingă spre acea limită.

Așa încât instinctul nu era punctul ei forte și nici nu-și mai amintea când simțise ultima dată ceva de genul ăsta.

Credea că Daniel spune adevărul. ăsta era motivul pentru care experimentul pe care-l făcuse pe el o iritase atât de mult — pentru că nu mințea. Nu venise de la Fuentes după el. Nimeni nu venea după Daniel, pentru că el nu era nimic altceva decât ceea ce spunea că este — un profesor de engleză și de istorie, un antrenor de volei. Cel care venise o căuta pe ea.

Dar de ce acum? O urmărise departamentul toată ziua și abia acum o descoperise? Înceau să-i salveze viața lui Daniel, după ce înțeleseseră prea târziu că nu el era omul?

Exclus. Ar fi știut asta înainte de a o mobiliza. Aveau acces la prea multe informații ca să se lase păcăliți. Dosarul nu era într-un totuș fals, dar *era* manipulat. *Doriseră* ca ea să ajungă la persoana greșită.

Pentru o clipă, avu o senzație puternică de greață. Torturase un om nevinovat. Dar alungă repede din minte gândul. Avea timp pentru regrete mai târziu, dacă nu murea acum.

Listele din mintea ei se inversară din nou. O capcană complicată, nu o criză reală. Deși credea că povestea cu de la Fuentes era reală, nu mai credea că era atât de urgentă pe cât i se spusese. *Timpul* era cel mai ușor de modificat într-un dosar. Termenul-limită scurt era o distorsiune. Din nou, o miză mică — avea de salvat viața ei. Și pe-a lui Daniel, dacă putea.

Încercă să scape de gândul — era aproape ca o presimțire sumbră — că miza ei se dublase. Nu avea nevoie de acea povară suplimentară.

Poate că altcineva — acel tânăr strălucit și încrezător, care-i luase locul în cadrul departamentului — se ocupa acum de adevăratul terorist. Poate nu mai credeau că Alex încă mai putea obține ceea ce voiau. Dar atunci de ce s-o mai fi adus aici? Poate că teroristul era mort și voiau un țap ispășitor. Poate că descoperiseră această dublură cu săptămâni în urmă și-l ținuseră în rezervă. O obligăm pe Chimistă să facă pe cineva să mărturisească *ceva* și punem cruce unei situații neplăcute?

Totuși, asta n-ar fi explicat apariția vizitatorului.

Trebuia să fie aproape 5:00 dimineața. Poate că era doar un fermier căruia-i plăcea să-și înceapă ziua devreme și știa zona atât de bine, încât nu-l deranja să zboare fără radar

printre copacii înalți în noaptea neagră ca smoala și apoi să aterizeze forțat undeva pentru un plus de adrenalină...

Auzea respirația lui Daniel șuierând prin filtrul măștii de gaze. Se întrebă dacă procedase bine adormindu-l. Era atât de... expus. Neajutorat. Departamentul arătase deja cât de preocupat era de starea de bine a lui Daniel Beach. Iar ea îl lăsase drogat și lipsit de apărare în mijlocul încăperii, o pradă ușoară. Îi datora mai mult de atât. Dar prima ei reacție fusese să-l neutralizeze. Știa că n-ar fi fost sigur să-l elibereze. Bineînțeles că ar fi atacat-o, încercând să se răzbune. Iar în cazul unei confruntări pur fizice, el ar fi fost avantajat. Și nu voia să fie nevoită să-l otrăvească sau să-l împuște. Măcar în felul ăsta moartea lui nu i-ar fi pătat mâinile.

Încă se simțea vinovată, iar gândul că Daniel stătea acolo, vulnerabil, în întuneric, nu-i dădea pace, alungându-i concentrarea.

Dar era prea târziu pentru regrete.

Auzi sunete slabe afară. Șopronul era înconjurat de tufișuri cu frunze țepene, foșnitoare. Cineva era în tufișuri acum, uitându-se înăuntru pe geam. Dacă începea pur și simplu să tragă cu un Uzi printr-un perete al șopronului? În mod evident, zgomotul nu-l îngrijora.

Oare ar fi trebuit să lase masa pe care se afla Daniel cât mai jos, în cazul în care cortul ar fi fost secerat de gloanțe? Lubrifiase bine baza armonicii, dar nu era sigură că n-avea să scârțâie.

Se duse repede la masă și o coborî cât mai aproape de podea. Instalația scoase niște gemete joase, ca de bas, dar nu credea că se auzeau până afară, mai ales prin bariera de spumă. Se întoarse în ascunzătoarea ei și ciuli urechile.

Alte foșnete. Intrusul era la altă fereastră, în cealaltă parte a șopronului. Firele atașate la capcanele instalate de ea nu erau nici la vedere, dar nici cu totul invizibile. Spera

că intrusul căuta doar o țintă în interior. Se apropiase mai întâi de casă? De ce nu intrase?

Sunete afară, la altă fereastră.

Deschide-o, își zise ea în gând. Strecoară-te înăuntru.

Auzi brusc un sunet despre care nu-și dădu seama ce poate fi — un șuierat, urmat de un zăngănit greu. Apoi niște bubuituri atât de puternice încât șopronul părea să se zgâlțâie. Mai întâi se gândi că fuseseră niște explozii mici și se ghemui din reflex, dar în secunda următoare își dădu seama că zgomotele nu fuseseră chiar atât de puternice, era doar contrastul cu liniștea de dinainte. Nu se auzea niciun zgomot specific unei pătrunderi prin forță — nici sticlă spartă, nici metal sfărâmat. Era reverberația suficientă pentru a întrerupe conexiunile din jurul ferestrelor și ușilor? Se îndoia că așa era.

Apoi își dădu seama că bufniturile din perete *urcau* și se opriră. Deasupra ei.

O problemă majoră: intrusul venea prin acoperiș.

Se ridică în picioare într-o secundă, cu un ochi la cusătura din cort. Era prea întuneric ca să vadă ceva. Deasupra ei, zgomotul unei lămpi de sudură. Și intrusul avea una.

Toate măsurile ei de precauție dădeau greș. Aruncă o privire în spate, spre Daniel. Cu masca pe față, n-avea să pătească nimic. Apoi ieși în spațiul mai mare al șopronului, aplecată și cu mâinile întinse în față ca să găsească obiectele din cale, mișcându-se cât mai repede spre lumina slabă a lunii ce pătrundea prin fereastră cea mai apropiată. Trebuiau ocolite boxele pentru muls, dar se sili să-și amintească traseul cel mai liber. Aproape alergând, ajunse în spațiul deschis dintre cort și boxe și găsi cu mâna instalația de muls. O ocoli și se îndreptă spre fereastră...

Ceva teribil de dur și de greu o trânti la pământ cu fața-n jos, lăsând-o fără aer și ținându-o la podea. Pistolul îi zbură

din mână. Se izbi cu capul de beton, cu un bufnet răsunător. O mulțime de puncte luminoase îi împânzi privirea.

Cineva o înșfăcă de încheieturi și-i trase brațele la spate, împingându-i-le apoi în sus până simți că umerii îi sunt pe cale să i se disloce. Un geamăt îi ieși din plămâni când noua poziție o forță să sufle aerul afară. Cu degetele mari, răsuci iute inelele de pe ambele mâini, scoțând cărligele minuscule.

— Ce-i asta? rosti o voce de bărbat de deasupra ei — accent american.

Îi prinse încheieturile cu o singură mână, cu cealaltă smulgându-i masca de gaze de pe față.

— Așadar, până la urmă poate că nu ești un atentator sinucigaș, spuse el gânditor. Lasă-mă să ghicesc, firele alea electrice nu sunt conectate la explozibile, nu-i așa?

Alex se zvârcoli sub el, sucindu-și încheieturile, încercând să aducă inelele în contact cu pielea lui.

— Încetează! îi ordonă bărbatul.

O izbi în ceafă cu ceva dur — probabil cu masca de gaze — și fața i se lipi de podea. Alex simți sânge în gură, de la buza spartă.

Se ținu tare. Probabil că individul îi va secționa carotida cu o lamă. Sau o va strangula cu un cablu. Spera să aleagă lama. Nu va simți durerea tăieturii — nu cu dextroamfetamina special concepută care-i curgea în acele clipe prin vene —, dar probabil va simți cablul care-o va strânge.

— În picioare!

Individul o ridică, apucând-o de încheieturi. Alex își trase picioarele sub ea cât mai repede cu putință, ca să scape de presiunea din articulațiile umerilor. Trebuia să-și poată folosi brațele.

Bărbatul stătea în spatele ei și Alex își dădu seama că era înalt. O trase de încheieturi până o ridică pe vârfuri; abia reușea să mențină contactul cu podeaua.

— În regulă, piticanie, acum o să faci ceva pentru mine.

Nu era fizic pregătită să-l învingă într-o încăierare și n-avea nici destulă putere ca să se elibereze. Tot ce putea face era să pună în aplicare variantele pe care le pregătise.

Își lăsa corpul moale timp de o secundă cât îi luă să lovească podeaua cu bombeul pantofului stâng, îndeajuns de tare pentru a elibera lama din călcâi. Apoi execută stângaci o mișcare cu piciorul în spate, spre locul unde bănuia că sunt picioarele individului. El se feri de lovitură, slăbind strânsoarea și dându-i posibilitatea să se elibereze, să se rotească pe loc și să încerce să-i aplice o lovitură cu palma deschisă. Era prea înalt; nu-i nimeri fața și cârligul din inel zgârie ceva dur de pe pieptul lui — armura de corp. Făcu un pas în spate, evitând lovitura pe care o anticipase și ținându-și mâinile întinse în față în încercarea de a atinge pielea neprotejată.

Ceva îi seceră picioarele. Lovi pământul și se rostogoli într-o parte, dar bărbatul se așeză imediat călare pe ea. O înșfăcă de păr și-i lovi din nou fața de pardoseală. Nasul îi plesni și sângele îi inundă buzele și bărbia.

Individul se aplecă și-i vorbi direct în ureche:

— Joaca s-a terminat, drăguță.

Alex încercă să-l izbească cu capul în față. Ceafa ei intră în contact cu ceva, dar nu era o față — spirale inegale, metalice...

Ochelari de vedere nocturnă. Nu era de mirare că intrusul reușise să controleze atât de bine lupta.

O plesni cu palma peste ceafă.

Dacă și-ar fi pus cerceii...

— Vorbesc serios, oprește-te. Uite, am să mă ridic de pe tine. Eu te văd, tu nu mă vezi. Am un pistol și-o să trag fix în rotulă dacă mai încerci vreo șmecherie stupidă, ai înțeles?

În timp ce vorbea, întinse mâna la spate și o descălță pe rând de pantofi. Nu-i controlă buzunarele, așa încât mai avea bisturiile și acele din centură. Se ridică de pe ea. Îl auzi îndepărtându-se și trăgând piedica pistolului.

— Ce vrei... să fac? îl întrebă, străduindu-se să imite cât mai bine un glas de fetiță înspăimântată.

O ajuta și buza plesnită. Își imaginează că avea fața distrusă. Când efectul drogurilor va trece, durerea va fi greu de suportat.

— Dezarmează-ți capcanele și deschide ușa.

— O să am... nevoie — zise ea smiorcăindu-se — de lumină.

— Nicio problemă. Oricum voiam să schimb ochelarii ăștia cu masca ta de gaze.

Alex își lăasă capul în jos, sperând să-și ascundă expresia. După ce individul își puna masca, 90% dintre mijloacele ei defensive deveneau inutile.

Șchiopătă — prea teatral? — până la panoul de lângă ușă și aprinse lumina. În acel moment nu se putea gândi la nicio altă opțiune. N-o ucisese imediat, ceea ce însemna că nu era subordonat direct departamentului. De bună seamă că avea un plan. Trebuia să-și dea seama ce voia și apoi să încerce să preia controlul asupra situației.

Vestea proastă era că, dacă avea nevoie să deschidă ușa, probabil că nu voia asta doar ca să aibă pe unde fugi mai ușor. Însemna că are întăriri, ceea ce nu-i sporea șansele de reușită. *Sau pe-ale lui Daniel*, adăugă o voce în mintea sa. De parcă nu avea destule probleme. Însă Daniel se afla aici din cauza ei. Se simțea responsabilă pentru el. Îi era datoare.

Când se întoarse — luminile puternice din tavan făcând-o să clipească —, bărbatul se afla cam la șase metri de ea. Avea între un metru nouăzeci și un metru nouăzeci și trei, iar pielea de pe gât și de pe maxilar era evident albă,

Însă astea erau singurele lucruri de care putea fi sigură. Un costum de luptă îi acoperea corpul — aproape ca un costum pentru scafandri, dar cu aspect neregulat, din pricina plăcilor proeminente din kevlar. Trunchiul, brațele și picioarele erau blindate în întregime. Părea să fie destul de musculos, poate și din cauza costumului. Era încălțat cu bocanci negri grei, cu talpă groasă, iar pe cap avea o căciulă neagră de lână. Masca ei de gaze îi ascundea fața. Pe umăr îi atârna o pușcă McMillan de asalt cu lunetă, de calibru .50. Își făcuse lecțiile; nu era greu să devii expert în aproape orice domeniu când îți petreci tot timpul studiind. Mărcile și modelele de arme îi puteau spune multe despre un agresor sau despre orice individ suspect de pe stradă. Cel din fața ei avea mai multe arme; într-un toc la șold avea un HDS performant, iar în mâna dreaptă ținea un SIG Sauer P220, îndreptat spre genunchiul ei. *Dreptaci*, remarcă ea. Nu avea nicio îndoială că putea să-i nimerească rotula de la distanța aceea. Cu arma pe care o ținea în mână putea să-i nimerească orice parte a corpului ar fi vrut și de la orice distanță ar fi avut chef.

Îi amintea de Batman, dar fără pelerină. De asemenea, avu impresia că-și amintește un amănunt despre Batman, care nu folosea niciodată arme. Deși, dacă ar fi făcut-o, presupunând că ar fi avut gusturi și s-ar fi priceput, probabil că le-ar fi ales pe acestea.

Dacă nu reușea să-i smulgă masca de gaze, n-ar mai fi contat câți prieteni supersoldăți l-ar fi așteptat afară. Ar fi omorât-o de îndată ce ar fi obținut ce-și dorea.

— Dezarmează-ți capcanele.

Ea se prefăcu ușor amețită în timp ce șchiopăta spre ușa șopronului, încercând să câștige cât mai mult timp pentru a analiza situația. Cine o voia în viață? Era un fel de vânător de recompense? Credea că poate s-o vândă departamentului? Dacă ar fi trimis un asasin plătit, era convinsă că tot ce i-ar

fi cerut ar fi fost capul ei. Așadar, un șantajist sau un vânător de recompense? *Am ceea ce vreți, dar, dacă nu dublați suma, am să-i dau drumul vie, în lumea largă.* Deștept. Fără doar și poate că departamentul ar fi sărit cu banii.

Asta era cea mai bună supoziție pe care reuși s-o facă până când ajunse la ușă.

Sistemul nu era complicat. Erau trei seturi de fire pentru fiecare zonă de acces. Primul era afară, în tufișurile din stânga ușii, ascuns sub un strat subțire de pământ. Urma firul de declanșare, care traversa cusătura cortului când ușa se deschidea, legat îndeajuns de slab ca să se desfacă la cea mai mică tentativă de efracție. Al treilea era siguranța, ascunsă sub lambriul din spatele ușii; firele expuse erau separate de un spațiu de doi centimetri și jumătate. Curentul rămânea stabil doar dacă cel puțin două dintre conexiuni erau legate. Se întrebă dacă ar trebui să facă în așa fel încât procesul să pară mai complicat decât era de fapt, dar își dădu seama că n-are niciun rost. Tot ce avea de făcut asasinul era să examineze montajul câteva secunde ca să-l înțeleagă.

Împreună capetele celui de-al treilea circuit, apoi rămase pe loc.

— E... oprit.

Încercă să vorbească cu un glas stins, sperând să-l facă să creadă că reușise s-o pună cu botul pe labe.

— Vrei să faci onorurile? îi sugeră bărbatul.

Alex se duse șchiopătând spre cealaltă parte a ușii și o trase înapoi, scrutând bezna, acolo unde presupunea că vor fi capetele întunecate ale însoțitorilor lui. Nu văzu nimic în afară de casa îndepărtată. Deodată, își coborî privirea și încremeni.

— Ce-i asta? șopti.

De fapt, nu era o întrebare pentru el, doar dăduse glas șocului pe care-l simți.

— Asta, răspuse el pe un ton grețos de infatuat, sunt cincizeci și cinci de kilograme de mușchi, gheare și colți.

Trebuie să fi făcut un semn — Alex nu-l văzu, privirea ei rămânând ațintită asupra „întăririlor“ individului — pentru că animalul fu dintr-un salt lângă el. Arăta ca un ciobănesc german, unul foarte mare, dar Alex își amintea că rasa aceea avea blana colorată altfel. Câinele ăsta avea blana complet neagră. Putea să fie un lup?

— Einstein, îi spuse el animalului, care se uită în sus, cu o privire ageră.

O arătă cu degetul și următorul cuvânt fu evident o comandă:

— Control!

Câinele — lupul? — alergă spre ea cu părul de pe ceafă zbârlit. Alex se dădu înapoi până se lipi cu spinarea de ușa șopronului și-și ținu mâinile în aer. Câinele se încordă cu botul la câțiva centimetri de abdomenul ei, dezvelindu-și colții lungi, albi și ascuțiți. Un mârâit amenințător începu să iasă din gâtulejul animalului.

Intimidează ar fi fost o comandă mai potrivită.

Se gândi să încerce să înfigă unul dintre cârlige în pielea câinelui, dar se îndoia că erau îndeajuns de lungi ca să treacă de blana groasă. Și nu părea că dihania ar fi stat cuminte, la mângâiat.

Batman se relaxă un pic sau cel puțin așa i se păru ei. Era greu să-i ghicești postura sub armură.

— În regulă, acum, că am spart gheața, să stăm de vorbă. Alex așteptă.

— Unde-i Daniel Beach?

Simți cum chipul îi capătă o expresie șocată chiar în timp ce încerca să-și înăbușe reacția. Toate teoriile ei fuseseră aruncate în aer.

— Răspunde!

Nu știa ce să spună. Oare departamentul îl voia mort pe Daniel mai întâi? Să se asigure că firele răzlețe erau toate legate frumos și ordonat? Se gândi la Daniel, expus și inconștient în mijlocul cortului — care nu era tocmai o ascunzătoare reușită — și simți că i se face rău.

Batman se apropie mândros de ea. Câinele reacționează, făcându-i loc stăpânului, în timp ce mârâitul lui creștea în volum. Bărbatul îi înfipse lui Alex țeava pistolului SIG Sauer sub bărbie, izbind-o cu capul de ușa șopronului.

— Dacă e mort, șuieră el, o să-ți dorești să fi murit și tu. O să te fac să mă implori să teucid.

Aproape că pufni disprețuitor. Bruta asta probabil c-ar fi lovit-o de câteva ori — și poate, dacă ar fi avut vreun pic de creativitate, i-ar fi făcut câteva tăieturi —, apoi ar fi împușcat-o. Habar n-avea cum să provoace și să mențină o durere adevărată.

Dar amenințările lui sugerau ceva — se părea că-l voia pe Daniel viu. Așa că aveau un lucru în comun.

În orice caz, în acel moment nu trebuia să dea dovadă de rezistență. Alex avea nevoie ca bărbatul să creadă că ea ieșise din joc și să lase puțin garda jos. Și trebuia neapărat să se întoarcă la computerul ei.

— Daniel e în cort, zise Alex, făcând un semn cu bărbia și ținând mâinile ridicate. E bine.

Batman păru să se gândească o clipă.

— Bine, doamnele au prioritate. Einstein! strigă el. Turma.

Arată cu degetul spre cort.

Câinele îi răspunse cu un lătrat și se postă lângă ea. O împunse cu botul, apoi o apucă ușor cu colții.

— Au! se plânse Alex, sărind cât colo.

Câinele ajunsese în spatele ei și o împunse din nou cu botul.

— Nu trebuie decât să mergi încet spre cortul ăla al tău și n-o să-ți faci nimic.

O enerva câinele din spatele ei, dar ascultă ordinul, prefăcându-se în continuare că șchioapătă. Se uită în urmă la animal ca să vadă ce făcea.

— Nu-ți fie frică, spuse Batman, amuzat. Carnea de om n-are un gust prea bun. Nu vrea să te mănânce. O va face doar dacă-i spun eu.

Alex ignoră replica sarcastică și se mișcă încet spre intrarea în cort.

— Ține chestia aia desfăcută ca să mă pot uita înăuntru, îi ordonă el.

Prelata era țeapănă din pricina straturilor de spumă. Alex o trase într-o parte cât putu de mult. Înăuntru era beznă, aproape peste tot. Ecranul computerului ei clipea în întuneric și monitoarele emiteau o lumină verzuie estompată. Întrucât cunoștea foarte bine locul, putea să deslușească silueta lui Daniel sub pătură, la doar treizeci de centimetri de podea, pieptul lui ridicându-se și coborând regulat.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Vrei... să aprind... luminile? întrebă ea.

— Stai pe loc.

Îl simți cum se apropie din spate și apoi țeava rece a pistolului îi apăsă ceafa.

— Ce-i asta? murmură el.

Alex rămase perfect nemișcată în timp ce degetele înmănușate îi atinseră pielea de pe ceafă. Derutată la început, își dădu seama că bărbatul observase cicatricea de acolo.

— Hm, mormăi el și lăsă mâna jos. În regulă, unde-i întreprătorul?

— Pe birou.

— Unde-i biroul?

— Cam la trei metri în interior, pe dreapta. Unde se vede ecranul computerului.

Își va scoate masca de gaze ca să-și pună din nou ochelarii?

Alex nu mai simți pistolul în ceafă. Își dădu seama că bărbatul se îndepărtase de ea, deși câinele continua să o păzească.

Ceva traversă șuierând podeaua. Se uită în jos și văzu firul negru de alimentare al lămpii de lucru aflate cel mai aproape, apoi trecu pe lângă piciorul ei. Auzi bufnitura când obiectul se răsturnă, dar nu sesiză niciun zgomot de sticlă spartă.

Bărbatul trase lampa pe lângă ea, apoi acționă comutatorul. Pentru o fracțiune de secundă, speră că spărsese becul, dar lumina se aprinse.

— Control! îi comandă el câinelui.

Mârâitul începu din nou, iar ea rămase cât putu de nemișcată.

Ținând lampa în fața lui, bărbatul păși în cort. Alex văzu fasciculul larg măturând pereții, apoi oprindu-se pe forma din mijloc.

Bărbatul se mișca silențios și ușor prin încăpere. Avea, evident, multe talente. Ocoli trupul de pe podea, verifică încăperea mai ales în colțuri, probabil în căutare de arme, apoi se concentrează asupra lui Daniel. Se lăsă pe vine, trase pătura, examinează cătușele însângerate și perfuzia, urmări traseul senzorilor la monitoare și se uită la ele un moment. Puse sursa de lumină jos, îndreptând-o spre tavan. În sfârșit, trase cu grijă masca de pe fața lui Daniel și o lăsă pe podea.

— Danny, îl auzi ea șoptind.

Capitolul 8

Batman își smulse mănuașă neagră și lipi două degete de carotida lui Daniel. Se aplecă să-i asculte respirația. Alex examinează mâna atacatorului — pielea palidă, degete atât de lungi încât ai fi zis că are o încheietură în plus. Păreau... familiare.

Batman zgâlțâi ușor umărul lui Daniel și întrebă ceva mai tare:

— Danny?

— E sedat, se oferi Alex să dea lămuriri.

Fața lui se-ntoarse brusc către ea și îi simți, fără s-o vadă, privirea cruntă. Dintr-odată se ridică în picioare, repezindu-se la ea. O prinse de brațe și i le ridică din nou deasupra capului, lipindu-și chipul acoperit de mască de fața ei.

— Ce i-ai făcut? strigă.

Grija ei pentru siguranța lui Daniel se risipi. *Danny* avea să fie foarte bine. Cea pentru care trebuia să-și facă griji era chiar ea.

— Nu e nimic în neregulă cu el, spuse calm, renunțând la rolul de demoazelă rănită. O să se trezească din starea asta cam peste două ore și-o să se simtă excelent. Pot să-l trezesc și mai devreme, dacă vrei.

— Nu-mi vine să cred, zise el.

Se înfruntară din priviri câteva secunde, fără ca ea să știe dacă învinsese sau pierduse. Nu-și vedea decât propriul chip reflectat în geamul măștii de gaze.

— Bun, spuse el. Acum trebuie să te poziționez.

Cu o mișcare ușoară, îi duse mâinile la spate, prinzându-i încheieturile în mâna dreaptă fără mănușă, probabil ținând pistolul în stânga. O împinse în încăperea spre scaunul rabatabil de lângă birou, iar ea se supuse. Simțea respirația fierbinte și grea a câinelui în spate.

Era aproape 70% sigură că putea să se miște astfel încât să lipească de pielea lui inelul cu cârlige de la mâna stângă, dar nu încercă. Era un risc, dar voia ca Batman să rămână în viață. Alex își dădea seama că nu prea înțelegea ce se întâmplă, iar Batman deținea măcar câteva dintre răspunsurile care-i erau necesare. Împinse din nou, cu grijă, capacele peste cârlige.

Nu se opuse când o așeză — deloc blând — pe scaun. Îi trase mâinile în față și i le legă cu o brățară autoblocantă.

— Am senzația că ești genul de persoană ale cărei mâini aș vrea să le pot vedea tot timpul, murmură el în timp ce se lăsa în jos ca să-i lege gleznelor de picioarele scaunului.

În tot acest timp, câinele își ținea capul direct în fața ei, privind-o. Câteva picături de bale fierbinți îi umeziră mâneca. *Scârbos!*

După ce-i legă și coatele de spătarul scaunului, bărbatul se ridică și o privi amenințător. Țeava lungă, cu amortizor, a pistolului HDS era la doar câțiva centimetri de fruntea ei.

— Întrerupătorul pentru lumina din tavan e chiar acolo, spuse ea, arătând cu bărbia spre priza multiplă de pe partea din spate a biroului.

Două prelungitoare standard pentru exterior erau conectate la priză.

El privi îndelung în acea direcție și Alex își imagină că examina cu precauție întrerupătoarele.

— Uite, orice te poate omorî pe tine o să mă omoare mai întâi pe mine, îi explică ea.

Bărbatul mormăi ceva, apoi se aplecă și apăsă butonul. Luminile din tavan se aprinseră.

Dintr-odată, cortul arăta mai puțin amenințător. Cu tot echipamentul medical, putea să fie cortul unui medic dintr-o zonă de război. Exceptând, firește, instrumentele de tortură din tavă. Îl văzu cum se uită în direcția lor.

— Recuzită, îi explică.

Îi simți din nou privirea cruntă. Bărbatul se uită spre Daniel, care stătea întins pe masă, gol, dar teafăr. Apoi se uită din nou spre ea.

— Ce-i cu luminița aia care pâlpâie? o întrebă, arătând spre cutiuța neagră cu tastatură numerică.

— Îmi arată că ușa e nearmată, minți ea fără să clipească.

De fapt, cutia nu era legată la nimic. Era doar o momeală menită să distragă atenția de la adevărata capcană.

El acceptă explicația cu o mișcare a capului, apoi se aplecă să se uite la computer. Nu existau documente deschise, nici fișiere pe desktop. Fundalul era doar un model geometric palid, mici pătrate albe pe un fond ceva mai întunecat.

— Unde-s cheile? întrebă el arătând cu capul spre Daniel.

— Lipite de partea de jos a biroului.

Bărbatul păru s-o cerceteze din nou prin mască.

Ea își impuse să pară calmă și docilă. *Dă-o jos, dă-o jos, dă-o jos*, se rugă în tăcere.

Agresorul lovi scaunul cu piciorul, răsturnându-l.

Alex își încordă gâtul în timp ce brațul și coapsa ei stângă se izbiră cu forță de podea. Abia reuși să evite să se lovească iar cu capul de pardoseală. Nu era sigură dacă nu suferise deja o contuzie și chiar avea nevoie de un creier funcțional.

Individul puse scaunul la loc. În mâna dreaptă ținea cheile.

— Nu era nevoie de asta, zise Alex.

— Einstein, control!

Câinele iar îi mârâi în față și alte bale i se prelinseră pe piept.

Batman se întoarse și desfăcu rapid cătușele lui Daniel.

— Ce e în perfuzie?

— Soluție salină în cea de sus și substanțe nutritive în cea de jos.

— Serios? zise el sarcastic. Ce se întâmplă dacă-i scot tuburile?

— O să aibă nevoie să bea lichide când o să se trezească. Dar să nu folosești sticlele de apă din frigider, cele din stânga. Alea sunt otrăvite.

Bărbatul se întoarse și-și scoase masca de pe față ca să sporească efectul privirii încruntate cu care o fixa, trăgându-și totodată de pe cap și căciula udă de transpirație.

Daaaa!

Alex nu lăsă să i se citească ușurarea pe față când el aruncă masca pe podea.

— Ți-ai schimbat tactica, observă el posac, trecându-și degetele prin părul scurt și umed. Sau de fapt sticlele de pe partea dreaptă sunt otrăvite?

Ea îl privi calmă.

— Am crezut că ești altcineva.

Și în acel moment *chiar* se uită la el.

De data asta nu mai avu puterea să-și ascundă reacția. Toate teoriile ei fură aruncate din nou în aer.

Bărbatul arboră un zâmbet încrezut, dându-și seama ce vedea ea.

Atât de multe indicii care-i scăpaseră.

Fotografiile în care *era* Daniel și în același timp *nu era*.

Informațiile incomplete din dosarul ce conținea povestea lui Daniel, fotografiile lipsă.

Timpul, datele, *datele de naștere* — cel mai ușor de schimbat dacă voiai să ascunzi ceva.

Refuzul ciudat al lui Daniel de a crede ceea ce vedea când se uita la fotografiile făcute de spioni.

Dorința de a fi loial.

Degetele acelea lungi, lungi.

— Celălalt Daniel, șopti ea.

Zâmbetul bărbatului dispăru.

— Ce?

Alex nu se putu abține să nu scoată un oftat și să-și dea ochii peste cap. Era mult prea mult, ca într-una dintre telenovelele ridicole ale mamei ei. Își aminti cât o frustrau în fiecare vacanță petrecută cu mama ei după-amiezile irosite cu dramele acelea neverosimile, derulate cu o încetineală incredibilă. Nimeni nu murea cu adevărat; toți se întorceau. Și apoi erau gemenii. Întotdeauna erau niște gemeni la mijloc.

La drept vorbind, Batman nu semăna așa de mult cu Daniel, dacă te gândeai la gemeni identici. Trăsăturile lui Daniel erau rafinate, iar el avea o înfățișare blândă. Batman era numai unghiuri dure și expresii tensionate. Ochii lui căprui păreau mai întunecați, poate doar pentru că sprâncenele lui erau mai joase, umbrindu-i cumva privirea. Părul lui avea aceeași culoare și aceleași bucle, dar era tuns scurt, așa cum te-ai aștepta la un agent. Judecând după ceafa mai groasă, bănuia că Batman avea o musculatură lucrată la sală față de constituția de sportiv a lui Daniel. Nu extrem de solid, căci n-ar fi putut să treacă drept fratele lui în fotografii. Doar mai dur, mai bine definit.

— Kevin Beach, spuse ea pe un ton neutru. Ești viu.

El se așează pe marginea biroului. În timp ce-l urmărea cu privirea, nu zăbovi nicio secundă pe ceasul computerului aflat chiar lângă cotul lui.

— Pe cine așteptai?

— Erau mai multe variante. În toate ne-ar fi vrut morți pe mine și pe fratele tău.

Clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat păcălită în halul ăsta.

— În ce hal?

— Daniel nu s-a întâlnit niciodată cu Enrique de la Fuentes, nu-i așa? Întotdeauna ai fost tu.

Fața lui, care începuse să se relaxeze, căpătă din nou o expresie precaută.

— Poftim?

Alex arătă cu capul spre fotografiile împrăștiate pe podea. Bărbatul păru să le observe pentru prima dată. Se aplecă să examineze una dintre ele, apoi o luă de jos. După care, pe cea de sub ea și pe următoarea. Le mototoli în mână.

— *De unde le ai?*

— Prin amabilitatea unui mic departament care lucrează pentru guvernul american — complet neoficial. Am fost angajata lor. Mi-au cerut să colaborez.

Fața lui se schimonosi de furie.

— Astea-s chestiuni secrete!

— N-ai să crezi la ce informații am acces.

O înșfăcă de tricou și o ridică cu tot cu scaun câțiva centimetri de la podea.

— Cine ești tu?

Alex își păstră calmul.

— O să-ți spun tot ce știu. Am fost jucată pe degete și crede-mă, sunt la fel de furioasă ca tine că situația e așa cum e.

O lăasă jos. Alex ar fi vrut să numere în gând, să marcheze trecerea timpului, dar se temea ca bărbatul să nu ghicească

de ce voia să-i distragă atenția. Stătea deasupra ei, cu brațele încrucișate.

— Cum te numești?

Ea vorbi cât putu de rar, dar în așa fel încât să nu-l înfurie.

— Înainte eram dr. Juliana Fortis, dar acum s-a emis un certificat de deces pe acest nume.

Îi urmări chipul, ca să vadă dacă vreuna dintre aceste informații însemna ceva pentru el. Din câte își dădea seama, nimic.

— Am acționat sub conducerea departamentului — nu are altă denumire. Oficial, nu există. Au colaborat cu CIA și alte programe de operațiuni sub acoperire. Specialiști în interogare.

El se așează din nou pe marginea biroului.

— În urmă cu trei ani, cineva a decis să lichideze doi dintre oamenii de bază ai departamentului. Adică, pe mine și pe mentorul meu, dr. Joseph Barnaby.

Bărbatul încă nu dădea niciun semn că recunoaște ceva din ce-i spunea.

— Nu știu de ce, dar aveam acces la informații extrem de prețioase și cred că motivul pentru care au luat acea decizie a fost tocmai ăsta. De atunci mă ascund mereu. M-au găsit de patru ori. De trei ori au încercat să mă asasineze. Ultima oară, și-au cerut scuze.

Bărbatul miji ochii, evaluând situația.

— Mi-au spus că se confruntă cu o problemă și că au nevoie de mine. Mi-au dat un teanc de dosare despre situația lui de la Fuentes și mi-au spus că fratele tău e colaboratorul lui. Mi-au mai spus că în trei săptămâni Daniel va răspândi virusul în sud-vestul Americii. Mi-au zis că am la dispoziție trei zile ca să aflu unde e virusul și cum să-l opresc pe traficant să-și pună în aplicare planul.

Acum el clătina din cap.

— Ți-au spus toate lucrurile astea? Întrebă neîncrezător.

— Combaterea terorismului a fost mereu componenta principală a jobului meu. Știi unde sunt îngropate toate focoașele nucleare și bombele murdare.

Bărbatul își țuguie buzele, părând să ia o decizie.

— Ei bine, întrucât știi deja detaliile, cred că nu încalc prea grav politica dacă-ți spun că am rezolvat situația cu de la Fuentes încă de-acum șase luni. Nu știe multă lume de moartea lui. Cei rămași în cartel păstrează tăcerea ca să nu pară vulnerabili în fața concurenței.

Ușurarea pe care o simți o surprinse. Faptul de a ști că atâția oameni erau condamnați la o execuție atât de dureroasă fusese o povară mai grea decât realizase.

— Da, spuse ea, are logică.

Se părea că cei din departament nu erau chiar atât de nemiloși. Se folosiseră de o perspectivă de coșmar ca s-o motiveze, dar nu se jucau cu viețile unor civili aflați încă într-o situație periculoasă.

— Și Șarpele?

Bărbatul îi aruncă o privire golită de orice expresie.

— Scuze, porecla dată de departament. Teroriștii interni?

— Colaboratorii mei i-au capturat pe doi dintre cei trei lideri ai bandei și au lichidat întreaga filială din sud-vest. Niciun supraviețuitor.

Alex se sili să zâmbească.

— Ești doar un anchetator, spuse bărbatul cu o voce brusc glacială. Un fel de călău.

— Da, răspunse ea, ridicând ușor bărbia.

— Și l-ai torturat pe fratele meu ca să obții niște informații pe care nu le avea.

— Da. La început, cel puțin.

Bărbatul îi trase un dos de palmă. Capul ei se mișcă brusc într-o parte; scaunul se clătină, iar el îl împinse cu piciorul.

— O să plătești pentru asta, îi promise el.

Alex își mișcă maxilarul, ca să vadă dacă nu se rupsesse ceva. Când constată mulțumită că nu era nimic grav, răspunse:

— Nu sunt absolut sigură, dar cred că ăsta-i motivul pentru care i-au făcut asta. Și pentru care mi-au servit toată această poveste complicată.

— Ce motiv? întrebă el printre dinți.

— N-au prea avut succes în încercarea de a mă ucide. Cred că s-au gândit că tu vei reuși s-o faci.

Bărbatul își încleștă maxilarele.

— Ce nu pricep totuși, continuă ea, e de ce nu ți-au cerut pur și simplu s-o faci. Sau de ce nu ți-au ordonat, mai exact. Decât dacă... nu mai lucrezi pentru CIA?

Pistolul îl trădase. Conform cercetărilor pe care le făcuse, era sigură că HDS era pistolul cel mai des folosit de agenții CIA.

— Dacă nu știai despre mine, cum de știi unde lucrez? o întrebă el.

Brusc, Alex văzu cu coada ochiului cum dreptunghiul alb luminos se înnegrește. Încercând să nu se dea de gol, trase aer în piept cât putu de adânc.

— Răspunde! se răsti el, ridicând palma din nou.

Ea îl privi lung, fără să respire.

Individul ezită, încrețindu-și fruntea și deodată ochii i se făcură mari. Dădu să ia masca de pe podea, dar își pierdu cunoștința înainte să ajungă la ea.

Încă o bufnitură — câinele se prăbuși într-o grămadă de blană lângă scaunul ei.

Pe când făceau testări, Alex își ținuse o dată respirația timp de un minut și patruzeci și două de secunde, dar nu

mai reușise niciodată să atingă acel record. De obicei, rămânea fără aer după aproximativ un minut și cincisprezece secunde, încă mult peste medie — capacitatea pulmonară devenise o prioritate în viața ei. De data asta, bineînțeles, nu avusese cum să hiperventileze în prealabil. Dar nu avea nevoie de un minut întreg.

Își târî scaunul până la trupul inert al lui Batman și se împinse în față, proptindu-și genunchii în spatele acestuia. Cu mâinile legate în față era un pic mai ușor. Kevin Beach lăsase masca lui Daniel pe podea; o agăță cu un deget, apoi își înclină scaunul pe spate până ce acesta se sprijini cu toate cele patru picioare pe podea. Se aplecă în față cât putu de mult și își trase masca peste cap, apăsând marginea de cauciuc de față pentru a o etanșeiza. Sufală aerul din plămâni cu forță, curățând camera de filtrare, apoi trase ezitant puțin aer.

Dacă mai rămăsese o parte din substanța chimică, tot ar fi fost bine. Organismul ei era destul de rezistent și n-ar fi fost inconștientă la fel de mult precum ceilalți. Dar era foarte bine să aibă un asemenea avans.

Se mișcă spre birou și-și frecă brățara din jurul încheieturilor de muchia bisturiului din tava cu recuzită. După ce o tăie pe aceasta, se eliberă cu ușurință de restul legăturilor.

Mai întâi, prioritățile. Își setă screensaver-ul să intre în funcțiune după cincisprezece minute de inactivitate.

Nu-l putea ridica pe Batman, întins cu fața în jos pe podea lângă fratele lui, dar brațele și picioarele lui erau destul de aproape de membrele lui Daniel, astfel că putu să-i imobilizeze încheietura și glezna lui Kevin cu cătușele fratelui său. Kevin aruncase neglijent cheile pe masă, lângă Daniel, așa că le luă și le băgă în buzunar.

Nu-l mai legă și pe Daniel. Poate că era o greșeală, dar deja îi făcuse atât de mult rău, încât pur și simplu ar fi fost

nedrept. Și, pe lângă toate astea, nu-i era teamă de el. O altă posibilă greșeală.

Îl depozedă pe Batman de pistoale, apoi scoase cartușele și percutoarele din pușcă și HDS. Blocă piedica SIG Sauer-ului și-l vârî în partea din spate a centurii. Îi plăcea — arăta mai serios decât PPK-ul ei. Se duse la boxe ca să-și caute pistolul PPK, pe care-l băgă tot la centură, lângă SIG Sauer. Era mai obișnuită cu al ei și nu strica să-l aibă la îndemână.

Își găsi pantofii, puse deoparte celelalte arme și când se întoarse în cort luă și curelele pentru mutat mobilierul. Câinele era prea greu ca să fie cărat cu ușurință, așa că înfășură curelele în jurul lui și-l târî în cămăruța cu patul. La început, doar închise ușa și plecă — la urma urmei, câinii nu au degete opozabile. Totuși, după o clipă, se răzgândi. Pe câine îl chema Einstein; cine știe de ce era capabil? Se uită după un obiect pe care să-l tragă în fața ușii. Cele mai multe mașini erau prinse de podea cu bolțuri. După câteva secunde de gândire, se duse la sedanul argintiu. Încăpea numai bine între cort și boxe. Îl duse până la ușa cămăruței, propti bara de protecție și fixă schimbătorul de viteze în poziția de parcare. Pentru mai multă siguranță, trase și frâna de mână.

Închise ușa șoproanelui și o armă din nou. Privi în treacăt afară și văzu că se apropiau zorii.

Înapoi la Celălalt Daniel. Dezbrăcarea costumului de Batman se dovedi a fi o corvoadă. Țesătura dintre plăcile antiglonț era groasă și brăzdată de cabluri fine, aproape ca niște cartilagii. Rupse două lame de bisturiu până reuși să-l desfacă la talie. Se mulțumi să-i ridice jumătatea de sus și să-i pipăie cracii pantalonilor, care n-aveau atât de mult material de protecție. Găsi un cuțit prins în toc la șale și câte unul vârât în fiecare bocanc. Îi scoase și ciorapii și văzu că îi lipsea degetul mic de la piciorul stâng. Nu mai găsi alte arme asupra lui. Nu c-ar mai fi avut nevoie de vreuna dacă reușea

să pună din nou mâna pe aceea care o interesa. Tot corpul lui era brăzdat de mușchi supli și duri. Avea spatele plin de cicatrici — unele de la gloanțe, altele de la cuțite și o arsură urâtă — și încă o cicatrice vizibilă sub linia părului. Și el își scosese dispozitivul de urmărire. Era clar că nu mai lucra pentru CIA. Un trădător? Agent dublu?

Dar cum de-l găsisse pe fratele lui?

Își aminti huruitul avionului cu elice, bufnitura răsunătoare a aterizării forțate — cineva care se grăbea, crezuse ea. Cineva pentru care timpul era problema cea mai mare.

Se întoarse spre Daniel; se părea că trebuia să-l examineze din nou. Îi cercetase cu meticulozitate spatele mai devreme, așa că acum se uită mai atent la abdomenul, vinele și coapsele lui. Un lucru pe care-ar fi trebuit să-l facă mai devreme, dar interpretase cât se poate de eronat situația.

Până la urmă, felul grăbit în care Batman sosise și acțiunile o ajută să înțeleagă. Un dispozitiv de urmărire obișnuit ar fi indicat doar unde se afla subiectul, iar Daniel nu era așa departe de casă, în orice caz nu suficient de departe ca să-l facă pe fratele lui să intre în panică și să vină tunând și fulgerând. Așa încât dispozitivul de urmărire monitoriza și altceva în afară de poziție și trebuia plasat în locul potrivit.

Îi venea să-și tragă palme când îl văzu — codița roșie a unei cicatrici ițindu-se de sub banda de leucoplast cu care îi prinsese de picior tubul cateterului. Dezlipi banda acum — în orice caz, întotdeauna era mai bine să faci asta în timp ce subiectul era inconștient — și apoi scoase cateterul. Daniel avea să se trezească în curând.

Cicatricea era minusculă și sub piele nu se vedea nicio umflătură. Se gândi că dispozitivul trebuie să fi fost implantat mai adânc, lângă artera femurală, fără doar și poate. Când tensiunea lui arterială o luase razna, la prima rundă a interogatoriului sau poate chiar odată cu frica pe care o

simțise când se trezise prima dată, probabil că-i dăduse de veste fratelui său. Și celorlalți care îl monitorizau, oricine ar fi fost aceștia. Trebuia să scoată dispozitivul de urmărire.

Avea suficient timp până să se trezească, așa încât își aduse trusa de prim ajutor. Își puse mânușile, amorți locul și steriliză un bisturiu — ce bine că nu le rupsese pe toate cu costumul lui Batman. Dezinfectă pielea cu iod, apoi făcu rapid o incizie peste cea veche, deși un pic mai lungă. N-avea nici forceps, nici pensă, așa că împunse cu degetul în jur, pe interior și pe exterior. Când găsi dispozitivul — o capsulă mică de mărimea unui drajeu pentru durerile în gât —, apăsă și-l scoase cu ușurință.

Curăță locul, apoi lipi marginile.

După asta, trată pielea rănită de la încheieturi și glezne, curățând și bandajând totul. În sfârșit, îl acoperi cu pătura și-i puse o pernă sub cap.

Capsula o lăsă să se răcească pe masa de oțel. Celor care urmăreau dispozitivul le-ar fi apărut pe monitor că Daniel Beach tocmai murise. Avea sentimentul că moartea lui n-avea să tulbure pe nimeni din departament. Acum avea o idee mai clară despre planul celeilalte părți și era destul de sigură că nu o privea doar pe ea.

Ieși din cort ca să se ocupe de fața ei, ștergând mai întâi sângele, ca să-și dea seama cât de gravă era situația. Buza îi era umflată și ruptura avea nevoie de o copcă; aplică o picătură de adeziv. Pielea obrazului îi era sfâșiată și în jurul ochilor urma să aibă pete vineții. Avea nasul umflat și strâmbat, așa că profită de starea ei curentă în care nu simțea durerea ca să-l readucă la o formă normală, atât cât se pricepu.

Durerea avea să revină în curând, deși își administrase doza maximă din drogul pe care-l numea în secret *Supraviețuire*. Nu fusese conceput să aibă efecte pe termen lung. Era doar pentru a te ajuta să treci printr-un atac precum cel

pe care tocmai îl suferise. Asemănătoare cu adrenalina pe care corpul o generează în mod natural, doar că mult mai puternică și cu niște opiacee care să blocheze durerea. *Supraviețuire* nu exista oficial. Fișa postului ei nu inclusese crearea de poțiuni *anti-tortură*, dar se gândise că ar putea avea nevoie cândva de o chestie ca asta și uite că avusese dreptate. Nu era prima oară când îl folosea — reacționase exagerat la tentativele de asasinat precedente —, dar *era* prima dată când fusese agresată având *Supraviețuire* în organism. Era încântată de efectele lui.

Nu avea la dispoziție nimic cu care să-și repare nasul, așa că va trebui să încerce să fie mai atentă cu fața ei o vreme. Din fericire, obișnuia să doarmă cu fața în sus.

Da, fața avea să fie o problemă, chiar mare. Nu prea mai putea acum să intre într-o băcănie și să treacă neobservată.

Se întinse pe pat zece minute, ca să mai capete putere sau ce mai rămăsese din aceasta. Drogul încă o făcea să se simtă puternică, dar știa că fusese lovită destul de rău. Trebuia să se ocupe de consecințe. Avea nevoie de timp ca să se odihnească și să se vindece, un timp pe care nimeni n-avea să i-l dea.

Capitolul 9

Hotărî să-l trezească pe Daniel. După ce Batman își revenea — ceea ce urma să se întâmple cam într-un sfert de oră — conversația n-avea să fie una prea plăcută. Își dorea o șansă ca să se explice — și să se scuze — înainte să-nceapă zbieretele și amenințările cu moartea.

Resetă IP-ul computerului.

Amestecul chimic din aer se dispersase, așa că nu mai avea nevoie de mască de gaz în cort. O luă și pe cealaltă și își legă la centură ambele măști, ca să le aibă la îndemână.

Mai întâi, îi scoase lui Daniel perfuzia. Nu voia să fie legat la niciun tub când se trezea. Îi ajunsese cât suferise. Venele lui arătau încă bine. Era ușor să-i injecteze soluția în fosa antecubitală a celuiilalt cot. Se așeză pe marginea mesei, pe care o lăsase atât de jos încât aproape stătea pe podea. Își cuprinse genunchii cu brațele și așteptă.

El își reveni încet, clipind din cauza luminilor din tavan. Își duse mâna la ochi și deodată își recăpătă cunoștința. Se uită la mâna lui — liberă, bandajată —, apoi își roti ochii prin camera luminată.

— Alex? întrebă încet.

— Sunt aici.

Se întoarse ușor spre ea, mișcându-și picioarele sub pătură, ca să vadă dacă mai era legat.

— Ce se-ntâmplă acum? întrebă cu precauție, chinându-se să-și concentreze privirea.

— Cred că mi-ai spus adevărul. Și-mi pare foarte rău pentru ce ți-am făcut.

Îl privi cum analizează vorbele ei. Cu grijă, Daniel se ridică într-un cot, apoi trase de pătură, dându-și seama din nou că era gol. Era interesant cum reacționau la asta cei din afara profesiei medicale. În general, doctorii erau cât se poate de relaxați în privința nudității. Ea avea față de nuditate aceeași atitudine ca orice alt doctor, dar Daniel n-avea cum să știe asta. Ar fi trebuit să-și pună halatul de doctor.

— Mă crezi? o întrebă el.

— Da. Știu că nu ești persoana care credeam că ești. Am fost...

Se ridică mai mult, mișcându-se prudent, așteptându-se să-l doară ceva. Trebuia să se simtă bine, totuși — doar obosit din pricina spasmelor musculare. Iar partea de sus a coapsei avea să-l doară când anestezicul local își pierdea efectul.

— Eu..., dădu el să spună și deodată îngheță. *Ce s-a-ntâmplat cu fața ta?*

— E o poveste lungă. Pot să spun ceva înainte?

Expresia lui era plină de îngrijorare. Din cauza ei? Nu, nu era deloc corect.

— Bine, acceptă el nesigur.

— Uite, Daniel, ce ți-am spus înainte a fost adevărat. Nu-mi place să-i fac pe oameni să sufere. Nu mi-a plăcut să te fac să suferi. Fac asta doar atunci când cred că cealaltă opțiune e mult mai rea. Niciodată în viața mea n-am mai făcut asta... să rănesc o persoană complet nevinovată. Niciodată. Nu toate persoanele pe care mi s-a cerut să le interoghez erau la fel de josnice ca restul, dar toți făceau măcar parte din scenariu.

Mi-am dat seama de multă vreme că foștii mei șefi nu se vor da în lături de la aproape nimic, dar tot nu-mi vine să cred că m-au făcut să interoghez pe cineva care e complet nevinovat.

Daniel se gândi la spusele ei câteva secunde.

— Îmi ceri să te iert?

— Nu, nu-ți cer asta. Niciodată n-aș cere așa ceva. Dar am vrut doar să știi. Nu ți-aș fi făcut niciodată vreun rău dacă n-aș fi crezut cu adevărat că prin asta salvez niște vieți. Îmi pare foarte rău.

— Și cum rămâne cu traficanțul de droguri? Cu virusul? Întrebă el neliniștit.

Alex se încruntă și-i răspunse:

— Am primit niște informații noi. Se pare că de traficant s-a ocupat deja cineva.

— Și nimeni n-o să moară?

— Nu din cauza unui virus transformat în armă de un magnat al drogurilor.

— Deci, asta e de bine, nu?

— Mda, spuse ea oftând. Cred că asta-i partea bună a ceea ce s-a întâmplat aici.

— Acum o să-mi spui ce-ai pățit la față? Ai avut un accident?

Vocea lui Daniel era din nou îngrijorată.

— Nu. Rănile mele sunt legate de acele informații noi, despre care am vorbit.

Nu era sigură cum era mai bine să-i dea vestea.

O indignare subită. Umerii lui se încordară.

— Cineva ți-a făcut asta intenționat? Pentru că mi-ai făcut rău?

Cu siguranță că mintea lui nu funcționa ca a unuia care activa în aceeași branșă ca ea. Lucruri care ar fi fost evidente pentru oricine participase vreodată la vreo misiune de genul ăsta lui îi erau cu totul străine.

— Oarecum, îi răspunse ea.

— Dă-mi voie să vorbesc cu el, insistă Daniel. Și să știi că te cred. Sunt convins că n-ai vrut s-o faci. Ai încercat să fii de ajutor.

— Nu asta-i problema reală. Daniel, mai știi când îți arătam pozele alea și ai recunoscut persoana din ele, dar nu voi ai să-mi spui cine este?

Expresia lui deveni opacă. Dădu din cap.

— Poți să te relaxezi. Nu-ți cer să mărturisești nimic; nu apelez la vreo stratagemă acum. N-am știut că ai avut un frate geamăn. Mi-au ascuns asta în dosar ca să nu...

— Nu, dar nu era Kevin, o întrerupse el. Asta nu înțelegem. Semăna la perfecție cu el, dar e imposibil. Kevin e mort. A murit în închisoare anul trecut. Nu știu cine-ar putea fi, în afară de cazul în care de fapt am fost tripleți, și cred că mama ar fi observat asta...

Daniel lăsă fraza în aer, observând că expresia ei se schimbase.

— Ce e? o întrebă.

— Nu sunt sigură cum să-ți spun.

— Ce să-mi spui?

Alex ezită un moment, apoi se ridică și dădu ocol mesei. Ochii lui o urmăriră, apoi Daniel se ridică în capul oaselor, adunându-și pătura în jurul mijlocului. Ea se opri și privi în jos. Ochii lui îi urmăriră privirea.

Fața lui Kevin Beach era întoarsă spre masa pe care stătea întins Daniel. Era ciudat cât de bine semăna cu fratele lui când era inconștient și toată tensiunea din expresia lui dispăruse.

— Kevin, șopti Daniel, albindu-se la față, apoi înroșindu-se puternic.

— Ai știut că fratele tău lucra în cadrul CIA? îl întrebă Alex pe un ton calm.

Daniel ridică privirea, înspăimântat.

— Nu, nu, era în pușcărie pentru trafic de droguri. După moartea părinților noștri, lucrurile au mers rău. Kev a luat-o pe o cale greșită. S-a autodistrus. Adică, după West Point¹...

— *West Point?*

— Da, spuse el, cu o expresie neutră.

Era evident că-i scăpa semnificația acestui detaliu.

— Înainte de droguri era alt om. A absolvit printre primii în clasa lui. A fost acceptat la școala de soldați de elită...

Daniel lăsă fraza neterminată, cercetând chipul ei încruntat.

Bineînțeles. Alex își înăbuși un oftat, supărată că nu-și făcuse griji cu privire informațiile lipsă din dosare, pentru că nu-și găsisese timp să ajungă la o bibliotecă unde să cercezeze în siguranță toate legăturile de familie ale lui Daniel.

— E mort, nu-i așa? zise Daniel privind-și din nou fratele.

— E doar adormit. O să se trezească în câteva minute.

— Cu ce e *îmbrăcat?* întrebă Daniel, încruntându-se.

— Un fel de uniformă militară blindată, cred. Nu mă pricep foarte bine.

— CIA, șopti el.

— Operațiuni sub acoperire, îmi închipui. Fratele tău nu s-a autodistrus, doar a schimbat taberele. De aceea a avut de-a face cu acel magnat al drogurilor.

Ochii lui mari deveniră serioși.

— Îl ajuta pe acel magnat să răspândească virusul? întrebă el în șoaptă.

— Nu. De fapt, l-a anihilat. Practic, suntem de aceeași parte a baricadei, deși nu ți-ai da seama dacă te-ai uita la noi.

Împunse cu vârful piciorului trupul întins pe jos.

Daniel întoarse brusc capul spre ea.

¹ Academia militară a SUA. (N.t.)

— Kevin ți-a făcut asta la față?

Ciudat, dar părea mai îngrijorat de starea ei decât de ideea că fratele lui era un criminal.

— Da, iar eu i-am făcut asta, zise ea, împungându-l din nou cu piciorul.

— Dar o să se trezească?

Alex încuviință. Faptul că Batman avea să se trezească în scurt timp declanșase în ea un conflict interior. N-avea să fie deloc frumos. Iar Daniel era atât de drăguț în toate privințele și mai ales în privința ei. Asta probabil că se va schimba când fratele lui va începe să vorbească.

Daniel zâmbi ușor, uitându-se lung la spinarea expusă a fratelui său.

— Deci, ai câștigat?

— Deocamdată, spuse ea râzând.

— Dar e *mult* mai solid ca tine.

— Aș spune că am fost mai isteasă, însă am făcut câteva greșeli uriașe în sistemul de securitate pe care l-am instalat aici. Cred că de data asta am fost doar mai norocoasă.

Daniel dădu să se ridice, dar se opri.

— Știi cumva dacă hainele mele sunt pe-aici pe undeva?

— Îmi pare rău, dar nu sunt. M-am temut să nu fie dispozitive de urmărire în ele. A trebuit să ți le scot și să le arunc.

El se înroși din nou la față și mai jos, până la pata aceea mică de pe piept. Își drese glasul și spuse:

— De ce să mă urmărească cineva *pe mine*?

— Păi, atunci credeam că magnatul drogurilor vrea să te monitorizeze. Sau că erai de fapt o momeală pe care departamentul meu o folosea ca să-mi urmărească *mie* mișcările. Ceea ce, la drept vorbind, e mai aproape de adevăr.

— Sunt atât de derutat, spuse el încruntat.

Alex încercă să-i explice cât mai succint posibil. În timp ce vorbea, Daniel se ridică în picioare, cu pătura înfășurată

în jurul taliei ca un prosop uriaș, și începu să se plimbe încolo și-ncoace prin fața fratelui său adormit.

— Au încercat să teucidă de *patru* ori? întrebă el la final.

— Acum cred că de cinci ori, răspunse Alex, uitându-se cu subînțeleas la Batman.

— Nu-mi vine să cred că-l văd pe Kevin în viață.

Daniel oftă. Își îndoi picioarele lungi sub pătură și se așeză pe podea lângă fratele său.

— Nu-mi vine să cred că m-a mințit. Nu pot să cred că m-a lăsat să cred că e un infractor... Nu pot să cred că m-a făcut să-mi închipui că *a murit*... Nu-mi vine să cred de câte ori l-am vizitat... Știi cât de *mult* durează să ajungi cu mașina din Washington în Milwaukee?

Daniel se uita în tăcere la fratele lui. Alex îl lăasă în pace. Nu-și imagina cum s-ar simți dacă Barnaby ar apărea din nou în viața ei pe neașteptate. Cum reacționezi la ceva de genul ăsta?

— Când o să se trezească, murmură cu blândețe Daniel, am să-i trag un pumn în beregată.

Ei bine, ăsta era un posibil mod de a reacționa.

— De ce l-ai legat cu cătușele? întrebă Daniel.

— Pentru că, de îndată ce-și va recăpăta cunoștința, o să-ncerce să măucidă.

Daniel făcu din nou ochii mari.

— *Poftim?*

— Nu e greu de înțeles. Tot ce știa când a pătruns aici prin acoperiș era că cineva îți face ție rău. M-a lăsat în viață doar pentru că nu era sigur că ești cu adevărat teafăr. De exemplu, ca să mă pună să-ți dau un antidot sau ceva de genul ăsta. Sunt foarte sigură că, dacă n-aș fi fost foarte atentă, în clipa în care te-ai fi trezit, m-ar fi împușcat.

Vedea că Daniel n-o credea. Clătina supărat din cap. Câțiva zuluși îi căzură pe frunte, părul fiindu-i încă ușor

umed de transpirație. Era uimitor cât de puțin timp trecuse de fapt, dar cum totul se schimbase. Iar ea avea nevoie de un plan nou.

Oare era în siguranță dacă se întorcea la locuința ei cea mai recentă, în care era când o contactase Carston? Bineînțeles că așa i-ar fi fost cel mai ușor. Avea mâncare și nimeni n-avea să-i vadă fața până nu-și recăpăta înfățișarea normală. Nu voia să compromită acea locuință.

Dar pe urmă? Cât irosise din banii puși deoparte pentru această capcană stupidă? Cât va mai putea să-și ducă zilele cu ce-i mai rămăsese?

Carston știa că fusese activă în mediile online, așa că ar fi fost riscant să-și caute o slujbă adevărată pe internet. Ca s-o țină cu mâinile legate, departamentul nu trebuia să știe unde e.

Ceva îi atinse piciorul și tresări. Era doar mâna lui Daniel.

— N-am vrut să te sperii, scuză-mă.

— Nu-ți cere scuze.

— Doar că păreai așa de preocupată. Nu trebuie să fii. Pot să vorbesc eu cu Kevin.

Ea zâmbi forțat.

— Mulțumesc, dar în clipa asta nu-mi fac griji în privința lui Lazăr.

— Ești îngrijorată din pricina departamentului tău.

Alex se întoarse într-o parte, se duse la computer și-și sprijini palma pe bara de spațiu. Spera ca mișcarea să nu pară deliberată.

— Mda, spuse fără să se uite la el. Poți să spui și-așa.

Cu coada ochiului, observă că respirația lui Kevin se opri o clipă, înainte de a deveni din nou regulată. Era bine că se îndepărtase. Categorie nu voia să se afle acum în raza lui de acțiune.

— Există... nu știu... există ceva cu care-aș putea să te ajut? întrebă Daniel preocupat.

Alex îl privi lung, surprinsă să simtă cum lacrimi adevărate îi inundă ochii.

— Nu cred că merit ajutorul tău, Daniel.

El pufni exasperat.

— Și, serios, continuă Alex, ai și-așa destule probleme pe cap.

Era clar că el nu se gândise la implicațiile pe termen lung ale celor întâmplate.

— Ce vrei să spui?

— Acum și tu ești o țintă. Tocmai ai aflat o mulțime de lucruri pe care nu trebuia să le știi. Dacă te duci acasă, dacă te-ntorci la viața ta normală, ei or să-i pună capăt.

— Să... nu... mă-ntorc?

Era înmărmurit. Alex simți cum o copleșește mila. Încă o dată își aminti cât de diferit era modul lui de viață de al ei. Daniel se gândise probabil că putea să rezolve totul angajându-și un avocat sau scriindu-i congresmanului său.

— Dar, Alex, *trebuie* să mă-ntorc. Echipa mea e în turneul pentru campionat!

Nu se putu abține. Începu să râdă, lacrimile îi curgeau pe obraz. Daniel îi văzu expresia și dădu din mână încercând să se scuze.

— Iartă-mă, spuse ea printre hohote. Nu e amuzant deloc. Îmi cer scuze. Cred că analgezicele mele încep să-și piardă efectul.

El se ridică repede în picioare.

— Ai nevoie de ceva? De o aspirină?

— Nu, sunt bine. Doar că trebuie să-mi revin de sub efectul drogului.

Daniel se apropie și-și lăsă ușor mâna pe brațul ei. Ea simți înțepătura, rana devenise sensibilă. Avea să fie o zi foarte grea.

— Ești sigură? întrebă el. Nu vrei să-ți aduc ceva?

— *De ce ești atât de bun cu mine?*

Daniel o privi mirat.

— Oh. Cred că-nțeleg ce vrei să spui.

În sfârșit, își zise ea. Începuse să se teamă că poate drogul pe care-l folosise când îl răpise — *Urmează-ți liderul* — avea efecte neurologice permanente pe care nu le descoperiseră în faza experimentală.

— Uite cum stau lucrurile, spuse. O să am o mică discuție cu Kevin, apoi o să-mi strâng lucrurile și-o să-ți dau cheia cu care să-l eliberezi pe fratele tău, după ce mă urc în mașină.

— Dar unde-o să te duci? Cum rămâne cu rănilile tale?

— Iar ești drăguț, Daniel.

— Scuze.

Alex râse din nou, dar râsul i se transformă într-un suspin.

— Serios, totuși, spuse el, nu trebuie să pleci imediat. După cum arăți, ți-ar prinde tare bine să dormi și să primești îngrijiri medicale.

— Nu figurează pe agenda mea.

Se relaxă în scaunul de birou, sperând că el n-o să observe cât de obosită era.

— Aș vrea să putem sta mai mult de vorbă, Alex. Nu știu ce-o să fac acum. Dacă ai vorbit serios că nu pot să mă întorc... Sunt complet confuz.

— Am vorbit cât se poate de serios. Și-mi pare rău. Dar cred că fratele tău o să-ți poată da toate detaliile. Îmi imaginez că se pricepe mai bine să se ascundă decât mine.

Daniel se uită cu îndoială la fratele lui îmbrăcat pe jumătate în costumul de Batman.

— Crezi?

— Nu ești de-acord, Kevin? întrebă Alex, fiind sigură că el era treaz de cel puțin câteva minute.

Daniel se lăasă în genunchi lângă fratele său.

— Kev?

Încet, cu un geamăt, Kevin își întoarse capul ca să se uite la fratele lui.

— Salut, Danny.

Daniel se aplecă și-l îmbrățișă cu stângăcie. Cu mâna liberă, Kevin îl bătu ușor cu palma pe braț.

— De ce, Kev, de ce? întrebă Daniel, îngropându-și fața în părul lui Kevin.

— Am vrut să te feresc de rele, băiete. Departe de oameni ca...

Și adăugă câteva descrieri deloc măgulitoare pentru ea; Alex știa toate cuvintele separat, dar combinația era de-a dreptul neobișnuită.

Daniel se smulse din îmbrățișare și-i arse lui Kevin o palmă peste cap.

— Nu vorbi așa!

— Glumești? Psihopata aia te-a *torturat!*

— Nu așa de mult timp. Și a făcut-o doar pentru că...

— O *aperi* pe...

O nouă revărsare de creativitate. Daniel îl pocni din nou. Nu tare, dar Kevin n-avea chef de joacă. Îi apucă mâna lui Daniel și i-o suci într-o poziție dureroasă. Își propti genunchiul drept sub el și încercă să se desprindă de masă. Roțile blocate scrâșniră pe podea când placa metalică se deplasă câțiva centimetri.

Alex făcu ochii mari. Masa aia trebuia să cântărească aproape două sute de kilograme. Își trase scaunul mai în spate.

Daniel se luptă încercând să se elibereze din strânsoarea fratelui său.

— O să te adorm din nou dacă nu-i dai drumul, îi promise ea lui Kevin. Vestea proastă e că substanța pe care o

folosesc are câteva efecte secundare negative. La fiecare folosire, omoară un procentaj mic din celulele cerebrale, dar în timp toate acestea se adună.

Kevin lăasă mâna lui Daniel, se uită o dată urât la ea și apoi se concentrează asupra fratelui său.

— Danny, ascultă ce-ți spun, șuieră el. Ești mai puternic decât ea. Ia cheile și dă-mi drumul din...

Deodată, fața îi îngheță, se făcu roșie ca sfecla și venele de pe frunte pulsară în ritm cu vorbele lui.

— *Unde e câinele meu?!* urlă către ea.

Masa se mai deplasă doi-trei centimetri scrâșnind pe podea.

— Doarme în camera din spate, zise Alex, străduindu-se să nu ridice tonul. Cântărește mai puțin decât tine; durează mai mult până trece efectul gazului.

Daniel își freca încheietura mâinii și părea confuz.

— Câinele?

— Dacă nu e sută la sută..., amenință Kevin.

— Stai liniștit, o să fie bine. Acum trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Daniel se uită la ea cu o privire înfricoșată.

— Ce?

Alex îl privi și clătină din cap.

— Nu în felul ăla. Doar un schimb de informații normal. Se întoarse spre Kevin.

— Putem să vorbim calm câteva minute, te rog? Pe urmă o să te las în pace.

— Poate-n visele tale! Noi doi avem de terminat niște treburi.

Alex ridică din sprâncene.

— Atunci putem să discutăm câteva minute înainte să te fac să intri într-o comă indusă prin mijloace medicale?

— De ce-aș face eu ceva pentru tine?

— Pentru că la mijloc e siguranța fratelui tău și pot să-mi dau seama că e important pentru tine.

— Tu ești cea care l-a atras pe Danny în chestia...

— Asta nu-i întru totul adevărat. Povestea asta are tot atâta legătură cu tine cât are și cu mine, Kevin Beach.

El îi aruncă o privire cruntă.

— Deja nu-mi placi, don'șoară. Cred că nu vrei să-ți faci situația și mai complicată.

— Relaxează-te, secretosule. Ascultă-mă până la capăt.

Daniel se uita dintr-o parte în alta, ca un spectator la un meci de tenis. Kevin avea o expresie furioasă.

— CIA crede că ești mort? Întrebă Alex.

El mormăi ceva nedeslușit.

— Am să iau asta drept un da.

— Mda, e un da, la naiba...

Daniel îi trase lui Kevin o palmă peste cap și fugi repede în timp ce fratele său încerca să-l prindă. Apoi Kevin se concentrează din nou asupra ei.

— Și lucrurile așa vor rămâne. M-am retras.

Alex dădu din cap, reflectând. Deschise un document nou pe computer și tastă la întâmplare un șir de termeni medicali.

— Ce tot scrii acolo?

— Însemnări. Mă ajută să gândesc.

De fapt, era sigură că el ar fi băgat de seamă în cazul în care continua să atingă „accidental“ computerul ca să-l mențină în funcțiune și nu era exclus să mai aibă nevoie azi de capcana aceea.

— Deci, de ce e important lucrul ăsta? Am murit. Danny n-ar mai trebui să fie o țintă.

— Am fost o țintă? Întrebă Daniel.

Kevin se sprijini pe cotul drept și se aplecă spre fratele lui.

— Am lucrat sub acoperire, băiete. Oricine făcea legătura între mine și tine te-ar fi folosit. E unul dintre dezavantajele jobului. De-aia am trecut prin toată farsa aia cu închisoarea. Atâta timp cât, pe hârtie, Kevin Beach era dispărut, băieții cei răi n-aveau să afle despre tine. N-am mai fost Kevin de multă vreme.

— Dar când te-am vizitat la...

— Agenția m-a pus în legătură cu directorul închisorii. Când veneai să mă vizitezi, dacă puteam, luam avionul și mă prezentam la întâlnirea cu tine. Dacă nu eram disponibil...

— Deci, de-aia erai tu închis. Sau așa-mi spuneau că ai fi. Nu pentru că te-ai fi bătut.

— Da.

— Nu-mi vine să cred că m-ai mințit în față atâția ani.

— Era singurul lucru pe care-l puteam face pentru ca tu să fii în siguranță.

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă-ți luai un job diferit?

Alex interveni când venele de pe fruntea lui Kevin începură să pulseze din nou.

— Ăă, credeți c-am putea să trecem în stand by această dramoletă de familie? Cred că am dezlegat ghicitoarea. Ascultă-mă, te rog, și-o să-mi spui tu dacă greșesc, sunt sigură.

Două fețe aproape identice o priviră cu expresii aproape opuse.

— În regulă, continuă ea. Deci, Kevin, ți-ai simulat moartea — imediat după misiunea cu de la Fuentes, corect?

Kevin nu-i răspunse, așa încât Alex vorbi mai departe:

— Așa cum ai spus, asta s-a-ntâmplat în urmă cu șase luni. Nu pot decât să trag concluzia că Agenția a fost îngrijorată de lipsa unui cadavru...

— Oh, dar a existat un cadavru.

— Apoi au fost îngrijiți de neconcordanțele legate de acel cadavru, replică ea răstit. Și s-au gândit la un plan ca să te scoată din joc, pentru orice eventualitate.

Kevin se încruntă. Îi știa pe foștii lui șefi întocmai cum și ea îi cunoștea pe ai ei.

— Daniel e punctul tău slab — așa cum ai spus, e pârghia pe care o folosesc împotriva ta. Ei știi asta. Au decis să-l răpească, să vadă ce se întâmplă. Dar știi de ce ești în stare și nimeni nu vrea să tragă ponoasele dacă tu apari bine-mersi în viață.

— Dar..., vru să spună Kevin, însă tăcu, dându-și seama probabil că orice argument ar fi adus n-ar fi stat în picioare.

— Ești o problemă pentru CIA. Eu sunt o problemă pentru departamentul meu. Cei aflați la conducere în fostele noastre locuri de muncă sunt destul de încordați. Așa că mi-au oferit un târg: „Acceptă o misiune pentru noi și oprim vânătoria“. Probabil că au pregătit totul în amănunt înainte să mă contacteze. Au prelucrat dosarele, au plănuț să-mi servească povestea cu criza, ca să nu-i pot refuza. Niciunul dintre ei nu face vreo mișcare împotriva mea, pentru că deja și-au sacrificat trei oameni încercând să mă lichideze și nu vor alte pierderi. Știau că o să vin pregătită pentru orice încercare de acest gen. Dar, dacă tu erai *chiar așa* de bun, poate că n-aș fi fost suficient de pregătită pentru tine.

Expresia lui Kevin se schimbă în timp ce ea își expunea argumentația.

— Și-ntr-un caz, și-n celălalt, conchise el, o problemă e rezolvată.

— E o chestie complexă. Dacă ar fi să ghicesc, pare să fie mai mult agenția ta decât a mea.

— Mda, la drept vorbind, se pare că e vorba de ei, admise Kevin fără tragere de inimă.

— Așadar, ne-au pus împreună ca pe doi scorpioni într-un borcan și au scuturat borcanul, spuse Alex. Într-un fel sau altul, ei ies victorioși în documentele oficiale. Și poate, dacă sunt foarte, foarte norocoși, ne lichidăm unul pe celălalt. Sau măcar învingătorul iese șifonat din confruntare. Nicio șansă ca ei să sufere vreo pierdere.

Și chiar *reușiseră* s-o facă mai vulnerabilă — îi diminuaseră resursele și o vătămaseră fizic. Un succes parțial pentru ei.

— Și nu-i deranjează că fratele meu e și el prizonier în borcan, spuse el furios. Doar că el e o furnică, nu un scorpion. L-au azvârlit pur și simplu în poveste, fără să le pese că e complet neajutorat.

— Hei! protestă Daniel.

— Nu trebuie să te simți jignit, Daniel, dar ești la fel de periculos ca o pereche de ciorapi tricotați de-o bunică.

Daniel deschise gura să răspundă, dar îl întrerupse un vaiet venit dinspre camera cu patul. Apoi se auziră niște mârâituri furioase și câteva lătrături puternice, urmate de zgârieturi în ușa din lemn.

Era bucuroasă că luase măsuri suplimentare în privința câinelui.

— E supărat, spuse Kevin acuzator.

— Câinele e bine. E și o toaletă acolo, așa că n-o să fie nici măcar deshidratat.

Kevin se mulțumi să ridice din sprâncene, fără să pară prea îngrijorat din pricina animalului. Zgârieturile și mârâitul nu încetară.

— Tu chiar ți-ai adus un câine aici? întrebă Daniel.

— Mai degrabă un partener, spuse Kevin și apoi se uită la ea. Ei, și-acum? Planul lor a eșuat.

— Au fost la un pas de a reuși.

— Am putea să mai trecem printr-o rundă, zise el rânjind.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-ți injectez câteva chestii în corp, aş prefera să nu le dau această satisfacție.

— Ai dreptate.

Câinele zgâria și mârâia întruna. O călca pe nervi.

— Și chiar am un plan.

Kevin își dădu ochii peste cap.

— Pariez că mereu ai un plan, nu-i așa, piticanie?

— Pentru că nu mă pot baza pe mușchi, mă bazez pe creier, ripostă ea, privindu-l calm. Se pare că tu ai problema opusă.

Batman râse disprețuitor.

— Ăă, Kev, interveni Daniel. Aș vrea să-ți amintesc că ești legat cu lanțuri de podea.

— Taci din gură, Danny.

— Vă rog, băieți, sunteți drăguți să-mi mai acordați puțin din timpul vostru?

Așteptă până când amândoi se uitară la ea.

— Uite care-i planul. Am să-i scriu un e-mail fostului meu șef. Am să-i spun că știu adevărul și că amândoi ați fost scoși din joc. Chiar îmi displace manipularea. Dacă încearcă să mă mai contacteze în orice fel, am să-i fac o vizită personală în camera cu alimente.

— Adică îți asumi victoria? întrebă Kevin neîncrezător. Te rog!

— Legat cu lanțuri de podea, murmură Daniel cu glas scăzut.

— Îți fac un cadou, replică ea. În felul ăsta, ajungi să fii mort din nou. Nimeni n-o să vă mai caute, pe niciunul dintre voi.

Expresia cinică a lui Kevin dispăru. Preț de o secundă, asemănarea dintre gemeni deveni mai evidentă.

Mârâitul câinelui continua să se audă din camera alăturată. Alex nu plănuise să mai zăbovească acolo ca să-și recupereze garanția, dar opțiunea asta era exclusă acum.

— De ce-ai face asta pentru noi? o întrebă Kevin.

— O fac pentru Daniel. Îi sunt datoare. Trebuia să fiu mai deșteaptă. Nu trebuia să mușc momeala.

Totul era cât se poate de evident: ușurința cu care păcălise metodele lor de supraveghere — pentru că nu existase așa ceva. Cât de simplu îi fusese să-l răpească pe Daniel — pentru că nimeni nu încerca s-o împiedice. Stângăcia cu care-i fixaseră un termen-limită foarte lejer pentru ca ea să acționeze. Era de-a dreptul jenant.

— Și cu tine ce-o să se-ntâmples? întrebă Daniel.

Hărmălaia făcută de câine aproape c-o obligă să-i citească vorbele pe buze.

— Încă nu m-am hotărât.

Din acest exercițiu de naivitate aflase câteva lucruri, pe care poate că ei n-ar fi vrut să le știe.

Nu vor folosi elicoptere sau echipe de eliminare. Carston — singurul nume de care putea să fie absolut sigură în acel moment — și oricine altcineva o voia moartă trimiseră câte-un asasin singuratic pentru că doar atât aveau la dispoziție. Inamicii ei fuseseră forțați să apeleze la aceste colaborări imprudente și nu pentru că departamentul n-ar fi avut resurse — știa asta. Singurul motiv plauzibil era faptul că de existența ei nu știau prea mulți. Iar Carston și oricare ar mai fi fost complicii lui nu-și puteau permite să devină cunoscută.

Când văzuse necrologul pentru Juliana Fortis și citise despre incinerare, presupusese că toți cei implicați știau de înșelătorie. Dar dacă știau doar câțiva oameni-cheie? Poate Carston le promisese superiorilor că misiunea va fi îndeplinită și pe urmă se temuse să admită că ratase prima lovitură?

Sau — iar asta era inedit — dacă majoritatea oamenilor din departament credeau că *a fost* un accident de laborator? Că ea și Barnaby încurcaseră eprubetele și o mierliseră

amândoi? Dacă superiorii lui Carston *nu-i* doriseră moartea? Dacă doar câțiva indivizi-cheie doriseră acest lucru și acum acționau în secret pentru a rezolva lucrurile? Asta ar schimba totul.

Ipoteza era plauzibilă. Se potrivea cu faptele.

O făcea să se simtă mai puternică.

Cei care puseseră la cale moartea ei se temuseră de ceea ce știa, dar nu se temuseră niciodată *de ea*. Poate că era timpul ca acest aspect să se schimbe.

Deodată, se auzi un zgomot asurzitor de lemn spart și apoi mârâitul furios, mult mai aproape.

Capitolul 10

Îi luă doar o clipă să-nțeleagă ce se-ntâmplase: fiara turbată năvălea în cort.

Se părea că încă-i mai rămăsese în corp un surplus de adrenalină. Alex se cocoță pe birou înainte ca animalul să ajungă la ea și din instinct se aruncă spre structura din PVC din plafon. Ținându-se cu ambele mâini, își ridică picioarele și-și încrucișă gleznela în jurul țevii, după care își înfășură strâns și coatele. Întoarse capul și văzu că fiara se afla chiar dedesubt, cu labele uriașe pe birou și gata să-și înfigă colții în ea. Răsturnă tastatura, ceea ce era destul de nasol. O mică emanație de gaze ar fi fost de mare folos acum, iar Alex își recuperase deja ambele măști.

Câinele mârâia și făcea spume la gură în timp ce Alex încerca să se țină strâns. Folosise o conductă groasă, cu diametrul de 12 centimetri, clasa 200, dar sub acțiunea greutății brusca atașate de ea începuse să se zgâlțâie. Alex era sigură că-i va susține greutatea... în afară de cazul în care cineva îi ataca baza. Spera ca lui Kevin să nu-i vină o astfel de idee.

Kevin începu să râdă. Alex își dădea seama cât de caraghios arăta.

— Ei, cine-i acum legat cu lanțuri de podea? întrebă el.

— Tot tu, murmură Daniel.

Auzind vocea stăpânului, câinele scoase un mic scâncet și se uită în jur. Sări de pe birou și veni să-l amușine pe Kevin. Bărbatul îl mângâie pe cap în timp ce animalul îl linge, continuând să scâncească agitat.

— Sunt bine, băiete. Sunt bine.

— Seamănă cu Einstein, zise Daniel, uimit.

Câinele ridică privirea, alertat de sunetul unei voci noi.

Kevin bătu cu palma piciorul lui Daniel.

— E băiat bun, e de treabă. E de treabă.

Suna ca o nouă comandă.

Și, cum era de așteptat, fiara încetă să scâncească și se duse la Daniel, dând din coadă. Daniel mângâie capul uriaș, ca și cum ar fi făcut cel mai firesc gest din lume.

— El e Einstein al Treilea, spuse Kevin în loc de explicație.

Daniel scărmană cu degetele coama deasă și spuse pe un ton admirativ:

— E splendid!

Alex simțea că brațele începeau să-i obosească. Încercă să-și schimbe puțin poziția — fără să scape animalul din priviri —, dar câinele sări din nou pe birou, începând să mârâie.

— Crezi că ai putea să-ți potolești câinele? întrebă cât de calm putu.

— Posibil. Dacă-mi arunci cheile.

— Și dacă-ți dau cheile, n-o să mă omori?

— Am spus deja c-o să potolesc câinele. Nu te lăcomi!

— Atunci mai bine rămân aici, sus, până când gazul o să vă adoarmă pe toți. Daniel probabil că mai are încă destule celule cerebrale.

— Știi, cred c-o să mă descurc. Pentru că, deși Einstein nu poate să ajungă la tine, Daniel *poate*. Iar dacă gazul ajunge la tine după ce el îți va lua măștile alea... ei bine, evident că n-o să mori când o să cazi inconștientă la podea, dar nici bine n-o să-ți fie.

— De ce-aș face asta? întrebă Daniel.

— Ce?! exclamă Kevin pe un ton muștrător.

— E de partea noastră, Kev.

— Hei, oprește-te! Ai înnebunit? Băiete, aici sunt două tabere adverse. Fratele tău e într-o parte, iar sadica și nebuna care te-a torturat, în cealaltă. Tu de care parte ești?

— De partea rațiunii, cred.

— E bine, mormăi Kevin.

— Ăă, aia nu e partea ta, Kev.

— *Ce?*

— Calmează-te. N-aș vrea să vă certați — haideți să ajungem la un armistițiu.

— Nu-mi vine să cred că nu urci acolo sus ca s-o strângi de gât cu mâinile tale.

— N-a făcut decât ce-ai fi făcut și tu, în locul ei. Fii sincer — dacă ai fi știut că un străin are de gând să omoare milioane de oameni și-ar fi trebuit să afli cum să-l oprești, ce-ai fi făcut?

— Aș fi găsit altă soluție. Cum am și găsit. Ascultă-mă, Daniel — situația asta te depășește. Îi cunosc pe oamenii ca ea. Sunt bolnavi. Suferința altora le oferă un soi de plăcere perversă. Sunt ca șerpii veninoși; nu te poți întoarce cu spațele la ei.

— Ea nu-i așa. Și, oricum, ce te privește pe tine? *Eu* am fost cel torturat. Ce știi tu despre asta?

Kevin se holbă la el un moment, cu chipul golit de orice expresie, apoi arată cu mâna stângă încătușată spre piciorul stâng, care era și el imobilizat. Își mișcă cele patru degete.

Dură câteva secunde până când Daniel înțelese despre ce este vorba, după care icni îngrozit.

— Amatori, spuse Alex disprețuitor.

— Nu știi, zise Kevin calm. Mie mi s-a părut că erau destul de buni.

— Au obținut ce voiau?

— Glumești? făcu el pe un ton stupefiat.

— Atunci rămâne cum am zis, replică ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Și tu m-ai fi putut face să vorbesc?

— Oh, *da*, răspuse Alex cu un zâmbet trist.

Cu coada ochiului, îl zări pe Daniel cutremurându-se.

Câinele era tăcut acum, dar vigilent. Părea să nu înțelegeă ce se întâmplă — de ce stăpânul lui vorbea atât de calm cu cea pe care era pus s-o păzească.

— Hei, știi cine ești, spuse dintr-odată Kevin. Mda, fata aia. Am auzit zvonuri legate de tine. Exagerări. Spuneau că n-ai dat greș niciodată. Că obțineai punctajul maxim.

— Nu era o exagerare.

Kevin avu o expresie sceptică.

— Ai lucrat cu bătrânul ăla, Savantul Nebun îi ziceau. Cei din Agenție te numeau Oleander¹. Sincer, nu m-am prins de la început, fiindcă am auzit că ați murit amândoi într-un accident de laborator. În plus, mereu mi-am închipuit că Oleander era o tipă drăguță.

Daniel vru să intervină, dar ea îl întrerupse.

— Oleander? E pur și simplu groaznic.

— Poftim?

— O floare? zise ea, gemând exasperată. E atât de *pasivă*. Nu otrava e cea care ucide, e doar un factor neutru.

— Cei din unitatea ta cum îți ziceau?

— Chimista. Și doctorul Barnaby nu era un savant nebun. Era un geniu.

— Tot un drac, spuse Kevin.

— Să revenim la armistițiul de care vorbeam, interveni Daniel.

¹ Leandru. (N.t.)

După felul în care se uita la mâinile și picioarele ei, Alex se gândi că trebuie să fi ghicit cât de tare o dureau.

— Alex o să-mi dea cheile, iar tu, Kevin, o să-l potolești pe Einstein. Când o să fiu sigur că totul e sub control, îți dau drumul. Alex, ai încredere în mine?

O privi cu ochii lui căprui, mari și limpezi, în vreme ce Kevin bolborosea furios.

— Cheile sunt în buzunarul din stânga față al blugilor. Ți le-aș da, însă mă tem că o să cad.

— Ai grijă, o să te-njunghie!

Daniel nici măcar nu dădu vreun semn c-ar fi auzit avertismentul fratelui său. Când se urcă pe scaun, era mai sus decât ea. Se văzu nevoit să stea aplecat, cu capul lipit de tavanul din spumă poliuretanică. O sprijini și căută cu delicatețe cheia în buzunarul blugilor.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul fratelui meu, îi spuse el în șoptă. Mereu a fost așa.

— Nu-ți cere scuze pentru mine, tâmpitul! țipă Kevin de jos.

Daniel îi zâmbi, apoi luă cheia și coborî de pe scaun. La drept vorbind, Alex era de acord cu Kevin. Cum putea Daniel să se poarte așa cu ea? Unde erau resentimentele firești? Unde era dorința de răzbunare tipic umană?

— Am cheile, Kevin. Ai o lesă pentru câine?

— O lesă? Einstein n-are nevoie de așa ceva.

— Atunci ce sugerezi?

Kevin se uită la el încruntat, dar cu tristețe.

— Bine. Oricum prefer s-oucid chiar eu.

Fluieră către câine.

— Pe loc repaus, Einstein!

Câinele, care-l urmărise agitat pe Daniel când luase cheile, se duse calm lângă stăpânul lui și se așeză, cu limba atârând într-o expresie ce părea a fi un zâmbet. Un zâmbet colțos.

— Dă-mi drumul.

— Doamnele au prioritate, zise Daniel cățărându-se din nou pe scaun și oferindu-i mâna. Ai nevoie de ajutor?

— Ăă, cred că mă descurc, spuse Alex.

Își coborî picioarele și își întinse brațele în timp ce încerca să atingă biroul cu vârfurile pantofilor.

Cum reușise să urce până acolo? Mâinile obosite începeau să alunece.

— Ușurel.

Daniel o prinse de mijloc în cădere și o așeză cu grijă în picioare pe birou. Pătura cu care era înfășurat începu să se desfacă, dar el o apucă repede și o strânse mai bine.

— Nu pot să cred! bombăni Kevin.

Alex se uită precaută la câine.

— Dacă încearcă ceva, murmură Daniel către ea, o să-i distrag atenția. Câinii mă iubesc.

— Einstein nu e prost, ripostă Kevin.

— Nu vrem să vedem de ce e în stare. Acum e rândul tău.

Se dădu jos de pe scaun și se lăsă pe vine lângă Kevin.

Alex coborî de pe birou cât mai liniștit cu putință, întinzând o mână spre tastatură. Câinele nu reacționează; se uita la Daniel, care-i elibera stăpânul. Alex intră în setări. Screen-saver-ul nu era singura modalitate de declanșare a gazului somnifer și cele două măști erau tot la ea.

Dar știa că asta n-ar fi făcut decât să îngreuneze situația. Deocamdată trebuia să aibă încredere că Daniel va putea să-l țină în frâu pe Kevin. Se așeză pe scaun.

Daniel începuse cu glezna și se mișca încet, fiind nevoit să țină pătura cu o mână.

— Dă-mi-le mie, mă ocup eu, spuse Kevin.

— Ai răbdare.

Kevin oftă zgomotos.

Cheia se răsuci și Kevin se ridică imediat în picioare. Smulse cheia din mâna lui Daniel și-și eliberă încheietura

în mai puțin de o secundă. Își întinse gâtul, apoi își încordă și-și relaxă de câteva ori mușchii spatelui. Costumul de Batman îi atârna în față ca o fustă extravagantă. Câinele stătea nemișcat la picioarele lui. Kevin se întoarse spre Alex.

— Unde sunt armele mele?

— Pe bancheta din spate a mașinii.

Kevin ieși din cort fără un cuvânt, urmat îndeaproape de câine.

— Nu deschide nicio ușă sau fereastră! strigă ea în urma lui. Totul e amorsat.

— Ai pus vreo bombă în mașină? strigă și el la fel de tare.

— Nu.

Iar apoi:

— Unde-s încărcătoarele? Hei, unde-s percutoarele?

— Percutoarele în frigider, gloanțele în toaletă.

— Oh, dă-o-ncolo de treabă!

— Scuze.

— Vreau înapoi SIG Sauer-ul meu.

Ea se încruntă, dar nu-i răspunse. Se ridică țepăună. Putea la fel de bine să dezarmeze capcanele. Era timpul să plece.

Daniel stătea în mijlocul cortului, uitându-se la masa argintie. Strângea cu o mână suportul perfuziei, ca și cum s-ar fi sprijinit de el. Părea confuz. Alex se apropie de el cu mișcări șovăielnice.

— Crezi c-o să fii bine? îl întrebă.

— Habar n-am. Nu pot să-nțeleg ce-ar trebui să fac mai departe.

— Fratele tău o să aibă un plan. Are unde să se adăpostească, o să-ți găsească și ție un loc.

— E greu? întrebă el, privind-o.

— Ce?

— Să fugi? Să te ascunzi?

Alex deschise gura să spună ceva liniștitor, dar se răzgândi.

— Mda, e destul de greu. Dar te obișnuiești. Partea cea mai rea e singurătatea, iar tu n-o să te confrunți cu așa ceva. Prin urmare, ai un mic avantaj.

Se abținu să adauge că singurătatea ar putea fi un tovarăș preferabil lui Kevin Beach.

— *Tu* ai parte de multă singurătate?

Alex încercă să glumească:

— Doar când nu sunt speriată. Deci, nu, nu așa de des.

— Te-ai hotărât ce-o să faci în continuare?

— Nu... Felul cum arăt e o problemă. Nu pot să umblu prin lume în halul ăsta. Nu sunt în siguranță dacă oamenii își aduc aminte de mine. Va trebui să mă ascund pe undeva până când dispar umflăturile și rănille se vindecă suficient ca să le pot acoperi cu fard.

— *Unde* te ascunzi? Nu-nțeleg cum funcționează chestia asta.

— S-ar putea să fiu nevoită să stau într-un cort o vreme. Am o grămadă de provizii cu mâncare și multă apă — apropo, să nu bei apa din frigider până nu mă întreb mai întâi pe mine, sticlele din stânga conțin apă otrăvită. Oricum, s-ar putea să găsesc un loc izolat și să dorm în mașină până când se vindecă rănille.

Daniel clipi surprins de câteva ori, probabil din pricina amănuntului legat de apa otrăvită.

— Ar fi bine să facem ceva ca să nu mai ieși *tu* așa de tare în evidență, spuse Alex pe un ton mai relaxat, atingându-i pătura cu un deget. Cred că am putea găsi niște haine în casă. Mă-ndoiesc că ți se potrivesc, dar sunt mai bune decât ce ai acum.

Un val de ușurare traversă chipul lui Daniel.

— Știu că e un lucru mărunț, dar cred că ar fi util.

— Bun. Mă duc să dezactivez capcana cu gaz letal.

★

În final, fu nevoită să renunțe la SIG Sauer, deși regreta. Îi plăcea greutatea armei. Trebuia să-și găsească și ea una.

Lucrurile proprietarilor fermei erau depozitate în mansardă, în câteva comode vechi de șaiszeci-șaptezeci de ani. Bărbatul era evident mult mai scund și mai lat în umeri decât Daniel. Îl lăsa pe Daniel să se descurce, iar ea se duse în șopron ca să-și pregătească mașina de drum.

Kevin era acolo când intră, înfășurând strâns o bucată mare de pânză. Lui Alex îi luă un moment ca să-și dea seama că materialul era de fapt o parașută. Păstră distanța în timp ce el termina ce avea de făcut, dar armistițiul părea solid. Din cine știe ce motiv, Daniel devenise un fel de tampon între ei. Nici ea și nici Kevin nu înțelegeau *de ce* făcea asta, dar Kevin ținea prea mult la Daniel ca să-i înșele încrederea astăzi. Mai ales când în spate aveau atâția ani de minciuni.

Cel puțin asta-și spunea Alex, ca să-și adune curajul necesar pentru a trece pe lângă câine, în drum spre mașină.

Avea suficientă experiență în pregătirea bagajelor, așa că nu-i luă foarte mult. Înainte de întâlnirea cu Carston, își pusese lucrurile deoparte și dezactivase sistemul de securitate al casei închiriate, pentru eventualitatea în care nu s-ar mai fi întors. (Unul dintre coșmarurile ei era că departamentul i-ar putea veni de hac când era plecată pentru ca apoi un proprietar neștiutor, care nu bănuia nimic, ar fi intrat în locuință și-ar fi murit.) Depozitase toate lucrurile undeva în apropiere de Washington și le luase de acolo când începu pregătirile pentru *Proiectul Interogarea Profesorului*. Acum îndesa totul în gențile de voiaj negre și uzate — canistrele presurizate, kilometrii de cabluri electrice, bateriile, flacoanele cu componente ambalate în huse de cauciuc, seringile, ochelarii de protecție, mănușile groase, perna și sacul de dormit. Își împachetă și recuzita și câteva dintre noile lucruri achiziționate. Cătușele erau o descoperire bună, iar

patul de campanie era destul de comod și se plia într-un dreptunghi mic. Își puse computerul în husă, luă și cutiuța neagră care era doar o momeală, la fel ca medalionul, trase în jos cablurile lungi și înfășură prelungitoarele. Era nevoită să renunțe la lumini, ceea ce nu-i convenea deloc, pentru că nu fuseseră ieftine. Demontă cortul, lăsând în urmă doar o grămadă informă de spumă și conducte din PVC, și împinse masa în locul în care o găsisese. Cât despre pereții găuriți, nu avea ce face.

Nu putea decât să spera că făcuse destulă dezordine încât proprietarii să fie doar derutați și supărați din pricina stricăciunilor și să nu suspecteze că acolo avuseseră loc niște fapte abominabile. Exista riscul să-l reclame autorităților pe chiriașul vandal, dar nici poliția locală n-ar fi putut să deducă nimic din harababura aia. Câtă vreme nu apăreau în raport anumite cuvinte, nu exista niciun motiv să se alarmeze cineva din guvern. Era convinsă că pe site-urile de închirieri de locuințe existau povești despre case vandalizate mult mai rău decât aceasta.

Clătină din cap când se uită la ușa ce dădea spre cămăruță. Câinele făcuse o gaură înaltă de șaizeci de centimetri și lată de treizeci, chiar în mijloc. Bine măcar că sărise peste mașină și nu-și croise drum mușcând din ea.

Terminase de încărcat portbagajul când Daniel își făcu apariția.

— Mișto nădragi, comentă Kevin, în timp ce înfășura cablul ancorei cu gheare de pisică într-un colac frumos aranjat.

Alex se întrebă dacă se cățăraseră din nou pe acoperiș ca să-l recupereze și, dacă da, cum de nu-l văzuse.

Pantalonii îi ajungeau lui Daniel doar până la jumătatea gambei. Cămașa din bumbac era cu câteva numere prea largă, iar mânecile erau probabil prea scurte — le suflecuse până la coate.

— Dac-aș avea măcar o bucățică dintr-un costum de scafandru, oftă Daniel. Atunci m-aș simți pregătit să înfrunt lumea.

— Aș fi avut un costum întreg, dacă dementa asta n-ar fi fost atât de perversă, bombăni Kevin.

— Nu te amăgi, căutam arme.

Daniel o privea în timp ce închidea portbagajul.

— Pleci?

— Da. Trebuie să ajung undeva unde să pot dormi în siguranță.

Își imaginează că arăta îndeajuns de răvășită ca explicația să fie ușor inutilă.

— Mă gândeam..., începu Daniel, apoi ezită.

Kevin ridică privirea, alertat de tonul lui Daniel.

— La ce te gândeam? întrebă cu suspiciune.

— Păi, mă gândeam la scorpionii din borcan. Alex a spus că ar fi doar două variante — unul îl ucide pe celălalt sau mor amândoi. Și îmi imaginez că oamenii care au vrut să te ucidă s-au gândit la fel.

— Și? spuse Kevin.

— Și mai există o a treia opțiune, interveni ea, ghicind spre ce bătea Daniel. Scorpionii își iau tălpășița. Ei n-or să se aștepte la asta. Așa ai fi în siguranță, Daniel.

— Dar mai există și a patra opțiune, răspunse Daniel. La asta mă gândeam.

Kevin își lăasă capul într-o parte, era clar că nu se prinsese. Însă Alex înțelese, chiar înainte ca Daniel să-o spună cu voce tare.

— Ce-ar fi dacă scorpionii și-ar uni forțele?

Alex își țuguie buzele, dar pielea crăpată o făcu să tresară de durere.

— Încetează cu prostiile, Danny! gemu exasperat Kevin.

— Vorbesc serios. Ei nu s-ar aștepta la asta, iar noi am fi de două ori mai în siguranță, pentru că am avea ambele creaturi periculoase în aceeași echipă.

— Exclus!

— E o idee deșteaptă, Daniel, spuse Alex apropiindu-se, dar cred că unele probleme legate de personalul implicat ar putea fi prea mari pentru a fi depășite.

— Kev nu-i așa de rău. O să te obișnuiești cu el.

— *Eu* nu sunt rău? pufni Kevin, ducând pușca la ochi.

Daniel o privi țintă pe Alex.

— Te gândești să te întorci, nu-i așa? Că ai spus ceva despre o vizită într-o cămară.

Perspicace pentru un civil.

— Da, ar fi o opțiune.

Kevin devenise foarte atent.

— Propui o contralovitură?

— S-ar putea să funcționeze, spuse ea. Am remarcat că există un plan... și, după ce l-am studiat, cred că e posibil să nu știe mulți de mine. De-aia s-au dat peste cap să mă lichideze, chiar dacă nu erau întru totul siguri de reușită. Cred că existența mea e secretă, așa că, dacă pot să scap de cei care știu secretul... atunci nimeni n-o să mă mai caute.

— Chestia asta e valabilă și pentru mine? vru Kevin să știe. Dacă ei se bazează pe asta ca să ajungă la mine, crezi că și pe mine m-au trecut la categoria secret?

— E logic.

— Cum ai să știi cine e implicat?

— Dacă aș putea să fiu în Washington când îi trimit scriitorica lui Carston, aș putea să văd la cine se duce fuga-fuga să-l anunțe. Dacă e într-adevăr un secret, n-or să poată s-o facă în birou.

— Vor ști că ești pe-aproape... adresa de IP o să te trădeze.

— Poate că am putea colabora într-o manieră limitată. Unul dintre voi ar putea trimite e-mailul în locul meu, de la distanță.

— Ce experiență ai în operațiunile de supraveghere? o întrebă brusc Kevin.

— Ăă... am făcut mult antrenament în ultimii ani...

— Ai făcut un antrenament oficial?

— Sunt om de știință, nu agent operativ.

— Am s-o fac eu, spuse Kevin.

— Ești mort din nou, ai uitat? Tu și Daniel o să dispăreți acum. Calul de dar nu se caută la dinți.

— Asta-i un proverb stupid. Dacă troienii s-ar fi uitat în gura calului primit în dar, poate c-ar fi câștigat acel război.

— Să lăsăm proverbul. Încercam să pun ordine în lucruri pentru Daniel.

Daniel asculta în tăcere acest nou schimb de replici.

— Uite, Oleander, eu am făcut un astfel de antrenament. Multă vreme. *Nimeni* n-o să mă prindă în timp ce-i supraveghez și o să văd mai multe lucruri decât tine. Am unde să-l adăpostesc pe Danny ca să fie în siguranță, așa că asta nu-i o problemă. Și, dacă ai dreptate, iar acest Carston se duce fuga-fuguța la complicii lui, o să-mi arate și cine din Agenție a gândit schema asta. O să văd și eu cine l-a pus în primejdie pe Danny ca s-ajungă la mine. Pe urmă, eu îmi fac curățenie în ograda mea și tu într-a ta.

Alex reflectă la situație, încercând să fie obiectivă. Era greu să nu se lase influențată de antipatia pe care o simțea față de fratele lui Daniel. Dar știa că era nedreaptă. N-ar fi simțit și ea la fel dacă i-ar fi găsit pe fratele sau pe sora ei legați cu cătușe de o masă? N-ar fi procedat la fel?

Dar tot își dorea să-i injecteze o substanță care să-i provoace durere, măcar o dată.

— În primul rând, să nu-mi mai zici Oleander, spuse ea.

Kevin îi zâmbi cu superioritate.

— În al doilea rând, înțeleg ce spui. Dar cum ne coordonăm? Trebuie să mă ascund o vreme, spuse Alex, arătând spre fața sa.

— Îi ești dator pentru chestia aia, interveni Daniel. Dacă ai o ascunzătoare sigură pentru mine, poate că și Alex ar trebui să meargă acolo. Măcar până i se vindecă rănilile.

— Nu-i sunt dator cu nimic — poate doar cu încă un pumn în față! se răsti Kevin.

Daniel își ieși din fire și făcu un pas spre fratele lui, dar Kevin ridică mâinile în semn de capitulare și spuse oftând:

— Dar va trebui să ne mișcăm repede, așa că ăsta s-ar putea să fie aranjamentul cel mai comod. Și-apoi ne poate duce cu mașina. Avionul e trecut la pierderi — am fost nevoit să renunț la el când am sărit cu parașuta. Acum o să plecăm de-aici cu autostopul.

Daniel făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Kevin râse când îi văzu expresia, apoi se întoarse către Alex cu un zâmbet. Se uită la câine, din nou la ea, și zâmbetul i se lăți pe față.

— Cred că s-ar putea să-mi placă să te am musafir la fermă, Oleander.

Alex scrâșni din dinți. Dacă într-adevăr Kevin avea o ascunzătoare, s-ar rezolva o mulțime dintre problemele ei. Și, înainte de plecare, i-ar putea condimenta mâncarea cu un laxativ puternic.

— O cheamă Alex, îl corectă Daniel. Adică, știi că nu așa o cheamă, dar ăsta-i numele pe care-l folosește acum.

Se uită la ea.

— Alex e bine, da?

— E un nume la fel de bun ca oricare altul. Deocamdată nu mi-l schimb.

Se uită la Kevin.

— Tu și câinele stați în spate.

Capitolul 11

Odată, pe când era o fată pe care o chema Juliana, lui Alex îi plăcea să-și imagineze cum pleacă în călătorii cu mașina, împreună cu mama ei.

Luaseră întotdeauna avionul în cele câteva vacanțe în care plecaseră — dacă vizitele din datorie făcute bunicilor din Little Rock puteau fi numite *vacanțe*. Mamei sale, Judy, nu-i plăcea să conducă mașina pe distanțe lungi; îi dădea o stare de agitație. Judy spunea mereu că mult mai mulți oameni mureau în accidente rutiere decât în cele aviatice, deși nici în avion nu era prea calmă. Juliana crescuse neafectată de pericolele asociate cu călătoriile sau cu microbii, ori cu rozătoarele, spațiile strâmte sau cu oricare dintre nenumăratele lucruri care o deranjau pe Judy. Prin definiție, ea trebuia să fie cea cu capul pe umeri.

Ca majoritatea copiilor singuri la părinți, Juliana credea că frații sau surorile ar fi fost antidotul singurătății din lungile după-amiezi în care-și făcea temele la masa din bucătărie în timp ce-o aștepta pe Judy să vină acasă de la cabinetul stomatologic pe care-l conducea. Juliana aștepta cu nerăbdare facultatea, căminele și colegii de cameră ca pe un vis menit să-i alunge singurătatea. Doar că, atunci când a ajuns acolo, a constatat că solitudinea și responsabilitățile o

maturizaseră și simțea că nu suportă să locuiască împreună cu cei de vârsta ei. Așa încât fantezia cu frații și surorile a suferit o revizuire drastică și, prin anul al treilea de facultate avea propria garsonieră.

Totuși, fantezia legată de o lungă și frumoasă călătorie cu mașina împreună cu familia supraviețuise. Până astăzi.

La drept vorbind, probabil că s-ar fi aflat într-o dispoziție mai bună dacă nu și-ar fi simțit tot corpul ca pe o vânătaie imensă, care pulsa. În același timp, ea fusese cea care provocase prima dispută, deși fără absolut nicio intenție.

După ce trecură în celălalt district, coborî geamul și aruncă micul dispozitiv de urmărire pe care-l extrăsese din piciorul lui Daniel. Nu voia să-l poarte asupra ei prea mult timp — pentru orice eventualitate —, dar nici n-ar fi fost bine să-l lase chiar în mijlocul ultimei sale baze de operațiuni. Credea că eliminase majoritatea dovezilor, dar nu puteai fi niciodată sigur. Ori de câte ori avea ocazia să-i inducă în eroare, nu stătea pe gânduri.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe Kevin aplecându-se în față.

Reușise să recupereze rucsacul pe care-l aruncase din avion când sărise cu parașuta. Acum el și Daniel arătau desul de normal în blugi și tricouri cu mânecă lungă — unul negru, altul gri —, iar Kevin avea două pistoale noi.

— Ce-a fost aia? întrebă el.

— Dispozitivul de urmărire al lui Daniel.

— Ce? întrebară Kevin și Daniel într-un glas.

Apoi începură să vorbească amândoi.

— Adică eu am avut un astfel de dispozitiv? întrebă Daniel.

— De ce-ai făcut asta? vru Kevin să știe.

Câinele deveni atent la tonul vocii lui Kevin, dar până la urmă păru să decidă că totul era în regulă și-și scoase din nou capul pe geam.

Alex se întoarse mai întâi către Daniel, privindu-l de sub cozorocul șepcii care trebuia să-i țină ascunsă fața făcută zob.

— Cum crezi că te-a găsit fratele tău?

— M-a urmărit? Dar... unde era dispozitivul?

— Un punct dureros pe interiorul coapsei drepte. Să cureți incizia. Încearcă să n-o lași să se infecteze.

— Știi ce greu a fost să-l pun în locul ăla? bombăni Kevin.

— Dacă tu poți să-l urmărești, și alte persoane ar putea. N-am vrut să risc în privința poziției noastre.

Daniel se întoarse în scaun ca să se uite la fratele lui.

— Cum ai... Cum de n-am știut nimic despre asta?

— Mai ții minte, cam la doi ani după ce ștoarfa aia te-a părăsit, o blondă trăsnet cu cracii lungi, la barul ăla unde te duci când ești deprimat, cum îi zice...

— Lou's. De unde naiba știi de barul ăla? Nu ți-am spus niciodată... ia stai, ai pus pe cineva să mă urmărească?

— Îmi făceam griji pentru tine după ce ștoarfa...

— O cheamă Lainey.

— Nu contează. Niciodată nu mi s-a părut potrivită pentru tine.

— Dar când ți s-a părut vreodată că o fată ar fi potrivită pentru mine? Din câte-mi amintesc, nu ți-au plăcut decât fetele care te voiau pe tine. O luai ca pe-o insultă dacă vreuna mă prefera pe mine.

— Ideea e că nu mai erai tu. Dar faptul că am pus pe cineva să te urmărească n-a avut nicio legătură cu...

— Cine m-a urmărit?

— A fost vorba doar de câteva luni.

— Cine?

— Niște amici de-ai mei — nu din Agenție. Câțiva polițiști pe care-i cunoșteam și, pentru o scurtă perioadă, un detectiv particular.

— Ce anume urmăreau?

— Doar se asigurau că ești în regulă, că nu ai de gând să te arunci de pe un pod sau mai știu eu ce.

— Nu pot să cred. Din toate... ia stai așa. Blonda, ai zis? Vrei să spui fata aia, cum o chema, Kate? Cea care mi-a făcut cinste la bar... era spioană?

Alex văzu în oglinda retrovizoare rânjetul lui Kevin.

— Nu, de fapt chiar era o prostituată. Kate nu e numele ei adevărat.

— Din câte-mi dau seama, în afară de mine, nimeni de pe planeta asta nu-și folosește numele adevărat. Trăiesc într-o lume de minciuni. Nu știu nici măcar care-i numele de botez al lui Alex.

— Juliana, spuse ea în același timp cu Kevin.

Cei doi își aruncară priviri iritate.

— Adică, *el* știa? o întrebă Daniel, jignit.

— I-am spus când tu erai inconștient. E numele care mi s-a dat la naștere, dar în realitate nu mai e al meu. Nu înseamnă cine știe ce pentru mine. Acum sunt Alex.

Daniel se încruntă — nu era întru totul mulțumit de explicație.

— Oricum, continuă Kevin cu tonul cuiva care spunea un banc de care era realmente încântat, blonda trebuia să ajungă la tine acasă, dar tu i-ai spus că divorțul nu s-a finalizat încă și că *n-ar fi fost corect*.

Kevin râdea în hohote.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit. Dar era atât de tipic pentru tine, încât nici măcar nu știu de ce-am fost așa de surprins.

— Într-adevăr, foarte amuzant. Dar nu văd cum acel mic schimb de replici a făcut ca în piciorul meu să apară un dispozitiv de urmărire.

— Păi, nu s-a întâmplat atunci. Doar că mi-a plăcut la nebunie povestea aia. Cu prostituata a fost ușor de aranjat. Iar dacă ai fi dus-o acasă, inserarea dispozitivului ar fi fost măcar ceva plăcut pentru tine. Mi-a dat mult mai mult de furcă să te aduc la cabinetul medicului tău. Dar în cele din urmă am pus un stagiar de la recepție să te convoace pentru un control. Când ai ajuns acolo, te-a luat în primire un doctor nou. Un tip pe care nu-l mai văzuseși până atunci.

Daniel rămase cu gura căscată.

— Mi-a spus că *am o tumoare!*

— O tumoare *benignă*. Pe care a extirpat-o pe loc, în cabinet, cu un anestezic local, și te-a asigurat apoi că n-a fost nimic. Nici măcar nu ți-a luat bani pentru operație. Și nu face din țânțar armăsar.

— Vorbești serios? Cum ai putut...

Daniel urla din răspuțeri acum.

— Cum ai putut să te împaci cu tot ce mi-ai făcut? Cu toți anii ăștia în care m-ai manipulat? Și m-ai tratat ca pe un animal de laborator care există doar pentru amuzamentul tău!

— Nici pomeneală, Danny. Mi-am riscat pielea încercând să te feresc de pericole. Agenția a vrut ca eu să fac pe mortul de la bun început, dar eu nu am putut, mai ales după ce mama și tata... Așa că mi-am luat o mulțime de angajamente și mi-am petrecut toate weekendurile libere zburând în Milwaukee ca să joc rolul infractorului condamnat.

Vocea lui Daniel era mai calmă când îi răspunse:

— Eu am venit *cu mașina*. Și chiar au fost necesare toate astea?

— Întreab-o pe fetița cu otrăvuri. Slujbele de genul ăsta nu-s pentru oamenii cu familie.

Daniel se uită la Alex.

— E-adevărat?

— Da. Preferă să recruteze orfani..., copii singuri la părinți. Cum ți-a spus și fratele tău, băieții răi profită de relațiile de rudenie.

Tonul lui se împlânzi și mai mult.

— Tu ești orfană?

— Nu sunt sigură. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Ar putea să fie încă în viață cine știe pe unde.

— Dar mama ta...

— Cancer uterin. Aveam nouăsprezece ani.

— Îmi pare rău.

Ea dădu încet din cap.

Urmă un moment scurt și foarte plăcut de tăcere. Alex își ținu respirația și se rugă să dureze cât mai mult.

— Când în sfârșit te-am făcut să crezi că sunt mort..., începu Kevin.

Alex porni radioul și începu să caute posturi. Kevin nu pricepu sugestia. Daniel privea în față, prin parbriz.

— ...tocmai începeam operațiunea cu Enrique de la Fuentes. Mi-am dat seama din primele zile că situația avea să scape de sub control. Știam ce le făcuse individul celor înrușiți cu dușmanii lui. Era timpul să te eliberez.

— Mai exact, să te eliberezi pe tine de farsa cu vizitele, bombăni Daniel.

Alex găsi un post cu muzică clasică și dădu volumul mai tare, astfel încât să nu mai audă vocea lui Kevin.

— Atunci ți-am pus dispozitivul de urmărire. Trebuia să știi că ești bine. Nimeni nu te mai urmărește acum în afară de mine.

Daniel oftă, încă nefiind în stare să creadă ce auzea.

Muzica răsună prea tare și Alex simțea că îi înrăutățește durerea de cap. Dădu radioul mai încet.

— S-a sfârșit... rău pentru Agenție. Planul era să aștepte până se linișteau lucrurile și lumea mă uita, după care urma

să-mi aranjeze fața. În cele din urmă, m-aș fi întors la tine, frățioare. Nu m-ai fi recunoscut din prima, dar n-aveam de gând să te las să crezi c-ai rămas singur pentru tot restul vieții.

Daniel privea drept înainte. Alex se întrebă dacă într-adevăr credea ceea ce-i spunea fratele lui. Era copleșit de atâtea trădări.

— Ce s-a-ntâmpat cu Agenția? zise ea.

Chiar n-ar fi dorit să se amestece în conversația asta, dar nu părea că Daniel ar vrea să audă mai multe. Înainte de a intra în această alianță neobișnuită, pentru Alex nu contase prea mult în ce fel părăsise Kevin CIA. Acum această informație era importantă, pentru că o afecta și pe ea.

— Când misiunea cu virusul s-a încheiat și de la Fuentes a fost scos din joc, Agenția a vrut să mă retrag, dar rămăseseră niște lucruri nefinalizate care mă călcau pe nervi. Voiam să las totul în ordine. N-ar mai fi durat mult și, pe lângă asta, mă aflam într-o poziție de forță unică în cartel. De asemenea, era un bun prilej de a influența ce se întâmpla acolo — cine prelua șefia, care ar fi fost planurile lor — și de a obține informații importante privind noua structură. Nu-mi venea să cred că Agenția mă chema din nou. Am refuzat să plec. Am crezut că le explicasem suficient de clar, dar... nu m-au crezut. S-au gândit probabil că vreau să merg pe cont propriu, că am dat cu banul și am ales cartelul. Nici acum nu pot să înțeleg.

Clătină din cap.

— Credeam că mă cunosc mai bine.

— Ce-au făcut? întrebă Daniel.

— M-au dat în vileag. M-au demascat ca agent, le-au spus oamenilor că eu l-am ucis pe de la Fuentes. Și oamenii ăia au venit să se răzbune.

— Și, din câte știe CIA, chiar s-au răzbunat.

— Exact.

— L-ai omorât? Întrebă Daniel. Pe Enrique de la Fuentes?

— Făcea parte din misiune.

— Ai omorât mulți oameni?

— Chiar vrei să știi?

Daniel așteaptă în tăcere, fără să se uite în spate.

— Bine. Am să-ți spun. Am omorât poate... patruzeci și cinci de oameni, poate mai mulți. Nu pot să fiu sigur în privința numărului, pentru că n-ai întotdeauna timp să verifici pulsul. Înțelegi de ce a trebuit să fac în așa fel încât să nu ai nicio legătură cu viața mea?

Daniel se uită la Alex.

— Tu ai omorât vreodată pe cineva?

— De trei ori.

— Trei... oh! Oamenii trimiși de către departamentul tău ca să te lichideze?

— Da.

— Nu te purta ca și cum asta ar face-o mai bună decât mine, interveni Kevin, supărat.

— Dar nu..., încep Daniel să spună.

Era rândul lui Kevin să urle.

— Întreab-o pe câți i-a torturat înaintea ta. Și cât de mult pe fiecare dintre ei. Câte ore... sau câte zile? Eu doar îi împrusc. Curat și repede. N-aș face niciodată ce face ea. Nimănui, mai ales unor civili nevinovați ca...

— Gura! se răsti Daniel. Nu despre ea discutăm acum. Nu uita că, indiferent câtă durere mi-a provocat ea, tu mi-ai făcut mult mai mult rău. A fost mult mai dureros și a durat mult mai mult. Spui că ai avut motive întemeiate. Și ea a avut. Nu știa c-a fost mințită, c-a fost manipulată. Știu cum te face să simți *asta*.

— Ca și cum ar fi doar un spectator nevinovat în povestea asta.

— Ți-am zis să *taci!*

Daniel rosti ultimele două cuvinte aproape ținând. Alex se chirci în scaun. Câinele scânci, privind lung la stăpânul lui.

— Ușurel, spuse Kevin, dar poate se adresase câinelui.

Daniel observă reacția ei.

— Ești bine?

— Să-ți spun drept, pe lângă multe alte răni deloc plăcute, mai am și o durere de cap groaznică.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți face probleme.

— Arăți de parcă nu mai ai mult și te prăbușești — la propriu și la figurat. Vrei să conduc eu? Ai putea să tragi un pui de somn.

Alex se gândi la asta câteva clipe. Întotdeauna fusese nevoită să se descurce singură, dar era în regulă, pentru că știa că lucrurile erau făcute cum trebuie. Nu avea cu cine să facă schimb de locuri la volan, dar și asta era în regulă, fiindcă nu trebuia să aibă încredere în nimeni. Încrederea însemna moarte sigură.

Totuși, își cunoștea limitele. Ideea de a dormi și de a călători în același timp era de-a dreptul irezistibilă.

Și avea încredere că Daniel nu-i va face rău și nici n-o va trăda. Știind că putea fi o greșeală uriașă, tot avea încredere în el.

— Mulțumesc, spuse ea. Ar fi tare drăguț. O să trag pe dreapta la prima ieșire de pe autostradă.

Cuvintele îi sunau ciudat, ca niște vorbe spuse de cineva străin la televizor, replici rostite de un actor către un altul. Dar presupunea că așa sunau în general discuțiile dintre oamenii normali. Atâta doar că nu avea prea mulți în viața ei.

În mașină se lăsase o liniște foarte plăcută în cele două minute până la cea mai apropiată ieșire de pe autostradă.

Atmosfera pașnică o făcea și mai somnoroasă. Pleoapele ei deja clipeau lent când trase pe marginea drumului.

Schimbară locurile în tăcere. Kevin moțâia pe banchetă, cu ochii închiși. Daniel o atinse în treacăt pe umăr.

Deși era foarte obosită, nu adormi imediat. La început, se gândi că de vină era situația neobișnuită: mașina se deplasa fără contribuția ei, dar din reflex corpul îi semnala că e la volan și era interzis să adoarmă. Se uită de câteva ori la Daniel pe furiș, pentru mai multă siguranță. Daniel știa să conducă, nu era nicio problemă să se relaxeze. Desigur, scaunul era cam incomod, dar nu era mai rău decât condițiile în care era ea obișnuită să doarmă. Învățase să se odihnească pe unde putea. Numai că... își simțea capul prea ușor. De îndată ce-și dădu seama de asta, știi că-i lipsea masca de gaze. Devenise o componentă a ritualului ei de dormit.

Își trase șapca de baseball peste fața rănită și își impuse să se relaxeze. Astăzi n-avea să mai cupleze niciun fir. Niciun gaz otrăvitor nu o amenința. Totul era în regulă, își zise.

*

Când se trezi, era întuneric. Înțepenise, avea dureri groaznice și îi era foame. În plus, avea nevoie să meargă la toaletă. Își dorea să fi putut dormi mai mult ca să evite toate aceste senzații neplăcute, dar frații se certau din nou. O lăsaseră să se odihnească, așa că nu putea să le reproșeze că uitaseră de ea, dar parcă ar fi preferat să nu-i audă la trezire certându-se din pricina ei.

— ...dar nu-i frumoasă, spunea Kevin în timp ce-și reve-
nea din toropeală.

— Nici măcar nu știi cum arată! ripostă supărat Daniel.
I-ai măcelărit fața înainte să ai ocazia să te prezinți.

— Nu-i vorba doar de față, frățioare. Are constituția unui băiețel slăbănog de zece ani.

— Din cauza ta cred femeile că toți bărbații sunt niște porci. În plus, termenul e *silfidă*.

— Ai citit prea multe cărți.

— Tu n-ai citit destule.

— Eu îți spun cum arată.

— Ai o percepție limitată.

— Hei, e în regulă, îi întrerupse Alex.

N-avea cum să intervină elegant în această conversație, dar nici nu voia să se prefacă adormită.

— Nu mă simt jignită.

Își ridică șapca de pe față și-și șterse saliva care i se prelinsese de pe buza rănită.

— Scuze, bâigui Daniel.

— Nu-ți face probleme. Trebuia să mă trezesc.

— Nu, pentru *el*.

— Părerea proastă a fratelui tău despre farmecul meu personal este modul lui special de a-mi face complimente.

— Bine punctat! spuse Daniel râzând.

Kevin pufni disprețuitor.

Alex se întinse și gemu.

— Lasă-mă să ghicesc. Când ți-o imaginai pe partenera Savantului Nebun, misterioasa Oleander, vedeai o blondă, așa-i?

Se uită la fața lui, devenită deodată rigidă.

— Da, categoric o blondă. Una cu țâțe mari, picioare lungi și bronzate, buze pline și ochi albaștri imenși, ca de căprioară. Am enumerat toate detaliile? Sau mai era și accentul franțuzesc?

Kevin nu-i răspunse. Ea îl privi din nou; bărbatul se uita pe geam, ca și cum nici n-ar fi ascultat-o.

— Am ghicit din prima, spuse ea și râse.

— Întotdeauna i-au plăcut lucrurile evidente, spuse Daniel.

— N-am întâlnit niciodată o tipă din asta care să aibă o astfel de slujbă, îi spuse Alex lui Daniel. Nu zic că n-ar avea inteligența necesară, dar serios, de ce să petreci zeci de ani îngropat în cercetări științifice plicticoase când ai alte opțiuni?

— Ba eu am văzut tipe din astea în Agenție, bombăni Kevin.

— Desigur, agenți, admise Alex. E o ocupație sexy. Palpitantă. Dar, crede-mă, halatele de laborator nu scot atât de bine în evidență formele, deși există și varianta costumului provocator de infirmieră.

Kevin privi iar pe geam.

— Cum te simți? întrebă Daniel.

— Au!

— Oh, scuze.

Alex ridică din umeri.

— Trebuie să găsim un loc unde să facem o pauză. N-am să pot mânca într-un restaurant fără să nu cheme cineva poliția să vă aresteze. Va fi nevoie să găsim un motel undeva și pe urmă cineva trebuie să meargă să cumpere de mâncare.

— Nu putem apela la room-service? întrebă Daniel.

— Personalul din hotelurile de genul ăla observă când plătești cu bani gheață, se grăbi să-i explice Kevin. Îmi pare rău, frățioare. Va trebui să stăm în condiții modeste în noaptea asta.

— Ai condus toată ziua? îl întrebă ea pe Daniel.

— Nu, am schimbat locurile cu Kev de vreo două ori.

— Nu-mi vine să cred c-am dormit atât.

— Bănuiesc că aveai nevoie.

— Cred că mi-am epuizat toate rezervele.

— Atât de puțin timp, murmură Kevin, și-atât de mulți de torturat.

— Adevărat, admise ea relaxată, doar ca să-l enerveze.

Daniel râse.

Părea atât de blând și de amabil — nu cunoscuse pe nimeni ca el —, dar cu siguranță era un tip ciudat. Era posibil să fie labil psihic.

Găsiră un mic motel la periferia orașului Little Rock. Alex își zise c-ar trebui să recunoască orașul cât de cât, dar nimic nu-i amintea de vizitele la bunici din copilărie. Poate că orașul se dezvoltase foarte mult de când nu mai fusese acolo. Poate că se afla pur și simplu într-o zonă care nu-i era familiară. Undeva, în apropiere, erau îngropați mama și bunicii ei. Se întrebă dacă asta ar trebui s-o facă să simtă ceva. Dar locul nu conta cu adevărat. Nu se simțea mai aproape de ei doar pentru că undeva pe-acolo se aflau rămășițele lor.

Kevin insistă să facă el aranjamentele la recepție. Probabil era cel mai bine ca el să preia conducerea acum; Alex nu putea din cauza feței și, chiar dacă ar fi arătat bine, tot el rămânea expertul. Ea știa doar ce învățase din cercetările teoretice și din propriile greșeli. Kevin primise un instructaj mult mai complex și își dovedise priceperea pe teren. Daniel ieșea din discuție. Fața lui nu era lovită, dar îi lipsea total intuiția necesară într-o astfel de situație.

Drept dovadă, protestase când văzuse că fratele lui închiriasse o singură cameră pentru toți trei. Nu-i trecuse prin minte că era mai probabil ca recepționera să-și amintească de un bărbat care venise singur, dar plătitese cu bani gheață pentru două camere. Iar când Kevin a parcat la trei uși mai încolo de camera lor, Daniel n-a înțeles de ce. Pentru inducerea în eroare a adversarului, i-au explicat ei, dar Daniel habar n-avea ce înseamnă asta. Gândea ca un om normal, care nu avusese niciodată nimic de ascuns. Erau foarte multe lucruri pe care trebuia să le învețe.

Chiar a întrebat dacă n-ar trebui să ceară voie înainte de a aduce câinele în cameră.

Era un singur pat, dar Alex apucase să doarmă douăsprezece ore neîntrerupt, așa că se oferi bucuroasă să stea de veghe. Kevin ieși pentru o jumătate de oră și se întoarse cu sendvișuri, sucuri și o pungă mare cu hrană pentru câini. Alex înfulecă sendvișul, după care înghiți un pumn de pastile de Motrin. Einstein mănă la fel de lacom ca ea — direct din pungă —, dar Kevin și Daniel atacă măncarea ceva mai relaxați. Alex ratase și două opriri la niște localuri de pe marginea drumului.

O verificare rapidă în oglinda zgâriată din baie nu se dovedi încurajatoare. Avea nasul roșu și foarte umflat. Dar măcar, după ce se vindeca, ar putea avea înfățișarea puțin schimbată, așa cum își dorea. Rezultatul n-avea să fie pesemne la fel de reușit ca după o operație estetică, dar era mai puțin dureros sau măcar mai rapid. În jurul ochilor avea un curcubeu — de la galben strident la verde și violet. Pe buza umflată i se formase o crustă și până atunci nici nu știuse că puteai să ai răni *înăuntrul* gurii. Avusese totuși și un dram de noroc: încă avea toți dinții. Ar fi fost foarte complicat să-și pună o punte dentară.

Trebuia să treacă o vreme până când lucrurile urmau să intre în normal. Își dorea foarte tare ca acea ascunzătoare a lui Kevin să fie așa cum spunea el. O îngrijora că se îndrepta spre necunoscut. Nu făcuse niciun fel de pregătiri, iar asta era din cale-afară de neliniștitor.

Făcu un duș și se spală pe dinți — un chin —, apoi își puse colanții negri și un tricou alb curat. Erau ultimele haine curate pe care le mai avea. Spera ca în casa lui Kevin să fie și o mașină de spălat.

Când ieși din baie, Daniel dormea deja întins pe burtă, cu o mână sub pernă și cu celălalt braț atârând peste

marginea patului, atingând cu degetele lungi covorul tocit. Fața lui adormită era cu totul schimbată. Ca și mai devreme, când era inconștient, inocența și seninătatea lui păreau să fie din altă lume.

Nici câinele, nici Kevin nu erau în cameră. Deși știa că îngrijorarea ei era exagerată, Alex nu se liniști până nu se întoarseră.

Kevin nu o băgă în seamă, dar câinele o adulmecă o dată în trecere. Bărbatul se întinse pe spate, cu brațele lipite de corp, și închise imediat ochii. Timp de șase ore, nu se mai mișcă deloc. Câinele sări pe capătul patului și se făcu covrig, cu coada pe picioarele lui Daniel și capul pe picioarele lui Kevin.

Alex se așează pe singurul scaun din încăpere — covorul era prea dubios — și începu să citească știrile pe laptop. Nu era sigură când va fi observată dispariția lui Daniel sau dacă, atunci când ar fi remarcat-o cineva, ar fi fost pomenită. Probabil că nu. Oamenii pleacă mereu de-acasă. De exemplu, tatăl ei. Astfel de lucruri se întâmplau prea frecvent ca să facă valuri, doar dacă nu apărea vreun detaliu senzațional — cum ar fi ca poliția să găsească părți dezmembrate ale corpului în apartamentul lui.

Încă nu găsisese un articol amplu despre prăbușirea unui avion de mici dimensiuni în Virginia de Vest — deocamdată nu erau nici morți, nici răniți, iar autoritățile încercau să dea de urma proprietarului —, dar se îndoia că știrea ar merita mai mult decât o însemnare scurtă într-un ziar online local. Și chiar dacă o să apară, n-o să atragă atenția cuiva din Washington DC.

Încetă să mai caute informații care-i puteau pune în pericol. Se părea că, deocamdată, n-aveau probleme. La ce se gândea oare Carston în acest moment? Ce punea la cale? Alex trebuia să-l ducă înapoi pe Daniel până luni, înainte de

începerea orelor, și era sâmbătă — în sfârșit, aproape duminică. Departamentul știa că Alex n-o să-l chinuiască inutil pe Daniel — pentru că bărbatul n-avea nimic de mărturisit. Cu siguranță bănuiseră că, în cele din urmă, Alex va afla de existența gemenilor identici. Și probabil erau la curent și cu situația lui Kevin. Se așteptaseră ca el să fie scos din ascunzătoare încă de la începutul jocului și nu se înșelaseră în privința asta. Singurul lucru pe care nu-l prevăzuseră era că torționarul și asasinul ar putea avea o discuție.

Dar asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată dacă la mijloc nu ar fi fost Daniel. Fusese doar o stratagemă pentru ei, un pion de care se folosiseră pentru a atrage jucători mai importanți în centrul tablei de joc. Niciodată nu și-ar fi închipuit că tocmai el va fi cel care va face ca lucrurile să ia o cu totul altă turnură.

Alex avea de gând să-și respecte partea de înțelegere — își va asuma rolul învingătorului (deși, în realitate, era un rol de perdant) și îi va lăsa pe Daniel și pe Kevin să rămână morți. În cazul lui Kevin, mort *din nou*. Dar cât și-ar fi dorit ca ea să fie cea care să moară. N-ar fi fost mai ușor pentru departament să creadă că un ins de calibrul lui Kevin Beach — care anihilase un cartel — reușise acolo unde ei dăduseră greș? Și atunci n-ar fi fost logic ca ei să înceteze s-o mai caute? Cum ar fi fost să dispară, dar de data asta fără ca nimeni să mai încerce s-o găsească?

Oftă. Fanteziile astea nu făceau decât să îngreuneze lucrurile; n-avea niciun sens să se lase în voia lor. Bărbații erau amândoi sub efectul drogului, era sigură, așa încât căută în geantă și scoase canistra presurizată pe care o alesese mai devreme. Avea doar două măști de gaze, așa încât nimic letal în noaptea asta, doar tubul cu spray paralizant pe care-l conectase la computerul ei încă de ieri. Era de ajuns. Îi permitea să controleze situația dacă cineva îi descoperea.

După ce întinse firele — un circuit dublu, în noaptea asta nu trebuia să amorseze sau să dezamorseze de afară —, se așeză din nou în fotoliu. Se uită la cei doi frați. Amândoi dormeau profund și liniștit. Se întrebă dacă ăsta era un obicei sănătos pentru un spion. Poate că de fapt Kevin chiar avea încredere în ea — că e în stare măcar să dea alarma și poate să rezolve ceva fără să-i ucidă pe toți. Ea și cei doi frați erau într-adevăr niște parteneri neobișnuiți.

Ce ciudat era să-i vegheze pe amândoi. Se simțea ciudat și se așteptase la asta. Dar în același timp se simțea bine, fiindu-i satisfăcută o nevoie de existența căreia nici măcar nu știuse, iar la *asta nu* se așteptase.

O vreme se gândi la analiza pe care o făcuse situației, căutând hibe în teoria ei, însă, cu cât o examina mai mult, cu atât i se părea mai logică. Până și jalnica prestație a așa-zișilor ei asasini — pe la a treia încercare, *cineva* ar fi trebuit să-și dea seama de sistemul ei defensiv și să schimbe abordarea — era explicabilă din această perspectivă. Nu existase niciodată vreo *operațiune*, doar niște oameni de sacrificiu trimiși după ea și având un instructaj minim sau chiar deloc. Mai trecu în revistă fiecare teorie de două sau de trei ori și se simți mai încrezătoare ca oricând că în sfârșit îi înțeleșese pe cei care o vânau.

Apoi simți că se plictisește.

Ar fi vrut să se logheze la site-ul cursului de patologie al Universității Columbia și să citească ultimele teze de doctorat, dar era riscant să facă asta cât timp departamentul încă încerca s-o localizeze, lucru pe care era sigură că-l făceau. Departamentul nu putea să urmărească tot ce avea legătură cu vechile ei pasiuni, dar asta era prea evidentă. Cu un oftat, își puse căștile, deschise YouTube și începu să se uite la un tutorial despre cum se dezassemblează o pușcă. Probabil că

nu conținea nicio informație de care-ar fi avut nevoie vreodată, dar rău nu putea să-i prindă.

Kevin se trezi la 5:30 fix. Se ridică în capul oaselor ca și cum cineva l-ar fi pus în funcțiune acționând un întrerupător. Bătu ușurel câinele pe cap o dată și se îndreptă spre ușă. Îi luă doar o secundă ca să observe masca de gaze pe care ea o purta și se opri brusc. Câinele, care-l urma îndeaproape, se opri și el și-și îndreptă botul în direcția ei, încercând să ghicească ce anume îl tulburase pe stăpân.

— O secundă, te rog, spuse Alex.

Se ridică greoi în picioare, având încă dureri în tot corpul — mai mari sau mai mici decât la începutul serii, nu-și dădea seama — și se îndreptă țeapănă spre ușă ca să dezactiveze dispozitivele de securitate.

— N-am spus că poți să faci asta, zise Kevin.

— Nici nu ți-am cerut voie, spuse Alex fără să se uite la el. Kevin gemu exasperat.

Lui Alex îi luă doar câteva secunde ca să-i elibereze calea. Își scoase masca și arătă cu ea către ușă.

— Facă-se voia ta.

— Facă-se *nevoia* mea, i se păru că-l aude bombănind în timp ce trecea pe lângă ea, dar vorbise prea încet ca să fie sigură.

Câinele îl urmă, dând vesel din coadă. Alex își imagină că la ora aia cel de la recepție nu era prea atent, dar, după părerea ei, Kevin le forța puțin norocul. O ceartă aprinsă cu conducerea hotelului n-avea să-i ajute să rămână incognito.

Scotoci prin ce adusesse Kevin de mâncare. Sendvișurile nu mai erau la fel de ademenitoare cum fuseseră cu opt ore în urmă, dar găsi o cutie cu prăjiturele cu vișine, pe care n-o văzuse înainte. Tocmai mânca a doua prăjitură din ambalaj când Kevin și câinele se întoarseră.

— Vrei să prinzi câteva ore de somn? o întrebă el.

— Dacă nu te deranjează să conduci, pot să dorm iar în mașină. E mai bine s-ajungem la destinație.

Kevin dădu aprobator din cap, după care se duse lângă pat și-l atinse ușor cu piciorul pe fratele lui.

Daniel mormăi și se rostogoli pe spate, ascunzându-și capul sub pernă.

— Chiar trebuie să-l trezești? întrebă ea.

— Așa cum ai spus, e mai bine să plecăm. Danny a avut întotdeauna o problemă cu trezitul.

Kevin smulse perna de pe capul lui Daniel.

— Hai să mergem, frățioare.

Daniel clipi buimac câteva secunde, apoi Alex îl văzu cum se schimbă la față când începu să-și aducă aminte unde era și de ce. Era dureros să vezi cum se trezea din somnul lui liniștit într-o realitate de coșmar. Ochii lui rătăciră prin încăperea până o găsiră pe Alex. Ea încercă să-și ia o expresie liniștitoare, dar chipul tumefiat n-o ajuta prea tare. Căută ceva de spus, ceva care să facă lumea mai puțin neagră și mai puțin înspăimântătoare pentru el.

— O prăjitură? făcu ea o ofertă.

Daniel clipi din nou și zise:

— Mm, de acord.

Capitolul 12

Ascunzătoarea lui Kevin nu era pe placul lui Alex.

Ajunseră acolo după-amiaza târziu. Dormise doar patru ore în timpul călătoriei, pentru că nu voia să rămână veșnic de pază noaptea. Era trează când ieșiră de pe autostradă pe un drum cu două benzi, apoi pe unul și mai îngust, până când în sfârșit ajunseră pe o *cărăre* din pământ bătătorit, cu o singură bandă — nu putea fi numită cale de acces.

Sigur, era greu de găsit, dar, după ce o găseai... ei bine, nu exista decât o singură cale de ieșire. N-ar fi ales niciodată să trăiască retrasă într-un cotlon ca ăsta.

— Relaxează-te, desperato, îi spuse Kevin când ea începu să se plângă. Nimeni nu ne caută aici.

— Trebuia să schimbăm plăcuțele de înmatriculare.

— Ne-am ocupat de asta în timp ce sforăiai de zor.

— De fapt, nu sforăiai, spuse Daniel.

El era la volan, în timp ce Kevin îi dădea indicații.

— Dar e-adevărat că ne-am oprit la un cimitir de mașini și-am șterpelit câteva plăcuțe de înmatriculare.

— Deci suntem blocați aici, la capătul unui drum înfundat în timp ce domnul Smith se duce la Washington¹.

¹ Aluzie la filmul omonim *Mr. Smith Goes to Washington*, o comedie politică din 1939, regizată de Frank Capra și avându-l pe James Stewart în rolul principal. (N.t.)

— E o ascunzătoare sigură, se răsti Kevin pe un ton menit în mod clar să pună capăt discuției. Așa că să nu te prind că începi să-ți instalezi capcanele mortale în casa mea.

Alex nu-i răspunse. O să-și facă treaba în lipsa lui.

Măcar era departe de orice așezare umană. Merseră cu mașina cel puțin un sfert de oră pe cărare fără să vadă nici țipenie de om. Asta era bine — daunele colaterale ar fi fost minime, dacă, din cine știe ce motiv, Alex ar fi simțit nevoia să incendieze totul până-n temelii.

Ajunseră la o poartă înaltă, flancată de un gard cu sârmă ghimpată în partea de sus. Gardul părea să se întindă la nesfârșit. Lângă poartă era un indicator pe care scria TRECEREA OPRITĂ, având mai jos un anunț suplimentar: INTRAȚI PE RISCUL VOSTRU; PROPRIETARII NU SUNT RĂSPUNZĂTORI DE DAUNELE PRODUSE PRIN ÎNCĂLCAREA PROPRIETĂȚII.

— Subtil, remarcă ea.

— Are efect, răspunse Kevin.

Scoase din buzunar o telecomandă și apăasă un buton. Poarta se deschise și intrară.

Alex ar fi trebuit să se aștepte ca locul să arate așa.

După alți câțiva kilometri, casa apăru în depărtare ca un miraj, etajul ei cenușiu fiind învăluit într-o ceață ușoară. Ici și colo, câțiva arbori întunecați, înconjurați de tufișuri, adăugau puțină textură peisajului. Peste toate, cerul albastru spălăcit se întindea la nesfârșit.

Nu se simțise niciodată în largul ei în Marile Câmpii. De prea multă vreme era o fată de la oraș. Aici erai atât de expus, atât de... vulnerabil. Ca și cum un vânt puternic ar fi putut să spulbere tot ce întâlnea în cale. Ceea ce probabil că se și întâmpla în aceste locuri, de două ori pe an. Spera din toată inima să nu fie sezonul tornadelor.

Restul casei se arată când ajunseră într-o porțiune mai înaltă a drumului. Era mare, dar dărăpănată, cu două nivele

și o verandă șubredă ce înconjura jumătate din parter. Iarba aspră și uscată se sfârșea cam la douăzeci de metri de casă, fiind înlocuită de pietrișul de culoarea nisipului care acoperea pământul până la grilajul crăpat ce încerca să camufleze fundația. Monotonia peisajului era spartă de casă, copacii pricăjiți, cicatricea roșcată a cărării și de câteva forme nedeslușite aflate în mișcare, alergând pe marginea drumului. La venire văzuse o mulțime de vaci, dar animalele astea păreau prea mici ca să fie vaci. Păreau să aibă blană, culorile variind de la negru la alb, trecând prin maro și nelipsind nici combinațiile celor trei.

Formele începură să se îndrepte spre mașină, mișcându-se mult mai repede decât vacile.

Einstein se porni să dea din coadă cu atâta furie, încât ai fi zis că pe bancheta mașinii era un mic elicopter.

— Ce e locul ăsta, Kev?

— Locul unde vreau să mă retrag la pensie.

Animalele ajunseră la mașină — șase câini de dimensiuni diferite. „Grozav“, își zise Alex. Unul se poate să fi fost fratele geamăn al lui Einstein. Altul era de-a dreptul gigantic, arătând de parcă era înrudit mai degrabă cu cabalinele decât cu specia canină. Recunoscu un doberman, doi rottweileri și un ciobănesc german.

Când se apropiaseră, câinii erau tăcuți și cu o postură agresivă, dar de îndată ce-l văzură pe Einstein, toate cozile începură să fluture și izbucni un cor de lătrături asurzitoare.

— Antrenez câini pentru pază — proprietarii pot fi persoane private sau firme. De asemenea, vând câteva exemplare și familiilor care vor doar un animal bine crescut.

— Cum reușești să te ocupi de asta fără ca ei să afle? vru Alex să știe.

— Poți să mergi mai departe, Danny, or să se dea la o parte, îl instrui Kevin pe fratele său.

Daniel oprise în clipa în care câinii înconjuraseră mașina. Acum porni cu grijă înainte și, așa cum îl asiguraseră fratele său, câinii trecură pe flancuri și veniră în urma lor. Apoi Kevin îi răspunse lui Alex:

— Nimic nu e pe numele meu. Nimeni nu-mi vede nicio-dată fața. Am un partener pentru asta.

În timp ce el vorbea, Alex văzu o siluetă apărând pe verandă — un bărbat corpolent cu o pălărie de cowboy. Nu putea desluși mai mult de la distanță.

— Toată lumea știe că aici e ferma de câini. Nimeni nu-și bate capul cu noi. Nu are nicio legătură cu viața mea din trecut, spunea Kevin.

Dar Alex nu-i dădea prea multă atenție. Ochii ei erau pironiți asupra bărbatului care-i aștepta.

Kevin simți neliniștea ei.

— Arnie? E un om bun. Bag mâna în foc pentru el.

Alex se încruntă la auzul expresiei. Daniel o privi și el.

— E vreo problemă, Alex? o întrebă cu glas scăzut.

Alex îl auzi pe Kevin scrâșnind din dinți în spatele ei. Era evident cât de mult îl deranja faptul că Daniel îi dădea atâta atenție.

— E doar...

Se încruntă, apoi arătă către Daniel și fratele lui.

— *Voi doi* sunteți deja mult pentru mine. Mi-e greu să am încredere în voi, darămite și în *altă* persoană, pentru care doar el garantează.

Și arătă spre Kevin, care-i aruncă o privire mânioasă.

— Ei bine, viața e grea, piticanie, zise Kevin. Pentru că asta e opțiunea ta cea mai bună, iar omul pentru care garantez face parte din înțelegere. Dacă vrei să-ți pui în aplicare planul, va trebui să înghiți gălușca.

— O să fie bine, o liniști Daniel, punându-și mâna dreaptă peste a ei.

Era o prostie să-și închipuie că un asemenea gest te putea calma. Daniel nu înțelegea deloc pericolul în care se aflau. Și totuși, Alex simți că pulsul i se domolește un pic, iar mâna dreaptă — încleștată din reflex pe mânerul portierei — i se relaxă.

Daniel conducea încet; câinii ținură pasul cu ei până când se opriră pe pietriș. Acum Alex putea să se uite mai bine la omul care-i aștepta.

Arnie era un bărbat înalt, corpolent, un amestec de hispanic și american. Putea să aibă patruzeci și cinci de ani, dar la fel de posibil era să aibă cu zece ani mai mult. Avea fața brăzdată de riduri, care păreau să fi fost provocate mai degrabă de vânt și soare decât de vârstă. Părul înspicat ieșea câțiva centimetri de sub pălărie. Se uita la ei fără nicio emoție când opriră. Era exclus să se fi așteptat la un al treilea musafir.

Einstein țâșni din mașină când Kevin deschise portiera și imediat începu să adulmece și să se lase adulmecat. Daniel și Kevin coborâră aproape la fel de repede, nerăbdători să-și întindă picioarele lungi. Alex ezita. Erau o droaie de câini, iar cel cu pete maronii părea să fie mai înalt decât ea. Deocamdată păreau să fie ocupați unii cu alții, dar cine știe cum puteau să reacționeze față de ea?

— Nu fi așa fricoasă, Oleander! țipă Kevin.

Câinii tăbărâseră pe el acum, aproape doborându-l la pământ.

Daniel ocoli mașina și îi deschise portiera, apoi îi oferii mâna. Ea oftă, iritată, și coborî singură. Pașii ei pe pietriș erau destul de zgomotoși, dar câinii nu dădură semne că ar fi observat-o.

— Arnie, strigă Kevin peste hărmălaia pe care o făceau câinii. El e fratele meu, Danny. O să stea aici. Și, ăă, un musafir... temporar, cred. Nu știi cum să-i zic altfel. Dar *musafir* e un cuvânt prea blând, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ospitalitatea ta mă lasă fără grai, murmură Alex.

Daniel râse, apoi urcă treptele din doi pași iuți. Întinse mâna spre bărbatul cu chip pe piatră, care nu mai părea atât de înalt lângă Daniel.

— Încântat să te cunosc, Arnie. Fratele meu nu mi-a vorbit deloc despre tine, așa că aștept cu nerăbdare să te cunosc mai bine.

— Și eu, Danny, spuse Arnie cu o voce tunătoare.

— Iar ea e Alex. Nu-l asculta pe fratele meu; o să rămână atât cât va dori.

Arnie o privi concentrat. Alex se așteptă să reacționeze cumva văzându-i fața mutilată, dar el se mulțumi să se uite la ea calm.

— Încântată, spuse Alex.

El dădu din cap.

— Puteți să vă duceți lucrurile înăuntru, le spuse Kevin.

Vru să se ducă spre scară, dar câinii i se împleticeau printre picioare.

— Hei, golanilor! *Atențiune!*

Ca un mic pluton de soldați, câinii se retraseră imediat, așezându-se în linie, și încremeniră, cu urechile ciulite.

— Așa-i mai bine. Pe loc repaus.

— Cum am zis, luați-vă lucrurile. Danny, e o cameră pentru tine în capul scării pe dreapta. Cât despre tine...

Se uită de sus la Alex.

— Ei bine, cred că o să stai în camera de la capătul holului. Nu mă așteptam la alți musafiri, așa că nu e aranjată ca un dormitor.

— Am un pat de companie.

— Eu n-am niciun bagaj, spuse Daniel și, cu toate că îl ascultase atentă, Alex nu sesiză niciun fel de tristețe în vorbele lui; se străduia să fie la înălțime. Vrei să te ajut cu ale tale, Alex?

Ea clătină din cap.

— Trebuie să duc doar câteva lucruri înăuntru. Am să depozitez restul undeva în spatele gardului.

Daniel ridică din sprâncene confuz, dar Kevin dădea aprobator din cap.

— Mi s-a mai întâmplat să fug în toiul nopții, îi explică ea lui Daniel coborând vocea, deși Arnie putea s-o audă.

Habar n-avea cât de multe știa omul despre vechiul job al lui Kevin.

— Uneori nu-i așa de simplu să te-ntorci să-ți iei lucrurile.

Daniel se încruntă. O parte din tristețea pe care ea se așteptase s-o vadă mai devreme îi străbătu chipul. Aceasta era o lume în care nu mulți oameni intrau cu bună știință.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta aici, spuse Kevin. Suntem în siguranță.

Kevin era unul dintre acei oameni care *aleseseră* această viață, motiv pentru care fiecare judecată emisă de el i se părea suspectă.

— E bine să mă păstrez în formă, insistă ea.

— Dacă asta vrei, spuse Kevin ridicând din umeri, știu un loc potrivit pentru așa ceva.

*

Înăuntru, casa era mai drăguță decât pe afară. Se așteptase la tapet mucegăit, lambriuri din stejar ca-n anii '70, canapele lăsate, linoleum și pal melaminat. Deși se vedea încercarea de a sugera o temă rustică, instalațiile și aparatura erau noi și de ultimă generație. Insula pentru bucătărie de sub candelabrul din coarne de elan avea blaturi din granit.

— Uau! exclamă Daniel.

— Dar câți constructori au fost în casa asta? murmură ea pentru sine. Prea mulți martori.

Kevin o auzi, deși ea nu intenționase asta.

— Niciunul, de fapt. Arnie a lucrat în construcții. Am cumpărat toate materialele din statul învecinat și ne-am făcut treaba chiar noi. Mă rog, mai mult Arnie a muncit. Mulțumită?

Alex își țuguie buzele umflate.

— Cum v-ați cunoscut voi doi? îl întrebă politicoș Daniel pe Arnie.

Alex se gândi că trebuia să-l studieze neapărat pe Daniel, să practice modul lui de a interacționa. Așa trebuia să se comporte o persoană normală. Ori nu știuse niciodată, ori uitase complet. Avea replicile pregătite pentru slujbele de chelneriță sau de funcționară; știa cum să reacționeze într-un mediu de lucru în felul cel mai banal. Știa să discute cu pacienții când își făcea numărul ilicit de doctor. Înainte de asta, învățase cele mai bune moduri de a smulge răspunsuri de la un subiect. Dar, în afara rolurilor prescrise, întotdeauna evitase interacțiunea socială.

Kevin răspunse la întrebarea lui Daniel.

— Arnie a avut niște probleme legate indirect de un proiect la care lucram. A vrut să iasă din poveste și mi-a dat niște informații foarte prețioase pentru ca eu să-lucid.

Arnie cel tăcut zâmbi larg.

— Ne-am luat tălpășița, continuă Kevin, și-am ținut legătura. Când am decis să mă pregătesc pentru pensionare, l-am contactat. Nevoile și interesele noastre s-au potrivit foarte bine.

— O combinație perfectă, spuse Alex cu o voce suavă, fără să mai adauge cu glas tare: „Minunat, deci și pe el s-ar putea să-lcaute cineva“.

Frații se duseră să ia din dormitorul de la parter un dulap pentru Daniel și niște articole de toaletă. Alex urcă la etaj, găsind ușor mica încăpere pe care Kevin i-o oferise.

Era bună, până la urmă. El o folosea drept magazie, dar era suficient spațiu pentru patul pliant și lucrurile ei personale.

Una dintre lăzile mari din plastic putea să țină loc de birou. Baia era pe hol și avea două căi de acces: din hol și din dormitorul lui Daniel.

Trecuse multă vreme de când folosise o baie în comun. Cel puțin asta era mai mare și mai elegantă decât cele cu care era obișnuită.

Frații erau tot ocupați când ea se întoarse la mașină ca să-și sorteze lucrurile. Pe verandă erau trei câini. Unul dintre ei era sigur Einstein, al doilea era un rottweiler negru uriaș, iar al treilea era un roșcat-marونیu cu față tristă și urechi clăpăuge, care-i amintea de câinele care-și rupe piciorul la finalul filmului animat *Doamna și vagabondul*. Asta însemna probabil că era un câine de vânătoare — nu era sigură ce rasă.

Rottweilerul și copoiul porniră spre ea mai mult curioși decât amenințători, dar nu-i trebui mai mult ca să facă un pas mare înapoi către ușă. Ridicând capul, Einstein scoase un lătrat grav, și ceilalți doi se opriră. Rămaseră unde erau, ca atunci când Kevin le dăduse comanda de „pe loc repaus“.

Nu era sigură că Einstein chiar avea autoritatea de a le da comenzi celorlalți câini — oare câinii recunosc rangurile? —, așa că se mișcă cu grijă de-a lungul verandei, așteptându-i să atace. Animalele își păstrară pozițiile relaxate și doar o priviră cu interes. Când trecea pe lângă ei, copoiul dădu din coadă și Alex avu impresia stranie că animalul afișa o privire tristă așteptând să fie mângâiat. Speră să nu fie prea dezamăgit că ea nu îndrăznește s-o facă.

Scotoci prin portbagaj, alcătuindu-și o trusă de urgență care ajunsese într-un rucsac pe care avea să-l țină cu ea tot timpul. Își luă aproape toate rufele murdare — spera să existe o mașină de spălat —, dar lăsă ținutele business și celelalte

genți. Într-o noapte memorabilă — după ce al doilea asasin murise gazat când încerca să-i taie beregata —, fugise din casă doar în chiloți și se văzuse nevoită să fure o salopetă din portbagajul camionetei vecinului. Învățase acea lecție. Și să doarmă întotdeauna în pijamale care să poată trece și drept haine de zi.

Cu patul de campanie cu tot, reuși fără probleme să urce greutatea pe scări. Se întoarse să-și ia una dintre gențile de voiaj, care conținea piesele de bază ale echipamentului de laborator. Nu trebuia să irosească timpul când putea să facă pregătirile necesare. Trecând pe lângă dormitorul principal auzi o ciorovăială și, după cum suna, se simți fericită că nu era de față.

După atâta antrenament, aranjarea laboratorului devenise un proces rapid. Unul dintre containerele din sticlă era ciobit, dar putea fi încă folosit. Asamblă evaporatorul rotativ și apoi aranjă câteva condensoare și două vase din oțel inoxidabil. Terminase aproape toată cantitatea de *Supraviețuire* și, după cum se desfășura săptămâna asta, probabil că urma să mai aibă nevoie de drog. Avea destulă D-fenilalanină, dar rămase dezamăgită când își verifică rezerva de opioide. Avea mai puține decât crezuse. Insuficient ca să mai sintetizeze *Supraviețuire* și nu-i mai rămăsese decât o doză.

Se încruntă nemulțumită, când îl auzi pe Kevin strigând de jos.

— Hei, Oleander. Tic-tac.

Până să iasă pe ușa din față, Kevin era deja în sedan, cu Daniel pe scaunul din dreapta. Când o văzu șovăind pe verandă, claxonă enervant de mult. Ea merse cât putu de încet până la mașină și se urcă încruntată pe banchetă — hainele aveau să i se umple de păr de câine.

Trecând de poartă, merșeră pe aceeași cărare îngustă pe care veniseră, apoi alți câțiva kilometri, până cotiră pe un

drum care se îndrepta spre vest. Așa-zisul drum însemna două poteci făcute de roțile mașinilor prin iarbă. Îl urma ră ceva mai mult de zece kilometri, după aprecierea ei. În primii kilometri încă se mai zărea gardul fermei, dar după aceea se îndepărtaseră prea mult ca să-l mai vadă.

— Și ăsta e tot pământul tău?

— Da, am avut grijă să fac totul cât mai discret. Parcela asta e deținută de o corporație care nu e asociată în niciun fel cu ferma. Să știi că mă pricep la chestiile astea.

— Bineînțeles.

În dreapta ei, peisajul începea să se schimbe. Iarba gălbuie-albicioasă se întrerupea brusc și dincolo de ea se vedea o întindere de pământ roșu, pustiu. Când începură să cotească spre nord, către acea margine, constată cu surprindere că pământul roșu era de fapt un mal de râu. Apa avea aceeași culoare și se mișca lin spre vest, fără vârtejuri sau obstacole. Râul avea cam doisprezece metri lățime. Privea curgerea apei în timp ce se deplasau aproximativ paralel cu ea, fascinată de existența ei aici, în mijlocul pășunii uscate. Deși lin, râul părea să curgă destul de repede.

De data asta, niciun gard. Un șopron dărăpănat, decolorat de soare, se afla cam la cincizeci de pași de drum, arătând de parcă ar fi ajuns la finalul unei vieți foarte lungi și nu aștepta decât o conjunctură meteo potrivită care să-i curme suferința. Văzuseră sute de asemenea construcții în turul lor rapid prin Arkansas și Oklahoma.

Nu era nici pe departe atât de drăguț ca șopronul ei pentru vaci.

Kevin se îndreptă spre el, prin iarbă.

Așteptă în mașina cu motorul pornit în timp ce el descuie lacătul masiv antic și deschise larg ușile. De afară, din lumina strălucitoare, era imposibil să vezi ceva în interiorul întunecat. Kevin se întoarse iute și conduse mașina în beznă.

De data asta, interiorul se potrivea cu ceea ce promitea exteriorul. O rază palidă se strecura printre șipcile șopro-nului și lumina grămezi de echipament agricol corodat, o parte consistentă dintr-un tractor ruginit, carcasele câtorva mașini străvechi și o claie imensă de fân prăfos în spate, pe jumătate acoperită cu o prelată. Nimic care să merite furat sau măcar examinat mai atent. Dacă cineva se deranja să intre aici, singurul lucru prețios pe care avea să-l găsească era adăpostul întunericului.

Când motorul mașinii se opri, Alex avu impresia că distinge șopotul râului. Nu puteau fi mai departe de două sute de metri de el.

— E bine aici, spuse ea. Îmi ascund undeva lucrurile și tu poți să te întorci cu mașina asta.

— Am înțeles.

Își așează cele patru genți de voiaj într-un ungher, în spatele unei grămezi de lemne de foc.

Kevin căută într-o grămadă de fier vechi — poate erau piese de la un alt tractor — și reveni cu o prelată veche și peticită, pe care o întinse peste genți.

— Drăguț din partea ta.

— Designul e totul.

— Bănuiesc că încă n-ai avut timp să renovezi locul ăsta, comentă Daniel și atinse cu vârfurile degetelor o carcasă de mașină.

— Îmi cam place cum e acum, spuse Kevin. Hai să ți-l arăt. În caz că ai nevoie de ceva cât sunt plecat. N-o să ai, dar totuși...

Alex dădu din cap cu un aer gânditor.

— Pregătirea în amănunt este cheia succesului. E un fel de mantra pentru mine.

— Atunci o să-ți placă ce-o să vezi, spuse Kevin.

Se duse spre carcasa tractorului și se aplecă să meșterească ceva la șuruburile de prindere din centrul roții imense.

— Ai o tastatură numerică în spatele capacului de roată, zise el vorbindu-i direct lui Daniel.

— Codul este ziua noastră de naștere. Nu-i prea original, dar am vrut să-l ții minte ușor. Aceeași combinație și pentru încuietoarea de la ușa din față.

O secundă mai târziu, întreaga parte frontală a roții de tractor se rabată spre exterior — nu era făcută din cauciuc, ci din ceva mai rigid și mai ușor, și se mișca pe balamale. Înăuntru, un întreg arsenal.

— O, *da!* exclamă ea. Peștera lui Batman.

Zări imediat un SIG Sauer care semăna foarte bine cu pistolul pe care i-l șterpelișe pentru scurtă vreme. El n-avea nevoie de două.

Kevin îi aruncă o privire nedumerită.

— Batman nu folosea arme.

— Nu contează.

Daniel examina balamalele trapei ascunse.

— E foarte ingenios. Arnie a făcut-o?

— Nu, eu, mulțumesc.

— Nu știam că ești așa îndemânatic. Dar cum ai găsit timp să te ocupi de toate astea, când aveai carteluri de anihilat și așa mai departe?

— În pauzele dintre misiuni. Dacă n-am nimic de făcut, o iau razna.

Puse la loc anvelopa falsă și arătă spre carcasa de mașină lângă care stătuse Daniel mai devreme.

— Trebuie să ridici capacul bateriei și să tastezi același cod. Aia e pentru puști, iar următoarea e pentru lansatoare de rachete și grenade.

Daniel râse, apoi surprinse expresia fratelui său.

— Ia stai așa, tu vorbești serios?

— Ei îi place să fie foarte bine pregătită. Mie-mi place să fiu extrem de bine înarmat. Bun, iar ce-o să vă arăt acum e ceva ce n-am reușit să ascund prea bine; oricum, e ceva de care s-ar putea să am nevoie în caz de urgență.

Kevin ocoli uriașa claie de fân și ei îl urmară. Pe partea cealaltă, prelata atârna până la pământ. Alex bănuia despre ce era vorba. Kevin ridică prelata ca să scoată la iveală un garaj improvizat, în care se afla un vehicul foarte mare. Kevin părea foarte mândru de realizarea lui.

— La fermă avem o camionetă care se asortează cu decorul, dar pentru situații de urgență îl avem pe *ăsta* aici.

Daniel scoase un fel de sughit. Alex îi aruncă o privire și își dădu seama că se străduia să nu râdă. Se prinse imediat de poantă.

Ani de-a rândul, amândoi avuseseră de-a face cu traficul din Washington DC. Și, în pofida aglomerației și a locurilor de parcare puține și înguste, apărea mereu câte-un individ care încerca să-și parcheze matahala de vehicul. Mai bine și-ar fi făcut rost de plăcuțe de înmatriculare personalizate pe care să scrie TÂMPIT și să termine povestea.

Când Daniel se uită la ea, nu mai putu să se stăpânească și începu să râdă în hohote — era mult mai amuzant decât camionul militar monstruos. Alex chicoti, surprinsă că nu putea să se abțină. Nu mai râsesse cu-atâta poftă de foarte multă vreme; uitase cum era să se bucure de o porție sănătoasă de râs.

Daniel râdea ținându-se de burtă. Era cel mai amuzant lucru pe care Alex îl văzuse vreodată.

— Ce e? întrebă nervos Kevin. *Ce e?*

Daniel încercă să se calmeze ca să răspundă, dar hohotele lui Alex îl împiedicau.

— E un vehicul de asalt de ultimă generație, spunea Kevin, aproape strigând ca să se facă auzit peste hohotele lor de râs. Are roți din cauciuc solid și geamuri antiglonț. E dotat cu plăci blindate pe care niciun tanc nu le poate străpunge. Jucăria asta ar putea să vă salveze viața.

Nu făcea decât să înrăutățească situația. Cei doi râdeau cu lacrimi. Pe Alex o dureau obrazii, iar Daniel părea să se sufoce.

Kevin își aruncă nervos mâinile în aer și plecă.

Ei izbucniră iar în râs.

Într-un final, Alex simți că începe să respire normal. Și Daniel aproape că se liniștise. Obosită, se așeză pe podeaua plină de fân și-și puse capul pe genunchi. Imediat, îl simți pe Daniel așezându-se alături și lăsându-și ușor mâna pe spatele ei.

— Ah, aveam nevoie de asta, zise el oftând. Începusem să cred că nimic nu va mai fi vreodată vesel.

— Nu-mi amintesc când am râs ultima oară în halul ăsta. Mă doare stomacul!

— Și pe mine.

Apoi râse din nou.

— Nu începe! îl imploră ea.

— Scuze, am să-ncerc. S-ar putea să fiu un pic isteric.

— Poftim? Poate-ar trebui să ne tragem reciproc câte-o palmă.

El hohoti iar și Alex nu se putu abține să nu chicotească.

— Gata! îl rugă.

— Să vorbim despre lucruri triste? întrebă Daniel.

— Cum ar fi să trăiești o viață în izolare și frică, simțindu-te vânată în fiecare clipă? sugeră ea.

În șopronul întunecat se făcu parcă și mai întuneric și imediat Alex regretă că vorbise. Chiar dacă o durea stomacul, se simțise atât de bine râzând.

— E o perspectivă deprimantă, într-adevăr, spuse Daniel liniștit. Eu aș propune alta: cum ar fi să-i dezamăgești pe toți oamenii care s-au bazat pe tine?

— Nu prea mi se aplică, dar cu siguranță e ceva trist. Deși, în cazul tău, mă îndoiesc că vor privi lucrurile astfel. Probabil că-și vor închipui că ai fost ucis. Toți vor fi îndurerați și vor lăsa flori și lumânări în fața intrării în școală.

— Crezi că așa vor face?

— Desigur. Probabil că vor aduce și ursuleți din pluș.

— E posibil. Sau poate că nimeni nu-mi va simți lipsa. Poate că vor spune: „În sfârșit am scăpat de papagalul ăla și acum putem să angajăm un profesor de istorie adevărat. Dacă tot a plecat, poate că și echipa de volei ar putea avea o șansă. Știți ceva? Hai să găsim un cimpanzeu să-i facă treaba și să-i depunem salariul într-un fond de pensii“.

Alex dădu din cap cu falsă gravitate.

— S-ar putea să ai dreptate.

Daniel zâmbi, apoi redeveni serios.

— A aprins cineva lumânări pentru tine?

— Nu mai rămăsese nimeni căruia să-i pese cu adevărat. Dacă Barnaby mi-ar fi supraviețuit, poate că ar fi aprins o lumânare pentru mine. Eu am făcut-o de câteva ori pentru el, în catedrale. Nu sunt catolică, dar n-am găsit un alt loc în care să fac asta fără să bată la ochi. Știu că Barnaby nu era prin preajmă ca să-i pese, dar aveam nevoie de ceva. Să plâng după el, să mă împac cu situația, nu știu.

O pauză.

— L-ai iubit?

— Da. În afară de munca mea — și ai văzut ce plăcută e —, el era tot ce aveam.

Daniel încuviință.

— Mi-a cam pierit cheful de râs.

— Cred că am avut nevoie de puțină eliberare. Acum putem să ne întoarcem la depresia noastră programată.

— Sună minunat.

— Hei, Moe și Curly¹, strigă Kevin de afară. Sunteți gata să ne-ntoarcem la muncă sau vreți să mai chicotiți un pic ca școlarii?

— Ăă... să chicotim, cred? strigă Daniel drept răspuns.

Ea nu se putu abține — râse pe înfundate.

Daniel îi atinse cu blândețe buza umflată.

— Gata cu distracția. Hai să mergem să vedem ce e de făcut.

¹ Personaje din seria de filme de comedie realizate sub titulatura *The Three Stooges* (*Cei trei nătărăi*), foarte populară în prima jumătate a secolului al XX-lea. (N.t.)

Capitolul 13

În spatele șopronului Kevin avea un poligon de tir, care dădea spre râu. Alex îl examinează cu suspiciune, dar trebuia să admită că în nicio parte a lumii niște focuri de armă întâmplătoare n-ar fi atras mai puțin atenția decât în ținuturile pustii din Texas.

— Când ai ținut ultima oară un pistol în mână? îl întreabă Kevin pe Daniel.

— Hmm... eram cu tata, cred.

— Serios?

Kevin oftă adânc.

— Ei bine, să sperăm că-ți mai amintești câte ceva.

Adusese mai multe arme pe care le înșirase pe un balot de paie. Țintele erau siluete negre prinse pe niște stive de baloturi. Erau plasate la distanțe diferite față de locul unde se aflau ei, unele atât de departe încât Alex abia le vedea.

— Am putea începe cu pistoalele, zise Kevin, dar aș vrea să încercați mai întâi câteva puști. Ca să nu pățești nimic, cea mai bună cale este să tragi de la o distanță foarte, foarte mare. Aș prefera să stați cât mai departe de armele cu rază mică de acțiune.

— Astea nu seamănă cu niciuna dintre puștile pe care le-am folosit vreodată, spuse Daniel.

— Sunt pentru lunetiști. Asta — Kevin bătu cu palma peste McMillan-ul pe care-l purta de-a curmezișul spatelui — a stabilit un record de distanță. Ucide un om de la peste 1 700 de metri.

Daniel făcu ochii mari de uimire.

— Cum naiba poți să știi pe cine vrei să ucizi de la distanța aia?

— Lunetiștii știu, dar nu-ți bate capul. Nu trebuie să înveți să tragi de la asemenea distanțe. Vreau doar să poți sta în ascunzătoare și să-i nimerești pe cei care te atacă, dacă se va ajunge la asta.

— Nu știi dacă aș fi în stare să împușc pe cineva.

Acum veni rândul lui Kevin să se arate uimit.

— Ar fi bine să-ți rezolvi problema asta. Pentru că, dacă nu tragi tu, sunt convins că celălalt n-o să ezite s-o facă.

Daniel părea gata să riposteze, dar Kevin îl opri cu o fluturare din mână.

— Uite, hai mai bine să vedem dacă-ți mai amintești cum se trage cu arma.

Kevin enumeră instrucțiunile de bază și era evident că Daniel își amintea destul de multe. Mânuia arma cu o ușurință pe care Alex n-o avusese niciodată. Era clar că avea un simț înnăscut, care ei îi lipsea.

După ce trăseseră suficient de multe gloanțe și se obișnuiră cu zgomotul, Alex luă SIG Sauer-ul, simțind că poate să-și învingă rețineră.

— Hei, pot să-ncerc chestia asta pe una dintre țintele mai apropiate?

— Desigur, spuse Kevin, fără să-și ia ochii de la linia de ochire a fratelui său. Hai și tu să te distrezi.

SIG-ul era mai greu decât pistolul ei PPK și avea un recul mai puternic, dar îi plăcea. Îi dădea mai multă siguranță. Irosi câteva gloanțe până se obișnuiră cu cătarea, dar apoi

trase cu aceeași precizie pe care o avea când folosea pistolul ei. Se gândi că, pe parcurs, va deveni mai bună. Poate că aici va reuși să se antreneze serios. De obicei, nu avea timp de așa ceva.

Când Kevin puse capăt antrenamentului, soarele coborâse aproape de linia orizontului. Colora în roșu-aprins toată întinderea de iarbă gălbuie, ca și cum vegetația uscată ar fi fost cuprinsă de flăcări.

Fără tragere de inimă, Alex așează SIG-ul în rând cu celelalte arme. Reținuse codul de acces. Putea să-și facă niște provizii mai târziu.

— Ei bine, Danny, mă bucur să constat că încă n-ai uitat totul... și că nu e doar o întâmplare că mă pricep la arme. Mama și tata ne-au transmis niște gene bune, spuse Kevin pe când se întorceau spre casă.

— Tot nu cred că aș putea să fac ce faci tu.

Kevin pufni disprețuitor.

— Lucrurile se schimbă când cineva încearcă să te omoare.

Daniel se uita pe geam și nu părea deloc convins.

— OK, oftă Kevin. Gândește-te așa. Imaginează-ți că în spatele tău e cineva pe care vrei să-l protejezi — mama, de exemplu. Unii începători trebuie să-și imagineze scena ca să poată intra în starea de spirit necesară.

— Asta nu seamănă cu situația lunetistului, care stă undeva la adăpost și trage.

— Atunci gândește-te că individul pe care-l vezi în obiectivul lunetei încearcă să o înghesuie pe mama într-un portbagaj. Folosește-ți imaginația.

— Bine, bine, zise Daniel, dându-se bătut.

Alex știa că Daniel încă era foarte sceptic, dar în privința asta trebuia să fie de acord cu Kevin. Când cineva vrea să-ți facă felul, trebuie să-ți activezi instinctul de supraviețuire. E care pe care. Daniel n-avea cum să știe ce

simți în astfel de momente și Alex spera să nu fie nevoit niciodată să afle.

Kevin va face tot ce va putea, la fel și ea. Poate că împreună vor reuși să facă lumea asta să fie un loc mai sigur pentru Daniel Beach.

După ce se întoarseră la fermă, turul continuă. Kevin îi duse la o anexă modernă și îngrijită, pe care n-o observai din fața casei și care era plină de câini.

Fiecare avea o boxă separată, cu mediu controlat și acces propriu la o curte unde putea să alerge. Kevin îi explică lui Daniel programul de antrenament, care câini erau deja vânduți și care urmau să fie înregistrați. Alex se gândi că încerca să-l obișnuiască puțin cu viața la fermă. Daniel părea încântat, mângâind toți câinii și învățându-le numele. Câinii adorau să li se dea atenție. Alex ar fi vrut ca lătrăturile să înceteze măcar câteva clipe. Se părea că toți câinii lăsați liberi încheiaseră programul de antrenament; îl urmau pas cu pas pe Kevin.

După cum bănuia Alex, Kevin o lăsase să vină cu ei doar ca s-o facă să se simtă stânjenită. Câinele mare cât un cal, cu blana tigrată — rasa Marele Danez, aflase între timp — o urmărea permanent și era sigură că trebuia să fi primit o comandă subtilă de la Kevin. Simțea în ceafă respirația animalului uriaș și bănuia că avea și urme de salivă pe tricou. Câinele de vânătoare o urmărea și el, dar nu era neapărat pus de Kevin. Continua să-i arunce o privire tristă de câte ori Alex se întorcea spre el. Ceilalți câini îi încercuiau pe frați, cu excepția lui Einstein, care stătea lipit numai de Kevin și părea să ia foarte în serios inspecția.

Trecură pe lângă boxe cu ciobănești germani, doberman, rottweileri și alte câteva grupuri de câini ale căror rase Alex nu le știa. Mergea pe mijlocul aleii lungi, mărginite de rigole, și nu atingea nimic. Întotdeauna era bine să

minimizeze numărul amprentelor ce trebuiau șterse mai târziu.

Doi cățeluși împărțeau o boxă și Kevin îi spuse lui Daniel că erau puii Lolei, arătând spre câinele de vânătoare care se ținea pe urmele lui Alex.

— Oh, deci tu ești Lola? Scuze, murmură Alex, prea încet ca bărbații s-o audă. Am bănuț greșit.

Lola părea să știe că i se adresase. Ridică o privire plină de speranță spre Alex, lovindu-i piciorul cu coada. Alex se aplecă repede ca s-o mângâie pe cap.

Kevin scoase un sunet dezgustat, iar Alex se ridică și-l văzu că se uita fix la ea.

— Lola îndrăgește *pe toată lumea*, îi explică el lui Daniel. Un simț al mirosului excelent, dar cu cel gustativ stă prost. Încerc să ameliores prin încrucișare incapacitatea de distingere a gusturilor, păstrând însă simțul olfactiv foarte dezvoltat.

Daniel clătină din cap.

— E suficient.

— Nu glumesc. Aștept de la animalele astea să aibă instincte cât mai bune.

Alex se lăsă pe vine ca s-o mângâie pe Lola, așa cum îl văzuse pe Daniel făcând și știind că asta-l va enerva la culme pe Kevin. Lola se întoarse imediat pe spate, oferindu-și abdomenul. Brusc, câinele uriaș se întinse și el lângă Alex. Îl bătu ușurel pe blană cu mâna și câinele nu i-o mușcă. Dimpotrivă, lovi cu coada de două ori în pământ. Ea luă gestul drept încurajare și-l scărpină în spatele urechilor.

— Ei, haide, Khan, și tu acum?! exclamă Kevin.

Alex și Marele Danez îl ignorară. Ea își schimbă poziția astfel încât să stea cu picioarele încrucișate și fața la ambii câini, dar cu spatele la cei doi frați. Dacă urma să fie înconjurată de asasini blănoși, nu-i strica să aibă de partea ei pe câțiva.

Lola îi linse dosul palmei. Era dezgustător, dar oarecum plăcut.

— Se pare că Alex are un fan, spuse Daniel.

— Mă rog... Uite, aici ținem hrana. Arnie o aduce săptămânal din Lawton. Avem cam tot ce e nevoie pentru...

Restul vorbelor lui Kevin fură acoperite de schelălăiturile și mârâielile câinilor pe care-i lăsară în urmă.

Alex mai mângâie câinii câteva minute, nefiind sigură cum se vor comporta când va pleca. În cele din urmă se ridică precaută. Lola și Khan se ridicară și ei în aceeași clipă și păreau cât se poate de fericiți să o însoțească. O escortară până la ușă și se așezară pe verandă.

— Bravo, fetițo, bravo, băiatule! le spuse ea intrând în casă.

Kevin voise probabil s-o intimideze, dar Alex simțise că, în loc să o supravegheze, câinii avuseseră grijă de ea. Bănuia că pentru așa ceva fuseseră antrenați. Era un sentiment plăcut. Dacă-și va schimba stilul de viață, ar fi drăguț să-și ia un câine. Atâta doar că nu știa unde-ar putea găsi o mască de gaze pentru câini.

Arnie stătea pe canapea în camera mare de la parter și se uita la televizor. Avea în poală o cină gătită la microunde din care mânca lacom. Nu reacționează în niciun fel când Alex intră în încăpere.

Mirosul de mâncare — macaroane și friptură Salisbury — era plăcut. Nu era chiar un meniu de restaurant de lux, dar lui Alex chiar îi era foame.

— Ăă, te deranjează dacă-mi iau și eu ceva de mâncare? întrebă ea.

Arnie mormăi ceva fără să-și ia privirea de la meciul de baseball. Alex spera să fi fost un răspuns afirmativ, pentru că deja se îndrepta spre frigider.

Frigiderul — impresionant, din oțel inoxidabil — era deprimant de gol. Condimente, câteva doze de băutură

energizantă și un borcan imens de murături. Alex observă că trebuia curățat. Verifică sertarul congelatorului și acolo descoperi o comoară: era plin ochi cu mâncăruri ca aceea pe care o înfuleca Arnie. Încălzi o pizza cu brânză în cuptorul cu microunde și o mănca pe un taburet de bar de lângă blatul de bucătărie. În tot acest timp, Arnie păru să ignore complet prezența ei.

Ceea ce îi conveni de minune.

Îi auzi pe bărbați întorcându-se, așa că se duse la etaj. Acum, că aveau camere în care să se retragă, puteau să se bucure de mai multă intimitate. Știa că Daniel și fratele lui aveau multe de lămurit și nu voia să tragă cu urechea.

Erau puține de făcut în bârlogul ei. Își umplu din nou micile seringi cu acid, deși nu credea că va avea nevoie de ele. Ar fi putut începe să scoată miezul din sâmburii de pier-sici, dar îi lăsase în șopron. Nu merita să riște să se conecteze la internet doar ca să aibă ceva de citit pentru următoarea perioadă — în cazul în care urma să rămână acolo o vreme. Se gândise la un proiect, dar apoi respinsese ideea de a pune ceva pe hârtie. Deși în ultima vreme n-o preocupase în mod special siguranța națională, n-avea de gând să pună populația în pericol. Iar să-și scrie memoriile nu era cea mai bună alegere.

Dar simțea nevoia să analizeze totul metodic. Poate ar fi fost bine să-și noteze doar câteva cuvinte-cheie care s-o ajute să-și amintească?

De un lucru era sigură: atacul din laborator și toate tentativele de asasinat care urmaseră fuseseră provocate de ceva ce auzise în cei șase ani în care lucrase împreună cu doctorul Barnaby. Dacă ar fi reușit să afle despre ce era vorba, și-ar fi putut face o idee mai clară despre cine se afla în spatele planului diabolic.

Problema era că auzise o mulțime de lucruri, toate extrem de importante.

Începu să facă o listă. Mai întâi creă un cod, nume­rotând problemele cele mai arzătoare, cele nucleare, de la A1 până la A4. Patru bombe mari care fuseseră ținute sub control cât lucrase acolo: cele mai serioase proiecte la care lucrase. Trebuia să fie ceva extrem de grav ca să justifice distrugerea secției ei.

Așa spera. Dar, dacă era vreun capriciu mărunț al unui amiral trădător care avea impresia că numele lui apărea în vreo anchetă, n-avea nicio șansă să găsească ceva.

De la T1 la T49 erau toate acțiunile teroriste ce nu implica atacuri nucleare de care-și amintea. Știa că mai fuseseră și acțiuni de mai mică importanță — unele nefinalizate — de care uitase. Cele majore, numerotate de la T1 la T17, cuprindeau atacuri biologice, destabilizare economică și import de atentatori sinucigași.

Începea să conceapă un sistem care s-o ajute să diferențieze clar proiectele (prima literă a orașului de origine plus prima literă a orașului-țintă? S-ar delimita astfel situațiile suficient? Exista riscul să uite semnificația notațiilor? Dar listarea în clar a numelor și locurilor ar fi însemnat să consemneze în scris prea multe informații), când îl auzi pe Kevin strigând-o.

— Hei, Oleander! Unde te-ai ascuns?

Închise brusc capacul laptopului și ieși în capul scării.

— Ai nevoie de ceva?

Se uită unul la celălalt, păstrând distanța.

— Fii atentă că eu o tai de-aici. I-am lăsat lui Daniel un telefon. O să sun când sunt gata, ca să-i trimiți e-mailul.

— Telefon cu cartelă preplătită?

— Crezi că sunt începător?

— Păi, noroc atunci.

— Nu-mi transforma casa într-un laborator al morții cât sunt plecat.

Prea târziu. Alex își înăbuși un rânet.

— Am să-ncerc să mă abțin.

— Bine, atunci. Aș spune c-a fost o plăcere...

Ea zâmbi.

— Întotdeauna am fost sinceri unul cu celălalt. De ce să-ncepem acum să ne mințim?

Kevin zâmbi la rândul lui, apoi deveni serios:

— O să ai grijă de el?

Întrebarea o prinse pe nepregătite. Kevin să i-l încre-
dinteze pe fratele lui. Dar și mai mult o surprinse răspunsul
pe care-l dădu:

— Firește, se grăbi ea să răspundă.

Era tulburător să realizeze cât de... involuntar și de sin-
cer fusese răspunsul ei. Bineînțeles că va face tot ce-i va sta
în puteri ca Daniel să nu pățească nimic. Nici nu se punea
problema. Își aminti din nou de sentimentul straniu care o
cuprinsese prima oară în laboratorul improvizat — presim-
țirea că miza se dublase de la o viață la două.

O parte din ea se întreba când o să scape de senzația că
avea o responsabilitate. Poate că așa se simțea întotdeauna
cineva după ce interoga o persoană inocentă. Sau poate că se
întâmpla numai când acea persoană era... care să fie cuvân-
tul potrivit? *Cinstită? Virtuoaasă? Integră?* Cineva atât de *bun*
ca Daniel.

Kevin mormăi ceva, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă
spre camera principală a casei. Nu-l mai vedea, dar încă îl
auzea.

— Danny, vino aici. Mai avem ceva de făcut.

Curioasă — și din dorința inconștientă de a mai scăpa
puțin de problemele ei —, coborî încet scara să vadă ce se
întâmplă. Îl cunoștea pe Kevin îndeajuns de bine ca să fie

sigură că nu-l chemase pe Daniel pentru un rămas-bun sentimental, cu îmbrățișări și pupături.

Camera din față era goală — Arnie dispăruse —, dar auzea voci prin ușa cu plasă de sârmă. Ieși pe verandă, unde o aștepta Lola. Scărpină absentă câinele pe cap în timp ce urmărea scena, luminată de felinarele de pe verandă și farurile mașinii.

Einstein, Khan și rottweilerul erau aliniați în fața lui Kevin, atenți, cu urechile ciulite. Părea că lor urma să li se adreseze stăpânul, în timp ce Daniel asista.

Kevin începu cu elevul său vedetă:

— Einstein, vino!

Câinele păși în față. Kevin arătă spre Daniel.

— Aia-i miera ta, Einstein. *Mierea*.

Einstein alergă la Daniel, dând din coadă, și începu să-l adulmece. Din expresia lui Daniel reieșea că era la fel de confuz ca și Alex.

— În regulă, le spuse Kevin celorlalți câini. Khan, Gunther, *priviți*.

Se întoarse din nou spre Einstein și Daniel, flexându-și ușor picioarele într-o poziție de luptător și apropiindu-se lent.

— Am să-ți iau miera, îl tachină el pe câine cu o voce joasă și amenințătoare.

Einstein se răsuci, așezându-se între Daniel și Kevin care se apropia. Blana de pe grumaz i se zbârli și scoase un mârâit fioros. Câinele demon, așa cum îl văzuse Alex prima oară, se întorsese.

Kevin fentă spre dreapta, iar Einstein îl blocă. Apoi Kevin dădu să atace din stânga, dar câinele se năpusti asupra stăpânului lui, doborându-l cu o bufnitură zdravă. În aceeași secundă, Einstein îi prinse gâtul lui Kevin între fălci ca-ntr-un clește. Ar fi fost o imagine înfiorătoare dacă bărbatul n-ar fi zâmbit larg.

— Bravo, băiatu'! Deștept, băiatu'!

— Ucide! Ucide! rosti Alex în șoaptă.

Einstein îl eliberă pe Kevin și începu să dea din nou din coadă. Făcu câțiva pași încolo și-ncoace, gata să se joace.

— OK, Khan, e rândul tău.

Încă o dată, Kevin îl numi pe Daniel *mierea* Marelui Danez, prefăcându-se apoi că-l atacă. Einstein rămase lângă Khan; ca să-l supravegheze, își imaginează Alex. Kevin atacă, iar câinele uriaș nu făcu decât să-i proptească o labă imensă în piept, răsturnându-l pe spate; îl ținut la pământ în timp ce Einstein îl ataca la jugulară.

— Ucide! spuse ea din nou, mai tare.

De data asta, Kevin o auzi și-i aruncă o privire care spunea limpede: *Dacă n-ar trebui să-i învăț pe câinii ăștia ceva foarte important, i-aș pune să te sfâșie în bucăți.*

La runda următoare, Khan rămase spectator, în vreme ce Einstein supraveghea din nou. Rottweilerul lat în piept îl doborî pe Kevin și mai dur decât o făcuse Einstein. Alex auzi bufnitura; cu siguranță că-l duruse rău. Zâmbi.

— Nu te supăra, poți să-mi spui și mie ce înseamnă povestea asta? întrebă Daniel, când Kevin se ridică opintindu-se și începu să se scuture de praf.

— E vorba de câinii dresați pentru protecție personală. De acum, câinii ăștia trei te vor păzi cu prețul vieții lor. De asemenea, așteaptă-te să ți se încurce mai tot timpul printre picioare.

— Și de ce *miere*¹, mă rog?

— E doar un cuvânt. Dar, ca să fiu sincer, mi-am imaginat că e mai potrivit pentru femei și copii...

— Mersi! ripostă Daniel.

¹ În limba engleză, *honey* înseamnă atât „miere”, cât și „iubită”, „drăguță” etc. (N.t.)

— Ei haide, nu te bosumfla. Știi că n-am făcut-o intenționat. Gândește-te la o comandă mai bună și o vom folosi la generația următoare.

Urmă o pauză stânjenitoare. Kevin se uită la mașină, apoi din nou la fratele său.

— Uite, o să fii în siguranță aici. Dar să ții câinii aproape. Și pe fetița cu otrăvurile. E o tipă dură. Doar să nu mănânci nimic din ce încearcă să-ți dea.

— Sunt sigur c-o să fiu bine.

— Dacă se-ntâmplă ceva, îi dai lui Einstein comanda asta.

Îi întinse un bilețel, pe care Daniel îl luă și-l băgă în buzunar, fără să se uite. Lui Alex i se păru ciudat că evitase să spună cu glas tare comanda. Sau poate că o scrisese pe hârtie doar pentru că n-avea încredere că Daniel o va ține minte.

Acum Kevin părea că ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe fratele lui, dar Daniel era destul de reticent. Kevin se îndreptă spre mașină.

— Vorbim mai multe când mă-ntorc. Ține telefonul la tine. Te sun după ce pun totul în ordine.

— Ai grijă.

— 'nșeles.

Kevin urcă în mașină și porni motorul. Dădu cu spatele și ieși pe drum. Nu se mai uită la fratele lui. Apoi luminile roșii se pierdură în depărtare.

Odată cu plecarea lui, Alex simți o mare ușurare.

Daniel privi mașina câteva clipe, cu câinii credincioși la picioare. Apoi se întoarse și urcă gânditor treptele verandei. Câinii îl însoțiră. Kevin nu exagerase când zisese că i se vor încurca printre picioare. Daniel putea să se considere norocos că Marele Danez stătea în spatele lui, altfel n-ar mai fi putut să vadă pe unde merge.

Se opri lângă Alex și se întoarse cu fața în aceeași direcție în care privea ea, contemplând întunericul nopții. Câinii

se așezară la picioarele lor. Lola se trezi împinsă de rottweiler și scoase un scheunat în semn de protest. Daniel se prinse strâns cu mâinile de balustrada verandei.

— E rău că mă simt ușurat că a plecat? întrebă. Dar pur și simplu e... prea mult pentru mine, știi? Nu pot să fiu atent la toate când vorbește *întruna*.

Își lăasă mâna dreaptă pe spatele ei într-un gest aproape inconștient.

Felul în care o atingea îi amintea lui Alex de fiecare dată de experimentele pe care ea și Barnaby le efectuaseră cu ani în urmă cu bazinele de deprivare senzorială. Era un mijloc eficient de a face pe cineva să vorbească fără să lași urme, dar una peste alta, dura prea mult ca să fie opțiunea cea mai bună.

Oricine intra în bazin totuși — oricare ar fi fost nivelul lui de rezistență — avea aceeași reacție când era eliberat: tânjea după contactul fizic ca narcomanul după doză. Se gândi la o experiență memorabilă cu un caporal din armată — un voluntar cu care lucraseră în faza de testare inițială — și la îmbrățișarea exagerat de lungă și cumva nepotrivită pe care i-o dăduse când ieșise din bazin. Fuseseră nevoiți să cheme paza ca să-l desprindă de ea.

Probabil că Daniel se simțea ca acel soldat. Zile în șir fusese lipsit de contactul cu ceea ce considera că înseamnă o viață normală. Acum avea nevoie de asigurarea că o altă ființă umană se afla în preajma lui.

Desigur, și pentru Alex lucrurile stăteau la fel; în cazul ei, ruptura de viața normală fusese mai lungă decât la Daniel. Deși se obișnuise să-i lipsească, tânjea de mult după contactul cu cineva. Poate că din cauza asta era atât de liniștită ori de câte ori o atingea.

— Nu cred că-i rău, îi răspunse ea. E firesc să ai nevoie de spațiu ca să poți face față tuturor acestor probleme.

Daniel râse forțat.

— Atâta doar că n-am nevoie de spațiu decât în privința lui, zise oftând. Kev a fost mereu așa, chiar și când eram copii. Trebuie să fie el șeful, să fie în centrul atenției.

— Ciudate trăsături pentru un spion.

— Cred că a găsit o cale prin care să-și controleze pornirile astea când lucrează, dar în rest le dă frâu liber.

— Nu știu cum e... am fost singură la părinți.

— Ce noroc pe tine, zise el, oftând iar.

— Probabil că nu-i așa de rău.

De ce îi lua apărarea lui Kevin? se întrebă. Poate doar încerca să-l înveselească pe Daniel.

— Dacă n-ai fi fost captiv în această situație-limită, ar fi fost mai ușor să te împaci cu el.

— Așa e. Ar trebui să-ncerc să fiu corect. Cred că sunt... supărat. Foarte supărat. Știu că n-a făcut-o intenționat, dar alegerile pe care le-a făcut *el* în viață mi le-au distrus dintr-odată pe *ale mele*. Asta e stilul lui.

— Durează o vreme să accepți ceea ce ți s-a întâmplat, spuse Alex, vorbind rar. Probabil c-o să rămâi supărat, dar devine tot mai ușor. În cea mai mare parte a timpului, uit cât de supărată sunt. Totuși, la mine e diferit. Oamenii care mi-au făcut asta au fost niște necunoscuți, nu rude apropiate.

— Dar inamicii tăi chiar au încercat să te omoare. Asta-i mai rău; nici să nu încerci să compari ce ți s-a întâmplat ție cu ce mi s-a întâmplat mie. Kevin n-a vrut nicio clipă să-mi facă rău. E doar greu, știi? Am senzația că am murit, dar că trebuie să continui să trăiesc. Și nu știu cum.

Ea îl bătu ușor pe mână, amintindu-și cât de bine o făcuse să se simtă în mașină gestul lui asemănător. Observă cât de strâns se ținea de balustradă.

— O să-nveți așa cum am învățat și eu. Devine o rutină. Viața pe care ai avut-o înainte... se estompează. Și devii

un fel de filosof. Oamenii au parte de necazuri tot timpul. Care-i diferența între a trece prin așa ceva și situația în care un război îți distruge țara? Sau orașul tău e distrus de un tsunami? Totul se schimbă și nimic nu mai e la fel. Oricum, acea siguranță n-a fost decât o iluzie... Scuze, cred că a fost cel mai jalnic discurs de încurajare din lume.

— Nu chiar cel mai jalnic, zise el răsând. Chiar mă simt puțin-puțin mai bine.

— Păi, atunci cred că misiunea mea s-a încheiat.

— Cum ai început să te implici în toată povestea asta?

Daniel rostise întrebarea pe un ton relaxat, ca și cum ar fi fost vorba de ceva banal.

— La ce te referi? Întrebă ea după o scurtă ezitare.

— De ce ți-ai ales această... profesie? Înainte ca ei să încerce să te omoare, mai exact. Lucrai în armată? Te-ai oferit voluntar?

Și de data asta Daniel vorbise pe un ton liniștit, de parcă s-ar fi interesat cum devenise consultant financiar sau decorator de interioare. Chipul lui nu trăda nicio emoție. Privea în întuneric.

De data asta, nu evită să răspundă. Dacă soarta i l-ar fi trimis drept însoțitor pe unul dintre colegii ei, și ea ar fi fost curioasă să afle. La rândul ei, îl întrebase același lucru pe Barnaby în primele zile ale colaborării lor. Răspunsul lui fusese foarte diferit de al ei.

— De fapt, n-am ales-o niciodată, îi explică ea fără grabă. Și nu, n-am fost în armată. Când m-au abordat, eram la facultatea de medicină. Inițial, fusesem interesată de patologie, dar pe urmă m-am concentrat pe altceva. Începusem să mă specializez într-un domeniu aparte de cercetare — cred că ar putea fi numit controlul chimic al minții. Nu erau mulți cei care făceau exact ceea ce făceam eu și întâlneam tot felul de piedici în cale: lipsa finanțării, a instrumentelor,

a subiecților pentru experimente... mă rog, de fapt totul se reducea la finanțare. Profesorii sub îndrumarea cărora lucram nici măcar nu înțelegeau pe deplin în ce constau studiile mele, așa că nu m-au ajutat cine știe ce.

Făcu o pauză și continuă:

— La un moment dat, și-au făcut apariția niște oficiali guvernamentali misterioși și mi-au oferit o șansă. Mi-au achitat împrumutul studentesc enorm cu care mă împovărasem. Am reușit astfel să-mi termin școala conducându-mi totodată cercetarea spre obiectivele stabilite de noii mei șefi. După absolvire, m-am dus să lucrez în laboratorul lor, unde aveam la dispoziție cea mai modernă tehnologie, iar banii n-au fost niciodată o problemă. Era evident ce mă puneau să creez. Nu m-au mințit. Știam pentru ce lucram, dar așa cum îmi descriau ei situația, părea ceva nobil. Îmi ajutam țara...

Daniel o asculta, continuând să privească înainte.

— Nu m-am gândit că tot eu voi fi cea care efectiv va *testa* pe un subiect ceea ce crease. Am crezut că eu doar voi furniza instrumentele de care aveau nevoie...

Clătină încet din cap.

— Dar lucrurile n-au mers așa. Anticorpii pe care îi creasem erau deosebiți — doctorul care i-ar fi administrat trebuia să înțeleagă cum funcționau. Așa că rămânea doar o singură persoană potrivită pentru misiunea asta.

Mâna de pe spatele ei nu se mișcă — părea că încremese acolo.

— Singura persoană care s-a aflat vreodată în camera de interogatoriu alături de mine, în afară de subiect, a fost Barnaby. Inițial, el punea întrebările. Am fost înspăimântată la început, dar s-a dovedit a fi o persoană tare blândă... Stăteam mai tot timpul în laborator — inventam și experimentam chestii. Interogatoriile propriu-zise însemnau doar cinci la sută din jobul meu.

Trase adânc aer în piept.

— Dar adesea, când apărea câte-o criză, aveau nevoie să desfășoare mai multe interogatorii simultan; viteza era crucială. Trebuia să fiu în stare să lucrez singură. N-am vrut, dar am înțeles de ce trebuia s-o fac. Și a fost destul de ușor față de cum mă așteptam. Partea grea a fost să-mi dau seama cât de bună eram. Asta m-a speriat. Și n-a încetat nicio clipă să mă sperie.

Barnaby fusese singurul căruia-i mărturisise acest lucru. El îi spusese să nu se-ngrijoreze, făcea parte din acea categorie de oameni care erau foarte buni în orice făceau. Străluciți.

Alex își drese glasul, simțind un nod în gât de emoție.

— Dar am obținut rezultate. Am salvat o mulțime de vieți. Și n-am ucis niciodată pe nimeni cât am lucrat pentru guvern.

Acum și ea privea lung în întuneric. Nu voia să vadă reacția lui Daniel.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă asta era de-ajuns ca să nu fiu chiar un monstru.

Era cât se poate de sigură totuși că răspunsul era negativ.

— Hmm...

Daniel scoase doar un sunet grav, prelung.

Alex privea în continuare întunericul. Nu încercase niciodată să explice cuiva această alegere — șirul pieselor de domino a căror cădere succesivă dusese la ce era ea acum. Iar acum nu credea că-i ieșise prea bine.

Deodată Daniel chicoti ușor, făcând-o să se întoarcă și să-l privească uluită. Se chinuia să-și rețină un zâmbet.

— Mă pregătisem sufletește pentru ceva cu adevărat tulburător, dar totul a sunat mult mai rezonabil decât mă așteptam.

Alex se încruntă. Adică povestea ei i se păruse *rezonabilă*?

Lui Daniel îi chiorăi stomacul. Râse din nou, iar atmosfera apăsătoare păru să se risipească odată cu acel zgomot.

— Păi nu te-a hrănit Kevin? întrebă Alex. Din câte văd, aici fiecare se servește.

— Nu mi-ar strica să mănânc ceva, admise el.

Se duseră în bucătărie, iar Alex încercă să nu arate cât de surprinsă era că Daniel se purta la fel de firesc cu ea. Simțise că e periculos să spună toate acele lucruri cu glas tare. Dar, pe de altă parte, bănuia că el cunoștea deja părțile cele mai rele, le aflate în modul cel mai brutal cu putință. Așa că explicațiile ei deveneau inutile.

Oricât de înfometat era, Daniel nu se arătă prea încântat de proviziile pe care le aveau. Alese fără entuziasm o pizza — la fel ca ea —, bombănind despre cât de nepriceput era Kevin la gătit. Discuția se desfășura cu ușurință, ca și cum, pentru el, Alex nu era decât o persoană obișnuită.

— Nu știu de unde-și ia toată energia aia uriașă, spuse Daniel. Când mănâncă numai prostii din astea.

— Nici Arnie nu cred că-i un bucătar prea priceput. Apropo, unde-a dispărut?

— S-a dus la culcare înainte să plece Kev. Bănuiesc că se trezește dis-de-diminează. Cred că are camera acolo, în spate.

Daniel arătă în direcția opusă scării.

— Nu ți se pare un pic cam ciudat?

— De ce, pentru că nu zice nimic? Mă gândesc că tocmai de-asta pot locui împreună. Dacă vrei să fii prieten cu Kev, trebuie să fii în stare să-l asculți pe unul care vorbește nonstop. Nu e loc să te mai bagi și tu în seamă.

Alex chicoti.

— Sub pizza era niște înghețată. Vrei? o întrebă el.

Voia, așa că începu să caute niște boluri. Daniel descoperi o lingură specială pentru înghețată și niște linguri de supă, dar se văzură nevoiți să pună înghețata în câni de

cafea. În timp ce-l privea cum ia înghețata din cutie, lui Alex îi trecu ceva prin minte.

— Tu ești stângaci?

— Ăă, da.

— Oh. Mi s-a părut că fratele tău e dreptaci, dar dacă sunteți gemeni identici, asta nu înseamnă că...

— Ba da, de obicei, o întrerupse Daniel, întinzându-i prima cană.

Înghețata era simplă, de vanilie, nu preferata ei, dar orice desert era bine-venit acum.

— De fapt, suntem un caz deosebit. Adică ceea ce se cheamă gemeni în oglindă. Cam douăzeci la sută dintre gemenii identici — se crede că cei la care ovulul se divizează mai târziu — se dezvoltă asimetric. Așa încât fețele noastre nu sunt chiar identice, decât dacă te uiți la unul ca la o reflexie a celuilalt. Nu înseamnă cine știe ce, mai ales pentru Kevin.

Daniel savură prima lingură de înghețată, apoi zâmbi.

— Pe de altă parte, o să fie cam complicat pentru mine dacă vreodată o să am nevoie de un transplant de organe. Toate organele mele sunt așezate invers, așa încât un transplant ar fi aproape imposibil. Doar dacă se găsește un organ de la un alt geamăn „inversat“, care, întâmplător, să fie și compatibil genetic cu mine. Cu alte cuvinte, sper să n-am niciodată nevoie de un ficat nou.

Mai luă o lingură de înghețată.

— Mie mi s-ar fi părut mult mai logică situația în care Kevin le-ar fi avut pe toate de-a-ndoaselea.

Răseră amândoi, de data asta mult mai reținut. Păreau mai liniștiți acum.

— Ce scrie pe biletul cu comanda pentru câine?

Daniel scoase biletul din buzunar, se uită la el și apoi i-l dădu.

Pe bilet scria, cu majuscule: PLAN DE URGENȚĂ.

— Crezi că s-ar întâmpla ceva rău dacă am rosti cuvintele astea tare? întrebă ea.

— Se poate. După ce i-am văzut bârlogul secret, cred că orice e posibil.

— Kevin chiar ar trebui să angajeze pe cineva care să-i găsească niște nume mai reușite pentru comenzi. Nu e foarte priceput la chestia asta.

— Cred că asta ar putea fi misiunea mea acum, zise Daniel oftând. Chiar îmi plac câinii. Ar putea fi distractiv.

— E tot un fel de muncă de profesor, nu-i așa?

— Dacă o să mă lase Kev.

Daniel se încruntă.

— Mă întreb dacă nu cumva se gândește să mă pună doar să fac curat în boxe. Îl cred în stare.

Apoi oftă din nou.

— Măcar toți elevii par să fie foarte inteligenți. Crezi că aș putea să-i învăț să joace volei?

— Păi... la drept vorbind, da. Am impresia că au voie să facă aproape orice.

— Cred că n-ar fi așa de rău, nu?

— Nu, n-ar fi, spuse ea încrezătoare.

Apoi își spuse în gând că e o mincinoasă.

Capitolul 14

Când se trezi, Alex simțea durere în tot corpul. Orele de somn o ajutaseră să scape o vreme de chin, dar acum, trezirea la realitate era și mai rea.

În cameră era beznă. Probabil că exista o fereastră undeva în spatele cutiilor, dar cu siguranță era acoperită cu o pânză de camuflaj. Kevin nu voia prea multe geamuri luminate noaptea. Mai bine să lase impresia că doar o parte din acea casă era locuită. Din câte știa localnicii, Arnie era singurul ei locatar.

Alex se dădu jos din patul de campanie — gemând când umărul și șoldul stâng i se loviră de muchia de lemn —, apoi ajunse pe pipăite la întrerupător. Își eliberase un spațiu destul de mare de la pat la ușă, ca să nu se accidenteze când băjbăia pe întuneric. După ce aprinse lumina, dezamorsă firele și-și scoase masca de gaze. Dat fiind că acolo erau oameni pe care nu voia să-i ucidă, folosise o canistră presurizată cu gaz de neutralizare.

Holul era pustiu, iar ușa de la baie, deschisă. Un prosop umed atârna pe suport, așa că Daniel trebuia să se fi trezit deja. Lucrase până târziu la lista ei de memorat, dorindu-și cu ardoare, chiar în timp ce tasta la calculator, să-și poată aminti și peste o săptămână ce însemna oricare dintre

notițele ei criptice. În timp ce lucra, remarcă o mulțime de secrete care ar fi justificat uciderea cuiva, dar niciunul care să-i privească direct pe ea și pe Barnaby. Dacă oricare dintre acele secrete ar fi fost sursa problemei, victimele ar fi fost altele. Din ce reușise să găsească în presă, moartea ei și a lui Barnaby nu fusese corelată cu alte nume pe care să le recunoască. Nimic public, în orice caz.

În timp ce-și spăla părul, se gândi la cum ar putea să-și restrângă căutările la o perioadă limitată. De obicei, ideile cele mai bune îi veneau la duș.

Barnaby fusese întotdeauna paranoic, dar nu începuse să se comporte ca un paranoic decât cu doi ani înainte de a muri. Își aminti de acea discuție inițială, prima dată când își dăduse seama că era într-un pericol real. Era toamna târziu, aproape de Ziua Recunoștinței. Dacă acea schimbare nu fusese întâmplătoare, dacă existase un soi de catalizator, poate că Barnaby reacționase la cazul care constituia problema. Nu putea fi sigură de poziționarea exactă în timp, dar era absolut sigură ce interogatorii avuseseră loc după acea schimbare — în memoria ei, toate erau trecute prin sita noilor motive de stres și de distragere a atenției. Așa că puteau fi eliminate. Și își amintea cu ușurință toate cazurile din primul ei an, când totul părea înfiorător de nou și de penibil; și acelea puteau fi eliminate. Chiar dacă îi rămâneau de sortat trei ani de muncă și două dintre evenimentele nucleare înspăimântătoare, era mulțumită că-și stabilise cât de cât intervalul temporal.

Se bucură de prosoapele pufoase din baie. Se părea că lui Kevin îi plăcea confortul casnic. Sau poate că lui Arnie îi plăceau obiectele de lux. În orice caz, baia avea toate articolele de toaletă pe care le găseai într-un hotel, doar că în sticle de mărime normală. Găsise șampon și balsam pentru păr în cabina de duș. Pe blat erau pastă de dinți, loțiune și apă de gură. Drăguț.

Șterse cu prosopul oglinda aburită și dintr-o privire își dădu seama că încă nu putea ieși în lume. În jurul ochilor avea acum pete de un verde bolnăvicios, cu nuanțe de violet pe la colțurile interioare. Buza începea să se dezumfle, dar asta scotea și mai mult în evidență lipitura cu adeziv. Vânătă-ile de pe obraji abia începeau să se îngălbenească pe margini.

Oftă. Trebuia să mai treacă cel puțin o săptămână până când putea să-și arate fața, iar atunci doar cu un strat sănătos de machiaj.

După ce își puse niște haine cât de cât curate, Alex le adună pe celelalte și le strânse într-un tricou, ca într-un săculeț de haine. Apoi se duse să caute mașina de spălat. La parter era pustiu și liniște. Auzea lătrături în depărtare. Probabil că Daniel și Arnie ieșiseră în curte, la câini.

Găsi spălătoria încăpătoare — se afla în spatele bucătăriei. Localiză ușa dosnică — întotdeauna era bine să știe unde se aflau ieșirile de urgență — și ceva ce semăna cu o trapă în jumătatea inferioară a acesteia. Abia după câteva clipe își dădu seama că era o ușiță pentru câini — dar una suficient de mare ca să poată trece și Khan prin ea. Până în acel moment, nu văzuse niciun câine în casă, dar bănuia că uneori erau lăsați înăuntru. Porni mașina încărcată cu rufele ei și se duse să caute ceva pentru micul dejun.

Dar dulapurile din bucătărie arătau la fel de dezolant precum frigiderul. Jumătate dintre ele erau pline de cutii cu hrană pentru câini, iar restul erau în mare parte goale. Slavă Domnului că mai rămăsese puțină cafea într-un ibric pe blat. Mai găsi și o rezervă de prăjiturile pe care le șterpeli. Se părea că Arnie și Kevin se îngrijeau mai mult de prosoape decât de mâncare. Găsi o cană de la o tabără de cercetași din anul 1983, ciobită și având culorile șterse. Era imposibil ca vreunul dintre bărbații care locuiau acolo să fi fost în acea tabără — așadar, cana era o achiziție second-hand. Totuși,

se dovedi cât se poate de funcțională. După ce o folosi, Alex o puse în mașina de spălat vase și se duse să vadă ce se întâmplă afară.

Lola și Khan erau pe verandă împreună cu rottweilerul al cărui nume nu și-l mai amintea. Toți se ridicară ca și cum pe ea ar fi așteptat-o și o urmară în timp ce se îndrepta spre șopron. O mângâie pe Lola de câteva ori din mers; așa i se părea politicos.

Curtea mare era plină de animale, cu Arnie în mijlocul lor, strigând comenzi către câinii jucăuși. Doar câțiva păreau să-l asculte. Daniel nu se vedea nicăieri. Alex intră în anexă și o străbătu până la cămara cu provizii. În privința asta, Kevin și Arnie aveau mai multă grijă de animale decât de ei înșiși. Daniel nu era nici acolo.

Ieși agale în curte — nu mai știa ce să facă. Avea o senzație ciudată; era obișnuită să fie singură mereu. Dar acum, când Daniel lipsea, se simțea dintr-odată pierdută.

Arnie, bineînțeles, nu-i dădu niciun pic de atenție când ajunsese la gard și-și strecură degetele printre ochiurile plasei. Lucra cu un ciobănesc german tânăr — cu labe supradimensionate și urechi clăpăuge — și Alex își zise că ea și-ar fi pierdut de mult răbdarea. Cei doi pui ai Lolei se lipiseră de gard și o implorau pe mama lor să-i alinte. Ea îi linse de câteva ori, apoi lătră la ei scoțând un sunet ciudat, care o făcu pe Alex să se gândească la mama ei când îi amintea că trebuie să învețe după cină. Cum era de așteptat, cei doi cățeluși se întoarseră agale spre omul cu recompensele.

Poate că Daniel se dusese la poligonul de trageri. Kevin spusese că în preajmă era și o camionetă, dar nu văzuse nici urmă de așa ceva. I-ar fi plăcut ca Daniel s-o aștepte. Voia să se mai joace cu SIG-ul. Și, sincer, nu i-ar fi stricat să mai exerseze cu PPK-ul. În trecut, viața ei nu depinsese nicio dată de cât de bine știa să tragă cu arma, dar s-ar fi putut să-i

folosească în viitor. Nu voia să irosească acest prilej neașteptat de a se perfecționa.

Privi încă o jumătate de oră cum Arnie încerca să drezeze câinii. În cele din urmă, îl întrerupse; simțea că începe să se plictisească.

— Hei, strigă ea, încercând să acopere lătrăturile. Arnie?

Bărbatul se uită în direcția ei, fără ca fața lui să trădeze vreo urmă de interes.

— A luat cumva Daniel camioneta ca să se ducă la poligon? La ce oră a plecat?

El dădu ușor din cap, apoi ridică din umeri. Alex încercă să ghicească ce anume însemna asta, dar renunță repede. Va trebui să pună întrebări mai simple.

— A luat camioneta? spuse ea.

Arnie se concentrează din nou asupra câinilor, dar îi dădu un răspuns.

— Cred că da. Ultima oară când m-am dus în șopron, nu era acolo.

— Cât de departe e poligonul? întrebă Alex.

I se păruse că era o distanță prea mare pentru a o parcurge pe jos, dar nu strica să întrebe.

— Vreo opt kilometri, în linie dreaptă.

Nu era așa departe cum credea. În plus, Daniel avea rezistență fizică — doar făcea jogging în fiecare zi. Poate că nu luase camioneta. În sfârșit, poate că și ea ar fi fost în stare să dea o fugă până acolo, dar probabil că până ajungea Daniel ar fi fost înapoi.

— Și nu știi pe la cât a plecat?

— Nu l-am văzut. A fost înainte de nouă, totuși.

Deci, de mai bine de o oră. Cu siguranță se va întoarce în curând. Hotărî să aștepte.

Era bine că Daniel era interesat să se antreneze. Poate că înțelesese ceva din ce încercaseră să-i spună ea și Kevin.

Alex n-ar fi vrut ca el să fie nevoit să trăiască în frică, dar așa era cel mai bine. Frica avea să-l țină în viață.

Îi mulțumi lui Arnie cu un gest din mână, apoi se întoarse în casă pentru a termina cu spălatul rufelor, urmată îndeaproape de alaiul blănos.

O oră mai târziu, purta haine curate pentru prima oară după câteva zile, ceea ce o făcea să se simtă fantastic. Puse în mașina de spălat hainele pe care le purtase până atunci, fericită la gândul că întreaga ei garderobă va miroși din nou frumos. Apoi, timp de o jumătate de oră, se gândi la proiectul ei legat de memorie; măcar își amintea notațiile după douăsprezece ore. Încerca să ordoneze lucrurile cât mai cronologic cu putință, deși sistemul ei de numerotare se baza pe gravitate. Poate că făcea lucrurile mai derutante decât ar fi trebuit, dar n-avea niciun chef să reorganizeze totul acum.

În dimineața asta, lucrase la cazurile cu numerele cincisprezece și trei — o tentativă de atentat cu bombă în metrou și furtul unei arme biologice —, încercând să-și amintească orice nume care apăruse în context. Teroristul și profitorii ruși de la numărul cincisprezece fuseseră rezolvați, așa încât probabil că nu era nimic legat de aceștia. Îi notă totuși. *NY* era o abreviere prea evidentă, așa că folosi *MB* pentru Manhattan–Bronx; *Trenul 1* fusese ținta. *TT* pentru facțiunea care pusese la cale atentatul, *KV* pentru Kalasha Valley, *VR* pentru rusul care le vânduse materialele. Câțiva spectatori, care ajutaseră și instigaseră acțiunea: *RP*, *FD*, *BB*.

Numărul trei avea câteva piste nerezolvate, din câte-și amintea, dar acelea fuseseră transferate la CIA. Se uită la literele ei: *J*, *I-P* pentru Jammu, India, la granița cu Pakistan. *CT*, ciuma din Tacoma, cum o numiseră. Fusese dezvoltată de o celulă teroristă cunoscută pornind de la însemnările unui om de știință american, furate dintr-un laborator din apropiere de Seattle. Celula-fiică, *FA*, era și ea implicată în

evenimentele T10 și T13. Departamentul încă îi mai ajuta pe cei de la CIA să obțină informații despre rămășițele celulei pe vremea când fusese „concediată”. Se întrebă dacă CIA reușise s-o anihileze complet. Kevin fusese probabil prea ocupat în Mexic ca să-i poată da răspunsul. Își notă inițialele câtorva nume implicate. *DH* era savantul american a cărui formulă fusese furată, iar *OM* era un membru al celulei teroriste pe care ea îl interogase. Se gândea că mai exista un american implicat cumva — nu un participant la eveniment. Sau numele acela era legat de numărul patru? Nu-și mai amintea decât că numele era scurt, parcă rețezat... începea cu *P*?

Nu i se permisesese niciodată să păstreze însemnări, bineînțeles, așa că nu avea ce materiale să consulte. Era frustrant. Îndeajuns ca să renunțe și să se ducă să caute ceva de mâncare. Prăjiturelele nu fuseseră prea sățioase.

În timp ce intra în camera mare de la parter, auzi de afară huruitul unui motor și zgomotul scrâșnit al cauciucurilor pe pietriș. În sfârșit.

Din obișnuință, se duse la ușă ca să se asigure că era Daniel. Exact când o deschidea, zgomotul de motor se opri. O camionetă Toyota model vechi, albă și prăfuită, cu o carcasă de rulotă în partea din spate, la fel de veche și de prăfuită, era parcată în locul în care lăsaseră sedanul cu o seară înainte, iar Daniel cobora de la volan. Einstein sări pe ușă imediat după el.

Tocmai când admira exteriorul banal al vehiculului — perfect pentru a nu se face remarcat — o senzație de groază începu să-i urce lent pe șira spinării, făcându-i pielea ca de găină. Îngheță, ochii mari mișcându-se neliniștiți în toate direcțiile, asemenea unui iepure speriat care încearcă să se prindă din ce direcție vine pericolul. Ce observase subconștientul, iar ea nu sesizase?

Își aținti privirea pe punga de hârtie pe care Daniel o ținea în căușul brațului stâng. În timp ce ea privea, el trase scaunul în față și luă altă pungă. Einstein țopăia fericit în jurul picioarelor lui. Khan și rottweilerul coborâră treptele verandei ca să se alătore bucuriei generale.

Momentul de șoc trecu și ea se puse în mișcare. O luă repede pe urmele câinilor, simțind cum sângele îi pulsează în obrajii răniți.

— Hei, Alex, strigă voios Daniel. Mai sunt câteva pungi în spate, dacă vrei...

Se opri brusc când îi văzu expresia.

— Ce s-a-ntâmpat? Kevin...

— Unde-ai fost? îl întrebă ea răstit, cu dinții încleștați.

El clipi surprins și spuse:

— Am dat o fugă până-n orașelul ăla prin care-am trecut când am venit aici. Childress.

Alex își strânse pumnii, fără să spună nimic.

— Am luat câinele cu mine, încercă el să se justifice. Nu s-a-ntâmpat nimic.

Alex își lipi un pumn de gură, se înfioră și încercă să se calmeze. Nu era vina lui. Pur și simplu nu înțelegea. Ea și Kevin ar fi trebuit să-l instruiască mai bine. Greșise când își zisese că o parte din acea instruire necesară avusese loc când ea dormise în mașină. Dar dacă Kevin nu-l pregătise pe Daniel pentru această viață nouă, atunci ce vorbiseră ei în toate acele ore?

— Te-a văzut ci... bineînțeles că te-a văzut. Ai cumpărat lucruri. Câți oameni te-au văzut?

El clipi din nou.

— Am făcut ceva greșit?

— Te-ai dus în oraș? se auzi din spatele ei o voce gravă și tunătoare.

Daniel își mută privirea spre un punct de deasupra capului ei.

— Mda... m-am gândit că voi aici nu prea aveți de mâncare. Am vrut doar să aduc și câteva chestii necongelate, știi. Păreați ocupați mai tot timpul...

Alex se-ntoarse să se uite la Arnie. Fața lui era impasibilă, dar acum o cunoștea îndeajuns de bine ca să vadă micile fisuri din fațadă — ridurile din jurul ochilor, o venă de pe frunte ceva mai proeminentă.

— Ai cum să-l contactezi pe Kevin? îl întrebă.

— Adică pe Joe?

— Probabil. Pe fratele lui Daniel.

— Nu.

— Ce-am făcut? întrebă Daniel pe un ton rugător.

Alex oftă și se-ntoarse din nou spre el.

— Îți amintești când Kevin a spus că nimeni de pe-aici nu i-a văzut vreodată fața? Ei bine... acum au văzut-o.

Culoarea din obrajii lui Daniel începu să dispară în timp ce analiza vorbele lui Alex.

— Dar... am folosit un nume fals. Am... am spus că sunt în trecere.

— Cu câți oameni ai vorbit?

— Doar cu casiera de la magazinul alimentară și cu cea de la...

— În câte magazine ai intrat?

— Trei...

Alex făcu schimb de priviri cu Arnie. A ei era oripilată, a lui, mai greu de pătruns.

— Kevin mi-a lăsat bani pentru lucruri de care aș putea avea nevoie — am presupus că s-a referit la chestii de mâncare, cum ar fi ouă sau lapte, spuse Daniel.

— S-a referit la documente de identitate false, îi zise Alex răstit.

Daniel se albi complet la față și rămase cu gura căscată. Se uitară la el un moment lung.

Daniel trase aer în piept, încercând în mod vizibil să se liniștească.

— Bun, am dat-o în bară. Putem să ducem cumpărăturile în casă înainte de a-mi spune cât de grav e? Sunt alimente perisabile în camionetă și n-are rost să adăugăm alte pagube la greșeala mea.

Cu buzele strâns lipite — ignorând picătura iritantă de adeziv —, Alex aprobă cu o mișcare a capului și se duse în spatele camionetei ca să ajute la descărcat. Când văzu toate pungile adunate acolo, simți din nou cum sângele îi pulsează în spatele vânățărilor.

Bineînțeles, ca și cum nu era de-ajuns că se dusesse în orașul cel mai apropiat, cumpărase mâncare cât să hrănească o armată. Și, dacă mai exista un alt lucru care să-l facă mai ușor de ținut minte, probabil că-l făcuse și pe ăla.

Într-o tăcere rău prevestitoare, Alex și Arnie aduseră în casă toate pungile și le așezară pe blat. Daniel se agita între dulapuri și frigider, punând fiecare obiect la locul potrivit. Alex ar fi putut să creadă că nu prea lua povestea asta în serios dacă n-ar fi văzut cum se succedau culorile pe fața lui. Deși expresia îi rămânea constantă, obrajii și gâtul ba se înroșeau brusc, ba se albeau din nou.

Răgazul de calmare fusese probabil o idee bună. Îi oferi lui Alex șansa să treacă în revistă toate aspectele și să fie realistă în privința pericolelor implicate. Fusese cât pe ce să-i fure camioneta lui Arnie și să dispară, dar știa că asta ar fi fost o reacție excesivă. Uneori, reacțiile exagerate îi salvau viața, alteori, nu făceau decât să te pună-ntr-o primejdie și mai mare. Nu trebuia să uite cum arăta fața ei; să fugă acum nu i-ar fi adus decât probleme în plus.

Daniel așeză în frigider ultima legumă și închise ușa. Nu se întoarce; rămase acolo cu capul ușor aplecat spre ușa din oțel inoxidabil.

— Cât de grav e? întrebă el spășit.

Alex se uită la Arnie, care nu părea dornic să vorbească.

— Spune-mi c-ai plătit cu bani gheață, începu ea.

— Da.

— Ei bine, măcar e ceva.

— Dar nu totul, făcu Daniel o presupunere.

— Nu. Childress e un oraș foarte mic.

— Cu puțin peste șase mii de locuitori, mormăi Arnie.

Era mai rău decât crezuse; știa licee în care numărul elevilor era mai mare.

— Deci, apariția unui străin în oraș este un eveniment neobișnuit. Ai fost remarcat.

Daniel se întoarce spre ea. Avea fața perfect calmă, dar în ochi i se citea tulburarea.

— Da, îmi dau seama, admise el.

— Erai în camioneta lui Arnie, cu câinele lui Arnie, spuse Alex. Cineva ar putea să facă legătura dintre tine și Arnie.

— Einstein a rămas în mașină, spuse Daniel. Nu cred că m-a văzut cineva intrând sau ieșind.

— Sunt sute de camionete asemănătoare în oraș. Cinci sunt același model, au aceeași culoare și sunt din același an; dintre astea, două au carcase de rulotă în spate, zise Arnie, adresându-se lui Alex, nu lui Daniel. Jumătate din oamenii ăia au un câine cu ei.

— Asta e de folos, îi spuse ea lui Arnie. Voi doi ați făcut o alegere bună în cazul ăsta.

— Cât de mult te afectează pe tine? îl întrebă Daniel.

— N-am de unde să știu, zise Arnie ridicând din umeri. Oamenii uită lucrurile destul de repede când nu au un motiv

real ca să le țină minte. Dacă stăm în banca noastră, probabil că n-o să se-ntâmpie nimic.

— În orice caz, ce s-a făcut s-a făcut, reflectă Alex. Va trebui să fim extrem de prudenți.

— Kevin o să fie furios, zise Daniel cu un oftat.

— Dar *când* nu e el furios? întrebă Alex, iar Arnie chicoti scurt. Oricum, el e de vină că nu ți-a explicat totul. O greșală pe care n-am s-o repet.

Îi făcu semn cu mâna spre canapea.

Arnie dădu din cap ca pentru sine, după care ieși pe ușa din față și se întoarse la treburile lui. Kevin își alesese un partener excelent. Se gândi că ar fi preferat ca Arnie să fi fost fratele lui Daniel în locul lui Kevin. Cu Arnie era mult mai simplu să ai de-a face.

— Ce-ar fi să pregătesc eu masa cât timp tu îmi predai lecția? se oferi Daniel. Sunt mort de foame. Nu știu cu ce supraviețuiește Arnie pe-aici.

— Desigur, spuse ea.

Luă un taburet și se așeză lângă el.

— Sincer, am crezut că sunt și eu de folos, murmură Daniel în timp ce se ducea la frigider.

— Știu, Daniel, știu. Și mi-e foame și mie, mărturisi ea.

— Data viitoare am să întreb, promise el.

— Ăsta-i un început, zise Alex oftând.

*

Deși nu voia să recunoască, sendvișul mare pregătit de Daniel îi mai îndulci perspectiva asupra incidentului. Îi expuse elementele de bază în timp ce mâncau — va fi timp pentru mai multe detalii când vor avea de îndeplinit o sarcină specifică —, iar el o ascultă cu atenție.

— Nu știu cum să văd lumea în felul ăsta, mărturisi el. Totul pare cî șine de paranoia.

— Da! Paranoia este exact ce trebuie. Paranoia e bună.

— Asta intră puțin în contradicție cu felul în care e descrisă în lumea reală, dar am să mă străduiesc să-mi schimb perspectiva. Știu că măcar atît pot să fac — să te întreb pe tine ori de cîte ori vreau să fac ceva. Chiar și înainte de *a respira*.

— O să-ncepi să te prinzi. După o vreme, devine obișnuiță. Dar renunță la ideea că lumea pe care o cunoșteai înainte ar fi *reală*. Lucrurile care se-ntâmplă în lumea *asta* sunt mult mai reale și permanente. E ceva primitiv — instincte de supraviețuire. Știu că le ai, pentru că te-ai născut cu ele. Doar că va trebui să sondezi acea parte din tine.

— Trebuie să gîndesc ca o persoană hăituită.

Încerca să-și păstreze o expresie cât mai degajată, dar era evident tulburat de situație.

— Da. De fapt, chiar *ești* o persoană hăituită. Ca și mine. Ca și fratele tău. Și, la naiba, ca și Arnie. Văd că toată lumea e așa pe-aici.

— Dar tu, spuse el încet, și fratele meu și, probabil, chiar și Arnie sunteți totuși animale de pradă. Eu sunt doar o pradă.

Alex clătină din cap.

— La început, și eu eram o pradă. Am învățat. Tu ai avantaje pe care eu nu le-am avut niciodată. Ai exact același cod genetic ca și fratele tău, animalul de pradă suprem. Te-am văzut la poligon — după ce instinctele își vor spune cuvântul, vei fi în stare să ai grijă de tine.

— Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Spun asta pentru că te invidiez. Dacă aș fi mai înaltă, mai puternică și aș avea un talent înnăscut în folosirea armelor, jocul ăsta și-ar schimba regulile.

— Dacă aş fi deştept şi paranoic, n-aş mai crea situaţii periculoase pentru noi toţi.

— Nu se compară, spuse Alex zâmbind. Tu ai posibilitatea să înveţi. Eu n-o să fiu niciodată mai înaltă.

Daniel îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Dar, așa cum ești, te poți ascunde mult mai ușor.

— Îhh, gemu ea. Hai mai bine să facem ceva productiv și să-mpușcăm câteva baloturi de paie.

— De acord, dar va trebui să mă-ntorc până... — aruncă o privire la ceasul de perete — cel târziu la ora șase.

Alex îl privi derutată.

— De ce, dau ăștia la televizor emisiunea ta preferată sau ce?

— Nu, dar îți sunt dator cu o cină și mă tem că n-am să pot să te invit în oraș.

Zâmbi cu aerul că-și cerea scuze.

— Țsta-i unul dintre motivele pentru care m-am dus la cumpărături.

— Hmm...

— Te-am invitat la cină, mai ții minte?

— Oh, țin minte. Doar că, după părerea mea, cred că suntem chit în legătură cu orice ofertă mi-ai făcut înainte să te răpesc.

— N-o să mă simt bine dacă nu mă revanșez. Oricum, cineva trebuie să gătească și aş putea spune că mă pricep. Știm deja că Arnie și Kevin sunt varză la capitolul ășta.

— Cred că și eu sunt la fel, zise Alex cu un oftat.

— Atunci rămâne așa. Și-acum să mergem să ne antrenăm la tir.

*

Daniel învăța atât de repede încât nu era de mirare că fratele lui, Kevin, fusese recrutat. În timp ce se antrenau,

Daniel îi povesti lui Alex despre aptitudinile sportive ale lui Kevin și mai ales despre talentul deosebit la tir. Se părea că băieții și tatăl lor participaseră la multe concursuri și aproape întotdeauna Kevin câștigase locul întâi.

— Am făcut greșeala să-l întrec o dată, când aveam nouă ani. Am regretat amarnic. Din acel moment, am continuat să mă duc la tir doar ca să nu-l supăr pe tata, dar mi-a pierit elanul competițional. Mi-am găsit alte domenii de interes, lucruri cu care Kevin nici măcar nu-și bătea capul. Cum ar fi cărțile. Implicarea în comunitate. Alergările pe distanțe mari. Cursuri de gătit. Chestii de fete, după cum avea grijă să-mi amintească des.

Alex puse un încărcător nou. Consumau muniția lui Kevin pe pâine, dar nu-i păsa. Kevin putea să-și permită completarea rezervelor.

Făcuse o percheziție atentă a șopronului și găsise câteva ascunzișuri cu bani. Se părea că o parte din banii din droguri se întorsese acasă cu el. Ca regulă generală, evita să fure ceva până nu epuiza celelalte opțiuni, dar era foarte tentată acum să înhațe cât putea să care. În definitiv, era parțial și vina lui Kevin că acum era mult mai săracă decât fusese luna trecută.

— Mă-ntreb ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă aș fi avut un frate care să fie mai bun ca mine la chimie și biologie în liceu, zise ea. Aș fi renunțat și m-aș fi făcut contabil?

Trase un foc și zâmbi. Direct în inimă.

— Poate că ai un instinct competițional mai dezvoltat decât mine. Poate că te-ai fi luptat până la capăt pentru coroană.

Se înclină alene în poziția de tragere și trase un glonț într-un balot situat cu o sută de metri mai departe decât al ei.

Alex trase din nou și zise:

— Poate c-aș fi fost mai fericită dacă mă făceam contabil.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Daniel oftând. Eram desul de fericit ca profesor. Nu era o carieră extraordinară, dar uite că și banalul cotidian poate să-ți ofere satisfacții. De fapt, în general se pune prea puțin preț pe a fi un om obișnuit.

— N-am de unde să știi. Dar sună bine.

— Tu n-ai fost niciodată un om obișnuit.

Nu fusese o întrebare.

— Nu, admise ea. Nu prea. Din păcate, după cum s-a dovedit.

Faptul că fusese mereu atât de deșteaptă îi făcuse un deserviciu, deși îi luase ceva timp ca să vadă lucrurile prin prisma asta. Își nimeri ținta în cap de două ori în succesiune rapidă.

Daniel se îndreptă și-și rezemă pe umăr pușca lungă. Einstein ajunse la picioarele lui și-și întinse spinarea.

— Ei bine, am avut și eu câteva domenii în care am depășit nivelul obișnuit, spuse el, iar Alex își dădu seama din tonul lui că însenina în mod intenționat atmosfera. Și, spre marele tău noroc, continuă el, în seara asta ai șansa să mă vezi acționând în domeniul meu preferat.

Alex lăasă SIG-ul jos și se întinse, cam cum făcuse și câinele. Mușchii îi înțepeneau mai rapid din cauza vătărilor suferite. Nu se mișca la fel ca de obicei; își proteja părțile lovite. Trebuia să se forțeze să-și folosească membrele în mod egal.

— Sună palpitant. Și mi-e și foame, așa că sper din toată inima că domeniul despre care vorbești are legătură cu bucătăria.

— Are, într-adevăr. Mergem?

Făcu un gest larg cu mâna liberă în direcția camionetei.

— De îndată ce ne curățăm jucăriile.

Daniel părea să fie foarte în elementul lui, fredonând în timp ce toca legumele, presăra condimente și prăjea chestii. Bineînțeles, nu-i scăpă faptul că multe dintre instrumentele cu care lucra păreau a fi nou-nouțe și nici nu fuseseră prin dulapuri atunci când se uitase ea mai devreme. Avea să amâne lecția în care oamenii aflați în trecere printr-un oraș rareori cumpără ustensile de bucătărie. Mirosurile începeau să devină uluitoare și nu voia să strice nimic.

Stătea pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea, urmărind în același timp știrile și pe Daniel. Nimic interesant la televizor — multe informații locale și câte ceva despre alegerile primare, până la care mai erau cam nouă luni. Tot procesul ăsta electoral o cam irita pe Alex. Probabil că va fi nevoită să renunțe la urmărirea știrilor când va începe cu adevărat campania. Ca una care știa mai bine decât majoritatea ce fel de lucruri întunecate se petreceau în culise și cât de firavă era legătura dintre deciziile importante și liderul pe care-l alegeau oamenii, îi venea greu să mai fie interesată de stânga sau de dreapta.

Arnie mâncase încă o cină congelată și se retrăsese pe la șapte și jumătate, așa cum părea să-i stea în obicei. Alex încercase să-l convingă că o cină gătită în casă merita așteptarea, dar el nici măcar nu se obosise să răspundă la tentativa ei de ademenire. Constată cu surprindere că Daniel nu făcuse nicio încercare în acest sens, dar probabil că fusese prea concentrat asupra pregătirilor. Se oferise să dea o mână de ajutor o dată sau de două ori, dar i se spusese cât se poate de răspicat că singura activitate permisă pentru ea era să mănânce.

Daniel bombăni nemulțumit în timp ce așeza pe masă farfuria care nu se asortau, precum și veselă și căni de cafea. Va trebui să-i aducă aminte că era exclus să mai plece la

shopping ca să găsească porțelanuri cu monogramă. El aduse toate mâncărurile pe masă și Alex se ridică nerăbdătoare, înfometată și aproape înnebunită de toate aromele care pluteau prin încăpere. Daniel îi ținu scaunul ca să se așeze, gest care-i aminti de scenele din filmele vechi. Așa procedau oamenii normali? Nu era sigură, dar nu prea-i venea să creadă. Cel puțin nu în locurile unde se ducea ea să mănânce.

Cu un gest teatral, scoase o brichetă și aprinse lumânarea cu picățele albastre și roz modelată în forma cifrei 1 pe care o înfipsese într-o chiflă.

— Asta a fost cea mai apropiată de ideea de lumânare festivă, din câte-am găsit, îi explică el când îi văzu expresia. Iar asta a fost cel mai apropiat de ideea de vin, continuă el, arătând spre sticla destupată de lângă cana ei de cafea.

Cuvintele de pe etichetă îi erau toate necunoscute.

— Este produsul cel mai select din supermarketurile americane.

Dădu să-i toarne vin, dar Alex acoperi din reflex cana cu palma.

— Nu beau.

El ezită, apoi își turnă puțin.

— Am luat niște suc de mere azi-dimineață. Sau să-ți aduc niște apă?

— Un suc ar fi minunat.

Se ridică și se duse la frigider.

— Pot să-ntreb? Alcoolicii Anonimi sau o preferință religioasă?

— Siguranța. De patru ani nu m-am mai atins de nimic care-ar putea să-mi întunece percepția.

El se întoarse și-i umplu pe jumătate cana cu suc de mere înainte de a se așeza față în față cu ea. Avea o expresie de o nonșalanță studiată.

— Nu ziceai c-ai început să fugi acum trei ani?

— Ba da. Dar după ce-am înțeles că în orice clipă cineva ar putea încerca să măucidă, mi-a fost greu să mă mai gândesc la altceva. Nimic nu trebuia să-mi distragă atenția. Riscam să-mi scape ceva. Și cred că ceva chiar mi-a scăpat. Dacă aș fi fost cu ochii-n patru, poate că Barnaby ar mai fi fost în viață acum. Nu trebuia să așteptăm.

— Nu te simți în siguranță aici?

Alex ridică privirea spre el, surprinsă de întrebare. Răspunsul era atât de evident.

— Nu.

— Pentru că am fost prost de dimineată?

Alex clătină din cap.

— Nu, nici vorbă. Niciodată, nicăieri nu mă simt în siguranță.

Auzi cât de blazate sunaseră vorbele, modul în care *desigur* părea să fie înglobat în răspunsul ei și văzu cum îi cade puțin fața drept răspuns.

— Hei, dar probabil că sufăr de tulburare de stres post-traumatic. Nu e neapărat să se-ntâmple așa. Sunt sigură că altcineva ar putea să se descurce mai bine decât mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Da, Kevin pare complet normal.

Râseră din nou. Nu mai râseseră atât în ultimii trei ani.

Daniel ridică furculița și zise:

— Începem?

Capitolul 15

— Nu, nu exagerez deloc. Sunt foarte sigură că asta a fost cea mai savuroasă cină de care am avut parte în toată viața mea. E drept, în general mănânc de la fast-food, așa că n-am gusturi prea rafinate, dar vorbesc cât se poate de serios.

— Ei bine, e un compliment minunat și-ți mulțumesc.

— Cum ziceai că se numește chestia asta?

Împunse cu furculița desertul din farfurie; deși se simțea plină, ar fi vrut să mai poată mânca puțin.

— Tort Bananas Foster.

— Adică...

Alex se hotărî să mai ia o înghițitură.

— Unde-ai învățat să faci asta?

— Am urmat niște cursuri de gătit în colegiu. În weekenduri mă uit la Food Network și, când pot, încerc și eu rețetele de-acolo.

— Da, cel mai plăcut mod de a-ți petrece timpul liber. Totuși, cred că ți-ai greșit vocația.

— Pe vremuri, am lucrat în câteva restaurante. Dar îmi lua tot timpul. În perioada în care mă întâlneam cu fosta... mă rog, nu-i convenea deloc programul meu. Jobul meu de zi ne permitea să petrecem mai mult timp împreună.

— Nu oricine ar face un astfel de sacrificiu.

— La drept vorbind, n-a fost un sacrificiu. Lucrul cu copiii mi s-a părut întotdeauna cel mai important. Îmi plăcea și îmi place enorm. Și nu mă oprea nimeni să gătesc acasă. Așa că o vreme le-am făcut pe amândouă.

— Până te-ai oprit?

— Păi, când a plecat Lainey..., spuse el oftând. Ca să evit un scandal, am lăsat-o să ia tot ce-a vrut.

Alex își imagina cu ușurință cum se desfășuraseră lucrurile. Văzuse contul bancar al lui Daniel de după divorț.

— Ți-a golit buzunarele.

— Cam așa. De unde și dieta cu tăiței japonezi.

— Asta e strigător la cer, zise Alex, în timp ce privea cu jind la ce mai rămăsese din prăjitură.

— Așa-i viața, spuse el. Și tu ai avut partea ta de suferință.

— Sincer, au fost prea multe povești tragice, prea multă teroare, și oricum eram pregătită să renunț. N-a fost niciodată ceea ce aș fi vrut să fac cu viața mea; era doar ceva la care mă pricepeam foarte bine.

Ridică din umeri.

— Am plătit cu vârf și nderesat pentru meseria pe care mi-am ales-o.

— Nici nu pot să-mi imaginez. Dar... mă refeream la partea sentimentală.

Alex îl privi lung, fără să înțeleagă.

— Sentimentală?

— Păi, așa cum ai zis, s-a sfârșit cu o tragedie.

— Viața mea, desigur. Dar...?

— Mă gândeam, după felul cum ai vorbit despre el, că trebuie să fi fost groaznic să-l pierzi pe... doctorul Barnaby, așa cum s-a întâmplat. N-ai spus niciodată care era numele lui mic.

— Joseph. Dar eu întotdeauna i-am zis Barnaby.

Luă o gură de suc.

— Și te-ai îndrăgostit de el... de la început?

La auzul întrebării neașteptate, Alex aproape se îneacă. Daniel sări în picioare și-o bătu pe spate în timp ce ea se chinuia să respire. După câteva clipe, îl liniști cu un gest al mâinii.

— Mi-a trecut, zise ea tușind. Stai jos.

Daniel se așeză lângă ea.

— Ești sigură?

— Aproape. M-ai luat prin surprindere. *De Barnaby?*

— Am crezut că ieri ai spus...

Alex trase aer adânc în piept, apoi mai tuși o dată.

— Că l-am iubit.

Se înfioră.

— Scuze, dar nu pot să mă gândesc la el așa. Barnaby mi-a fost ca un tată. A fost un tată bun — singurul pe care l-am cunoscut, de altfel. Mi-a fost teribil de greu și îi simt foarte mult lipsa. Așa că da, a fost groaznic. Dar nu în sensul ăla.

Daniel rămase pe gânduri câteva clipe, apoi întrebă:

— Cu cine altcineva a mai trebuit să întrerupi complet legătura când ai dispărut?

Alex își putea imagina șirul lung de chipuri care se perindau prin mintea lui în acel moment, ca la o paradă.

— Partea asta n-a fost așa de grea pentru mine. Sună cam jalnic, dar Barnaby a fost singurul meu prieten adevărat. Munca îmi acaparase viața în întregime și oricum, în afară de el, nu aveam voie să vorbesc cu nimeni. Am dus o existență foarte izolată. Erau și alții în preajmă... de exemplu, subalternii care pregăteau subiecții. Știau în mare ce se întâmplă, dar nu dețineau detalii despre informațiile secrete pe care încercam să le obținem. Și, mă rog, erau îngroziți de mine. Știau care e misiunea mea. Așa că nu prea intram în vorbă cu ei. Erau câțiva asistenți de laborator care îndeplineau diverse sarcini în afara camerelor de interogatorii, dar ei *nu* știau ce

făceam noi și trebuia să am grijă să nu spun ceva care să le dea de bănuț. Uneori, veneau oameni de la diferite agenții ca să monitorizeze un anumit interogatoriu, dar nu intram în contact cu ei decât, poate, ca să primesc instrucțiuni legate de aspectele care trebuiau clarificate. De cele mai multe ori, ei priveau din spatele unor geamuri unidirecționale, iar eu primeam informațiile direct de la Carston. Înainte, credeam că acest Carston mi-era un fel de prieten, dar tocmai a încercat să măucidă... Așa că nu prea pot să-mi imaginez ce înseamnă să pierzi când renunți la ceva. Evident, n-am avut prea multe de pierdut. Chiar și înainte de a fi recrutată... Cred că pur și simplu nu reușesc să mă atașez de alți oameni ca o persoană normală. Cum ziceam, e jalnic.

— N-am remarcat că ai avea lipsuri în privința asta, îi spuse el zâmbind.

— Mulțumesc. E târziu. Dă-mi voie să te ajut la curățenie.

— Desigur.

Alex se ridică în picioare și se-ntinse, apoi începu să pună farfuriile teanc. Trebuia să se miște repede, Daniel era mai eficient decât ea.

— Dar e încă devreme, remarcă el, și acum am de gând să mă ocup de partea a doua a înțelegerii noastre.

— Poftim?

Daniel râse. Avea brațele încărcate, așa că deschise ea mașina de spălat vase. Alex umplu sertarul de jos în vreme ce el se ocupă de cel de sus și așeză obiectele mai mari în chiuvetă.

— Nu-ți mai amintești? Serios, au trecut doar câteva zile. Recunosc, am impresia că a trecut mult mai mult. Parcă au fost săptămâni întregi.

— Habar n-am despre ce vorbești.

El închise mașina de spălat vase și se rezemă cu spatele de blat, încrucișându-și brațele. Alex așteaptă.

— Gândește-te mai bine. Înainte ca lucrurile să devină... ciudate. Mi-ai promis că, dacă tot o să-mi mai placă de tine după ce vom lua cina împreună...

O privi cu sprâncenele ridicate, așteptând ca ea să continue fraza.

Oh. Vorbea despre discuția lor din metrou. O uimea că putea să vorbească atât de relaxat despre acea întâmplare. Fusese ultima zi din viața lui normală, înainte ca totul să-i fie furat. Și, deși nu ea pusese la cale acel furt, fusese mâna de care se folosiseră ceilalți.

— Ăă... ceva despre un film la cinematograful de la universitatea de lângă tine, nu-i așa?

— Da... mă rog, nu știam că o să reții toate detaliile. În momentul ăsta, sala de proiecții de la universitate nu e o opțiune. Totuși...

Deschise dulapul din spate, se întinse și luă ceva de pe raftul cel mai de sus. Se întoarse spre ea cu un zâmbet larg și-i arătă o carcasă de DVD. Coperta ștersă prezenta imaginea unei femei frumoase îmbrăcate într-o rochie roșie și care avea pe cap o pălărie cu boruri largi, neagră.

— Ta-daa! făcu el.

— De unde naiba l-ai luat?

Zâmbetul îi dispăru un pic.

— Din al doilea magazin în care am intrat. Mărfuri la mâna a doua. Am avut mare noroc. ăsta e un film excepțional.

Se opri și o privi întrebător.

— Ți citesc gândurile. Ți spui: „O fi rămas vreun loc în care idiotul ăsta nu s-a dus? O să fim morți până dimineață“.

— Ei, nici chiar așa. Și, dacă mi s-ar părea că situația e atât de gravă, am dispărea în clipa asta cu camionul furat de la Arnie.

— Totuși, cu toate că-mi pare foarte, foarte rău pentru purtarea mea pripită, sunt extrem de fericit că am găsit această bijuterie. O să-ți placă, ai să vezi.

Alex clătină din cap — nu ca să-și exprime dezacordul, ci doar întrebându-se cum de-au ajuns lucrurile să fie atât de ciudate în viața ei. O mișcare greșită și dintr-odată ajungea să se uite la filme împreună cu cea mai blândă și mai... *nevinovată* persoană pe care-o cunoscuse vreodată.

Daniel făcu un pas spre ea.

— Nu poți să mă refuzi. Am făcut o înțelegere și intenționez să te fac s-o respecti.

— Bine, bine, de acord. Doar că va trebui să-mi explici de ce încă mă mai plăci, spuse ea încheind fraza pe un ton mai ursuz decât o începuse.

— Cred că pot să-ți explic.

Daniel făcu încă un pas în față, lipind-o cu spatele de blat. Cum stătea atât de aproape, Alex îi simțea mirosul curat al părului și observă că se bărbierise de curând — avea obrazul neted și sub bărbie se întrezărea o iritație de la lama de ras.

Apropierea fizică o bulversă, dar fără s-o înspăimânte, așa cum s-ar fi întâmplat probabil cu oricine altcineva. Daniel nu prezenta un pericol pentru ea, știa asta. Nu înțelegea ce face totuși nici măcar când își apropie ușor fața de a ei, închizând ochii. Nu-i trecu nicio clipă prin minte că el se pregătea s-o sărute; își dădu seama de asta doar când buzele lui întredeschise ajunseră foarte aproape de ale ei.

Fu teribil de șocată. Iar când era luată prin surprindere, avea reacții adânc înrădăcinate, care se manifestau inconștient.

Se aplecă pe sub brațul lui, eliberându-se. Se îndepărtă câțiva pași, apoi se ghemui la pământ. Măinile ei ajunseră automat la talie, căutând centura pe care n-o purta.

Când văzu expresia îngrozită a lui Daniel, își dădu seama că reacționase ca și cum el ar fi amenințat-o cu un cuțit. Se ridică și își lăsă mâinile pe lângă corp, aprinsă la față.

— Ăă, scuză-mă. Te rog să mă scuzi! M... m-ai luat pe nepregătite.

Groaza de pe chipul lui Daniel se preschimbă în uimire.

— Uau. N-am crezut că mă mișc așa de repede, dar poate că m-am înșelat.

— Păi... scuză-mă, dar ce-a fost asta?

Pe chipul lui se citi o expresie de iritare.

— Ei bine, mă pregăteam să te sărut.

— Așa mi s-a părut și mie, dar... *de ce?* Adică, să mă săruți *pe mine?* Nu prea... înțeleg.

Daniel clătină din cap și se sprijini cu spatele de blat.

— Hm. Chiar am crezut că suntem pe aceeași lungime de undă, dar se pare că nu e așa. Ce ți-ai imaginat că se întâmplă aici? Cu invitația la cină și cu lumânarea aia tristă? zise, arătând cu mâna spre masă.

Apoi se apropie de Alex, iar ea își impuse să nu se retragă. Dincolo de faptul că gestul lui o luase prin surprindere, știa că reacția ei sălbatică fusese exagerată. Nu voia să-i rănească sentimentele. Chiar dacă el nu părea să fie în toate mințile.

— Nu se poate..., zise Daniel și oftă. *Nu se poate* să nu fi observat cât de des doar... te-am atins.

În acel moment se apropiase îndeajuns ca să-i atingă brațul cu degetele, arătându-i astfel ce voia să spună.

— Pe planeta de unde vin eu, asemenea gesturi trădează un interes romantic.

Se aplecă spre ea, cu ochii mijjiți.

— Te rog să-mi spui: pe planeta ta ce înseamnă?

Alex trase adânc aer în piept.

— Daniel, ceea ce ți se-ntâmplă acum este un gen de reacție la deprivarea senzorială, îi explică ea. M-am mai întâlnit cu astfel de reacții, în laborator...

Daniel făcu ochii mari; avea o expresie de totală consternare.

— E o reacție firească la experiența prin care ai trecut și, în condițiile date, este de fapt o reacție foarte moderată, continuă ea. Te descurci uimitor de bine. Mulți oameni s-ar fi confruntat până acum cu o prăbușire nervoasă totală. E posibil ca această reacție emoțională să semene cu ceva ce ai mai trăit, dar pot să te asigur că ceea ce simți tu în clipa asta nu este un interes romantic.

Daniel își recăpătă stăpânirea de sine în timp ce îi asculta explicația, dar nu părea nici lămurit, nici mulțumit de concluziile ei. Chipul îi căpătă o expresie de nervozitate.

— Și ești sigură că-mi cunoști sentimentele mai bine decât mine pentru că...

— Așa cum am spus, am mai văzut ceva de genul ăsta în laborator.

— „Ceva de genul ăsta“? repetă el în loc de răspuns. Îmi închipui c-ai văzut multe lucruri în laboratorul ăla al tău, dar totodată sunt sigur că știu cel mai bine când am un interes romantic față de cineva.

Părea supărat, dar zâmbea și se apropia tot mai mult de ea în timp ce vorbea.

— Așa încât, dacă singurul tău argument este empiric...

— Nu e singurul meu argument, îl întrerupse ea timid. Poate c-am fost... absorbită de munca mea, dar n-am fost complet absentă. Știi ce văd oamenii când se uită la mine, cei care știu ce sunt... așa cum știi și tu. Și înțeleg acea reacție. Nu o contest. Atitudinea ostilă a fratelui tău — e o reacție normală, logică. Am întâlnit-o de multe ori — e provocată de teamă, aversiune, de dorința de a domina din punct de

vedere fizic. Eu sunt sperietoarea dintr-o lume foarte întunecată și înfricoșătoare. Îi înspăimânt pe oamenii care nu se tem de nimic altceva, nici măcar de moarte. Pot să-i depozitez de toate lucrurile cu care se mândresc. Pot să-i fac să trădeze tot ce e sacru pentru ei. Sunt monstrul pe care-l văd în coșmarurile lor.

Era o versiune despre sine pe care Alex ajunsese s-o accepte, dar nu fără o strângere de inimă.

Totodată, știa că cei din afară, oamenii care n-o cunoșteau, o vedeau ca pe o femeie, și nu ca pe un demon. Când avea nevoie, știa să se folosească de abilitatea ei de a părea delicată și feminină, așa cum făcuse cu omul-morsă, managerul de hotel. Îi reușea, așa cum îi venea ușor să se deghizeze în băiat. Ambele ipostaze erau menite să inducă în eroare. Dar nici cei care o vedeau ca pe o femeie nu se uitau la ea cu... *dorință*. Nu era genul ăla de fată, și asta i se părea în regulă. Era mulțumită de calitățile ei și oricum nu poți să le ai pe toate.

Daniel o asculta răbdător, cu o expresie neutră. Alex avu impresia că nu reacționează suficient de puternic la vorbele ei.

— Tu înțelegi ce-ți spun eu? îl întrebă. Este exclus să fiu obiectul unui interes romantic.

— Te înțeleg. Doar că nu sunt de acord.

— Iar eu nu pricep cum se face că, dintre toți oamenii, tu nu poți fi de acord.

— Mai întâi, nu mi-e frică de tine.

Ea pufni, nerăbdătoare.

— De ce nu ți-e frică?

— Pentru că acum, când știi cine sunt, nu mai vrei să-mi faci rău.

Alex se încruntă și-și țuguie ușor buzele. Avea dreptate... dar nu asta era cu adevărat problema.

— În al doilea rând, cred că ți-ai petrecut timpul cu un gen nepotrivit de bărbat. Îmi imaginez că a fost un risc asumat ce ținea de meseria ta specială.

— Posibil. Dar ce vrei de fapt să-mi spui?

Daniel se apropie iarăși de ea.

— Ce simt eu. Ce simți tu.

Alex se ținu tare.

— Și cum poți să fii sigur de ceea ce simți? Treci prin cea mai traumatizantă experiență din viața ta. Lumea ta s-a întors pe dos. Tot ce ți-a rămas e un frate în care nu ai încredere deplină, persoana care te-a răpit și te-a torturat și Arnie. Așa încât șansele erau egale ca tu să te atașezi ori de mine, ori de Arnie. Daniel, asta e o formă a sindromului Stockholm. Sunt singura ființă umană de sex feminin din viața ta — nu mai există alte opțiuni. Gândește-te la asta în mod rațional, gândește-te că nu e deloc momentul potrivit pentru asemenea afirmații. Nu te poți încrede în sentimente născute în toiul unei suferințe fizice și mentale severe.

— Poate ai dreptate, exceptând un singur detaliu.

— Și care-i ăla?

— Te-am dorit înainte să rămâi singura ființă umană de sex feminin din viața mea.

Replica lui o tulbură, iar Daniel își așează ușor mâinile pe umerii ei. Simțindu-i căldura palmelor, Alex își dădu seama că i se făcuse frig. Se înfioră.

— Mai ții minte când ți-am spus că n-am invitat niciodată o femeie la o întâlnire în metrou? A fost doar o jumătate de adevăr. De obicei, am nevoie cam de trei săptămâni în care să interacționez destul de regulat — împreună cu o cantitate jenantă de încurajări din partea fetei — înainte de a-mi aduna curajul ca să invit pe cineva la o cafea măcar. Dar din clipa în care ți-am văzut chipul, am fost dispus să ies cu totul din zona mea de confort ca să fiu sigur că o să-l văd din nou.

— Daniel, te-am sedat, zise ea clătinând din cap. Erai sub efectul puternic al unui compus chimic asemănător cu ecstasy.

— Nu, atunci nu eram. Îmi amintesc. Am simțit diferența dintre cum eram înainte și după ce m-ai sedat. Deja se întâmpla ceva cu mine. Încercam să găsesc o modalitate de a coborî la stația ta, fără să pară că mă țin de capul tău.

Alex nu știa ce să-i răspundă. Apropierea lui fizică o tulbura. Continua s-o țină cu blândețe, apropiindu-și ușor fața de a ei.

Alex începu să se gândească serios la cuvintele lui. Până atunci, comportamentul lui i se păruse rezultatul experienței traumatizante prin care trecuse. Îl analizase ca pe un subiect, cu detașare. Pentru că nu era vorba de implicare personală. Și toate reacțiile lui se înscriau în parametrii normali.

Încercă să-și amintească de ultima oară când un bărbat se uitase la ea în felul ăsta și nu găsi nimic.

În ultimii trei ani, fiecare persoană pe care o întâlnește, bărbat sau femeie, fusese o sursă potențială de pericol. Timp de șase ani înainte de asta, așa cum explicase cu multă tristețe, fusese o pacoste pentru fiecare bărbat cu care interacționase. Nici cele câteva relații scurte din timpul facultății nu avuseseră prea mult romantism. Era înainte de toate un om de știință, iar bărbații de care se atașase fuseseră și ei la fel. Ceea ce îi aducea împreună erau nenumărate ore petrecute în laborator și o serie de preocupări foarte aparte, pe care oamenii obișnuiți nu aveau cum să le înțeleagă. De fiecare dată, se acceptau reciproc în mod implicit. Nu era de mirare că acelor relații le lipsise pasiunea.

Și niciunul dintre bărbații cu care fusese nu avusesse vreodată expresia asta. Uimire, fascinație și înflăcărare în timp ce-i privea fața... lovită și umflată. Era prima dată când se simțea rușinată de înfățișarea ei dintr-un motiv complet

stupid. Mâinile îi atârnavă fără vlagă pe lângă corp. Încercă să-și ascundă fața.

— Să știi că m-am tot gândit la asta, spuse Daniel și zâmbi ușor. Știu ce vorbesc.

Alex clătină din cap.

— Bineînțeles, toate astea ies din discuție dacă tu nu simți la fel. Cred că în seara asta am fost exagerat de încrezător.

Daniel se opri o clipă.

— Ținând cont că n-am vorbit deloc aceeași limbă, nu-i așa? Te-am citit greșit.

Se opri din nou, ca și cum ar fi așteptat un răspuns, dar ea habar n-avea ce să spună.

— Ce vezi când te uiți la mine? o întrebă.

Alex își lăasă mâna în jos și ridică privirea spre același chip năucitor de sincer pe care încercase să-l citească încă de la început. Ce fel de întrebare era asta?

— Nu știu cum să răspund.

Daniel o privi un moment cu intensitate. Alex își dori ca el să facă un pas înapoi astfel încât s-o lase să gândească mai limpede. Deodată el păru să se încordeze, ca și cum s-ar fi pregătit să primească o lovitură.

— Până la urmă, de ce să nu vorbim pe șleau? Reformulez: Care e lucrul cel mai rău pe care-l vezi când te uiți la mine?

Răspunsul cel mai sincer îi ieși pe gură înainte să aibă timp să se gândească:

— O responsabilitate.

După expresia lui Daniel, Alex își dădu seama că fusese un răspuns nemilos. Acum el îi oferi spațiul pe care și-l dorise, iar Alex regretă. De ce se făcuse atât de frig în încăperea?

Daniel dădea din cap ca pentru sine în timp ce se retrăgea.

— E-adevărat, cât se poate de adevărat! E limpede că sunt un idiot. Nu pot să uit că te-am pus în pericol. De asemenea, faptul că...

— Nu!

Făcu un pas șovăielnic spre el, dornică să-i explice.

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu trebuie să fii amabilă. Știu că sunt inutil în toată povestea asta.

Făcu un gest vag spre ușă, spre lumea ostilă de afară.

— Nu ești. Să fii un om normal nu-i un lucru rău. Vei învăța restul. Vorbeam despre... pârghie.

Nu se putu abține — expresia lui era atât de vădit devastată. Făcu încă un pas spre el și prinse una din mâinile lui mari și calde între palmele ei mici și înghețate. Se simți mai bine, iar expresia lui îndurerată se transformă într-una de confuzie la auzul aceluia cuvânt. Se grăbi să explice:

— Mai ții minte când eu și Kevin am vorbit despre pârghie? Că tu ești pârghia de care Agenția avea nevoie ca să-l determine să se expună?

— Da, asta mă face să mă simt *muuult* mai bine decât inutil.

— Dă-mi voie să termin, zise Alex și trase aer adânc în piept. N-au avut niciodată nimic împotriva mea. Barnaby era singura mea familie. N-aveam o soră cu doi copii și o casă în suburbii pe care departamentul să amenințe că o va arunca în aer. Nu exista nimeni de care să-mi pese. Da, eram singură, dar în același timp liberă. Nu trebuia să mă țin în viață decât pe mine.

Analiza cuvintele ei, încercând să le înțeleagă semnificația. Se grăbi să găsească un exemplu concret.

— Vezi, dacă... dacă te-ar fi răpit pe tine, explică ea încet, dacă te-ar fi ținut captiv... aș fi venit după tine.

Era atât de adevărat, încât i se făcu frică. Nu înțelegea de ce era adevărat, dar așa stăteau lucrurile.

Daniel făcu ochii mari.

— Și ar fi câștigat, să știi, spuse ea de parcă s-ar fi scuzat. Ne-ar fi omorât pe amândoi. Dar asta nu înseamnă că n-aș fi încercat oricum. Înțelege?

Daniel ridică din umeri.

— Responsabilitate.

Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Se duse până la chiuvetă, apoi se întoarse și se opri în fața ei.

— De ce-ai veni după mine? Din vinovăție?

— În parte, recunosc eu.

— Dar nu tu m-ai băgat în povestea asta. Nu m-au ales pe mine din cauza ta.

— Știu... de-aia am zis „în parte“, cam 33%.

El schiță un zâmbet, ca și cum ea spusese ceva amuzant.

— Și celelalte șaiszeci și șapte de procente?

— Alte treizeci și trei de procente... dreptate? Nu e cuvântul cel mai potrivit. Dar cineva ca tine... merită mai mult de-atât. Ești un om mai bun decât oricare dintre ei. Nu e corect ca o persoană ca tine să fie nevoită să facă parte din lumea lor sinistră. E un sacrificiu inutil.

Nu intenționase să fie atât de vehementă. Realiză că îl tulburase din nou. Daniel nu-și dădea seama ce om deosebit era. Locul lui nu era aici, în mocirlă. Avea ceva... *pur*.

— Și ultimele 34%? Întrebă el după un moment de gândire.

— Nu știu, zise Alex și oftă.

Habar n-avea de ce sau cum ajunsese Daniel să fie persoana cea mai importantă din viața ei. Nu știa de ce făcuse automat presupunerea că Daniel va rămâne mai departe alături de ea, când de fapt asta n-avea absolut niciun sens. Nu putea să-și explice de ce, când Kevin o rugase să aibă grijă de fratele lui, răspunsul ei fusese atât de... *hotărât*.

Daniel aștepta să continue, dar Alex își desfăcu brațele într-un gest de neajutorare. Nu mai știa ce să spună.

El zâmbi ușor și spuse:

— Ei bine, *responsabilitate* nu mai pare un cuvânt la fel de groaznic ca înainte.

— Pentru mine, da.

— Știi că, dac-ar veni după tine, aș face tot ce-aș putea ca să le stau în cale. Așa că și tu ești o responsabilitate pentru mine.

— Nu mi-aș dori să faci asta.

— Pentru că amândoi am muri.

— Da, asta s-ar întâmpla! Dacă vin după mine, tu *să fugi*.

— De acord să nu fiu de acord, spuse el rîzînd.

— Daniel...

— Dă-mi voie să-ți spun ce mai văd când mă uit la tine.

Alex făcu un gest de neputință.

— Spune-mi cel mai rău lucru pe care-l vezi.

El oftă, apoi îi atinse cu blîndețe obrazul.

— Vînațăile astea. Îmi frîng inima. Știi că sunt un nemeric, dar dacă nu le-ai fi avut, n-ai fi acum în fața mea. Cât de groaznic ți se pare?

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă bruta aia de frate-meu nu te-ar fi snopit în bătaie, ai fi dispărut, iar eu n-aș mai fi avut șansa să te găsec vreodată. Din cauza rănilor, ai avut nevoie de ajutorul nostru și, uite-așa, ai rămas cu mine.

Expresia lui Daniel când rosti ultimele patru cuvinte o tulbură. Sau poate era din pricina degetelor lui care îi atingeau pielea.

— Acum pot să-ți spun ce altceva mai văd?

Alex se uită la el temătoare.

— Văd o femeie care e mai... *reală* decât orice altă femeie pe care-am întîlnit-o vreodată. Tu faci ca toate persoanele pe care le-am cunoscut să pară lipsite de substanță. Ca niște umbre sau iluzii. Mi-am iubit soția sau — așa cum ai spus când eram sub efectul drogului — mai degrabă am iubit

proiecția pe care mi-am făcut-o despre ea. Dar ea n-a fost niciodată atât de *prezentă* pentru mine cum ești tu. N-am fost atras niciodată de nimeni cum sunt atras de tine și cum am fost din prima clipă în care te-am văzut. E ca diferența dintre... dintre *a citi* despre gravitație și a cădea liber pentru prima oară.

Se priviră îndelung. Mâna lui, la început abia atin-gându-i obrazul, se relaxă încet până când îi prinse tot maxilarul în palmă. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos atât de ușor, încât Alex nu era sigură dacă nu cumva își imaginase.

— E complet absurd din toate punctele de vedere, șopti ea.

— Să nu mă ucizi, te rog!

Alex dădu ușor din cap.

Daniel își lăsă și cealaltă mână pe fața ei — atât de blând încât, în pofida vânățărilor, Alex nu simți nicio durere. Era doar un curent viu, așa cum ar trebui să simți un glob de plasmă din interior.

Începu să-și amintească, în timp ce el își lipea gingaș buzele de ale ei, că nu mai avea treisprezece ani și că nu era primul ei sărut... apoi mâna lui se mută în părul ei și-i lipi gura mai ferm de buzele sale întredeschise, iar Alex nu mai reuși să-și termine gândul.

Suspină, iar el se dădu puțin înapoi, continuând să-i țină ferm capul în mâinile sale lungi.

— Te-am rănit?

Fiindcă nu-și mai amintea cum să spună „nu te opri, continuă să mă săruți!”, se ridică pe vârfuri și-și aruncă brațele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Iar el nu se împotrivi deloc.

Daniel trebuie să fi simțit că Alex avea brațele încordate, așa că o apucă de mijloc și o ridică pe blat, fără să-și dezlipească nicio clipă buzele de ale ei. Ca din reflex, Alex

își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui în același timp în care el o strângea tare la piept, astfel încât trupurile lor înfierbântate erau contopite. Alex își trecu degetele prin părul lui, recunoscând în sfârșit că fusese atrasă mereu de buclele astea rebele.

Sărutul era atât de sincer, era ceva numai al lui, de parcă întreaga ființă — alături de parfumul și de gustul lui — făcea parte din curentul electric pe care-l simțeau vibrând între ei. Alex începu să înțeleagă ce spusese Daniel mai devreme, și anume că ea era reală pentru el. Și pentru Alex era o experiență cu totul nouă. Ar fi putut spune că era primul ei sărut, pentru că niciunul nu fusese atât de viu, mai puternic decât mintea ei analitică. Nu trebuia să gândească.

Să nu gândească era uluitor.

Totul se rezuma la a-l săruta pe Daniel, de parcă doar pentru asta respira.

El îi sărută gâtul, tâmpla, creștetul capului. Își cuibări fața în scobitura umărului ei și oftă.

— Am sentimentul că am așteptat un secol ca să fac asta. E ca și cum timpul și-a pierdut continuitatea. Fiecare secundă cu tine e mai importantă decât zile întregi din viața mea de dinainte de a te cunoaște.

— N-ar trebui să fie așa ușor.

De îndată ce el încetă s-o sărute, reuși să gândească din nou, deși își dori să nu fie nevoită s-o facă.

El îi ridică bărbia.

— Ce vrei să spui?

— N-ar trebui să apară o... un moment de stânjeneală? Nasuri care se ciocnesc, chestii din astea. Adică în cazul meu a trecut ceva vreme, dar așa-mi amintesc.

O sărută pe nas.

— În mod normal, da. Dar ăsta n-a fost un lucru normal din niciun punct de vedere.

— Nu pricep cum e posibil așa ceva. Șansele împotriva noastră sunt astronomice. Ai fost doar o momeală oarecare pe care au pus-o în capcană pentru mine. Și apoi, printr-o coincidență, s-a întâmplat să fii exact...

Nu știu cum să continue.

— Exact ceea ce vreau, spuse el și se aplecă s-o sărute iar.

Alex se desprinsese prea repede.

— Trebuie să recunosc, zise ea, nu e un pariu pe care l-aș fi acceptat.

— Șansele de a câștiga la loterie ar fi fost mai mari.

— Crezi în destin?

— Bineînțeles că nu.

Daniel râse de tonul ei disprețuitor.

— Atunci cred că și karma iese din discuție?

— Niciunul dintre lucrurile astea nu e real.

— Poți să dovedești?

— Mă rog, n-am dovezi palpabile. Dar nici c-ar fi reale nu poate nimeni să demonstreze.

— Atunci va trebui să accepți că asta e cea mai neverosimilă coincidență din lume. Eu în schimb cred că există un fel de echilibru în univers. Amândoi am fost tratați incorect. Poate că ăsta-i echilibrul nostru.

— E irațional...

N-o lăasă să termine, buzele lui făcând-o să uite instantaneu ce se pregătea să spună. O sărută de-a lungul obrazului până ajunsese la ureche.

— Se pune prea mare preț pe rațiune, șopti el.

Apoi gura lui se mișcă din nou în același ritm cu a ei, iar Alex nu avea cum să nu fie de acord. Starea asta era mai bună decât logica.

— Să știi că n-ai scăpat de *Indochina*, murmură el.

— Poftim?

— De film. Ne-am pus viețile în pericol ca să fac rost de el, așa că măcar atât...

De data asta, ea fu cea care nu-l lăsa să termine.

— Mâine, spuse Daniel când se opriră câteva clipe să respire.

— Mâine.

Capitolul 16

Alex se trezi a doua zi plină de nerăbdare, dar în același timp se simțea și foarte, foarte prost.

Nu reușea să-și ducă niciun gând până la capăt; îi tot veneau în minte chipul lui Daniel sau mâinile sale fine și își aducea aminte de senzațiile pe care i le provocase răsuflarea lui pe gât. De aceea era nerăbdătoare; voia să-l vadă.

Însă erau foarte multe aspecte practice pe care pur și simplu nu putea să le ignore. Astă-noapte sau mai degrabă dis-de-dimineță, când el o săruta de noapte bună pentru a suta oară în capul scării, fusese prea epuizată ca să se gândească la vreunul dintre ele. Abia dacă avusese energia să-și armeze sistemele de apărare și să-și pună masca de gaze înaintea de a adormi.

Poate că era mai bine așa; fusese prea tulburată ca să poată înțelege exact în ce aventură nebunească pornise. Chiar și acum, nu se gândea decât că Daniel se trezise și era undeva prin casă. Era nerăbdătoare să-l vadă din nou și, în același timp, ușor înspăimântată. Dacă acel val nebunesc de emoție care astă-noapte păruse atât de firesc și de irezistibil se risipise? Dacă dintr-odată redeveniseră niște străini care n-aveau nimic să-și spună?

Poate c-ar fi fost mai simplu dacă lucrurile ar fi stat așa.

Astăzi sau mâine, oricum în curând, Kevin avea să sune...

Îh, Kevin. Putea să-și imagineze ce reacție ar avea față de întorsătura pe care o luase situația.

Clătină din cap. Asta nu mai avea nicio importanță. Pentru că astăzi sau mâine Kevin o să sune și pe urmă ea va trimite e-mailul care-i va face pe șobolani să fugă care încotro. Kevin va alcătui o listă de nume. Apoi el îi va urmări pe șobolanii lui, iar dacă ea nu acționa simultan, șobolanii ei se vor da la fund. Așa încât va fi nevoită să-l lase pe Daniel aici și să pornească în expediția ei de represalii, știind prea bine că existau șanse mari ca ea să nu se mai întoarcă. Cum îi va explica asta? Cât timp mai avea? Două zile, maximum? Ce sincronizare oribilă!

Nu i se părea potrivit să înceapă ziua anticipând toate orele împreună cu Daniel. N-ar fi fost cinstit. E drept că auzise planul, dar era absolut sigură că nu se gândise suficient la asta ca să înțeleagă ce însemna. Așadar, curând avea să-l lase singur aici. Ar fi fost mult mai bine să-și petreacă timpul învățându-l arta ascunderii. Iar să continue antrenamentul la poligon n-avea cum să le dăuneze.

Sentimentul de nerăbdare se transformă într-o groază apăsătoare când gândurile ei ajunseră la o concluzie. Comportamentul ei din noaptea trecută fusese iresponsabil. Dacă ar fi avut o idee cât de mică despre ce era în mintea lui Daniel, poate că ar fi reușit să rezolve situația până să scape de sub control. Poate c-ar fi reușit să păstreze o distanță adecvată între ei. Dar fusese luată complet prin surprindere.

Încercarea de a înțelege o persoană normală nu era punctul ei forte. Totuși, sincer, cineva care o găsea pe ade-vărata Alex atrăgătoare nu era deloc o persoană normală.

Auzi lătrături afară — după toate aparențele, câinii se întorceau de la șopron. Se întrebă dacă era încă dimineață sau se făcuse deja după-amiază.

Luă haine curate, dezarmă ușa și se duse la baie. Nu voia să-l vadă pe Daniel până nu se spăla pe dinți. Ceea ce era o stupizenie. Nu-i era îngăduit să-l sărute din nou. N-ar fi fost bine pentru niciunul dintre ei.

Era întuneric pe hol, iar baia era goală. Ușa camerei lui Daniel era deschisă și înăuntru nu era nimeni. Se spălă rapid, încercând să nu întârzie prea mult în fața oglinzii și dorindu-și să arate mai bine. Buzele îi arătau mai rău ca ieri; se umflaseră din nou, dar era numai vina ei. Stratul de adeziv se desprinsese peste noapte și, uitându-se la marginea închisă la culoare a buzei de jos, Alex își zise că semnul acela nu-i va mai trece niciodată.

În timp ce cobora scara, auzi televizorul. Când intră în camera mare din față, îl văzu pe Daniel aplecat peste consola de sub ecranul plat. Ușa de la intrare era deschisă, iar o adiere călduță pătrundea prin plasa pentru țanțari și-i ciufulea ușor părul.

— *De ce ar avea cineva nevoie de cinci mufe diferite?* mor-măia el.

Își dădu la o parte părul care-i cădea în ochi.

— E doar un DVD, nu vreau să lansez aici o navetă spațială.

Blândețea și umorul lui o făcură să se oprească în loc; se simți ca o lașă și brusc își dori să se întoarcă și să urce din nou scara pe furiș. Cum avea să-i spună lucrurile pe care trebuia să i le spună? Gândul de a-l întrista i se păru dintr-odată mai respingător decât își imaginase.

Afară, Lola lătră scurt, uitându-se la ea plină de speranță. Daniel se întoarse și, când dădu cu ochii de Alex, un zâmbet uriaș îi luminează fața. Traversă camera din patru pași mari și o prinse în brațe.

— Te-ai trezit, spuse el vesel. Ți-e foame? Am tot ce trebuie pentru omletă.

— Nu, zise Alex, încercând să se desprindă din îmbrățișare.

În același moment, auzi cum îi chiorăie stomacul.

Daniel o lăasă jos și se uită lung la ea, cu sprâncenele ridicate.

— Adică, da! recunosc Alex. Dar mai întâi trebuie să vorbim puțin, te rog!

— Mă gândeam eu c-o să te trezești dornică de o discuție serioasă, zise el oftând. Dar înainte să începi...

Alex ar fi vrut să se facă nevăzută. Sentimentul de vinovăție pe care îl avea era foarte puternic. Dar nu era mai puternic decât nevoia de a-i răspunde la sărut. Nu știa dacă va mai avea altă șansă. Un sărut foarte blând, moale și lent. Daniel văzuse cum îi arătau buzele și avusese grijă să n-o rănească.

În clipa în care el se desprinsese din îmbrățișare — el, nu Alex; Alex nu se mai putea controla —, veni rândul ei să ofteze.

Daniel își lăasă brațele în jos, dar o luă de mână în timp ce-o conducea spre canapea. Brațul îi fu cuprins de furnicături și Alex se dojeni aspru pentru că se simțea atât de atrasă de el. Trebuia să-și păstreze cumpătul.

Lola lătră din nou, plină de speranță, când o văzu pe Alex apropiindu-se de ușă. Alex o privi ca și când îi cerea înțelegere. Khan și Einstein se ghemuieră și ei pe verandă.

Daniel opri sonorul televizorului și lăasă telecomanda pe podea. Se așeză lângă Alex, ținând-o de mână. Zâmbea în continuare.

— Dă-mi voie să ghicesc. Crezi că e greșit ceea ce facem, spuse el.

— Păi... da.

— E imposibil ca noi doi să fim cu adevărat compatibili, dat fiind felul cum a început relația. Sunt de acord că n-a fost tocmai o primă întâlnire romantică, așa ca-ntr-un film de Hollywood.

— Nu-i vorba de asta.

Alex se uită la degetele lor împreunate.

Poate că se înșela. Poate că tot acest plan de răzbunare fusese gândit prost. Nu exista nimic care s-o împiedice să fugă din nou. Putea să câștige iar banii pe care-i pierduse. Putea să se ducă la Chicago, să se împace cu Joey Giancardi și să fie din nou doctorul Mafiei. Și poate că, ținând cont de ceea ce știa acum despre planul de a o elimina, Familia putea chiar să-i ofere o oarecare protecție.

Sau putea pur și simplu să muncească la o cârciumă din vreun loc izolat și să trăiască fără arsenalul ei obișnuit: triptamină, opioide și capcane mortale. Cine știe, poate că, dacă stătea ascunsă, actele de identitate false pe care le avea deja vor rămâne multă vreme valabile.

— Alex? zise Daniel.

— Mă gândeam la viitor.

— La compatibilitatea noastră pe termen lung? încercă el să ghicească.

— Nu, nu pe termen lung. Mă gândeam la ce se va întâmpla în seara asta. Sau mâine.

În sfârșit ridică privirea la el. Ochiul lui blânzi, verzi-cenușii aveau doar o expresie ușor derutată, nu îngrijorată.

— Fratele tău o să sune curând.

Daniel făcu o grimasă.

— Uau. Nu m-am gândit la asta.

Apoi zâmbi și continuă:

— Cred c-ar fi mai bine să-i zic despre asta așa, într-o doară, la telefon — apropo, Kev, m-am îndrăgostit de Alex — decât față în față, nu-i așa?

Alex încercă să alunge fiorii care o străbătură la auzul întrebării. Ăla nu era un cuvânt pe care să-l rostești cu ușurință și cu care să glumești. Daniel n-ar fi trebuit să-l folosească. Și totuși, se înfioră toată.

— Nu asta-i partea pentru care-mi fac griji, ci faptul că ignori în continuare că există un plan. După ce el își ocupă poziția, noi trimitem e-mailul. Kevin urmărește cine reacționează. Apoi ne întâlnim cu el și...

Lăsa fraza neterminată, încruntându-se.

— Pe urmă, voi doi o să — care-i expresia? — *o să le faceți felul*, așa-i? Asta o să fie foarte periculos, nu-i așa? Auzi, n-am putea să-l lăsăm pe Kevin să se ocupe singur? Mi se pare că nu l-ar deranja, chiar i-ar face plăcere.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea. Și, Daniel...

— Ce e?

Vocea lui deveni mai aspră acum, ușor iritată. Începea să înțeleagă.

— Nici eu, nici Kevin nu vom putea să... mă rog, să dăm randament maxim dacă pârghia pe care ei o pot folosi împotriva noastră se află în același loc cu oamenii care ne vor răul.

Când Alex rosti cuvintele, semnificația lor avu un efect aproape fizic, resimțit ca o undă de șoc în tăcerea care urmă.

Daniel o privi lung, fără să clipească. Alex așteptă.

— Glumești? întrebă el în sfârșit, cu o voce stinsă.

— Chiar crezi c-am să accept să mă lași aici și să stau degeaba în vreme ce tu îți riști viața?

— Nu. Și da, o să accepti.

— Alex...

— Știu să-mi port de grijă.

— Da, dar... pur și simplu, mintea mea refuză să accepte. Cum crezi că aș putea să stau aici și să aștept, fără să știu nimic? Alex, vorbesc serios!

Daniel spuse toate astea pe un ton imperativ. Alex nu se uita la el; privea drept înainte, la televizor.

— Alex?

— Dă sonorul mai tare. *Acum.*

Daniel se uită la ecran, încremeni o clipă, apoi sări de pe canapea și luă telecomanda de pe podea. Apăsă greșit câteva butoane până când vocea crainicului de știri se auzi tunător în sistemul de sonorizare *home cinema*.

— ...lipsește de joia trecută, când se crede că a fost răpit de la liceul unde predă. Se oferă o recompensă substanțială pentru orice informații ar ajuta la gășirea și salvarea lui. Dacă l-ați văzut pe acest bărbat, vă rugăm să sunați la numărul de mai jos.

Pe ecranul mare, fața lui Daniel era mărită de patru ori. Era un instantaneu, mai degrabă decât o fotografie oficială din anuarul școlii. Era făcută undeva afară, într-o zi însorită, iar Daniel zâmbea larg și avea părul ciufulit și umed de transpirație. Își ținea brațele întinse peste umerii a doi oameni mai scunzi, ale căror chipuri fuseseră șterse din imagine. Era o fotografie foarte reușită. Daniel arăta ca genul de persoană pe care-ai vrea s-o ajuți. În partea de jos a ecranului era afișat cu cifre mari și roșii un număr cu apelare gratuită.

Imaginea dispăru și îi luă locul un prezentator de știri, cam de vârsta a doua, și o prezentatoare blondă exuberantă.

„Nefericită întâmplare, Bryan. Să sperăm că vor reuși să-l aducă înapoi acasă la cei dragi. Acum să vedem cum va fi vremea, cu Marceline. Cum se prezintă situația pentru restul săptămânii, Marcie?”

Imaginea trecu la o brunetă focoasă care stătea în fața hărții digitale a întregii țări.

— Astea-s știrile naționale, șopti Alex.

Mintea ei începu să analizeze diferitele scenarii. Daniel opri sonorul televizorului.

— Cred că cei de la școală au sunat la poliție, spuse el.

Alex îl privi.

— Ce e?

— Daniel, știi câți oameni dispar în fiecare zi?

— Oh... și fotografiile lor nu apar la știri, nu-i așa?

— Cu atât mai puțin ale bărbaților care lipsesc doar de câteva zile.

Se ridică și începu să se plimbe de colo-colo.

— Încearcă să te scoată din ascunzătoare. Ce-nseamnă asta? Unde vor s-ajungă prin asta? Își imaginează oare că m-a ucis Kevin? Sau că am aflat adevărul și am fugit cu tine? De ce să creadă că te-am luat cu mine? Trebuie să fie legat de Kevin. E și fața lui. Își închipuie c-am pierdut. Corect? Celor de la CIA le-ar fi fost mult mai ușor să aranjeze știrea asta decât celor din departamentul meu. Bineînțeles, dacă lucrează împreună...

— O să vadă Kevin știrea asta? zise Daniel îngrijorat. E chiar acolo, în Washington.

— Kevin nu-și arată fața, orice-ar fi.

Se mai învârti prin cameră câteva clipe, apoi se așeză din nou lângă Daniel. Își îndoi picioarele sub ea și-l luă de mână.

— Daniel, cu cine ai vorbit ieri?

El se înroși.

— Ți-am spus. N-am vorbit decât cu persoanele de la casa de marcat.

— Știu, dar ce erau? Bărbați, femei, bătrâni, tineri?

— Păi, casierul de la băcănie era un bărbat mai în vârstă, pe la cincizeci de ani, hispanic.

— Era lume multă în magazin?

— Nu prea. Era singurul casier. Mai erau doi inși la coadă în spatele meu.

— Asta-i bine.

— Prăvălia cu mărfuri de un dolar era mică. Eram singurul client. Dar femeia de la casă avea televizorul pornit — urmărea un concurs televizat. Nu prea s-a uitat la mine.

— Câți ani avea?

— Mai în vârstă decât primul tip. Cu părul alb. De ce? Bătrânii se uită mai des la știri, nu-i așa?

— Posibil, zise ea ridicând din umeri. Al treilea.

— Abia ieșită de pe băncile școlii. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă s-or fi terminat cursurile până să-mi dau seama că lucra acolo.

Alex simți cum i se strânge stomacul.

— O tinerică? Și a fost prietenoasă... foarte prietenoasă.

Nu fusese o întrebare.

— Da, de unde știi?

— Daniel, zise ea cu un oftat, ești un bărbat atrăgător.

— Sunt un om obișnuit, în cel mai bun caz. Și cam cu zece ani prea mare pentru o fată de vârsta ei, protestă el.

— Îndeajuns de vârstnic ca să fii interesant. Uite, nu contează. O să ne luăm singurele măsuri de precauție pe care le avem. Din acest moment, nu te mai bărbierești. Și nu doar că încercăm să nu facem valuri, ci ne și dăm la fund. În afară de asta, tot ce putem face e să sperăm că fata nu se uită la știri. Și că ei nu vor răspândi știrea pe vreunul dintre site-urile de socializare pe care le folosesc tinerii în ziua de azi.

— Ar face-o?

— Dacă le vine ideea... Sunt în stare să riște orice.

Daniel își sprijini capul pe mână.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic. Toți am făcut greșeli în povestea asta.

— Tu n-ai făcut. Doar încerci să mă faci să mă simt mai bine.

— În ultimele săptămâni, am comis câteva erori majore.

El ridică privirea, uimit.

— Unu, n-am ignorat din capul locului e-mailul lui Carston. Doi, am căzut în capcană. Trei, nu ți-am găsit de la bun început dispozitivul de urmărire. Patru, nu mi-am amorsat

tavanul șopronului. Și apoi Kevin a făcut greșeala să-și dea masca de gaze jos... cred că asta-i singura pe care i-o pot reproșa, împreună cu faptul că nu și-a asigurat un mijloc de transport la plecare. La naiba, cred că runda asta o câștigă el.

— Păi trebuie să mai fi făcut o greșeală la început, altfel CIA ar fi crezut că e mort.

— Bravo. Mulțumesc.

— Mai rămâne Arnie, spuse el cu tristețe. Arnie e aproape perfect, n-are nicio bilă neagră.

— Nu-i așa că-i detești pe perfecționiștii ăștia nesuferiți?

— Din toată inima, zise Daniel râzând.

Apoi zâmbetul îi dispăru.

— Nu cred că ai făcut așa de multe greșeli. Adică, în ce te privește, da. Dar legat de mine... Ei bine, sunt bucuros că ai căzut în capcană.

Alex îi aruncă o privire cruntă.

— Asta ar însemna să ducem romantismul puțin cam prea departe, nu crezi?

Își dorea să poată distruge complet amintirea primei lor nopți petrecute împreună. Își dorea ca acele imagini să nu fie atât de clare în mintea ei — tendoanele proeminente de pe gâtul lui, țipetele lui înăbușite. Se înfioră, întrebându-se cât va dura până când imaginile se vor estompa.

— Vorbesc serios. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi trimis pe altcineva după mine. Și, dacă acea persoană l-ar fi pus la pământ pe Kevin, m-ar fi omorât apoi și pe mine, nu-i așa?

Alex se uită la chipul lui grav și se cutremură din nou.

— Ai dreptate.

El o privi îndelung, după care oftă.

— Și-acum, ce facem?

— Păi, opțiunile noastre sunt limitate, zise Alex încruntându-se. Fața mea încă nu s-a vindecat complet ca să pot ieși în lume. Dar acum ne putem folosi de ea mai mult decât

de a ta. Așa că există varianta să rămânem aici, ascunși, sau să plecăm spre Nord. Am un loc. Nu are dotări la fel de sofisticate ca ăsta și nici nu e la fel de bine protejat. Mi-ar fi plăcut să am o peșteră a lui Batman.

Nu încercă să-și ascundă invidia cu care rostise ultima frază.

— Deci tu crezi că suntem mai în siguranță aici?

— Depinde. Aș vrea să aflu ce crede Arnie despre varianta cu orașul înainte de a lua o decizie. Nu strică să aflăm nici părerea lui Kevin. Să sperăm că va suna în curând. Planurile s-au mai schimbat un pic. Cred că o să iasă cum vrea el. În final, victoria va fi a lui.

*

Ziua a trecut greu. Alex nu voia să plece din fața televizorului. Situația nu se schimba cu nimic dacă știa de câte ori se transmisese știrea și câte posturi o preluaseră, dar tot trebuia să vadă. Arnie afișă o atitudine stoică, așa cum se așteptau; doar privirea ușor încordată îi trăda îngrijorarea.

Alex voia să-l trimită pe Arnie la peștera lui Batman cu o listă cu tot ce avea nevoie. I-ar fi plăcut să aibă SIG-ul pentru ea și niște muniție suplimentară, iar pentru Daniel, pușca cu țevă retezată pe care o văzuse în ascunzătoarea lui Kevin. O pușcă cu lunetă nu era la fel de utilă în confruntările de la mică distanță ca o pușcă de vânătoare. Cu un singur cartuș tras, ar fi scos din joc mai mulți atacatori.

De asemenea, voia să caute măști de gaze — nu putea să monteze dispozitivele de gazare în casă dacă n-avea o mască și pentru Arnie. Se îndoia că fratele lui Daniel neglijase o măsură de precauție atât de evidentă, dar poate că doar ei i se părea evidentă. În lumea lui, Kevin își făcea griji probabil numai pentru gloanțe și bombe.

Dar, deși își dorea foarte mult aceste lucruri, era posibil să fie prea târziu să-și ia măsuri preliminare. Dacă tinerica de la casă sunase după ce anunțul fusese difuzat prima oară — și se putea să fi fost difuzat chiar mai devreme decât îl văzuseră ei sau chiar cu o zi înainte —, ar fi durat ceva până când inamicii lor să înceapă căutarea. Cineva trebuia să ajungă acolo, apoi să pună întrebări prin oraș și în final să investigheze posibilele piste. Dar după aceea, dacă acel cineva avea noroc, supravegherea urma să înceapă. Și Alex n-avea cum să știe dacă nu cumva începuse deja.

Cu toate că ea și Daniel stăteau în casă cu storiile trase, cineva putea să-l fileze pe Arnie chiar acum. Dacă Arnie s-ar fi dus la depozitul secret, următorul nu l-ar fi scăpat din ochi. Dacă se întâmpla asta, puteau la fel de bine să pună un banner pe care să scrie: FELICITĂRI, AȚI AJUNS ÎN LOCUL POTRIVIT! SERVIȚI-VĂ CU CÂTEVA LANSATOARE DE RACHETE!

Nu trebuiau să facă nimic care să trădeze existența peșterii lui Batman.

Principalele dispozitive de siguranță erau la îndemână, iar tot ce era important pusese în rucsac — ordonat pe categorii, în pungi cu fermoar — pentru o retragere rapidă. Îl pusese pe Arnie să mute camioneta în spatele casei, îndeajuns de aproape de fereastra lui încât să se poată furișa cu toții în cabină dacă ar fi fost cazul.

Alex aștepta telefonul lui Kevin sau ar fi vrut măcar ca acesta să fi avut suficientă încredere în ei ca să-i dea lui Daniel numărul de la telefonul cu cartelă, pentru situații de urgență. Era posibil să existe alte măsuri de siguranță în casă, de care Arnie să n-aibă habar.

Daniel pregăti cina pentru toți trei și, cu toate că atmosfera nu mai era la fel de însuflețită ca în seara precedentă, mâncarea se dovedi a fi la fel de delicioasă. Alex îi spuse

s-o lase mai moale cu rezerva de ingrediente. Era posibil să mai dureze până când vreunul dintre ei va putea să meargă la cumpărături — și asta era valabil chiar și pentru Arnie.

Era surprinsă să vadă că Daniel nu părea încurcat de prezența lui Arnie. Nu numai atât, dar nu se sfia să o atingă. De două ori o luă de mână; o dată o sărută pe creștet în timp ce trecea prin dreptul ei cu vasele. Arnie nu reacționa în niciun fel, dar Alex nu putea să nu se întrebe ce credea el despre asta.

Arnie îi anunță că pusese câinii să patruleze prin rotație de-a lungul gardului împrejmuitor — pe toată distanța de circa zece kilometri — cât era lumină afară, adică în intervalul în care următorii ar fi supravegheat locul cu binoclul. Dacă un intrus ar fi fost ascuns suficient de aproape ca să țină casa sub supraveghere, câinii l-ar fi alertat pe Arnie. După ce le spuse toate astea, bărbatul se duse la culcare devreme, urmându-și programul normal. Alex și Daniel rămaseră să vadă știrile de seară.

Daniel se cuibări lângă ea pe canapea atât de firesc, încât lui Alex i se păru că făcuseră asta dintotdeauna. Nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de relaxată cu cineva. Până și maică-sa o îmbrățișa cu reținere, rareori exprimându-și afecțiunea prin cuvinte sau gesturi. Iar de Barnaby se apropiase emoțional, niciodată fizic. Așadar, își imagina că ar trebui să se simtă stânjenită că-și întinsese picioarele peste Daniel și-și rezemase capul de umărul lui, în timp ce el o cuprinsese cu brațele, dar se simțea ciudat de liniștită. Ca și cum faptul că stăteau atât de aproape unul de celălalt le alunga toată încordarea.

Știrea legată de Daniel se transmise din nou, dar mai târziu în cadrul programului, și se vedea de la o poștă că prezentatorul era plictisit de anunț. Agenția putea să manipuleze transmiterea unei știri o perioadă scurtă, dar nu putea

să împiedice rețelele de televiziune să ignore un subiect mărunț. Iar acum, asta se întâmplă.

— Probabil c-ar trebui să te previn... dacă nu te-ai gândit deja la asta, spuse Alex.

Daniel încercă să pară detașat, dar ea îi sesiză îngrijorarea.

— Sunt sigur că nu m-am gândit.

— Păi, dacă rezultatele întârzie să apară, vor trebui să mărească miza pentru ca presa să colaboreze în continuare cu ei.

— Ce-nseamnă „să mărească miza“?

Alex se trase puțin în spate ca să-l poată privi pe Daniel în ochi; nu-i plăcea deloc ceea ce urma să spună.

— Vor face ca povestea să fie mai sordidă cumva. De exemplu, că ești suspectat de o crimă. Sau să inventeze o elevă pe care ai răpit-o sau de care ai abuzat. Ceva de genul ăsta, probabil. Deși s-ar putea să fie mai inventivi.

Ochii lui se întoarseră de la fața ei către ecranul televizorului, deși prezentatorul trecuse la subiectul alegerilor locale. Se înroși la față, apoi se făcu palid. Alex îl lăasă să se gândească la ceea ce-i spusese. Își imagina cât de greu îi venea unui om bun să-și dea seama că urma să fie transformat într-un răufăcător.

— Nu pot să fac nimic în privința asta, spuse el cu glas scăzut.

Nu era o întrebare.

— Într-adevăr, nu ai ce să faci.

— Bine că măcar părinții mei nu mai trăiesc ca să vadă toate astea. Sper că... prietenii mei nu vor crede așa ceva despre mine.

— Eu n-aș face-o, zise Alex.

Daniel îi zâmbi și spuse:

— La un moment dat, nu demult, erai convinsă că am de gând să omor vreo două milioane de oameni.

— Pe atunci nu te cunoșteam.

— Da, așa e.

După ce știrile se terminară, își urară noapte bună, iar Alex se apucă să strângă. Era posibil să plece în mare grabă. Își puse în ordine toate instrumentele de laborator, apoi se schimbă în colanți și un tricou negru — voia să aibă pe ea niște haine comode dacă asta era noaptea cea mare.

Știa că era obosită, dar creierul ei nu dădea semne că ar funcționa mai lent. De data asta, nu voia să lase să-i scape nimic. Nu era exclus ca Daniel să fi avut dreptate — poate că greșelile de la început de fapt îi salvaseră lui viața. Dar nu-și putea permite alte erori. Acum nu mai era doar viața ei în joc. Alex oftă adânc. Să ai o responsabilitate aducea unele avantaje, dar povara era fără doar și poate mai grea.

O ușoară bătaie în ușă îi întrerupse gândurile.

— Nu intra! strigă Alex, ridicându-se iute în capul oaselor.

Patul de campanie se legănă sub ea.

După o scurtă pauză, Daniel întrebă:

— Ți-ai pus cumva o mască de gaze?

— Da.

— M-am gândit eu. Vocea îți sună înăbușit.

Altă pauză.

— Sistemul tău de securitate e greu de dezamorsat? întrebă Daniel.

— Așteaptă puțin.

Securiză repede firele, își ridică masca de gaze pe creștet și deschise ușa. Daniel stătea acolo. Nu-l vedea foarte bine în întuneric, dar i se păru că arată obosit... și trist.

— Ești foarte îngrijorată, remarcă el, întinzând mâna ca să-i atingă ușor masca.

— De fapt, așa dorm mereu. M-aș simți ciudat dacă n-aș avea-o. S-a întâmplat ceva?

— Ce-ar mai fi putut să se întâmple? Nu. Eram doar... singur. Nu puteam să dorm. Voiam să fiu cu tine.

Ezită.

— Pot să intru?

— Aă, bine.

Alex făcu un pas înapoi și aprinse lumina.

Daniel se uită uimit în jur.

— *Asta* e camera pe care ți-a dat-o Kevin? De ce n-ai spus nimic? Ar trebui să stai în camera mea.

— Mă simt bine aici, îl asigură ea. Oricum nu mă dau în vânt după paturi. E mai sigur să dormi iepurește.

— Nu știi ce să zic. Nu pot să dorm într-un ditamai patul știind că tu stai înghesuită aici.

— Serios, îmi place.

Daniel îi aruncă o privire neîncrezătoare, care deveni dintr-odată sfioasă.

— Aveam de gând să mă invit la tine, dar văd că abia încapi tu aici.

— Am putea să mutăm câteva lăzi...

— Am o idee mai bună. Vino cu mine.

Îi întinse mâna. Ea i-o luă fără să se gândească la ce face. O conduse de-a lungul holului întunecat, pe lângă ușa de la baie, până în camera lui. Singura lumină venea de la veioza de pe noptieră.

Era o cameră foarte drăguță, mai potrivită cu gusturile lui Kevin decât cămăruța ei. În centru se găsea un pat imens, acoperit cu o cuvertură albă, care se sprijinea pe un cadru cu aspect rustic. O pătură aurie, asortată cu nuanța lemnului, atârna la picioarele patului.

— Vezi? spuse el. Mi-ar fi imposibil să mai dorm aici după ce am văzut în ce condiții dormi tu. M-aș simți foarte prost.

— Păi, să știi că nu fac schimb. Mi-am pregătit deja camera.

Rămaseră stingheri în prag un moment.

— Nu voiam să vorbim despre ceva anume. Doar să fiu în același loc cu tine.

— Nu-i nicio problemă. Nici eu nu dormeam.

— Hai să nu dormim împreună, spuse el, apoi roși și râse stânjenit. Asta n-a sunat bine deloc.

O trase din nou de mână, spre patul uriaș.

— Uite, promit să fiu un gentleman perfect, spuse el. Mă liniștește doar să te văd.

Alex se așeză lângă Daniel pe cuvertura albă și groasă, râzând de stângăcia lui și întrebându-se dacă într-adevăr își dorea ca el să fie un gentleman perfect. După care își reaminti cu severitate că nu era un moment potrivit pentru asemenea gânduri. Poate cândva, în viitor, când viețile lor n-ar mai fi fost în pericol. Dacă acea zi va veni vreodată.

Daniel o luă de mână. Se întinseră amândoi pe spate. Daniel își puse mâna liberă sub ceafă și se uită la ea.

— Da, vezi? Acum e mai bine.

Și era. N-avea nicio logică — Alex nu se afla la adăpostul camerei ei securizate —, dar, paradoxal, se simțea mai în siguranță.

— Da, recunosc eu.

Își scoase masca de gaze și o așeză pe pat.

— Ai mâna rece.

Înainte ca Alex să răspundă, Daniel se ridică, luă pătura de la picioarele patului și o întinse peste ei. Apoi se trase mai aproape. Umărul lui îl atinge pe-al ei, iar brațul lui se sprijinea pe mâna ei.

Alex se întrebă de ce era atât de conștientă de aceste gesturi mici în situația în care se aflau.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Să nu mă-nțelegi greșit — o spun ca pe un compliment și nu sunt deloc ironic —, dar cred că aș putea chiar să dorm cu tine aici.

— Știi ce vrei să spui. A fost o zi lungă.

— Așa e, zise el. Te simți bine?

— Da. Să nu mă-nțelegi *tu* greșit acum, dar s-ar putea ca la un moment dat să-mi pun masca la loc. E doar un obicei ciudat legat de somn.

— Ca și cum ai ține în brațe un ursuleț de pluș, zise el zâmbind.

— Exact așa, doar că nu e o mască adorabilă.

Daniel își rezemă fruntea de tâmpla ei. Alex îi simți bătaia pleoapelor pe obraz când închise ochii. Brațul lui îi cuprinse mijlocul.

— Eu cred că *tu* ești adorabilă, spuse Daniel șoptit.

Părea pe cale să adoarmă.

— Și îngrozitor de letală, desigur, adăugă el cu un căscat.

— Foarte drăguț, spuse Alex, fără să fie sigură că o auzise.

Respirația lui se liniști, iar Alex se gândi că adormise deja.

Așteptă câteva momente și apoi, cu grijă, întinse mâna și-i atinse bucele. Erau atât de moi. Îi urmări cu degetele trăsăturile, desăvârșit de calme. Era același chip inocent și senin care nu aparținuse niciodată lumii ei. Nu credea că văzuse vreodată ceva atât de frumos.

Adormi așa, cu palma așezată protector pe ceafa lui și cu masca de gaze uitată undeva în spate.

Capitolul 17

Kevin nu sună.

Lui Daniel nu i se părea ciudat, dar Alex vedea că Arnie era din ce în ce mai tensionat.

Trecuse prea mult timp.

Pentru Alex, lucrurile stăteau în felul următor: Kevin nu trebuia decât să ajungă într-un loc de unde să-l poată urmări pe singurul om despre care știau sigur că e implicat: Carston. Putea să ajungă cu mașina la Washington în două zile, chiar fără să se grăbească. Alex îi indicase exact unde să-l găsească pe fostul ei șef după ce ajungea acolo. N-ar fi trebuit să dureze mai mult de câteva ore. Înțelegerea fusese că, dacă nu-l găsea pe Carston în locul cu pricina, Kevin avea să le dea un telefon. Oare ce se întâmplase?

Pățise ceva? Cât ar fi trebuit Alex să aștepte înainte de a vorbi cu Daniel?

Simțea că devine și mai paranoică. Întinse un fir suplimentar în afara ușii ce dădea în camera ei, astfel încât să poată fi amorsat în timp ce ea se afla în altă parte a casei. Era atât de frustrant că nu putea să întindă fire în tot partenerul. Îi lipsea o singură mască de gaze.

Dar exista și o parte bună: cu fiecare oră în care stătea ascunsă, fața ei se refăcea. În lumină slabă și dacă-și dădea cu mult fard, putea să scape neobservată câteva clipe.

Așteptarea era un amestec ciudat de plictiseală, stres și o fericire dintre cele mai stranii. O fericire condamnată, o fericire cu termen-limită, dar care n-o făcea mai puțin... desăvârșită. Chiar în clipa asta ar fi trebuit să se afle într-un loc foarte întunecat, cu pulsul accelerat de adrenalina vânătorii, dar constată că acum îi venea mereu să zâmbească. N-o ajuta să-și schimbe starea nici veselia nepotrivită a lui Daniel. Vorbiră despre asta în după-amiaza următoare, în timp ce se uitau la știri.

Alex o lăsase pe Lola înăuntru, după ce Arnie ieșise pentru o rundă de antrenament — nu-i plăcea că n-aveau voie să lase câinii în casă; părea un gest lipsit de politețe. Odată cu Lola, intraseră și Einstein și Khan. Acum parcă erau prea mulți câini înăuntru. Spera ca Arnie să nu se supere. Cu siguranță îi mai lăsau uneori în casă, altfel n-ar fi existat acea ușiță specială din spălătorie. Nu știa dacă regula de a ține animalele afară făcea parte din antrenament, era o măsură de precauție — câinii ar fi simțit primii dacă ar fi apărut vreun pericol — sau o stabiliseră doar pentru că Arnie era alergic —, deși, dacă era vorba de ultima variantă, nu era o ocupație potrivită pentru el.

Lola își lăsă botul pe coapsa lui Alex — cu siguranță, iar avea s-o umple de bale. Einstein sări direct pe canapea lângă Daniel, dând vesel din coadă; părea entuziasmat că încălca regula de a nu intra în casă. Khan se întinse cât era de lung în fața canapelei. După reportajul plicticos care deschise programul de știri — despre politică, bineînțeles —, Daniel își lăsă picioarele lungi pe spinarea lui Khan, iar uriașul nu dădu vreun semn că s-ar sinchisi. Alex mângâia absentă

urechile Lolei, care lovea podeaua cu coada, mulțumită că primește atenție.

Totul îi dădea lui Alex o senzație de confort și de *familiaritate*, deși nu se aflate într-o situație ca asta niciodată în viața ei. Nu fusese nicicând înconjurată de atâtea ființe vii — pe care să le atingă și să le audă respirând —, darămite să se mai și țină de mână cu un bărbat care credea că e adorabilă... și letală. Iar faptul că acest bărbat încă se uita la ea așa cum se uita, deși îi cunoștea întreaga poveste...

În timp ce se gândea la toate astea, îl privi brusc pe Daniel și descoperi că și el o privea. Îi oferea zâmbetul lui larg și deschis — barba nerasă de două zile îi dădea o înfățișare neașteptat de severă —, iar Alex îi zâmbi la rândul ei. Emoții năvalnice îi răscoleau pieptul și își dădu seama că era, probabil, cel mai frumos sentiment pe care-l cunoscuse vreodată.

Oftă, apoi scoase un geamăt.

Daniel aruncă o privire spre ecranul televizorului, crezând că ceva din ce se difuza acolo o făcuse să ofteze, dar se dădeau reclame.

— Ce este?

— Mă simt ca o toantă, recunosc eu. Stupidă. Euforică. De ce privesc totul cu atâta optimism? Deși nu pot să leg două idei coerente. Încerc să-mi fac griji și mă pomenesc zâmbind. Poate că-mi pierd mințile și nu-mi pasă de asta atât cât ar trebui. Îmi vine să-mi trag o palmă ca să mă trezesc, dar în sfârșit fața mea începe să se vindece.

— Asta-i unul dintre neajunsurile de care ai parte când te-ndrăgostești, cred, zise Daniel râzând.

Din nou, fiorii din trup.

— Asta crezi tu că se-ntâmplă cu noi?

— Așa mi se pare.

— Nu am cu ce să compar, zise ea încruntându-se. Și dacă, de fapt, o iau razna?

— Categorie, ești sănătoasă la cap.

— Dar nu cred că oamenii se pot îndrăgosti atât de repede.

La drept vorbind, Alex nu credea deloc în *dragoste*, în iubire romantică. Reacții chimice, desigur; atracție sexuală, da. Compatibilitate, da. Prietenie. Loialitate și responsabilitate. Dar *dragostea* parcă semăna prea mult cu un basm.

— Mie... în fine, nu mi s-a întâmplat niciodată, zise Daniel. Adică, întotdeauna am crezut în *atracție* la prima vedere. Am trecut prin asta. Și cu siguranță e o parte din ce mi se întâmplă acum.

Zâmbi larg din nou.

— Dar dragoste la prima vedere? Eram sigur că e doar o fantezie.

— Bineînțeles că este.

— Atâta doar...

— Nu există „atâta doar...”, Daniel.

— Atâta doar că s-a întâmplat ceva cu mine în acel metrou, ceva care a depășit cu totul puterea mea de înțelegere.

Alex nu știa ce să-i răspundă. Privi spre ecranul televizorului tocmai când se încheia jurnalul de știri. Daniel se uită și el.

— Am ratat-o?

— Nu, n-au dat-o.

— Iar asta nu e bine, remarcă el, cu o nuanță de iritare în glas.

— Îmi vin în minte două explicații posibile. Unu: au făcut în așa fel încât știrea să fie transmisă peste tot și, dacă n-au obținut rezultate, au lăsat-o să moară. Doi: știrea e pe cale să se schimbe.

Trupul lui Daniel se încordă într-o atitudine defensivă.

— Cât de curând crezi că vom vedea versiunea următoare?

— Foarte curând, dacă așa stau lucrurile.

Exista și o a treia posibilitate, dar nu era pregătită s-o spună cu glas tare. Știrea va dispărea definitiv, dacă obținuseră ce avuseseră nevoie de pe urma ei. Adică, dacă-l aveau pe Kevin.

Credea că-i ghicise destul de bine caracterul lui Kevin ca să fie cât se poate de sigură că nu va ceda ușor. Era îndeajuns de inteligent ca să meargă pe cea mai credibilă versiune a poveștii în cazul în care departamentul l-ar fi prins: ajunsese prea târziu ca să-l mai salveze pe Daniel și — după ce o ucisese pe Oleander — se dusese la Washington ca să se răzbune. Alex spera că nu se va abate de la acea poveste o vreme. Nu știa cine se ocupa acum de interogatorii. Dacă acea persoană era cât de cât pricepută — ei bine, în cele din urmă Kevin avea să spună adevărul. Chiar dacă nu era cea mai mare admiratoare a lui Kevin, i se făcea rău când se gândea la ce-avea să pățească.

Desigur, se putea să fi fost pregătit să fie prins, așa cum ar fi fost și ea. Putea să fie mort deja.

Cu sau fără peștera lui Batman, în cazul în care Kevin nu suna până la miezul nopții, sosise timpul să plece. Își dădea seama când își forța norocul.

Brusc, toată euforia se potoli. Măcar ăsta era un semn că nu înnebunise complet. Încă.

Scoaseră câinii pe verandă înainte ca Arnie să se întoarcă, deși mirosul de animal rămăsese în încăpere. Daniel începu să pregătească un sos cu carne pentru spaghetti, iar Alex îl ajută să deschidă conservele și să aleagă condimentele. Când lucrau împreună, totul părea ușor și plăcut, de parcă făceau asta de ani de zile. Să fi fost ăsta sentimentul despre care vorbea Daniel? Cât de firească era intimitatea lor? Deși nu credea în teoria lui, se văzu nevoită să admită că nici nu avea argumente să o combată.

În timp ce trebăluia, Daniel fredona un cântec care lui Alex i se părea cunoscut, dar nu știa de unde. După câteva clipe însă, se pomeni că-l fredonează și ea. Fără să pară că-și dea seama ce face, Daniel începu să cânte versurile.

— „Picioarele vinovate nu simt ritmul”¹, cântă el.

— Auzi, dar cântecul ăsta nu-i mai bătrân decât tine? întrebă Alex după un moment.

— Oh, cântam cu voce tare? zise Daniel, părând surprins. Scuze, am tendința să fac asta când găsesc.

— De unde știi versurile atât de bine?

— Trebuie să te anunț că, până în ziua de astăzi, *Careless Whisper* a rămas un cântec foarte popular în circuitul de karaoke. Îi rup pe toți în seara dedicată anilor '80.

— Te duci la concursurile de karaoke?

— Hei, cine spune că profesorii nu știu să se distreze?

Daniel se îndepărtă de aragaz, cu lingura plină de sos în mâna dreaptă, și o trase cu stânga într-o îmbrățișare lejeră. Făcură împreună câțiva pași de dans, Daniel lipindu-și obrazul aspru de al ei, în timp ce cânta: „Doar suferință vei găsi...”

Apoi se întoarse la aragaz, continuând să cânte vesel despre cum nu va mai dansa el niciodată.

„Nu fi idioată”, îi spunea mintea lui Alex în timp ce un zâmbet tâmp i se întindea din nou pe față.

„Taci din gură”, îi răspundea corpul.

Daniel n-avea o voce pe care să vrei s-o ascuți la radio, dar avea un timbru plăcut, iar entuziasmul cu care cânta îi sporea farmecul. Când auziră câinii întâmpinându-l pe Arnie la ușă, erau în toiul unui duet pasional pe piesa *Total Eclipse of the Heart*. Alex se opri din cântat imediat, roșie la

¹ *Guilty feet have got no rhythm* — vers din piesa *Careless Whisper* a lui George Michael. (N.t.)

față, dar Daniel nu păru să bage în seamă nici că ea se rușinase, nici că Arnie intrase în casă.

— „Chiar am nevoie de tine în noaptea asta!” răcnea el tocmai când Arnie intra pe ușă, clătinând din cap.

Alex se întrebă dacă Arnie și Kevin se distrau vreodată sau discutau numai treburi serioase.

Fără să comenteze, Arnie trase plasa de sârmă în urma lui, pala de aer curat care pătrunse în încăperea amestecându-se cu mirosul de mâncare. Acum, că era întuneric afară și lumină înăuntru, Alex trebuia să se asigure că Arnie închisese ușa înainte să-i observe cineva.

— Au simțit câinii ceva? îl întrebă pe Arnie.

— Nu. I-ați fi auzit dacă ar fi găsit ceva.

— Știrea n-a mai fost transmisă, spuse ea, încruntându-se.

Alex și Arnie schimbă o privire. Ochiul lui Arnie îl săgetară pe Daniel, apoi se întoarseră la ea. Alex știa ce voia să întrebe și îl opri cu un semn din cap. Nu, nu discutase cu Daniel despre Kevin și despre ce ar putea să însemne tăcerea lui. Arnie miji ochii — părea să fie singurul gest care-i trăda neliniștea.

Pentru binele lui, trebuiau să plece de-acolo cât mai curând posibil. În cazul în care cineva ar fi făcut legătura între Daniel, Alex și această casă, Arnie ar fi fost în pericol. Alex spera că va înțelege de ce se gândiseră să ia camioneta.

Cina avu loc într-o atmosferă liniștită. Până și Daniel păru să-și dea seama care e dispoziția generală. Alex hotărî să-i vorbească despre temerile ei legate de Kevin de îndată ce rămâneau singuri. Ar fi fost frumos să-i mai ofere o noapte de somn odihnitor, dar probabil că vor fi nevoiți să plece înainte să se lumineze de ziuă.

După ce terminară de mâncat — și nu mai rămăseseră nici urmă de spaghete; măcar momentele astea aveau să-i lipsească lui Arnie —, Alex îl ajută pe Daniel să strângă, în

vreme ce Arnie se duse să dea drumul la televizor. Se repetau aceleași știri. Alex putea să recite textul cuvânt cu cuvânt împreună cu prezentatoarea. Arnie nu apucase să vadă de trei ori știrile azi, așa că se așează pe canapea.

Alex clătea farfuriile și i le dădea lui Daniel să le pună în suport. Unul dintre câini scheună; probabil Lola. Alex spera că nu-i răsfățase prea mult în după-amiaza aceasta. Nu se considerase niciodată o iubitoare de câini, dar își dădea seama că avea să ducă dorul tovărășiei lor calde și prietenoase. Poate cândva — în cazul în care Kevin rămăsese totuși în viață și planul lor devenea funcțional până la urmă — își va lua un câine. Dacă lucrurile aveau să iasă bine, poate că i-o va vinde pe Lola. Dar probabil că își făcea iluzii...

O bufnitură surdă îi întrerupsese gândurile — era un sunet ciudat pentru acel loc. Chiar în momentul în care privirea ei se mută spre Daniel, căutând sursa zgomotului — vreo ustensilă de bucătărie scăpată pe jos sau o ușă de dulap trântită, mintea ei făcea un salt înainte. Corpul nu apucă să răspundă comenzilor creierului, că un lătrat asurzitor se auzi dinspre verandă, însoțit de un mârâit feroce. Încă o bufnitură, acoperită de hărmălaia stârnită de câini, și lătratul se transformă într-un scheunat șocat și plin de suferință.

Alex îl trânti pe Daniel la podea în timp ce acesta se întorcea spre ușă. Era mult mai greu decât ea, dar se dezechilibra și lui Alex îi fu mai ușor să-l pună la pământ.

— *Ssst*, îi șuieră la ureche, apoi se târi peste el până lângă corpul central din bucătărie și aruncă o privire în jur.

Nu-l zărea pe Arnie. Se uită la plasa pentru țânțari — o gaură mică și rotundă apăruse în jumătatea de sus. Încercă să deslușească dincolo de lătrăturile câinilor și de zgomotul televizorului, dar nu se auzea nimic dinspre locul unde ar fi trebuit să fie Arnie.

Probabil se trăsesse de la distanță, altfel câinii ar fi simțit imediat prezența vreunui intrus.

— Arnie! strigă ea șoptit.

Niciun răspuns.

Se târi până la masă; rucsacul ei stătea rezemat de picioarul scaunului. Scoase PPK-ul din pungă cu fermoar, apoi îl trimise alunecând pe podea spre Daniel. Avea nevoie de amândouă mâinile.

Daniel prinse pistolul când acesta ajunse la jumătatea distanței și se înclină pe după margine. Nu se antrenase cu armele de mână, dar de la distanța asta n-avea să conteze prea mult.

Alex își puse inelele pe degete și-și strânse centura pe talie.

Daniel sări în picioare într-o fracțiune de secundă, sprijinindu-și coatele pe blat. Părea hotărât să folosească arma. În timp ce Alex se furișă spre pragul care dădea în camera mare, văzu o mână împingând mânerul ușii în jos — dar nu era o mână. Era o labă de câine acoperită de o blană neagră.

Deci Kevin avusese și alte motive în afară de cele estetice ca să aleagă pentru uși modelul clasic de clanță.

Alex răsuflă ușurată când Einstein năvăli în cameră, urmat îndeaproape de Khan și de rottweiler. Dar strânse furioasă din pumni auzind-o pe Lola gemând de durere.

În timp ce câinii se adunau în tăcere în jurul lui Daniel, formând un fel de scut, ea își puse încălțăminte specială, băgă șnurul de strangulat într-un buzunar și mânerile în celălalt.

— Dă comanda, îi șopti lui Daniel.

Trăgătorul urma să atace acum, deși trebuia să se păzească de câini. Și poate că avea să schimbe pușca cu lunetă cu ceva care să provoace găuri mai mari. Câinii antrenati astfel nu renunțau să atace chiar și când erau răniți.

— Plan de urgență? șopti Daniel nesigur.

Einstein ciuli urechile. Lătră scurt, apoi alergă spre celălalt capăt al bucătăriei și scoase un scheunat.

— Du-te după el, îl îndemnă Alex pe Daniel, apoi, stând aplecată, parcurse în fugă spațiul dintre perete și corpul central din bucătărie.

Daniel începu să se ridice, dar, înainte ca Alex să poată spune ceva, Einstein se apropie de el și, apucându-l cu botul de mâneacă, îl trase jos la podea.

— Stai jos, traduse ea în șoaptă.

Einstein îi conduse spre spălătorie, așa cum se aștepta Alex. Khan și rottweilerul veneau în urma lor. În timp ce ieșea din camera mare în holul întunecat, Alex îl căută cu privirea pe Arnie. La început, nu zări decât o mână nemișcată, dar apoi văzu că peretele din spate era împroșcat cu ceva. Evident – materie cerebrală amestecată cu sânge. Așadar, n-avea niciun rost să încerce să-l ia cu ei. Era prea târziu pentru Arnie. Iar trăgătorul era fără doar și poate un lunetist. Da... numai vești bune.

Alex fu surprinsă când Einstein se opri și lovi cu laba ușa unui dulap de pe hol. Daniel o deschise, iar Einstein trase de ceva dinăuntru. Când Alex se apropie să vadă despre ce e vorba, o grămadă grea de blană căzu peste ea.

— Ce-i asta? o întrebă Daniel în șoaptă.

— Cred că e o haină de blană, zise ea, încercând să dea haina la o parte. Dar mai e ceva. E prea grea...

Își plimbă repede mâinile peste blană, de-a lungul mânechilor; pe dedesubt se simțea ceva rigid. Își strecură degetele în mâneacă, încercând să-și dea seama despre ce anume era vorba. În sfârșit, înțelese. Nu era sigură că ar fi știut dacă n-ar fi examinat de curând costumul de Batman al lui Kevin.

Einstein trase peste ei încă o grămadă de blană.

— Sunt căptușite cu plăci antiglonț din kevlar, șopti ea.

— Ar trebui să le punem pe noi.

Alex se chinui să îmbrace haina în timp ce întrebările i se învâртеau în minte. Faptul că era căptușită cu fibră anti-glonț avea logică, dar de ce era atât de grea? Îi antrenase Kevin pe câini când era frig afară? Sau era vorba despre o măsură de prevedere pentru condiții meteo neprielnice? Oare aici era frig vreodată? Dar în timp ce-și sufleca mânecile — prea lungi, desigur —, observă că haina lui Daniel se asorta cu blana lui Einstein, așa încât nu se mai vedea unde se termină una și unde începe cealaltă. Camuflaj.

Haina avea și o glugă căptușită cu kevlar, pe care o trase peste cap. Acum ea și Daniel erau doar niște forme blănoase în întuneric.

Einstein trecu direct prin ușița pentru câini de la celălalt capăt al spălătoriei și Daniel îl urmă. Alex simțea în spate respirația fierbinte a lui Khan. După ce ieși, îl văzu pe Einstein trăgându-l pe Daniel înapoi la pământ, când acesta încercă să se ridice în poziție ghemuit.

— Mergi târâș, îi explică ea.

Înaintarea era exasperant de înceată. Cu fiecare pas, haina devenea mai grea și mai încinsă și sub palme și genunchi simțea pietrișul ca pe niște vârfuri de cuțit. După ce ajunseră la porțiunea cu iarbă, deplasarea deveni mai puțin dureroasă, dar Alex aproape că nici nu-și dădu seama, era nerăbdătoare să scape. În timp ce Einstein îi conducea spre anexa unde erau adăpostiți câinii, se gândea că încearcă să-i ducă la camioneta pe care Arnie, la rugămintea ei, o mutase de acolo. Dar camioneta nu era un mijloc prea grozav de evadare. Trăgătorul putea să rămână pe poziții, așteptând pur și simplu ca un vehicul să iasă pe singurul drum existent. Sau poate că era un scenariu diferit, în care tovarășii lui pătrundeau în casă și le scoteau pe victime afară în timp ce el aștepta.

Alex auzea hărmălaia pe care o făceau câinii din adăpost: erau agitați și alarmați de ceea ce se întâmpla. Străbătuseră trei sferturi din distanță când un glonț trecu razant, ridicând un nor de țărână drept în fața ei. Einstein lătră ascuțit și Alex auzi cum unul dintre câinii din spatele ei se desprinde de micul lor grup, scoțând un mârâit înfundat. După zgomotul puternic al labelor și mersul susținut, nu se îndoia că era rottweilerul. Altă bufnitură, mai îndepărtată, dar mârâitul nu încetă. Auzi ceva, poate o înjurătură înăbușită, după care o rafală de gloanțe care sigur *nu* proveneau de la o pușcă de lunetist. Mușchii i se încordară, în timp ce se târa cât de repede putea în urma lui Daniel, așteptându-se să audă scheunăturile rottweilerului. Nu le auzi, dar mârâitul încetă. Ochii i se umplură de lacrimi.

Khan se mută lângă ea, în partea dinspre trăgător, și-l văzu pe Einstein asigurându-i lui Daniel același tip de protecție. Kevin avusese dreptate când spusese că acești câini erau în stare să-și dea viața pentru Daniel. Probabil că l-ar fi enervat să afle că făceau același lucru și pentru ea.

Kevin. Ei bine, acum erau șanse și mai mari ca el să fie în viață. Motivul pentru care mass-media nu mai dădea știrea nu era că Agenția îl găsisse pe Kevin, ci că reușise să-l localizeze pe Daniel.

Ajunseră la anexă. Alex se târî recunoscătoare în întunericul învăluitoare. Câinii scheunau și lătrau neliniștiți. Lupându-se cu haina grea, încercă să se ridice, dar stând tot ușor aplecată. Daniel o imită, uitându-se în același timp la Einstein ca să vadă dacă insista ca ei să revină în poziția culcat. Dar Einstein nu era atent la Daniel în acel moment.

Împreună cu Khan, alerga frenetic de-a lungul șirului de boxe, oprindu-se la fiecare ușă și apoi la următoarea. Inițial, Alex se gândi dacă nu cumva ar fi trebuit să fugă și ea, dar pe urmă își dădu seama ce făceau. Boxele aflate cel mai aproape

de ei se deschisera, apoi și următoarele. Kevin îi învățase pe câinii lui extraordinari să deschidă boxele din afară.

Câinii eliberați tăcură imediat. Prima pereche era alcătuită din doi ciobănești germani. Cei doi câini ieșiră pe ușa șopronului, îndreptându-se spre nord. Înainte să se facă nevăzuți, trei rottweileri sprintară pe lângă Alex către sud. Urmară un doberman și patru ciobănești germani, fiecare îndreptându-se într-o direcție diferită. Câinii începură să iasă din clădire atât de repede încât Alex le pierdu complet șirul. Erau peste treizeci de animale, unele dintre ele încă foarte tinere. O parte din ea ar fi vrut să strige *Pe ei, băieți!*, pe când cealaltă parte ar fi vrut să-i prevină: *Aveți grijă!* Zări cățelușii Lolei trecând în goană pe lângă ea și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

În noaptea întunecată, se auzi un strigăt panicat. Focuri de armă, apoi țipete. Un zâmbet trist se așternu pe fața ei.

Dar imediat auzi focuri de armă din altă direcție. Categoric, erau mai mulți atacatori.

— Pistolul? îl întrebă pe Daniel cu glas șoptit.

El dădu aprobator din cap și scoase arma de la cureaua blugilor. I-o întinse, dar Alex clătină din cap. Voia doar să știe dacă o mai avea. Haina din blană o făcea să transpire abundant. Își dădu gluga pe spate și-și șterse fruntea cu brațul.

— Ce facem acum? murmură el. Stăm aici și așteptăm?

Alex tocmai se pregătea să-i spună că a evada dintr-un loc însemna altceva, când Einstein se întoarse și-l trase din nou în jos pe Daniel. Se lăsă și ea în patru labe și-l urmă pe Einstein, care-i conduse afară pe ușa pe care intraseră. Khan le asigura din nou spatele. De data asta, Einstein îi duse spre nord, deși Alex nu știa să mai fie vreo anexă în partea aceea. Își dădu seama că urma o lungă deplasare târâș, iar mâinile ei aveau deja zgârieturi adânci. Încercă să-și protejeze

palmele cu manșetele hainei, dar părțile acelea nu erau căptușite, așa că nu-i fură de cine știe ce folos. Măcar acum erau prea multe siluete blănoase în întuneric pentru ca trăgătorul să mai piardă vremea cu patru care nu-l atacau. Nu se vedea nicio lumină aprinsă. Încă nu începuseră să se ocupe de casă. Sunetele scoase de câini se auzeau în continuare: mârâieli îndepărtate, scheunatul cățeilor Lolei și lătrături răzlețe.

Alex pierdu noțiunea timpului, conștientă doar de cantitatea de transpirație pe care o producea, de sunetul aspru al propriei respirații, de faptul că urcaseră o pantă ușoară până atunci și Daniel încetinise puțin. Își simțea palmele străpunse de crengile uscate, deși erau învelite în blană. Nu credea că înaintaseră prea mult, iar Daniel tuși ușor și se opri. Se târi lângă el.

Ajunseseră la gardul care mărginea ferma la nord. Îl căută cu privirea pe Einstein — întrebându-se ce trebuiau să facă acum —, apoi își dădu seama că el trecuse deja în partea cealaltă. Câinele se uită la ea și-și lăsă botul spre marginea de jos a gardului. Alex pipăi locul și descoperi că pământul era înclinat; ceea ce crezuse că e o umbră era de fapt o adâncitură în roca închisă la culoare. Spațiul era suficient de mare ca Alex să se strecoare fără probleme. Daniel o apucă de gleznă, ținându-se după ea. După ce trecură amândoi, Alex se întoarse și-l văzu pe Khan chinându-se să-și facă loc. Se înfioră, știind că marginea de jos a plasei de sârmă îi zgâria de bună seamă pielea. Dar câinele nu protestă deloc.

Leșiră pe culmea unei râpe stâncoase, puțin adânci. N-o văzuseră până acum, fiindcă era ascunsă de o mică ridicătură de teren. Alex nu-și imaginase că acele câmpii ce se întindeau la nord, spre Oklahoma, s-ar fi putut sfârși undeva. Einstein cobora deja râpa pe o potecă îngustă. Khan o îmboldi de la spate.

— Să mergem! șopti ea.

Se ridică puțin, cu genunchii îndoți și, văzând că Einstein nu obiectează, începu să coboare cu grijă panta. Simțea că Daniel o urmează îndeaproape. Într-adevăr, părea să fie o potecă, deși putea să fie și o cărare făcută de animalele sălbatice. În întuneric se auzi un nou sunet, un șopot blând pe care nu reuși să-l identifice imediat. Nu-și dăduse seama că râul trecea atât de aproape de casă.

Până la fundul râpei nu erau nici cinci metri și, când ajunseră acolo, Alex își zise că acum erau în siguranță și putea să-și îndrepte corpul. Apa curgea liniștită pe lângă ei, în întuneric. I se păru că distinge celălalt mal; râul era mult mai îngust aici decât lângă șopron. Einstein trăgea de ceva aflat într-un loc în care apa săpase în mal. Se duse să-l ajute și constată entuziasmată că era o mică barcă cu vâsle. Abia acum putea spune că înțelesese planul de urgență.

— N-am să-l mai înjur niciodată pe fratele tău, se grăbi ea să spună în timp ce scoteau barca din ascunzătoare.

În cazul în care Kevin ar mai fi fost în viață — și dacă ea și Daniel supraviețuiau până dimineață — nu se îndoia că-și va încălca promisiunea, dar pentru moment era plină de recunoștință.

Daniel prinse de marginea cealaltă a bărcii și împreună, în câteva secunde, o împinseră pe apa care le ajungea până la genunchi. Haina lui Alex se îmbibase deja cu apă la poale, îngreunându-se cu fiecare pas. Curentul era mai puternic decât lăsa să se vadă suprafața lină și se văzură nevoiți să țină bine de barcă atunci când cei doi câini săriră în ea. Greutatea lui Kahn făcu partea din spate a bărcii să se încline periculos de aproape de apa învolburată, așa că amândoi se urcară în partea din față, lângă Einstein. Mai întâi Alex — în timp ce Daniel ținea barca —, apoi sări și el. Barca țâșni din loc ca o săgeată.

Alex își dădu jos haina grea, în care simțea că ia foc. Oricum n-ar fi putut înota îmbrăcată cu ea, dacă ar fi fost cazul. Daniel se grăbi să și-o dea jos și el, fie pentru că se gândise la același pericol, fie pentru că avea încredere că Alex știa ce face.

Curentul puternic îi împinse cu repeziciune spre vest. Alex bănuia că asta făcea parte din plan. Kevin nu le lăsase vâsle. După vreo zece minute, ajunseră într-o porțiune unde curenții nu mai erau atât de puternici și râul se lățea în jurul unei cotituri domoale. Ochii ei se adaptaseră îndeajuns cu întunericul ca să poată desluși marginea îndepărtată a apei. Curentul îi împingea spre malul sudic, același de la care porniseră. Einstein stătea neliniștit în partea din față a bărcii, cu urechile ciulite și mușchii încordați. Alex nu era sigură după ce anume se uita, dar, când trecură de ceea ce bănuia că era o graniță invizibilă, câinele sări brusc în apă. Părea destul de adâncă, pentru că Einstein începu să înoate, dar nu se vedea cât de jos era fundul albiei. Câinele se uită în spate la ei și lătră scurt.

Dându-și seama că ar fi probabil o idee bună să i-o ia înaintea lui Khan, Alex sări din barcă o secundă mai târziu. Apa rece îi trecu peste cap câteva momente, până ieși din nou la suprafață. Auzi cum ceva cădea în apă în spatele ei — mai întâi un plescăit ușor, urmat de unul puternic, ce împrăștie în jur valuri care-i acoperiră din nou capul. Khan o întrecu înot, apa formând o spumă albă în jurul lui, și atinse cu labele fundul nisipos cu doar un moment înaintea ei. Alex se întoarse și-l văzu pe Daniel încercând să tragă barca spre mal. Nu putea să-l ajute dacă rămânea în apă prea adâncă, așa că se deplasă în josul râului și îl așteptă în vad. Apucă de partea din față, iar el împinse de la mijloc, cu mâna trecută pe sub banchetă. Ajunseră imediat la mal, unde câinii se scuturau de apă. Scoaseră barca din

apă, târând-o cam trei metri, după care Daniel o lăasă jos și-și cercetă mâinile. Alex făcu la fel. Lemnul aspru nu-i cruțase palmele deja rănite; acum sângerau de-a binelea.

Daniel își șterse mâna dreaptă pe blugi, lăsând o dără de sânge, apoi recuperează din barcă pistolul și un obiect mai mic — un telefon; trebuie să fi fost cel primit de la Kevin. Daniel avusese inspirația să le protejeze de apă pe amândouă — un lucru remarcabil, dată fiind tensiunea sub care se aflaseră amândoi. Din fericire, tot ce se găsea în rucsacul ei era ambalat atent în pungi etanșe.

Alex îi cercetă rapid fața. Nu părea să cedeze nervos curând, dar era posibil ca semnele să nu apară atât de devreme.

Daniel luă hainele, dar abia putea să le țină în brațe. Alex tocmai se pregătea să-i spună să le lase în barcă, însă își dădu seama că în viitorul apropiat urma să se ancheteze o crimă. Era mai bine să ascundă pe cât posibil orice dovezi.

— Aruncă-le în râu... și ar trebui să scăpăm și de barcă, șopti ea. Nu e bine să le găsească cineva.

Fără să ezite, Daniel se duse la mal și aruncă hainele în apă. Grele cum erau, în scurt timp dispărură în adâncuri. Alex începu să împingă barca, iar Daniel sări să o ajute. În câteva clipe, ambarcațiunea plutea pe apa întunecată. Alex știa că era plină de sângele și amprentele lor, dar, cu puțin noroc, ajungea în noaptea asta destul de departe pentru ca, dimineață, nimeni să nu mai facă legătura între ea și casa lui Kevin. Barca era veche, cu lemnul aproape putred și cu siguranță nu valora mai nimic. Pesemne că oamenii care o vor găsi nu vor vedea nimic ciudat la ea.

Alex și-i imaginează pe Kevin și Einstein ieșind cu barca pe apa roșiatică în timpul zilei și parcurgând traseul pentru antrenament. Trebuie să fi făcut multe asemenea curse.

Faptul că pierduseră barca, indiferent de valoarea ei, probabil că-l va supăra pe Kevin.

Alex și Daniel se întoarseră pe mal. De unde stăteau, era ușor să distingă șopronul, fiind singura formă înaltă de pe întinderea cufundată în beznă. În timp ce alergau spre el, o siluetă îndesată și pătrătoasă apărură pe neașteptate. Alex tresări surprinsă, așteptându-se ca Einstein și Khan să reacționeze. Apoi ochii ei deslușiră forma — era una dintre clăile de fân de pe poligonul de tragere. Trase adânc aer în piept ca să se calmeze și continuă să alerge.

Ocoliră șopronul ca să meargă la ușile din față. Fiindcă avea picioare lungi, Daniel ajunse primul și deja descuiase când ea îl ajunse din urmă. Deschise ușa larg, așteptă ca Alex și câinii să intre, după care o închise la loc.

Era întuneric beznă.

— O clipă, spuse Daniel.

Alex nu putea să-și dea seama ce face din pricina sângelui care-i vuia în urechi și a zgomotului pe care-l făceau câinii. Se auzi un scârțâit slab, apoi un zgomot metalic. O lumină verde slabă se aprinse în dreapta ei. Abia reușea să distingă silueta lui Daniel — mâna lui se luminează când atinse o tastatură numerică. O lumină albă, puternică se ivi brusc printr-o fantă lungă de lângă el. După ce Daniel lărgi fanta și locul fu inundat de lumină, Alex reuși să-și dea seama ce făcea. Meșterea la una dintre mașinile vechi puse pe butuci. Desfăcuse bateria falsă, introdusese codul format din data nașterii, iar motorul fals se deschisese, lăsând să se vadă ascunzătoarea cu puști, iluminată de dinăuntru.

— Pune câteva din alea în Humvee, îi șopti ea lui Daniel.

Probabil că nu era nevoie să vorbească în șoaptă, dar pur și simplu nu putea rosti cuvintele mai tare.

Lumina era destul de puternică pentru ca spațiul din jurul lui să fie vizibil pe o rază de cam patru metri și

jumătate. Cei doi câini stăteau de pază lângă ușă, ca și cum ar fi pândit apariția unor intruși.

Alex se duse repede spre gețile ei de voiaj și dădu la o parte prelata veche. Desfăcu fermoarul de pe partea laterală a geții de jos și luă de-acolo o pereche de mănuși din latex. Le trase peste mâinile care-i sângerau. Luă încă o pereche și o vârî pe jumătate în buzunarul din față al blugilor.

Între timp, Daniel trecuse deja la cauciucul de tractor fără cameră. Avea două puști atârinate la spate, iar în îndoitura brațului ținea două Glock-uri și arma automată pe care Alex și-o dorise. Luă și SIG Sauer-ul cu care o văzuse antrenându-se. Deși venise de curând în lumea ei, Daniel părea să știe ce trebuie făcut.

Alex își duse pe rând gețile în vehiculul ascuns îndărătul baloturilor de paie. Când trecu pe lângă Daniel, îi întinse mănușile. El și le trase pe mâini fără să ceară vreo explicație. Constată mulțumită că luminile interioare ale mașinii fuseseră stinse. După ce-și așeză gețile, aduse și grenadele, dar fără lansatoarele de rachetă — nu era sigură că ar fi știut cum să le folosească fără să-i explodeze în față.

— Banii? o întrebă Daniel.

— Da, toți.

Daniel se execută fără întârziere și, preț de o clipă, Alex avu o senzație de déjà-vu. Lucrau bine împreună — ca atunci când spălau vase.

Era acolo și o rezervă de costume din kevlar. Alex îmbracă o vestă și strânse curelele la maximum, dar tot îi era puțin largă. Nu era foarte grea, așa încât bănuia că avea plăci din ceramică. Mai scoase una pentru Daniel. Văzu și două costume „de Batman”, dar erau prea mari pentru ea și probabil că lui Daniel i-ar fi luat prea mult ca să-l îmbrace. Zâmbi când găsi două șepci groase de baseball. Auzise despre ele, dar crezuse că doar cei de la Secret Service le foloseau.

Își trase una pe cap, iar pe cealaltă i-o întinse lui Daniel, împreună cu vesta.

El se echipă. Era palid, dar avea o expresie hotărâtă. Alex se întrebă cât o să reușească Daniel să-și păstreze cumpătul, sperând ca adrenalina naturală să-și mențină efectul până scăpau de-acolo.

Alex își prinse de coapsă un cuțit lung și subțire, sub centura ei obișnuită din piele își puse o curea cu toc pentru pistol, apoi își aruncă și una peste umăr. Luă din Humvee un Glock și îl fixă la șoldul drept. Prinse SIG-ul sub un braț și PPK-ul sub celălalt. Apoi puse pușca cu țeava retezată în tocul de pe șoldul stâng.

— Muniție?

Daniel dădu aprobator din cap. Își lăsase pușca preferată petrecută peste umăr. Alex arătă cu bărbia către armă.

— Ține aia la tine și ia și un pistol.

Daniel luă celălalt Glock și îl strânse în mâna înmănușată.

— Trebuie să ștergem tot ce-am atins.

Nu apucă să termine, că el se și puse în mișcare. Luă prelata sub care fuseseră ascunse gențile ei și rupse două fâșii lungi. Îi aruncă lui Alex una, iar el ieși să curețe lacătul, Einstein urmându-l ca o umbră. Alex începu cu prima mașină pe care o deschisese Daniel. Terminară treaba în scurt timp. Bucățile de prelată erau pătate cu sânge, așa că Alex le îndesă și pe ele în partea din spate a vehiculului.

Se opri să asculte un moment. Nimic în afară de patru animale agitate, stând la pândă.

— Unde mergem acum? întrebă Daniel cu un glas mai încordat ca de obicei, dar nu părea să-și fi pierdut stăpânirea de sine. La ascunzătoarea ta din Nord?

— Nu încă, îi răspunse Alex, știind prea bine că avea pe chip o expresie dură, care poate îl speria.

Capitolul 18

— Te întorci, spuse el în șoaptă.

Alex încuviință cu o mișcare din cap.

— Crezi că Arnie ar putea să mai...

— Nu. E mort.

Daniel tresări observând siguranța detașată cu care ea rostise cuvintele.

— Atunci n-ar fi mai bine să fugim? N-ai zis tu că, dacă vin după noi, fugim?

Daniel avea dreptate și da, îi intrase și ei fuga în sânge.

Se întrebă dacă așa simt acele mame despre care citești în ziare că au săltat dubița prăbușită peste copilul lor. Disperate, îngrozite, dar totodată puternice ca un supererou.

Alex avea modul ei de a face lucrurile: planuri, planuri, planuri pentru fiecare posibilitate și apoi, când se producea dezastrul, puneă în aplicare planul cel mai potrivit situației date. Nu lua decizii sub impulsul momentului. Nu făcea lucruri din instinct. Nu se lupta; fugea.

Dar în noaptea asta nu trebuia să se protejeze doar pe ea. Avea o dubiță de ridicat.

Nu era niciun plan, doar instinctul.

Iar instinctul îi spunea că avea loc un atac serios, bine coordonat și pus la cale de oameni care dețineau mai multe

informații decât ar fi trebuit. Ea și Daniel puteau să fugă, dar cine știe ce le mai pregătiseră cei care-i vânau? Putea să fie altă capcană.

Dacă reușea să afle cine erau și ce știau, evadarea lor avea mai multe șanse de reușită.

În definitiv, specialitatea ei era să afle lucruri.

Să atace nu era, dar asta însemna doar că nu se aștepta nimeni la un atac din partea ei. La naiba, chiar și ea era surprinsă.

Vânătorii nu știau despre peștera lui Batman, altfel ar fi așteptat-o aici. Prin urmare, nu aflaseră de resursele la care avea ea acces.

Dacă ar fi analizat toate aspectele, probabil că s-ar fi răzgândit. Dar acum era impulsionată de adrenalina și încerca să ia decizii inteligente. Decizii care să-i salveze nu doar în noaptea asta, ci și a doua zi și a treia. Iar dacă nu avea informațiile necesare, nu putea să ia decizii corecte.

— Fuga ar fi probabil cea mai sigură variantă pe termen scurt, răspunse Alex într-un final.

— Și atunci?

— N-am avut până acum șansa asta — să-l interoghez pe vreunul dintre asasinii trimiși să-mi vină de hac. Cu cât știu mai multe despre cine sunt, cu atât vom fi mai în siguranță pe viitor.

În clipa următoare, Daniel vorbi pe un ton neutru:

— Nu mă lași aici.

— Nu, am nevoie de ajutorul tău. Dar cu o condiție.

El aprobă.

— Trebuie să faci întocmai ce-ți spun. Nu-mi pasă dacă-ți place sau nu.

— De acord.

— Trebuie să rămâi în mașină.

Daniel tresări aproape insesizabil și strânse din buze.

— Întocmai ce-ți spun, repetă Alex.

El dădu iar din cap, deloc încântat. Alex nu era convinsă că avea să se țină de cuvânt.

— Am nevoie să mă acoperi, îi explică ea, iar pentru asta cel mai bine e să stai în Humvee. Nu poți să mă păzești dacă cineva te împușcă. Treaba asta o să fie urâtă. Te descurci?

— Da, am mai avut de-a face cu chestii urâte.

— Nu ca asta, zise Alex și se opri o clipă. Sunt aproape sigură că indivizii ăștia cred că au venit aici pentru Kevin și pentru tine. Din punctul de vedere al celor care iau deciziile, există o șansă ca eu să fi murit deja. Asta înseamnă că trebuie să procedez altfel decât de obicei. Pot să fac doar acele lucruri pe care le-ar face Kevin. O să fie ceva de școală veche și n-o să putem lăsa niciun supraviețuitor.

Daniel înghiți în sec, dar dădu încă o dată din cap în semn de aprobare.

— În regulă, ia-ți ochelarii pentru vedere nocturnă când șofezi.

Și-ar fi dorit din toată inima ca el să nu fie nevoit să asiste la ce avea să urmeze — s-o vadă așa cum va fi obligată să fie —, dar acum nu mai exista cale de întoarcere.

În timp ce ieșeau din șopron cu băgare de seamă, câinii stând tăcuți în spatele vehiculului, doar respirația lor grea auzindu-se din când în când, Alex simțea cum se schimbă, se transformă. Avea să fie urât, dar și foarte, foarte murdar. Asta dacă nu-i făceau ei felul mai întâi.

Scoase o seringă mică dintr-o pungă aflată în rucsac. Era ultima dar, dacă n-o folosea acum, risca să nu mai apuce să aibă nevoie altă dată.

— Ai încredere-n mine? îl întrebă.

— Da.

Felul în care o spusese dădea o greutate neobișnuită acelei simple afirmații.

— Mi-a mai rămas doar doza asta, așa că va trebui să o-mpărțim, ca drogații. Sângele meu e curat, îți garantez.

Își înfipse acul în picior și apăsă pistonul până goli mai puțin de jumătate. Daniel era mai solid decât ea.

— Ce-i asta? întrebă el neliniștit.

Alex uitase că lui Daniel nu-i plăceau acele.

— O sinteză între o dextroamfetamină și un opioid — un fel de... adrenalină și analgezic. Te va ajuta să funcționezi dacă ești împușcat.

Oriunde în afară de cap sau inimă — o precizare peste care Alex sări.

El dădu din cap, privind țintă în față și nu tresări când Alex îl înțepă în coapsă și goli seringă. Doza urma să aibă efect maximum treizeci de minute.

— Cât de bine vezi?

— Surprinzător de bine.

— Putem să mergem mai repede?

În loc de răspuns, el apăsă pedala accelerației.

— Când stai pe loc, îl instrui ea, te duci pe bancheta din spate și deschizi puțin gemulețele astea laterale. Împuști orice ființă umană în afară de mine. Nu-i greu să mă deosebești — o să fiu mult mai mică decât orice alt biped pe care-o să-l vezi.

Daniel strânse din buze.

— Rămâi aici orice-ar fi, ai înțeles?

El aprobă cu o mișcare din cap.

— O să ai vreo problemă să-i împuști pe oamenii ăștia?

— Nu, spuse Daniel cu convingere, apoi își încleștă dinții.

— Bun. Dacă ceva merge prost — ți se blochează pistolul, cineva pătrunde nu știu cum în Humvee, orice-ar fi —, arunci o grenadă pe geam. Ți-a semnalul că ai nevoie de ajutor. Știi să folosești o grenadă?

— Semnalul tău care e?

— Poftim?

— Dacă o să ai nevoie de ajutor, care-i semnalul tău?

— Semnalul meu e „rămâi în mașină, Daniel“. Grenada?

— Cred că da, bombăni el.

— Treaba asta s-ar putea să dureze o vreme, așa că nu te neliniști. N-o să încep un interogatoriu până când nu-mi iau toate măsurile de siguranță. A, și scoate-ți ochelarii înainte de a arunca grenada sau închide ochii. Ferește-te de lumina puternică — o să te orbească.

— Am înțeles.

Deodată, sună un telefon.

Daniel tresări violent, lovindu-se cu capul de plafonul jos.

— *Ce dracu-i asta?* urlă Alex.

— E telefonul lui Kevin, spuse Daniel, pipăindu-și agitat vesta.

Scoase telefonul dintr-un buzunar pentru muniție. Văzându-l cum se chinuia să-l manevreze, Alex i-l luă din mână.

Pe ecran apărea un număr necunoscut. Apăsă butonul de răspuns.

— Danny? urlă Kevin în urechea ei.

— Prost ales momentul, Beach! Te sună el mai târziu!

— Dă-mi-l la telefon...

Alex închise și opri telefonul de tot.

— Concentrează-te. Îl suni când terminăm.

— Nicio problemă.

Ei bine, Kevin era viu. Își zise că asta era o veste bună. Atâta doar că va trebui să-i spună cineva că planurile lui de pensionare se duseseră pe copcă, iar prietenul lui murise.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Daniel. Spune-mi care-i planul ca să știu la ce să fiu atent.

— O să intri direct prin poartă, dacă au închis-o între timp. Asta le va atrage atenția. Vom modifica din mers planul dacă cei care ne așteaptă sunt mai mult de patru. Accelerezi până aproape de casă și apoi întorci la dreapta, astfel încât să rămână expusă partea dinspre tine a vehiculului. Dacă sunt patru sau mai puțini, încetinești, dar nu te oprești. Eu mă dau jos. Sper să rămână concentrați pe tine. Mai mergi câțiva metri, apoi te oprești și-ncepi să tragi. Eu o să-i lovesc din lateral. Scopul tău e să-i ucizi. Eu o să încerc să-l pun la pământ pe unul pe care să-l interoghez după aceea. Și sper să găsesc pe cineva leșinat în camera mea de la etaj. Am să-l iau pe Einstein ca să-i țină pe ceilalți câini departe de mine. Khan rămâne cu tine. Dacă stau ascunși în casă, mă-ntorc și intrăm prin zid.

— Văd poarta. E deschisă.

— Calc-o până la casă.

Daniel accelerează.

— Lumini! îi spuse el în aceeași clipă în care le zări și ea.

Faruri care se apropiau de ei pe drum, deplasându-se cu repeziciune.

— Scoate-ți ochelarii! Schimbăm planul. Lovește-i! Treci peste ei, dacă poți. Ține-te bine de volan, nu pierde controlul mașinii.

Alex se prinse de bord cu o mână și cu cealaltă de scaun. Daniel își ridică ochelarii pe frunte și apăsă pedala accelerației până la podea. Alex ar fi vrut să-i poată proteja pe câini de ce avea să urmeze.

Cealaltă mașină nu reacționează la asaltul lor decât în ultima secundă, ca și cum ocupații ei ar fi fost atenți la ce se întâmpla în spatele lor, nu în față. Sau poate că, având toate luminile stinse și vopseaua neagră, mată, vehiculul militar era invizibil în noapte.

Era un SUV alb, de mărime medie. De cum îi văzu, șoferul coti spre partea în care stătea Alex. Daniel trase de volan și mașina lor lovi ca un buldozer partea din dreapta a SUV-ului. Se auziră în același timp un zgomot asurzitor de tablă ruptă și pocnetul exploziv al sticlei securizate sparte. Șocul îi catapultă pe câini în față. O succesiune rapidă de bufnituri și zăngănituri metalice se auzi în clipa în care corpul lui Khan se izbi de scaunele din față. Proiectată înainte, Alex ajunse cu capul la câțiva centimetri de bord când centura de siguranță o trase brusc înapoi. SUV-ul se ridică în aer un metru sau doi, se balansă o secundă pe două roți, după care căzu la pământ pe partea stângă. Farul de pe partea dreaptă se făcu țândări. Khan și Einstein scheunară când căzură pe podeaua mașinii.

— Încă o dată! țipă Alex.

Daniel lovi cu botul mașinii șasiul SUV-ului. Metalul protestă cu un sunet strident. SUV-ul alunecă de parcă ar fi fost o cutie de carton. Alex își dădu seama că n-or să-l poată răsturna. Nu exista niciun punct de sprijin, doar o întindere nesfârșită de iarbă.

— Acoperă-mă! zise ea și-i smulse ochelarii de pe cap. Folosește luneta de vedere nocturnă a puștii. Einstein, vino!

Alex nu așteptă un răspuns. Coborî din Humvee înainte ca acesta să se oprească. Einstein se grăbi s-o însoțească, zgâriindu-i cu ghearele partea din spate a blugilor uzi. Trebuia să se miște rapid, înainte ca indivizii din mașină să-și revină în urma impactului. Înainte să fie în stare să-și folosească armele automate.

Se îndreptă direct spre parbriz, ținând pistolul Glock cu ambele mâini. Era mai familiarizată cu SIG Sauer, dar confruntarea urma să se producă de la o distanță foarte mică și probabil că era bine să arunce arma după aceea.

Prin lentilele ochelarilor de noapte totul se vedea incredibil de clar, în nuanțe de verde cu contraste intense. Farul dinspre partea șoferului era încă aprins, dar, cum stătea îngropat în pământ, emitea doar o lumină slabă și cețoasă. Din parbriz nu mai rămăsese decât rama, iar Alex văzu doi bărbați în scaunele din față. Airbagurile declanșate la ciocnirea inițială stăteau atârinate peste capotă. Șoferul era o masă însângerată, cu creștetul proptit în cadrul portierei și gâtul gros îndoit într-un unghi imposibil. Un ochi era deschis și privea direct spre ea, fără s-o vadă. Părea tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, cu pielea arămie, părul blond și avea genul de constituție masivă construită cu steroizi. Ar fi putut fi un agent, doar că restul înfățișării sale nu se potrivea cu slujba asta. Avea părul lung cam de douăzeci de centimetri și în lobul urechii se vedea înfipt ostentativ un diamant. Era sigură că omul fusese angajat strict pentru jobul ăsta. Nu părea să fi fost un agent cu putere de decizie.

Pasagerul se mișca încet, clătînând confuz din cap, ca și cum atunci își revenea. Era mai vârstnic decât celălalt, cam pe la treizeci și cinci de ani, oacheș, cu obrajii acoperiți de peri țepoși, solid, un tip care ridică greutate mari. Putea să parieze că, în picioare, era zdravăn ca un taur. Purta un costum lucios bine croit, ce părea nepotrivit pentru genul ăsta de operațiuni, dar care îi oferea lui Alex câteva indicii. Încă prins cu centura de scaun, se afla chiar la nivelul ochilor ei. Se apropie rapid și-i înfipse în frunte țeava pistolului, privind în jos ca să vadă ce făcea cu mâinile. Dar nu țineau nicio armă și păreau și lipsite de vlagă.

— Tu ești șeful? întrebă ea autoritar.

Individul scoase un geamăt.

— Cine-i șeful tău?

— Accident. Am suferit un accident, doamnă ofițer, îi spuse individul, clipind în întuneric.

Ochii lui păreau să se miște ușor desincronizat.

Alex își schimbă abordarea, retrăgându-și pistolul și îndulcindu-și glasul.

— Ajutoarele sunt pe drum. Trebuie să știi câți sunteți.

— Ăă, șase...

Asta însemna că mai erau patru, care probabil că auzi-se ră zgomotul impactului și veneau acum spre ei. Câinii începeau să se strângă în jurul ei, dar rămâneau cu toții tăcuți din pricina lui Einstein. Se întrebă dacă ar mai fi recunoscut-o în cazul în care Einstein n-ar fi fost lângă ea.

— Domnule? întrebă, încercând să-și imagineze cum ar vorbi un polițist cu o persoană implicată într-un accident rutier. Unde sunt ceilalți?

— Autostopiști, spuse el în timp ce privirea începea să i se limpezească. Ceilalți sunt autostopiști. Am cules de pe drum patru oameni și i-am lăsat aici. Pe urmă au apărut câinii — niște câini demenți care ne-au atacat. Am crezut c-or să ne sfâșie cauciucurile.

Începea să-și recapete controlul, spunând cu grijă povestea. Își strânse degetele, apoi le relaxă. Alex ridică din nou pistolul, fără să-i scape mâinile din ochi.

— Acești... autostopiști au fost răniți în timpul atacului?

— Așa cred. Mi se pare că doi dintre ei. Ceilalți au intrat în casă.

Deci putea să spere că mai rămăseseră doar doi. Dar era individul ăsta șeful? Avea vârsta potrivită; totuși, cât stătuse la Chicago, învățase câteva lucruri. Într-un atac organizat, de obicei tipii rămași în mașină se află mai jos în ierarhie. Șoferul era secundar. Vedeta show-ului era cel cu care se încheiase contractul. Cel cu talentele.

— Cred că am nevoie de un doctor, se plânse individul.

— Am chemat și o ambulanță, e pe drum.

Lumina pe care o răspândea celălalt far al SUV-ului era aproape complet blocată de iarba deasă și praful din aer, dar suficientă ca ochii lui să înceapă să se adapteze. Alex văzu cum i se dilată pupilele când își dădu brusc seama că avea un pistol în față.

Duse mâna la interiorul sacoului. Alex îl împușcă în umărul drept; nu voia să tragă în mână și să riște ca glonțul să treacă printr-un organ vital. Încă nu terminase cu el.

Individul țipă și brațul drept îi zvâcni, cuprins de un spasm dureros, iar gâtul și bărbia lui Alex fură împroșcate cu sânge. Pistolul scos din haină îi alunecă individului dintre degete, căzu pe fața însoțitorului său mort, după care ricoșă din mașină pe pantoful ei. Alex știa că asta nu era singura lui armă, așa că îndreptă pistolul în jos și-l împușcă în mâna stângă.

Tipul urlă din nou și se împinse în centura de siguranță ca și cum ar fi încercat să se arunce spre ea prin rama goală a parbrizului. Ceva era în neregulă cu picioarele lui — nu reușea să-și găsească un punct de sprijin.

Agitația îi stârni pe câini, care mârâiau cu toții acum. Einstein se aruncă spre portiera dreaptă a mașinii. Sprijinindu-se cu ghearele pe rama geamului spart, își întinse gâtul și prinse cu fălcile lui masive umărul drept al bărbatului — cel în care Alex tocmai trăsesese un glonț.

— Ia-l de pe mine! Ia-l de pe mine! țipa individul, cuprins de o groază cumplită.

Alex profită de momentul ăsta și luă de jos pistolul. Era un .38 ieftin, cu siguranța deblocată.

— Einstein, control! ordonă Alex.

Era singura comandă pe care și-o amintea în afară de *plan de urgență* și *pe loc repaus*, iar *control* părea cea mai apropiată de ceea ce voia. Einstein dădu drumul umărului, dar

își arată colții, lăsând să-i curgă din bot dâre de salivă amestecată cu sânge.

— *Cine ești?* țipă individul.

— Sunt persoana care o să-i ordone acestui câine să-ți sfâșie fața dacă în următoarele treizeci de secunde nu-mi spui ce vreau să știu.

— Ține-l departe de mine!

— Cine-i șeful?

— Hector! El ne-a adus aici!

— Unde e acum?

— În casă! A intrat acolo și n-a mai ieșit. Angel s-a dus după el și n-a mai ieșit nici el. Câinii erau gata-gata să rupă ușile mașinii! Am șters-o de-acolo!

— Cine a tras cu pușca cu lunetă? Hector?

Einstein mârâi la câțiva centimetri de fața bărbatului.

— Da! Da!

Lui Alex nu-i trecuse niciodată prin minte să folosească animalele la interogatorii, dar iată că Einstein era un ajutor neașteptat de eficient.

— Hector urma să dea lovitura finală?

— Da!

— Cine era ținta?

— Nu știi! Noi trebuia doar să-i aducem cu mașina și să tragem în oricine încerca să fugă.

— Einstein, *pe el!*

Nu era cea mai bună improvizație. Einstein se uită scurt la ea, clar derutat. Dar pentru omul din SUV nu conta.

— *Nu, nu!* zberă el. Jur! Hector nu ne-a spus. Asasinii ăștia portoricani nu le spun nimic outsiderilor.

— Cum ați găsit locul ăsta?

— Hector ne-a dat adresele!

Plural?

— Au fost mai multe?

— Pe listă erau trei case! Am trecut pe la prima mai devreme. Hector a spus că nu e aia care trebuie!

— Ce-ați făcut acolo?

— Hector a intrat. După cinci minute, a ieșit. Ne-a spus să mergem la următoarea.

— Asta-i tot ce știi?

— Da! Da! E tot!

Îl împușcă în cap de două ori, cu propriul lui pistol.

În mintea ei se derula o numărătoare inversă. Habar n-avea cât durase să dea drumul la câini, să fugă cu barca pe râu și să încarce toate obiectele în vehiculul militar. Nu știa când intrase Hector în casă și cât timp îi luase ca s-ajungă în camera ei. Ceea ce știa era că butelia cu gaz presurizat pe care o lăsase amorsată acolo va continua să emane în liniște substanțele chimice cu care era umplută vreme de cincisprezece minute după deschiderea ușii. După ce se termina gazul, mai avea la dispoziție cam treizeci de minute — în funcție de cât de corpolentă era persoana implicată — până ce prada ei se ridica în picioare. Avea să fie pe muchie de cuțit.

Sări în Humvee, ținând portiera deschisă astfel încât Einstein să se cațăre peste ea. Îi aruncă ochelarii înapoi lui Daniel, abia întrezărindu-i fața. Nu remarcă decât că avea o expresie încordată.

— Du-ne până la casă. Dacă iese careva, aplicăm planul de dinainte. Oprești suficient de departe ca să vezi toate părțile casei; te uiți să nu apară cineva de după colț.

— Câinii or să-mi dea de știre dacă e ceva.

— Corect, admise Alex.

Câinii erau de un real ajutor, își zise ea.

Își scoase PPK-ul din toc și în locul lui puse Glock-ul. Prinse în cureaua pantalonilor pistolul de calibru .38, aruncă PPK-ul în geanta de la picioare și scoase din ea pe pipăite lucrurile de care avea nevoie. Schimbă șapca antiglonț cu

masca de gaze, pe care o întinse rapid peste gură și nas, înșurubă filtrul, apoi luă alte două butelii presurizate, brățări autoblocante, mănuși subțiri și cutia ei cu cercei. Le îndesă pe toate în buzunarele vestei. Scoase la final cleștele gură-de-lup și-l prinse la centură lângă tocul rămas liber, cu un mâner pe dinăuntru, iar celălalt pe dinafară. Deși cleștele era compact pentru ceea ce putea să facă, mânererele tot îi ajungeau aproape de genunchi. Asta avea să-i îngreuneze puțin mișcărilor, dar dacă lucrurile mergeau așa cum voia, va avea nevoie de el.

Nu avea timp să se gândească la ce-i trecea prin minte lui Daniel în acel moment — ce părere avea el despre faptul că o văzuse omorând un om lipsit de apărare.

Casa apăru în câmpul lor vizual, toate ferestrele vizibile de la parter fiind luminate. Cele de la etaj erau prea bine camuflate ca să-și poată da seama dacă luminile erau aprinse sau nu.

— Vezi pe cineva?

— Un cadavru — acolo, zise Daniel arătând spre anexă.

— Trebuie să ne asigurăm că e într-adevăr așa.

Mai rămâneau trei inși despre care nu știau nimic. Cu cât erau mai puțini în viață, cu atât șansele lor de reușită erau mai mari.

— Sunt destul de sigur că-i mort. Pare să nu fie... întreg.

Vocea lui suna puțin dogită. A ei era normală.

— Bun.

Nu vedea pe nimeni în apropierea casei. Se pare că nu erau chiar așa de proști încât să dea fuga afară să vadă ce se-ntâmplă. Nicio siluetă nu apăru la ferestre. Cu siguranță că ar fi stins luminile dacă aveau de gând să tragă de la vreuna dintre ele. Poate la etaj... ferestrele erau atât de bine acoperite, încât nu putea să-și dea seama nici măcar unde erau situate. Sau, la fel de bine, materialul de camuflaj fusese dat la o parte și cineva îi urmărea dintr-o încăpere întunecată.

— Poți să vezi geamurile de la etaj?

— Toate sunt acoperite, îi spuse Daniel.

— În regulă, poți să începi să încetinești. La două secunde după ce plecăm, te oprești și te pregătești să tragi.

— Înțeles, răspunse el confirmând cu o mișcare a capului.

— Einstein, vino aici! Fii pregătit.

Daniel orientă mașina astfel încât partea din stânga să fie îndreptată spre luminile casei. Alex spera să fie invizibilă pe partea întunecată a vehiculului. Deschise portiera și se lăsă înspre iarba care se unduia molcom. Încercă să imite mișcarea pe care o văzuse în sute de filme: căzu în genunchi, apoi se rostogoli pe o parte, în timp ce Einstein sări peste ea. Era sigură că o executase greșit, dar n-avea să știe cât de greșit până când nu trecea efectul drogului *Supraviețuire*.

Uitase să-i spună lui Daniel să închidă și să blocheze toate portierele, dar era logic, iar el părea să aibă mintea ageră în noaptea asta. Poate că și asta se datora moștenirii genetice — era la fel de bine înzestrat pentru astfel de situații ca și fratele lui. În orice caz, cineva care ar fi încercat să urce în mașină ar fi dat nas în nas cu Khan. Își putea imagina ce-ar fi simțit un ins care fusese deja hărțuit de zeci de câini agresivi când s-ar fi găsit în fața lui Khan, aflat pe o poziție mai înaltă. Era imposibil ca asta să nu-i afecteze timpul de reacție sau precizia cu care țintea.

Cu toate că-și pusese mânușile, mersul târâș pe pietriș ar fi fost extrem de dureros dacă nu s-ar fi drogat în prealabil. În timp ce se grăbea să se îndepărteze de vehiculul lor militar, auzea agitația haitei care se apropia printre tufișurile uscate — nu doar Einstein, ci și zecile de animale supraviețuitoare. Nu avusese parte niciodată de o asemenea acoperire. Unui lunetist aflat la etaj i-ar fi fost foarte greu să o separe de masă.

Când ajunse lângă verandă, se ridică pe vine. Vehiculul era oprit acum. Auzi portiera închizându-se. Un scâncet ușor, foarte aproape de capul ei, o făcu să înghețe. Scâncetul se repetă. Nu era un sunet uman.

Se ridică pe verandă, se rostogoli sub balustradă și apoi rămase jos, sub nivelul ferestrelor. Lola era acolo, ghemuită într-un colț. Alex știa că, și rănită, Lola ar fi dat alarma dacă altcineva era în apropiere. Se târi până la câine, mâinile înmănușate alunecând pe o dâră de sânge. Lola ridică un pic capul și mișcă din coadă o dată, fără vlagă.

— O să fie bine, Lola. Mă-ntorc imediat. Tu să te ții tare aici, da?

O mângâie pe ureche și Lola gemu încetișor.

Einstein aștepta în umbră, lângă ușă. Alex se târi până la el.

— Stai cu Lola, Einstein.

Nu reuși să vadă privirea câinelui. Spera că înțelesese. De data asta, trebuia să intre singură în casă.

Dacă scăpa cu viață după noaptea asta, va căuta o mască de gaze pentru câini.

Alex se ghemui lângă ușă și își puse cu grijă cerceii. Așa înzorzonați cum erau, nu se potriveau cu echipamentul ei, dar n-avea timp să fie preocupată de felul în care arăta și, pe de altă parte, era foarte posibil să se ajungă la o confruntare fizică. Luă recipientul mai mare din buzunarul din față al vestei, îi desfăcu capacul și, după ce deschise ușa, o aruncă înăuntru.

Nu se produse nicio reacție. Nici strigăte, nici zgomot de pași în retragere în timp ce gazul umplea camera. Așteptă două secunde, apoi se ridică puțin și, intră aplecată pe ușă, cu Glock-ul în dreapta și pușca cu țeava retezată în stânga. Nu se folosea prea bine de mâna stângă, dar cu o armă ca asta nu era necesar să tragi cu precizie, mai ales la distanțe mici.

Nu se obosi să caute la parter. În cazul în care cineva încerca să vină după ea în următoarele cinci minute și n-avea mască de gaze, ar fi fost anihilat pe loc. În timp ce se ducea spre scară, derulă în minte filmul acțiunii. Hector intrase în casă, căutându-l pe Daniel sau pe Kevin, ori pe amândoi. Pentru că intrase singur, bănuia că nu căutase decât doi oameni. Arnie fiind deja lichidat, crezuse că va fi o confruntare unu la unu. Chiar și așa, trebuie să fi fost foarte încrezător în forțele lui dacă venise singur.

Ar fi trebuit să controleze toate camerele de la parter. Apoi ar fi încercat ușile de la etaj.

Alex era deja pe la jumătatea scării. Vaporii erau denși, nu urcau până la ea. Ridicând privirea, văzu că ușa lui Daniel era deschisă, la fel și ușa de la baie. Lumina venea dinspre colțul îndepărtat din dreapta. Nu putea fi decât cămăruța ei.

Puse pușca în toc, se furișă până în capul scărilor, își sprijini coatele pe prima treaptă și se întinse pe după marginea balustradei.

Un bărbat era lungit pe hol, îmbrăcat în pantaloni negri, dintr-un material aspru, și încălțat cu bocanci militari. Stătea cu capul pe picioarele altui individ, care ieșeau din camera ei, îmbrăcate în pantaloni asemănători, dar în loc de bocanci văzu adidași negri.

Hector trebuia să fie cel întins pe podeaua camerei ei, dacă bărbatul în costum spusese adevărul. Deschisese ușa, aprinsese lumina și se prăbușise. După câteva minute, Angel venise să vadă dacă avea nevoie de ajutor, îi văzuse picioarele și se furișase pe lângă zid cu pistolul în mână până când gazul îl sufocase și pe el.

Nu putea ști de cât timp erau inconștienți.

Până în acel moment, bărbatul în costum n-o mințise. Se simți îndeajuns de în siguranță ca să-și pună Glock-ul în toc și să se-apuce de treabă. Mai întâi, luă pistolul aflat

în mâna primului bărbat și-l aruncă peste balustradă, pe podeaua parterului. Mai era un pistol ascuns în spatele pantalonilor — și acesta zbură peste balustradă. N-avea timp pentru o percheziție mai amănunțită. Ar fi vrut să-i poată face o injecție care să-l liniștească, dar, spre deosebire de gaz, sedarea de lungă durată s-ar fi putut depista în sânge și ar fi fost un indiciu clar pentru oricine ar fi bănuir că ea trecuse pe-acolo. Îi legă mâinile la spate, apoi și gleznele, folosind brățările autoblocante.

Hector era mai mărunț decât Angel, care semăna cu blondul mort din SUV, exceptând culoarea pielii. Hector și Angel erau amândoi brunetți, așa cum se așteptase după descrierea tipului în costum. Hector avea înălțime medie, era suplu, bine clădit, dar nu într-un fel în care să iasă în evidență pe stradă. Se bărbierise de curând și avea pielea lipsită de semne particulare, cel puțin în părțile vizibile. Purta un tricou de atletism cu mâneci lungi. Angel avea tatuaje pe trei dintre degetele de la mâini și unul pe o parte a gâtului. Hector era mai inteligent. Dacă îți câștigai existența din asasinat, era mai bine să te pierzi în peisaj, să eviți trăsăturile pe care orice martor le-ar putea descrie cu ușurință desenatorului însărcinat cu alcătuirea portretului-robot.

Un Magnum uriaș, cu amortizor, stătea la câțiva centimetri de mâna dreaptă a lui Hector. Pușca cu lunetă era prinsă în toc la spate. Alex scoase încărcătorul din pușcă, luă și pistolul masiv și le duse în hol ca să le arunce peste balustradă. Le auzi căzând pe podeaua de la parter; unul dintre ele scoase un clinchet metalic când se lovi de armele aruncate mai devreme.

Se întoarse ca să-l imobilizeze pe Hector.

Corpul care zăcuse în cămăruța ei dispăruse.

Trase pușca din toc și-și lipi spatele de zidul de lângă ușă. Nu se auzea niciun zgomot. Individul trebuia să intre pe

ușă. Când ar fi apărut, ar fi tras în el. Împușcat în picioare, chiar și cel mai experimentat asasin ar fi fost pus în dificultate.

Atacul nu avu loc prin ușă. Angel începu să se zvârcolească, mormăind ceva în spaniolă. În fracțiunea de secundă în care mișcarea îi distrase atenția lui Alex, o umbră se desprinse de corpul lui Angel și se năpusti direct către ea, aruncându-i pușca din mâini și trimitându-i pe amândoi la podea. Alex se încordă în așteptarea impactului chiar în timp ce se lupta cu mâinile care încercau să-i smulgă pistolul de la șold. Individul avea mâinile mai puternice, dar când ei se prăbușiră, globulețele minuscule se sparseră.

Simți cum gazul îi opărește gâtul, pielea expusă de sub baza măștii, știind că probabil va arăta acolo ca arsă de soare timp de câteva ore, dar ochii și plămânii ei erau protejați.

În schimb, agresorul ei nu era pregătit. Se sufocă, mâinile i se duseră singure spre gât și ochii orbiți. Alex se învârti pe loc, cu pistolul deja scos din toc, și trase, țintind la rotulă. Îl nimeri în coapsă.

Individul se prăbuși și se rostogoli peste Angel, care se zvârcolea agitat acum, chinându-se să-și rupă brățărilor din plastic de la încheieturi. Erau niște brățări foarte rezistente, dar el era un bărbat puternic.

Nu putea să se descurce cu amândoi. Trebuia să aleagă. Repede.

Capul lui Angel era cel mai aproape. Trase de două ori în creștet. Angel rămase nemișcat.

Hector tușea și se freca la ochi; încerca totodată să se îndepărteze de ea rostogolindu-se către scară. Se năpusti după el, lipită de perete ca să nu ajungă în raza lui de acțiune. Încă nu-și recăpătase controlul suficient ca să încerce s-o prindă. Alex scoase cleștele gură-de-lup de la cingătoare și-l izbi în ceafă. Individul rămase nemișcat.

Tot efortul depus s-ar fi irosit dacă-l ucidea, dar trebuia să-l imobilizeze înainte de a-i controla măcar pulsul.

Pentru mai multă siguranță, îi mai trimise un glonț în rotula stângă, apoi aruncă pistolul de calibru .38 peste balustradă. Oricum îi mai rămăsese un singur glonț. Îi prinse cu brățări autoblocante glezna și genunchiul drept care era teafăr, apoi brațul drept la încheietură și la cot. Nu prea mai putea să-și folosească piciorul stâng. Fiindcă nu avea o opțiune mai bună, îi legă mâna stângă de bocancul mare al lui Angel. Trupul inert al lui Angel trebuia să cântărească pe puțin o sută douăzeci de kilograme. Era mai bine decât nimic. Pipăi încheietura lui Hector, parțial mulțumită să sesizeze un puls stabil. Era viu. Trebuia să aștepte și să vadă dacă funcția cerebrală era intactă.

Hotărî să dubleze legăturile, pentru orice eventualitate. În timp ce strângea a doua brățară în jurul bocancului lui Angel, sesiză o schimbare în ritmul respirației lui Hector, semn că își revenea. Individul nu țipă, deși durerile trebuiau să fie uriașe. Asta nu era bine. Interogase și alți militari căliți, care-și controlau bine reacțiile la durere. Dura mult până-i făcea să cedeze.

Dar oamenii ăia erau loiali camarazilor sau misiunilor pe care le aveau de îndeplinit. Era convinsă că Hector acționa ca mercenar, astfel că nu le datora nimic oamenilor care-i încredințaseră misiunea.

Se îndepărtă câțiva pași, ținând strâns în mâini Glock-ul, atentă să vadă cât de bine funcționa sistemul ei de imobilizare a adversarului. Era prea întuneric. Se ridică și înaintă cu spatele spre ușa băii, fără să scape din priviri silueta de pe podea. Pipăi cu mâna în spate până găsi întrepătorul și aprinse lumina.

Hector stătea cu fața întoarsă spre ea; ochii lui negri, deși încă lăcrimau, priveau concentrați. Chipul lui nu trăda

durerea pe care o simțea. Era o privire deconcertantă, cu toate că fața lui era, în alte privințe, una dintre cele mai banale pe care le văzuse vreodată. Trăsăturile erau uniforme și greu de definit. Nu era nici atrăgător, dar nici urât. Era genul de figură pe care cu greu ai fi remarcat-o într-un grup.

— De ce nu m-ai omorât? întrebă el, cu glasul îngroșat din pricina substanțelor chimice.

Altfel nici vocea nu i se distingea prin nimic. N-avea niciun fel de accent. Ar fi putut să fie prezentator de știri — inflexiunile glasului nu-i trădau locul de origine.

— Vreau să aflu cine te-a angajat.

Din cauza măștii, vocea ei suna ușor distorsionat. Părea mai puțin umană. Spera ca asta să-l deruteze.

Hector mișcă din cap o dată, ca un fel de confirmare pentru sine. Alex văzu cum mâinile i se mișcă insesizabil, în timp ce pipăia legăturile.

— De ce ți-aș spune eu așa ceva?

Tonul lui nu era supărat sau provocator. Bărbatul părea doar curios.

— Ai cea mai mică idee cine sunt?

Hector nu-i răspunse, expresia rămânându-i neutră.

— Țta-i primul motiv pentru care ar trebui să-mi spui ce știi — cel care te-a trimis aici nu ți-a dat informațiile de care aveai nevoie ca să închei misiunea cu succes. Nu te-a pregătit cum trebuie pentru confruntare. Nu le datorezi nimic.

— Ție nu-ți datorez nimic, sublinie el, pe același ton politicos, formal.

Degetele lui încercară să ajungă la brățara din plastic.

— Așa e, nu-mi datorezi nimic. Dar, dacă nu vorbești cu mine, o să-ți fac rău. Țta-i al doilea motiv.

Hector cântări spusele ei.

— Și al treilea motiv... dacă vorbesc, mă lași în viață.

— M-ai crede dacă ți-aș promite asta?

— Hmm...

Bărbatul oftă. Se gândi un moment, apoi întrebă:

— Dar cum vei ști dacă ce-ți spun e adevărat?

— Cunosc cea mai mare parte a poveștii. Vreau doar să completez câteva detalii.

— Mă tem că nu pot să te ajut prea mult. Am un șef care lucrează ca intermediar. Nu l-am văzut niciodată pe cel care a dat banii.

— Spune-mi doar ce ți-a zis șeful.

Hector se gândi câteva clipe, apoi păru să ridice din umeri.

— Nu-mi place oferta ta. Cred că poți mai mult.

— Atunci va trebui să te conving.

Capitolul 19

Hector privea cu fața lipsită de orice expresie în timp ce Alex își punea Glock-ul în toc și lua cleștele gură-de-lup de lângă piciorul lui Angel.

Alex se gândise să aducă aparatul de sudură. Să folosească flama pe subiecți era mai dureros decât aproape orice altceva și mulți aveau fobii legate de asta. Dar Hector era un profesionist. Ar fi durat prea mult să-l facă să cedeze la durere; rezistența lui ar fi fost prea mare. Ce l-ar înfricoșa mai mult decât suferința ar fi să-și piardă avantajele fizice. Dacă rămânea fără degetul cu care să apese pe trăgaci, nu mai putea să-și exercite profesia. Va începe cu ceva mai puțin vital pentru el, dar pregătindu-l pentru ce avea să urmeze. Dacă Hector voia să supraviețuiască acestei nopți, voia să o facă având mâinile funcționale. Așa că va trebui să nu mai stea pe gânduri și să vorbească.

Mâna stângă a lui Hector era cea mai accesibilă. În timp ce Alex potrivea lamele metalice în jurul degetului mic, bărbatul își strânse celelalte degete și trase de chingi. Alex ținu strâns de mână, știind ce ar fi făcut ea în locul lui — dacă el reușea să pună mâna pe clește, ar fi avut o șansă să se elibereze. Cum era de așteptat, Hector încercă s-o lovească cu piciorul stâng, în pofida durerii înfiorătoare pe care și-o

provocă astfel. Ea evită lovitura, se îndepărtă puțin, apoi potrivește iar cleștele la baza degetului îndoit.

Cleștele era pentru fier-beton și Alex avea grijă să ascuță lamele la timp. Nu avu nevoie de prea multă forță ca să unească cele două lame.

Îi urmări reacția. Hector se zvârcoli în van să scape de chingile care-l țintuiau. Se făcu roșu la față și venele îi pulsau pe frunte. Gemu și icni, dar nu țipă.

— Uneori, oamenii își imaginează că eu vorbesc serios, îi spuse. E bine să scapi de această idee greșită.

În clipa asta, Hector se gândea de bună seamă la cât timp ar putea să treacă până va fi prea târziu ca să-și lipească degetul la loc. Putea să trăiască fără degetul mic, dar avea nevoie de mâini și cu siguranță știa că ea nu se va opri acolo.

Alex urma să-i confirme această temere.

Luă de pe podea degetul călduț și plin de sânge și se retrase spre baie, fără să-l scape din ochi pe Hector, care se zbătea în continuare; nici cele mai rezistente chingi nu erau infailibile. Alex avu grijă ca el să vadă când lăsă degetul să cadă în vasul toaletei, trăgând apa după aceea. Acum Hector știa că ea nu avea să-i lase de ales. Spera că asta îl va face să-i dea repede ceea ce voia.

— Hector, îi spuse în timp ce el o privea fix, scrâșnind din dinți și luptându-se să-și controleze durerea. Nu fi prost. N-o să pățești mare lucru dacă-mi spui ce vreau să aflu. Dar, dacă nu-mi spui, bine n-o să-ți fie. Urmează indexul cu care apeși pe trăgaci, apoi restul. Asta fac eu și pot s-o țin așa cât am nevoie. Nu înțelegi? Te-au trimis după cine nu trebuia, Hector. Nu ți-au spus nimic despre ce te-așteaptă. Pur și simplu, *mi* te-au dat pe mână. De ce-i aperi?

— O să te ocupi și de ei dup-aia? mârâi el printre dinți.

— Bineînțeles.

Ochii lui erau plini de venin și ură. Mai văzuse privirea aceea, dar atunci se afla într-o poziție mult mai sigură. Dacă, prin cine știe ce întâmplare, ajungea în mâinile individului, dacă rolurile se inversau, Alex era hotărâtă să facă ceea ce trebuia ca să moară imediat.

— Nu tu erai ținta, lăasă el să-i scape. Am fost trimis să lichidez un bărbat. Am primit o fotografie. Mi s-a spus că va mai fi un bărbat, dar că ăla era o pradă ușoară. Cu primul urma să am de furcă. Nu l-am văzut niciodată pe celălalt.

— Când ai fost angajat?

— Azi-noapte.

— După care ți-ai luat niște ajutoare și ai venit azi, spuse ea. De unde?

— Din Miami.

— Cum ai știut unde să vii?

— Mi-au dat trei adrese. Asta a fost a doua încercare.

— Cred că nu-i nevoie să te-ntreb ce s-a întâmplat la prima adresă.

Furia lui clocotitoare se preschimbă într-un rânjete macabru.

— Erau bătrâni. Bărbat și femeie. Nu se potriveau cu descrierea, dar primisem bani frumoși. Nu strică să fii meticulos și nu m-a costat decât două gloanțe.

Ea încuviință cu o mișcare a capului. Chiar dacă individul nu-i putea vedea fața ascunsă de mască, expresia ei rămase neclintită din obișnuință.

— Cât de departe e cealaltă casă?

— La un sfert de oră spre sud de orașel.

— Cine a ales adresele?

— Nimeni nu mi-a spus. N-am întrebat.

Alex luă cleștele gură-de-lup.

— Și n-ai nicio bănuială?

— Cealaltă casă nu semăna deloc cu asta. N-am văzut nimic în comun.

Putea fi o minciună, dar ar fi fost mai logic să fie adevărat. De ce-ar fi avut nevoie Carston sau cei care trăgeau sforile la Agenție să-i dea asasinului mai multe adrese?

Alex se gândi la asta un moment, încercând să găsească altă pistă de explorat. Nu scăpă o clipă din ochi mâinile lui Hector. Ce legătură putea să fie între casa lui Arnie și altele oarecare? Ce fel de asemănare ar genera o listă de adrese care altfel nu aveau nimic în comun?

Simți că i se înmoaie picioarele când găsi o posibilă explicație. Una care nu-i plăcea deloc.

— Ce fel de mașină era pe alea primei case?

Hector păru surprins de întrebarea ei.

— O camionetă veche.

— Albă?

— Cu o rulotă neagră încorporată.

Alex își încleștă maxilarele.

Așadar, remarcaseră camioneta lui Arnie — cea despre care el îi spusese că mai existau două la fel în oraș. Trebuie să-l fi prins și pe Daniel în înregistrare, altfel n-ar fi fost atât de siguri de marcă și model. Daniel trebuie să fi mers pe strada principală, trecând pe lângă bancă; probabil că așa procedaseră. De ce să se mai obosească să o interogheze pe fata care sunase în legătură cu profesorul dispărut? Era mai simplu să se uite la înregistrarea de pe camera de supraveghere ca să obțină o informație importantă, după care să sune la poliția rutieră. N-au aflat totul — dacă plăcuțele de înmatriculare s-ar fi văzut clar, bătrânii din partea cealaltă a orașului n-ar fi murit. Dar știau că Daniel era în viață, deoarece Kevin n-ar fi făcut o asemenea greșală. În plus, chiar și într-o filmare alb-negru neclară, Daniel nu semăna perfect cu Kevin, dacă știai la ce să te uiți.

Avea neapărat nevoie de camioneta lui Arnie, fiindcă era o mașină care nu atrăgea deloc atenția. Nu prea puteau să defileze cu vehiculul militar prin oraș și să nu-i observe nimeni. De unde avea ea să facă rost de un alt vehicul aici?

Făcu un pas în spate, obosită. Avusese un loc de odihnă bun, dar acum vânătoarea începuse iar. Nici măcar nu conta că, probabil, băieții cei răi o credeau moartă. Pentru că știau că Daniel era viu.

Responsabilitate.

Mâna dreaptă a lui Hector se mișca. Zgâria cureaua, cu riscul de a-și disloca încheietura. Nu părea că încearcă s-o rupă sau măcar să ajungă la elementul de blocare. Dar ce făcea? Alex întinse mâna după Glock; probabil că era mai sigur să-i tragă un glonț în mâna aia...

O singură împușcătură sparse tăcerea. Daniel...

Ochii lui Alex fugiră în direcția împușcăturii, deși știa că era riscant. Într-o fracțiune de secundă, în timp ce ea își scotea Glock-ul din toc, degetele lui Hector găsiră ceea ce căutaseră. Individul scoase din mânecă o lamă zimțată, lungă de doisprezece centimetri. Tăie legătura cu un pocnet sonor și imediat aruncă lama spre ea. Alex trase în pieptul lui Hector în timp ce lama zbura spre fața ei. Încercă să se ferească fără să înceteze să tragă, ignorând presiunea bruscă din clipa în care lama îi tăie pieziș maxilarul — încă nu simțea durere, dar avea să simtă în curând, când drogul își va fi terminat efectul. Simțea sângele fierbinte prelins pe gât, dar nu încetă să tragă în pieptul lui Hector până când nu goli încărcătorul.

Hector zăcea nemișcat, cu ochii deschiși îndreptați către ea, dar acum privirea lui nu mai era concentrată.

Cu mișcări iuți și sacadate, Alex șterse Glock-ul și-l aruncă peste balustradă, apoi recuperă pușca de la capătul holului, încercând să se concentreze pe ceea ce avea de

făcut în continuare. Nu știa ce-o așteaptă afară. În timp ce cobora scara cu precauție, își pipăia rana, încercând să-și dea seama cât era de gravă. Lama asasinului trecuse la câțiva milimetri de carotidă, lovind colțul de jos al maxilarului și secționându-i pe jumătate lobul urechii. Bucățița desprinsă îi atârna pe gât. *Minunat!*

Extrase cu grijă ce mai rămăsese din cercelul din urechea stângă — cârligul și câteva cioburi minuscule agățate în firul răsucit —, apoi și-l scoase și pe cel din urechea dreaptă. Le puse într-un buzunar al vestei militare. N-ar fi fost înțelept să lase în urmă astfel de dovezi. Chiar și un obiect atât de mic putea să fie un indiciu pentru inamicii ei, dându-le un motiv să creadă că încă mai trăia.

Întârzie câteva clipe la parter ca să arunce o privire la trupul neînsuflit al lui Arnie. Avea fața întoarsă spre podea, așa că Alex putea să vadă doar ce-i mai rămăsese din partea din spate a capului. Era evident că nu suferise, dar asta era o consolare slabă.

Plănuise să adune dovezile în drum spre ieșire, dar nu mai era sigură că avea timp pentru asta acum. Câinii erau tăcuți — însemna oare că totul era în regulă?

Ei bine, după rafala de împușcături de la etaj, era clar că prezența ei fusese remarcată. Se apropie ușor de ușă și se ghemui, încercând să se apere în cazul în care cineva ar fi tras prin peretele de rigips. Deschise cu grijă ușa. Niciun foc de armă.

— Daniel? strigă ea.

— Alex! se auzi imediat vocea lui Daniel — părea să fie la fel de ușurat cum se simți și ea dintr-odată.

— Ești bine? întrebă Alex.

— Da. Tu?

— Ies din casă. Să nu tragi.

Ieși pe ușă ținând mâinile deasupra capului, pentru orice eventualitate. Einstein țâșni de pe podeaua unde aștep-tase lângă Lola și se lipi de picioarele ei.

Alex își lăasă brațele în jos și alergă spre Humvee. În lumina ce venea din casă, vehiculul nu părea să fi fost avari-riat în urma accidentului pe care-l provocaseră.

Daniel coborî din mașină.

— Ce-a fost cu împușcătura aia? întrebă Alex, vorbind mai încet pe măsură ce se apropia de el.

Câinii care stăteau în jurul mașinii păreau destul de liniștiți, dar...

— Ultimul lor om. Cred că s-a cățărat pe latura casei ca să scape de câini. Încearca să ajungă pe acoperișul verandei.

Daniel arătă cu pușca spre o formă întunecată prăbu-șită pe pietriș aproape de colțul dinspre est al casei. Alex își ridică masca de gaze pe frunte, mutând cu grijă curelele de pe partea stângă astfel încât să nu atingă urechea. Se apropie de silueta culcată la pământ. Einstein o urmă ca o umbră. Un ciobănesc german mare patrula prin apropiere, fără să pară prea interesat de cadavru.

Deodată, Einstein grăbi pasul și o depăși. Amușină cor-pul de câteva ori, în vreme ce Alex înainta cu precauție; apoi câinele se întoarse către ea dând din coadă.

— Asta-nseamnă că totul e-n regulă? murmură ea.

Einstein continuă să dea din coadă.

Se aplecă să se uite mai de aproape. Dintr-o privire, înțelese. Impresionată, se-ntoarse și se apropie de mașină. Daniel stătea lângă portiera deschisă, părând să nu știe ce să facă. Încă nu avea nicio reacție tipică provocată de șoc.

— Frumoasă lovitură! îl felicită ea.

Un singur glonț, tras fix între ochi. Nici că se putea mai bine.

— N-a fost chiar așa de departe.

Daniel se apropie de ea și își petrecu mâinile înmănușate în jurul brațelor ei. Apoi icni speriat și se trase într-o parte, întorcând-o cu fața spre lumină.

— Cât de mult din sângele ăsta e al tău?

— Nu mult, spuse ea. Sunt bine.

— Urechea!

— Mda, e cam complicat, nu-i așa? Te pricepi să coși?

— *Poftim???* zise el, tresărind surprins.

— Nu-i așa greu. Îți spun eu cum se procedează.

— Ăăă..

— Dar mai întâi am ceva de făcut.

Alex se desprinse din strânsoarea lui și alergă înapoi pe verandă. Lola stătea ghemuită în același loc. Când o văzu pe Alex, își săltă capul și, vlăguită, lovi podeaua cu coada.

— Hei, Lola, fetița mea. Ia să vedem ce-ai pățit.

Alex se așeză lângă ea, cu picioarele încrucișate. O mângâie cu o mână pe o parte, căutând rana cu cealaltă.

— E bine? întrebă încet Daniel.

Stătea în spatele balustradei, cu coatele rezemate de podeaua din scânduri. Nu părea prea dornic să se apropie mai mult de casă și era de înțeles. Lola scânci când Alex o pipăi pe picioare.

— A pierdut destul de mult sânge. Se pare că glonțul i-a trecut prin piciorul stâng din spate. Nu-mi dau seama dacă i-a lovit osul. A avut noroc, mititica.

Daniel întinse mâna și mângâie botul cățelei.

— Biata fetiță.

— Cred că-n spatele mașinii e un haos total. Mă duc să văd dacă găsesc trusa de prim ajutor. Ai grijă să stea liniștită, bine?

— Sigur.

Alex se duse la mașină, cu Einstein în urma ei. Era surprinsă de cât de mult o îmbărbăta acest sprijin tăcut, făcând-o să se simtă în siguranță, în pofida situației.

Deschise ușa din spate a vehiculului, iar Khan, nerăbdător să iasă, sări brusc peste ea. Alex se feri la timp din calea lui. Își imaginează că locul fusese prea strâmt pentru animal, însă ea nu avu nicio problemă când urcă.

Puștile și muniția erau aruncate la întâmplare, gloanțe răzlete rostogolindu-se pe sub genunchii ei. Nu era timp de făcut ordine. Discuția cu Hector fusese întreruptă brusc; nu reușise să-i pună o ultimă întrebare vitală. *Ce se întâmplă după îndeplinirea misiunii?* Cine aștepta să fie sunat și când? Bine măcar că exista și a treia casă în așteptare. Asta dacă nu cumva Hector dăduse telefon între prima și a doua oprire.

Îl sunase oare pe șeful lui, ca să-i spună ce adresă rezolvase și spre care se îndrepta? Aștepta șeful lui un alt apel? Și dacă da, își dăduse oare seama că apelul întârzia să vină?

Găsi geanta în care se afla trusa de prim ajutor. Acum nu putea să facă nimic altceva decât să se miște repede și să ia deciziile corecte. Singura problemă era că încă nu știa cu exactitate care ar fi fost acele decizii.

— În regulă, spuse ea gâfâind când se întoarse lângă Lola, însoțită de Einstein, firește.

Îngenunche lângă trupul animalului, dar își dădu seama că era prea întuneric.

— Întoarce mașina astfel încât să-mi luminezi aici cu farurile, spuse ea.

Daniel se îndepărtă de verandă, urmat de o umbră masivă: Khan, la datorie. Se întrebă de unde știuseră Khan și Einstein să schimbe între ei misiunile. Își scoase mănușile de luptă pline de sânge și-și puse altele noi, din latex. Tocmai îi injecta Lolei un sedativ ușor, când luminile strălucitoare ale vehiculului militar pătrunseră printre stinghiile verandei. Se poziționează astfel încât lumina să cadă pe rană, nu pe fața ei. Părea să fie o rană curată, provocată de glonțul care ieșise din corpul câinelui. Așteptă ca Lola să închidă ochii

înainte de a-i steriliza rana. Lola zvâcni din picior de câteva ori, dar nu scoase niciun sunet. Antiseptic, alifie, pansament, apoi o atelă și din nou bandaj. Ar trebui să se vindece bine, dacă reușea s-o împiedice pe Lola să-și lingă locul acela.

Oftă adânc. Ce era de făcut cu toți câinii ăștia?

— Și-acum? Întrebă Daniel când văzu că terminase.

Stătea lângă verandă, cu pușca în mâini, cercetând cu privirea câmpurile întunecate din jur.

— Poți să-mi faci două cusături la ureche, dacă tot am adus trusa?

— N-o să mă descurc, zise el, încercând să dea înapoi.

— Hai că-i simplu, îl asigură Alex. Ce, n-ai cusut niciodată un nasture?

— Nu prin carne de om, băigui el, dar își trecu arma peste umăr și începu să urce scara.

Alex aprinse un chibrit din trusă și steriliză acul. Nu era o tehnică medicală la cel mai înalt standard, dar mai bine de-atât nu se putea în condițiile date. Flutură acul repede de câteva ori ca să-l răcească, apoi băgă ața chirurgicală prin gaură și făcu un nod la un capăt.

Îi dădu acul lui Daniel împreună cu o pereche de mănuși curate. El își puse mănușile și întinse mâna încet după ac. Parcă n-ar fi vrut să-l atingă. Alex își lăsă capul pe spate și-și turnă antiseptic peste rană, așteptând ca senzația de usturime să îi cuprindă toată urechea. Înclină maxilarul spre Daniel, încercând să stea în lumină.

— Cred că e nevoie doar de trei împunsături mici. Începi din spate și tragi ața prin ambele părți.

— N-ar fi bun un anestezic local?

— Am deja în mine destul analgezic, minți ea.

Simțea tăietura de pe maxilar ca pe un fier încins. Dar nu mai avea *Supraviețuire* și orice altceva ar fi putut să folosească ar fi scos-o din funcțiune, cel puțin parțial. Aici nu

era vorba despre o situație de urgență, ci numai de durere fizică.

Daniel îngenunche lângă ea. O prinse ușor cu degetele de bărbie.

— A trecut foarte aproape de jugulară! constată el oripilat.

— Da, se pricepea.

Alex nu-i vedea fața; îi auzea doar respirația întretăiată.

— Hai, Daniel, trebuie să ne grăbim!

El trase adânc aer în piept și imediat Alex simți împun-sătura acului în lobul urechii. Se pregătise pentru asta — își ținea fața într-o parte și nu-și lăsă degetele să se încleșteze; învățase să-și stăpânească reacțiile. Își încordă mușchii abdomenului, lăsând tensiunea să se elibereze acolo.

— Bun, spuse ea de îndată ce simți că putea vorbi calm. Te descurci minunat. Acum trebuie să unești cele două părți și să le coși.

În timp ce Alex vorbea, degetele lui Daniel se mișcau rapid ca să-și îndeplinească misiunea. Nu simțea acul în bucata retezată a lobului, așa că trebuia să suporte durerea numai în clipa în care el perfora partea de sus. Doar trei înțepături mici. După prima, pe celelalte două le îndură mai ușor.

— Să... fac un nod sau ceva? întrebă el.

— Da, în spate, te rog.

Simți cum trăgea de ață când o înnodea.

— Am terminat.

Alex îl privi și zâmbi, simțind cum o strânge tăietura de pe maxilar.

— Mulțumesc. Nu cred că m-aș fi descurcat singură.

Daniel o atinse pe obraz.

— Stai puțin să te bandajez.

Alex rămase nemișcată în timp ce el îi unse rana cu ali-fie, lipindu-i apoi o fâșie de leucoplast pe obraz. Îi înfășură urechea în față și în spate.

— Cred că trebuia s-o curățăm mai întâi, murmură Daniel.

— Deocamdată, e suficient. Hai s-o urcăm pe Lola în mașină.

— O duc eu.

Daniel o ridică ușurel pe Lola, care dormea. Picioarele din față și urechile lungi atârnau peste brațele lui, legându-se la fiecare pas. Alex își zise că era o imagine ușor comică și îi veni să râdă. Dar se abținu. Nu era momentul pentru așa ceva. Daniel o așează pe Lola în spatele celor două scaune din față, singurele din vehicul. Kevin le demontase pe celelalte ca să facă loc pentru încărcătură, bănuia Alex.

— Și-acum? întrebă Daniel întorcându-se pe verandă, unde rămăsese Alex.

Probabil că se întreba de ce ea nu face nimic. Nu știa că amână luarea unor decizii.

Alex trase aer adânc în piept și-și îndreptă umerii.

— Dă-mi telefonul. Trebuie să vorbesc cu fratele tău.

— N-ar trebui s-o luăm din loc?

— Mai am de făcut un singur lucru, dar trebuie să vorbesc cu el mai întâi.

— Ce?

— Trebuie neapărat să dăm foc la casă.

Daniel o privi uluit, nevenindu-i să creadă. Încet, scoase telefonul din buzunarul vestei.

— Eu ar trebui să sun, spuse el.

— Pe mine mă urăște deja, replică Alex.

— Dar vina e doar a mea.

— Nu tu ai fost cel care-a angajat o trupă de asasini.

Daniel clătină din cap și apăsă butonul de pornire a telefonului.

— Cum vrei, bombăni Alex.

În timp ce-și strângea trusa de prim ajutor, îl urmărea pe Daniel cu coada ochiului. Acesta căută singurul număr

de la care se sunase vreodată pe acel telefon, dar n-apucă să-l formeze, că telefonul sună din nou.

Daniel trase aer în piept, la fel cum făcuse înainte de prima împunsătură de ac în urechea ei. Cu siguranță această discuție avea să fie sarcina cea mai dificilă.

Daniel atinse ecranul. Alex îl auzi pe Kevin țipând atât de tare încât la început crezu că telefonul era dat pe difuzor.

— *SĂ NU-MI ÎNCHIZI MIE TELEFONUL ÎN...*

— Kev, sunt eu. Kev! Danny la telefon!

— *CE MAMA DRACULUI SE-NTÂMPLĂ ACOLO?*

— E vina mea, Kev. Am fost un idiot. Am distrus totul. Îmi pare foarte rău!

— *CE TOT BOLBOROSEȘTI TU ACOLO?*

— Arnie e mort, Kev. Îmi pare nespus de rău. Și câțiva dintre câini, nu știu sigur câți. E numai vina mea. Aș vrea să-ți pot spune cât...

— *DĂ-MI-O PE MADAM VITRIOL LA TELEFON!*

— E vina mea, Kev. Eu am provocat...

Kevin îl întrerupse din nou, de data asta cu o voce mai calmă:

— Nu e *timp* pentru asta, Danny. Dă-mi-o la telefon. Am nevoie de cineva cu care să pot vorbi rațional.

Alex se ridică și întinse mâna după telefon. Daniel privea neliniștit în timp ce ea ținea telefonul la câțiva centimetri distanță de ureche.

— Sunteți în siguranță? întrebă Kevin.

Surprinsă de detașarea lui pragmatică, Alex îi răspunse pe același ton:

— Deocamdată, dar trebuie să ne cărăm de-aici.

— Ați dat foc la casă?

— Tocmai mă pregăteam s-o fac.

— Vezi că găsești kerosen în debaraua de sub scară.

— Mulțumesc.

Kevin încheie convorbirea.

Ei bine, mersese mai bine decât se așteptase. Îi înapoie telefonul lui Daniel, care era atât de surprins încât rămăsese cu privirea în gol.

Gazul din casă probabil se împrăștiase de mult, așa că nu se mai obosi să-și pună masca. Daniel o urmă înăuntru, dar Alex îl lăasă pe Einstein de pază la ușă.

— Ia niște haine din camera lui Kevin, îi ordonă ea.

Ar fi putut să-l trimită la etaj, dar ar fi durat mai mult și nu știa cum o să reacționeze la vederea cadavrelor. Privea speriat când spre canapeaua care ascundea trupul neînsuflețit al lui Arnie, când spre ea. Amândoi trebuiau să-și păstreze cumpătul. Îi aștepta o noapte lungă, dacă voiau să fie în viață a doua zi.

— După ce iei suficiente haine, cât să ajungă câteva zile, te duci în bucătărie și aduni toate alimentele neperisabile. Și apă, cât de multă.

Daniel dădu din cap și se duse spre camera lui Kevin. Alex urcă în fugă scara.

— Vrei pistoalele astea? strigă Daniel.

Alex făcea slalom printre cadavre, atentă să nu alunece pe balta de sânge.

— Nu, cu alea au fost omorâți oameni. Dacă vom fi prinși, nu vreau să mi se pună-n cârcă nimic. Armele lui Kevin sunt curate.

Ajunsă în camera ei, se descotorosi de hainele mânjite de sânge și-și trase pe ea o pereche de blugi curați și un tricou. Își strânse sacul de dormit, înfășurând în el restul hainelor, după care își luă trusa de laborator cu mâna liberă și împinse cu piciorul pe hol hainele pătate de sânge. Coborî în grabă scara și ieși să ducă totul în mașină. În timp ce Daniel scotocea după alimente în bucătărie, ea găsi kerosenul. Kevin depozitase acolo trei bidoane de 20 de litri. N-ar

fi avut la ce să le folosească decât la incendierea casei. Era bucuroasă că fratele lui Daniel era atât de bine pregătit și de orientat spre aspecte practice. Asta însemna că reacția lui — după ce l-ar fi știut pe Daniel în siguranță — avea să fie probabil mai mult pragmatică și mai puțin violentă. Așa spera.

Începu de la etaj, unde se asigură că hainele ei și cadavrele erau bine îmbibate cu kerosen. Stropi podelele din cele trei camere, apoi împrăștie restul pe scară. Luă altă canistră și trecu la parter. Acum vedea pentru prima dată celelalte dormitoare. Ambele erau spațioase și dotate cu băi luxoase. Se bucura că Arnie avusese parte de confort aici. Își dorea să fi putut face ceva pentru el. Dar chiar dacă ea și Daniel ar fi plecat din prima zi în care se transmisese știrea despre dispariția profesorului, Arnie ar fi avut aceeași soartă. Era un gând deprimant.

Daniel lăsase amprente în anexa pentru câini, dar era imposibil ca omologul lui Carston de la CIA să se lase păcălit și să creadă că Daniel — sau Kevin — murise aici, așa că nu prea avea importanță. Ar fi știut că Daniel fugise. Nu voia să incendieze și acea clădire și să pună în pericol animalele. Nu avea o bordură lată de pietriș, așa cum avea casa, care ar fi prevenit răspândirea necontrolată a focului. Fără îndoială, Kevin împrăștiase pietrișul din exact acest motiv.

Daniel o aștepta în fața mașinii.

— Dă chestia asta înapoi, spuse ea, arătând spre mașină. Vezi dacă-i poți convinge și pe câini să se miște.

Daniel se puse pe treabă. Alex avea la ea cutia cu chibrituri din trusa de prim ajutor. Lăsase o dâră groasă de kerosen pe mijlocul treptelor de la verandă, așa încât să-i fie ușor s-o aprindă și apoi să se dea la o parte înainte ca vâlvătaia să ia amploare. Se răsuci și văzu cum câinii se retrăgeau instinctiv din calea flăcărilor. Asta era bine.

Alex deschise portiera din dreapta și-l chemă pe Einstein. Dintr-un salt, câinele ajunsese dincolo de scaun și se așeză lângă Lola. Avea urechile ciulite și limba îi atârna. Părea încă vioi; Alex îi invidia energia și entuziasmul.

Daniel se plimba printre câinii care scăpaseră cu viață și îi dădea fiecăruia comanda autoritară „Pe loc repaus”. Alex spera că asta va fi de folos când mașinile de pompieri vor da năvală. Zgomotele împușcăturilor n-aveau cum să fi ajuns la vreunul dintre vecinii îndepărtați, dar flăcările portocalii pe cerul negru al nopții erau cu totul altceva. Acum trebuiau să fugă. Nu mai știa ce-ar putea să facă pentru câini. O resimțea ca pe un eșec — animalele astea le salvaseră viețile.

Un mârâit chiar în spatele ei o făcu pe Alex să tresară surprinsă. Se întoarse și se pomeni față în față cu Khan. O privea nerăbdător, ca și cum ar fi așteptat ca ea să se dea la o parte. Botul lui era îndreptat către Einstein.

— Oh, spuse Alex când își dădu seama că ar fi vrut să se urce în mașină. Îmi pare rău, Khan, dar tu trebuie să rămâi aici.

Niciodată în viața ei nu văzuse un animal arătând atât de ofensat. Fără să se clikească, o privea drept în ochi ca și cum ar fi cerut o explicație. Când își aruncă brusc brațele spre el și-și ascunse fața în grumazul lui, gestul o surprinse mai mult pe ea decât pe Khan.

— Îmi pare rău, prietene, șopti. Tare mult aș fi vrut să te pot lua cu mine. Îți datorez enorm. Ai grijă de ceilalți, fă asta pentru mine. Tu ești șeful, bine?

Se desprinse de el, mângâindu-i grumazul gros. Khan păru ceva mai îmbunat și făcu un pas înapoi, dar cam fără tragere de inimă.

— Pe loc repaus, spuse ea încet.

Îl mai mângâie o dată, apoi se întoarse spre mașină. Daniel se așezase deja pe scaunul din dreapta și-și pusese centura de siguranță.

— Ești bine? o întrebă Daniel cu glas scăzut în timp ce ea se așeza la volan.

Era evident că nu se referea la rănille fizice.

— Nu prea.

Râse o dată, dar se simțea surescitarea pe care se străduia să și-o ascundă. Khan continuă să-i urmărească cu privirea în timp ce se îndepărtau.

Din clipa în care trecură de poartă, Alex își puse ochelarii de vedere nocturnă și stinse farurile. Era mai puțin riscant să străbată cu mașina câmpiile întinse decât să rămână pe singurul drum care ducea la fermă. În cele din urmă, ajunseră la un alt drum, care era pavat. Își dădu jos ochelarii și aprinse farurile în timp ce întoarse spre nord-vest. Nu avea în minte o destinație, ci doar ideea de distanță. Trebuia să ajungă cât mai departe de ferma lui Kevin înainte de răsăritul soarelui.

Capitolul 20

Kevin răspunse imediat.

— În regulă, Oleander, cum stăm? spuse el în loc de salut.

— Suntem în Humvee și mergem spre nord. Îi am cu mine pe Daniel, Einstein și Lola. Am reușit să luăm ceva provizii, dar nu cine știe ce.

Îl auzi oftând ușurat când rostise numele lui Einstein, dar încordarea i se simțea în glas când întrebă:

— În Humvee? Camioneta s-a stricat?

— Da.

Kevin se gândi câteva clipe.

— Deci, mergeți numai noaptea până găsiți altceva.

— Mai ușor de zis decât de făcut. Fețele noastre nu arată prea bine.

— Mda, l-am văzut pe Daniel la știri. Dar fața ta nu mai poate fi într-o stare atât de rea. Pune și tu niște fard.

— S-a înrăutățit puțin în cursul serii.

— Ah.

Kevin pufni.

— Danny? întrebă el și Alex îi simți tensiunea din glas pe care încerca s-o ascundă.

— Nicio zgârietură.

Mâinile nu intrau la socoteală; singuri își provocaseră acele răni.

— M-a obligat să stau în mașină! strigă Daniel ca să-l poată auzi fratele său.

— Foarte bine, răspunse Kevin. Câți au fost?

— Șase.

Kevin inspiră adânc și spuse:

— Agenți?

— Nu, de fapt. Fii atent aici — au apelat la *Mafie* pentru operațiunea asta.

— *Poftim?*

— Cei mai mulți erau doar niște brute, dar printre ei s-a aflat cel puțin un profesionist adevărat.

— Și tu i-ai lichidat *pe toți*?

— Câinii au făcut cea mai mare parte din treabă. Apropo, au fost extraordinari.

Kevin mormăi ceva în semn de confirmare.

— De ce-ai luat-o pe Lola?

— A fost împușcată în picior. M-am temut că, dacă o găsește careva, o s-o omoare. Și apropo, să sun la Protecția Animalelor? Când or s-ajungă pompierii acolo, mă tem că...

— Mă ocup eu de asta. Am un plan de urgență pentru ei.

— Bun.

Niciodată n-avea să se mai considere persoana cea mai pregătită din lume. Kevin era un as în privința asta.

— Ce plan aveți acum?

Alex râse — și surescitarea păru să răzbată iarăși din glasul ei.

— Habar n-am, drept să-ți spun. Mă gândeam să dormim în aer liber o vreme. După aia...

Alex se opri.

— Nu aveți un loc unde să vă duceți?

— Nu unul în care să pot parca monstrul ăsta sau să ascund doi câini mari. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de expusă.

— O să mă gândesc la ceva.

— De ce-a durat așa de mult până să suni? întrebă Alex. Am crezut c-ai murit.

Daniel icni surprins și se holbă la ea șocat.

— Am fost ocupat cu pregătirile. Și durează să faci toate chestiile astea. Nu pot să fiu peste tot în același timp — a trebuit să pun o mulțime de camere.

— Ar fi fost drăguț să ne dai un telefon.

— Nu știam că voi, acolo, o să stricați totul.

Kevin coborî tonul.

— Ce-a făcut idiotul ăla? Nu, nu-mi povesti. Nu vreau să aud. Spune doar da sau nu. A sunat pe cineva?

— Nu, se răsti Alex, iritată.

— Stai... camioneta e stricată... doar n-a părăsit casa, nu?

Alex ar fi vrut să spună „Nimeni nu i-a spus să nu facă asta”, dar Daniel și-ar fi dat seama că discutau despre el. Nu-i răspunse și rămase cu privirea ațintită în față, deși ar fi vrut să se uite pe furiș la Daniel ca să vadă dacă auzise ceva.

— N-are niciun dram de minte, zise Kevin oftând.

Alex ar fi avut atâtea să-i spună la replica asta, dar nu reușea să găsească formula potrivită.

Kevin schimbă subiectul.

— Cu Arnie... a fost urât?

— Nu. N-a văzut nimic și sigur n-a simțit nimic.

— Ernesto era numele lui adevărat, zise Kevin, dar părea că o spune mai mult pentru el. A fost un partener de nădejde. Am avut o perioadă bună împreună. Scurtă, dar bună.

Își drese glasul.

— În regulă, acum povestește-mi tot ce s-a întâmplat, zise și adăugă, pe un ton coborât: Exceptând ce-a făcut el de-a declanșat totul. Cred că e și-așa destul de traumatizat.

Alex îi relată evenimentele serii cu o precizie clinică și trecând peste detaliile înfiorătoare. Când spuse simplu „L-am interogat“, Kevin putea să-și imagineze cu claritate ce însemna asta.

— Și ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Individul era foarte abil. Și avea ascunsă în mânecă un fel de cuțit cu lamă detașabilă.

— Hm, nu e bine deloc, spuse el posomorât, iar Alex știa la ce se gândește.

Cicatricile faciale erau un impediment major când voiai să te faci cât mai puțin remarcat. Oamenii te țineau minte și te recunoșteau. Dintr-odată, criteriul de căutare se schimba; nu mai era „Ai văzut o femeie scundă și ștearsă, cu lungimea și culoarea părului necunoscute, sau un bărbat care se potrivește aceleiași descrieri?“, ci „Ai văzut o persoană cu o cicatrice ca asta?“

— În fine, conchise ea, se pare că cei aflați la comandă te-au desemnat pe tine drept învingător. N-am să pretind că nu mă simt insultată. Va trebui să ajustăm planul. Acum momeala trebuie să vină de la tine și trebuie să ajungă la persoana potrivită. Ai vreo idee cine ar putea fi?

Kevin rămase tăcut câteva clipe.

— Când omul meu o să audă ce s-a întâmplat în seara asta... s-ar putea să nu mai avem nevoie de e-mail. Va trebui să vorbească negreșit cu omul tău despre asta. Eu sunt pregătit — o să aranjez o întâlnire. Apoi putem hotărî dacă avem nevoie de mai mult.

— Sună bine.

— Apropo, spuse Kevin cu precauție, știi că ai cosmetizat povestea pentru puștiul de lângă tine. Când ne mai vedem, vreau toate detaliile.

— În regulă, zise ea ușor exasperată.

— Uite, Ollie, să nu ți se urce la cap, dar... te-ai descurcat bine. Foarte bine. I-ai salvat viața lui Danny. Ți mulțumesc.

Luată prin surprindere, Alex avu nevoie câteva clipe ca să-i răspundă.

— Cred că suntem chit. Fără câinii tăi sau fără peștera lui Batman n-am fi scos-o la capăt. Așa că... mulțumesc.

— Puteai s-o ștergi de îndată ce-ai văzut primul jurnal de știri. Știai că ei te cred moartă, dar ai rămas ca să protejezi un om care-ți e, practic, străin, deși sunt sigur că nimic nu ți-ar fi făcut o plăcere mai mare decât să te descotorosești de noi amândoi. Asta înseamnă să ai onoare. Ți rămân dator.

— Mmm, făcu ea pe un ton evaziv.

Nu era nevoie să discute *totul* în noaptea asta.

— Lasă-mă să vorbesc cu el înainte să închizi, șopti Daniel.

— Daniel vrea să vorbească cu tine.

— Bine, dă-mi-l.

Alex îi întinse telefonul lui Daniel.

— Kev...

— Nu te dojeni prea aspru, Daniel, îl auzi ea pe Kevin.

Se întrebă dacă și Daniel auzise la fel de clar discuția.

— Mda, răspunse Daniel morocănos. În fond, nu sunt răspunzător decât pentru faptul că Arnie a fost ucis în noaptea asta, ca să nu mai pomenesc de câini. De ce să sufăr?

— Uite, ce-a fost a fost...

— Ciudat, și Alex a spus la fel.

— Amica noastră știe care-i mersul. Asta-i o altfel de lume, băiete. Numărul victimelor e mai mare. Acum, nu spun că lucrurile de genul ăsta n-or să te afecteze. Dar nu trebuie să le lași să-ți întunece judecata.

Kevin coborî vocea, iar Alex se bucură, dându-și seama că, probabil, Daniel nu auzise partea mai delicată a discuției lor. Dar în același timp ar fi vrut să afle și ce îi ascundea Kevin.

— Așa cred, spunea Daniel.

O pauză.

— Poate nu... așa am să fac. Da. În regulă. Ce-ai de gând să faci cu câinii? A trebuit să-l lăsăm acolo pe Khan.

— Mda, zise Kevin — acum vorbea normal. Mi-e tare dragă dihania asta, dar nu prea are loc în trusa de voiaj, nu? Aproape de fermă locuiește un crescător de câini cu care Arnie a lucrat mai demult. E mai mult un concurent decât un prieten, dar știe ce valoare au câinii mei. Arnie s-a înțeles cu el că, dacă vreodată o să vrem să ne cărăm de-acolo, o să-i vindem lui câinii. În plus, Arnie i-a sugerat că s-ar putea să facem asta pe neașteptate, în toiul nopții. O să-i spun care-i treaba și-o să se ducă el să se-ntâlnească cu cei de la Protecția Animalelor înainte să facă ăia vreo prostie.

— Dar n-o să se-ntrebe polițiștii...

— Lasă că-l instruiesc eu. O să spună că Arnie a sunat când a auzit împușcături sau ceva de genul ăsta. Nu-ți face griji, câinii or să fie bine.

Daniel oftă ușurat.

— Mă calcă pe nervi că individul o să pună mâna pe Khan fără să dea un sfanț. De ani de zile tot încercă să-l cumpere.

— Îmi pare rău...

— Pe bune, băiete, nu te agita. Ca să rămâi în viață, nu te atașezi. Știu cum să iau totul de la capăt. Acum să fii cuminte și să faci tot ce-ți spune Oleander, bine?

— Kev, stai așa, mi-a venit o idee. De-aia am vrut să vorbesc cu tine.

— Ți-a venit o idee?

Alex auzi limpede scepticismul din vocea lui Kevin.

— Da, chiar așa. Mă gândeam la cabana familiei McKinley de lângă lac.

Kevin rămase tăcut câteva clipe.

— Mm, nu-i momentul acum să ne lăsăm pradă amintirilor, puștiule.

— De fapt, sunt mai mare decât tine cu două minute, *puștiule*, chestie pe care sunt sigur că n-ai uitat-o. Și nu vreau să mă las pradă amintirilor. Mă gândeam că familia McKinley nu folosea cabana aia decât iarna. Și că oamenii tăi de la CIA probabil nu știu *chiar* atâtea detalii despre copilăria noastră. Și mai știu unde-și ținea mereu cheia domnul McKinley.

— Hei, nu-i deloc rea ideea, Danny.

— Mulțumesc.

— Asta ar însemna... cât? Optsprezece ore de la fermă? Doar două nopți de mers cu mașina. Și în felul ăsta ajungeți mai aproape de locul unde sunt eu. Dar parcă soții McKinley își țineau acolo un Suburban?

— Kevin, nu putem *să le furăm mașina!*

Deși îi despărțeau aproape două mii de kilometri, Alex avea impresia că schimbă cu Kevin priviri pline de subînțeleles. Și poate Kevin își dădea și ochii peste cap.

— Lasă că vorbim mai încolo despre cum facem să găsim o mașină. Spune-i lui Oleander să fie mai atentă cu fața ei data viitoare. O să avem nevoie de ea.

— Sunt sigur că-i place *atât de mult* să încaseze de la alții lovituri în față, încât o să-i fie greu să se lase.

— Da, da. Sună-mă dacă aveți vreo problemă. O să vă contactez când o să aflu mai multe despre amicii noștri din Washington.

Kevin întrerupse convorbirea. Daniel rămase tăcut câteva clipe, privind ecranul telefonului. Apoi oftă adânc.

— Cum te simți? îl întrebă Alex.

— Nimic nu mi se pare real.

— Dă-mi mâna să mă uit la ea.

Daniel îi întinse brațul stâng. Avea temperatura mai ridicată decât a ei. Alex îi pipăi încheietura și pulsul părea stabil. Zgârieturile și înțepăturile din palmă nu erau adânci și nu mai sângerau. Alex îi aruncă o privire și apoi se uită din nou în față, la drum. Era prea întuneric ca să-i observe culoarea feței.

— Ce-a fost asta? întrebă Daniel după ce Alex îi dădu drumul la mână.

— Încercam să-mi dau seama dacă ai vreuna dintre reacțiile obișnuite la șoc. Simți că ți-e greață?

— Nu, dar parcă simt că *ar trebui*, dacă înțelegi ce-ți zic. Ca și cum o să mi se facă greață când o să pot pune totul cap la cap.

— Să-mi spui dacă începi să te simți amețit, slăbit sau începe să ți se facă frig.

— Mie mi se pare că ție ți-e frig. Ești sigură că nu intri în stare de șoc?

— Nu cu totul, cred. Dacă simt că mă ia cu amețeală, trag pe dreapta și vii tu la volan.

Daniel îi luă mâna înmănușată de pe volan, ținând-o ușor, iar brațele lor se legănară în spațiul dintre scaune.

— Am auzit toate împușcăturile alea, una după alta, și-am crezut..., zise el, oftând.

— Știu. Mulțumesc c-ai rămas în mașină, așa cum te-am rugat. E bine să știu că pot avea încredere-n tine.

Daniel nu-i răspunse nimic.

— Ce e? întrebă ea.

— Păi, când o spui așa... zise el, părând rușinat. Nu prea vreau să recunosc... dar să știi c-am ieșit din mașină câteva minute. Aș fi intrat în casă, dar Einstein nu m-a lăsat. Și pe urmă mi-am dat seama că, într-un fel sau în altul, lucrurile se decideau înăuntru, iar dacă ei te-ar fi rănit, șansele cele

mai mari să-iucid pe nemernici le-aș fi avut dacă rămâneam în mașină. N-aveam de gând să-i las să plece, Alex. Sub nicio formă.

Ea îi strânse mâna ușor.

— Mai ții minte ce mi-a spus Kevin, că trebuie să-mi imaginez o scenă anume?

Alex clătină din cap. Îi suna vag familiar.

— Când ne-am dus prima dată la poligon și am spus că nu cred că voi putea să trag în altă persoană, continuă Daniel și răsese forțat. Mi-a spus să-mi imaginez că o persoană dragă mie e în pericol.

— Aha, făcu Alex; își amintea foarte clar.

— Ei bine, acum înțeleg. Și a avut dreptate. În clipa în care am simțit că nemernicul care-l ucisese pe Arnie voia să te lichideze și pe tine...

Clătină din cap.

— Nu mi-am dat seama că pot să am niște porniri atât de... primitive.

— Ți-am spus că o să-ți descoperi instinctele, îi spuse ea pe un ton glumeț, ca în ziua aceea petrecută la poligon, dar care păru dintr-odată greșit în clipa în care rosti cuvintele. Astfel că adăugă cu o voce mohorâtă: Aș fi vrut să nu se-ntâmple asta.

Acum fu rândul lui Daniel să-i strângă mâna ca s-o liniștească.

— Lasă, c-o să fie bine.

— Deci, unde anume mergem? întrebă Alex, făcând un efort să se concentreze.

— În Tallahassee. Am petrecut câteva Crăciunuri acolo când eram copii. Niște prieteni de familie aveau o cabană în zona aceea. Cred că le plăcea să nu fie deranjați de nimeni, pentru că această cabană se află într-un loc foarte izolat.

Nu-i chiar pe malul lacului, ci pe un teren mlăștinos, iar în anotimpul ăsta fânțarii cred că fac ravagii.

— Ar trebui să te faci agent imobiliar. Ești sigur că n-o să fie nimeni acolo?

— Nu i-am mai văzut pe soții McKinley de la înmormântarea părinților mei, dar niciodată nu mergeau la cabană în timpul verii, ci numai iarna.

— Păi, atunci am putea să mergem acolo. Dacă nu se poate să rămânem în cabana aia, poate găsim o casă goală în altă parte.

Alex văzu un indicator spre autostrada statală 70, aflată la nord.

— Va trebui să o luăm spre est, să trecem prin Oklahoma City, apoi să coborâm prin Dallas. Dacă ne vede cineva, o să fie bine că ne întoarcem în Texas. N-o să trezim bănuieli.

— Nu facem decât să ne apărăm viețile.

— Asta n-o să conteze. Dacă ne rețineau pentru cele întâmpinate mai devreme, cei de la poliție trebuiau să ne aresteze. Chiar dacă le explicam toate amănunțele, iar ei credeau fiecare cuvântul — ceea ce e foarte neverosimil, ca să mă exprim blând —, tot ar fi trebuit să ne bage la răcoare o vreme. Apoi n-ar fi durat mult și cei care i-au angajat pe asasinii n-ar fi avut nicio problemă să ne găsească. Am fi fost niște ținte ușoare pentru ei.

Daniel simți tremurul din degetele ei și îi atinse mâna, într-un gest liniștitor.

— Deci să-nțeleg că să ne facem de cap încalcând legea n-ar fi o idee bună în momentul ăsta, nu?

Lui Alex nu-i venea să creadă că Daniel era cel care încerca s-o înveselească.

— Probabil că nu, dar s-ar putea să se ajungă și la așa ceva. Se uită la indicatorul de carburant și pufni.

— Măgăoia asta parcă înghite dinadins atâta benzină, ca să mă calce pe nervi!

— Ce putem face?

— O să trebuiască să opresc la o benzinărie și să plătesc cu cash.

— Dar fața ta...

— Asta e. O să mint c-am avut un accident de mașină... ceea ce, la drept vorbind, nici măcar nu e o minciună, nu-i așa? În orice caz, n-am ce să fac.

Lăcomia monstrului pe patru roți o sili pe Alex să oprească mult mai devreme decât ar fi vrut. Se luă după indicatoarele pentru aeroport din Oklahoma City, bănuind că benzinăriile din apropierea acestuia vor fi ceva mai aglomerate noaptea târziu. Totodată, dacă-i vedea cineva acolo, putea să-și închipuie că plănuiau să ia avionul. În cazul în care s-ar fi hotărât să-i caute, ar fi avut în vizor aeroportul.

Îl pusese pe Daniel din timp să-i găsească hanoracul larg cu glugă. Acum îl îmbracă dorindu-și să fi fost mai frig afară ca să arate mai normal. Mai erau două vehicule — un taxi și o camionetă standard. Ambii șoferi, bărbați fiind, se holbară la măgăoia lor, bineînțeles. Alex își luă postura ei băiețoasă, adusă de spate, când coborî și băgă pistolul pompei în rezervor. Cât timp se umplea rezervorul, intră agale în magazin. Luă o cutie cu batoane de cereale și un bax cu șase sticle de apă, apoi le duse la casă. Femeia, cam de cincizeci și ceva de ani, avea părul blond oxigenat înnegrit la rădăcină, dinți pătați de nicotină și un ecuson pe care scria BEVERLY. La început, nu-i dădu atenție lui Alex, doar scană produsele. Dar apoi Alex trebui să vorbească:

— Pompa șase, spuse ea, încercând să-și îngroașe vocea, dar să nu sune fals.

Beverly ridică privirea și ochii ei mânjiți de rimel se făcură mari.

— Oo, la naiba, dragule! Ce-ai pătit la față?

— Accident de mașină, băigui Alex.

— Sunteți bine toți?

— Mda.

Alex se uita în jos la banii din mâna femeii, așteptând să-i numere. Cu coada ochiului, văzu taxiul plecând.

— Păi, sper să te faci bine cât mai repede.

— Mm, mulțumesc. Cât am de plătit?

— Oh, cred că mi-ai dat prea mult. O sută trei dolari și cincizeci și cinci de cenți.

Alex îi dădu șase bancnote de douăzeci de dolari și așteptă restul. O altă camionetă — un F-250 mare și negru — opri la pompa din spatele Humvee-ului. Din el coborâră trei bărbați înalți și slabi. Când doi dintre ei intrară în benzinărie, Alex văzu că erau de fapt niște adolescenți foarte înalți; poate făceau parte dintr-o echipă de baschet. Ca și ea, erau îmbrăcați în hanorace închise la culoare. Măcar asta făcea ca ținuta ei nepotrivită să pară mai normală.

— Da' știu că ai ditamai mașina, remarcă Beverly.

— Mda.

— Te cam ustură la buzunar când îi faci plinul.

— Cam așa ceva, zise Alex, întinzând nerăbdătoare mâna.

Băieții intrară, gălăgioși și puși pe scandal, mirosind a bere și marijuana. Afară, camioneta ieșea din parcare a benzinăriei.

— Oh, uite și restul, spuse Beverly, cu o voce brusc impersonală. Șaisprezece dolari și patruzeci și cinci de cenți.

— Mulțumesc.

Cu ochii îngustați, Beverly se uita peste capul lui Alex la nou-veniții gălăgioși. Băieții se duceau la raionul de băuturi. Poate că o vor supăra pe Beverly, încercând să-i înșele vigilența cu acte de identitate false. Orice, numai să-i atragă atenția și s-o facă să uite de Alex.

Cu capul în jos, Alex se îndreaptă spre ușă. N-avea nevoie de alți martori.

Cu un bufnet, capul ei se lovi de pieptul celui de-al treilea băiat. Primul lucru pe care îl remarcă fu mirosul: bluza acestuia puțea a whisky. Alex ridică automat privirea când individul o înșfăcă de umeri.

— Ai grijă pe unde mergi, șmecherașule.

Era un băiat alb solid, nu la fel de înalt ca tovarășii lui. Alex încercă să scape de el. Băiatul o strânse mai bine cu o mână, iar cu cealaltă îi dădu gluga pe spate.

— Hei, e fată. Apoi mai tare, către băieții de lângă vitrinele frigorifice: Ia uitați-vă ce-avem aici!

Vocea lui Alex deveni glacială. N-avea niciun chef de prostiile astea.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

— Dacă nu lași fata-n pace, chem poliția! strigă Beverly cu glas ascuțit. Acum formez numărul.

Lui Alex îi venea să țipe. Exact de asta avea nevoie.

— Stai în banca ta, cotoroanțo, că ne ocupăm imediat și de tine.

Ceilalți doi, unul negru, celălalt hispanic, erau deja pregătiți să-și susțină prietenul. Alex scoase din centură o mică seringă. N-avea s-o ajute să rămână neobservată, dar trebuia să-l anihileze pe nătărăul ăsta și s-o șteargă de-acolo înainte ca Beverly să sune la poliție.

— Am format nouă și primul unu, îi avertiză Beverly. Ieșiți afară imediat!

Alex încercă să se smulgă din strânsoare, dar idiotul rânjea și o ținea acum strâns cu amândouă mâinile de partea de sus a brațelor. Alex pregăti acul.

— E vreo problemă, băiete?

Nuuuuu, gemu Alex în sinea ei.

— Ce? zise băiatul alb pe un ton agresiv, dându-i drumul și răsucindu-se spre nou-venit.

Apoi făcu repede un pas înapoi, iar Alex se văzu nevoită să se ferească din calea lui.

Petrecuse atât de mult timp în preajma lui Daniel, încât uitase cât de înalt era de fapt. Avea cu peste doi centimetri mai mult decât cel mai înalt dintre băieți și îi înfrunta foarte sigur pe el. Bine măcar că-și pusese o șapcă de baseball pe cap, care-i ascundea părul și o parte din chip. Barba de curând crescută era îndeajuns de neagră ca să-i camufleze ușor conturul feței. Asta era bine. Dar nu la fel de bine era că-și înfipsese un Glock — într-o manieră cât se poate de vizibilă — la centură.

— Nu, nicio problemă, domnule, spuse tânărul negru.

Îl apucă pe băiatul alb de umăr și-l trase un pas în spate.

— Bun. Atunci, ce-ar fi să vă cărați de-aici?

Băiatul alb își înfoie pieptul.

— După ce ne luăm ce ne trebuie.

Daniel mișcă din maxilare. Alex nu putea să spună exact despre ce era vorba, dar dintr-odată fața lui numai prietenoasă nu era. Se aplecă spre scandalagiu.

— *Acum!*

Nu făcea deloc pe durul, era doar foarte autoritar.

— Haide, insistă băiatul negru.

Îl împinse pe puștiul alb pe lângă Daniel, trăgându-l de mânecă pe al treilea. Se grăbiră spre mașină, dându-și coate și împingându-se puțin. Alex stătea cu spatele la Beverly și îl înghionti pe Daniel, avertizându-l astfel ca nici el să nu se întoarcă spre femeie. Băieții se urcară în camionetă și șoferul accelerează, ieșind din parcare în scrâșnet de pneuri.

— Hei, amice, îi zise Beverly lui Daniel și-i zâmbi. Mulțumesc că ne-ai ajutat.

— E în regulă, răspuse el și întinse galant brațul, invitând-o pe Alex să iasă înaintea lui.

Alex se grăbi să ajungă la mașină. Îi simțea pe Daniel în spatele ei și spera să aibă atâta minte încât să țină capul aplecat și să nu se întoarcă.

— Ei bine, nu știu cum putea să iasă mai prost chestia asta, zise Alex nemulțumită când porniră din nou la drum. Femeia aia o să ne țină minte toată viața ei.

— Îmi pare rău.

— Trebuia tu să intri acolo ca un cowboy, cu pistolul la cingătoare.

— Avem totuși plăcuțe de Texas, îi aminti el. Și ce trebuia să fac? Mucosul ăla...

— Urma să aibă un acces violent de vomă. L-ar fi scos din circuit complet și probabil că ar fi făcut atâta mizerie încât Beverly ar fi uitat cu totul de mine.

— Oh.

— Mda, „oh“, într-adevăr. Daniel, sunt în stare să-mi port singură de grijă, să știi.

Chipul lui căpătă din nou acea expresie dură pe care o avusese în benzinărie.

— Știu asta, Alex, dar s-ar putea să vină odată clipa în care chiar să ai nevoie de ajutor. Iar când o să se-ntâmple asta, n-o să mai stau să aștept în mașină. Cred c-ar fi bine să te-mpaci deja cu ideea asta.

— Am să-ți spun când o să am nevoie de ajutor.

— Iar eu o să fiu acolo, ripostă el.

Alex lăasă tensiunea să se risipească și, câteva clipe, nu se mai auzi decât hruitul motorului nerăbdător să ardă noua rezervă de benzină. Apoi Daniel oftă.

— Trebuia să-mi dau seama că ești cu un pas înainte, spuse el.

Alex dădu din cap în semn de acceptare a scuzelor nerostite, deși spusele lui îi stârniseră sentimente contradictorii.

— Unde-ai învățat să faci asta? îl întrebă după câteva momente.

— Ce?

— Să intimidezi oamenii.

— Școala unde predau nu e chiar una privată și exclusivistă. Oricum, majoritatea tinerilor își doresc să preia cineva controlul. Îi face să se simtă mai în siguranță.

— Înseamnă că băieții ăia or să doarmă tun la noapte, spuse ea râzând.

*

Restul nopții trecu într-o atmosferă mai liniștită. Daniel moțâi cu capul lipit de geam, sforăind ușor, până la următoarea benzinărie, aflată cam la treizeci de kilometri est de Dallas. Bărbatul somnoros de la casă nu arată niciun interes pentru fața lui Alex. Când ieșiră din raza de acțiune a camerelor de luat vederi, Alex trase pe acostamentul întunecat și schimbă locurile cu Daniel, care susținea că e odihnit și capabil să conducă. Alex dormi până la următoarea oprire, la sud de Shreveport, unde făcură iar schimb de locuri.

Zorii se apropiiau. Alex căută pe GPS-ul sofisticat de la bord un parc național sau o rezervație naturală și constată că se aflau nu departe de imensa Pădure Națională Kisatchie. Se îndreptă spre colțul parcului situat cel mai aproape de I-49, apoi o luă pe niște drumuri lăturalnice până găsi o zonă izolată și îndeajuns de împădurită încât să poată opri liniștită între niște copaci. Dădu cu spatele printr-un spațiu îngust, până când rămase doar atâta loc cât să se deschidă trapa din

spate. Când deschise portiera, arșița umedă de afară năvăli în aerul răcoros din interiorul vehiculului.

Einstein sări nerăbdător din mașină și se duse să se ușureze. Mai greu era pentru Lola. Când termină, Alex trebui să-i pună un pansament nou. Daniel scoase apă și mâncare pentru câini înainte ca Alex să fi încheiat îngrijirile medicale, apoi dispăru și el puțin. Ea făcu la fel; nu era prima oară când locuia într-o mașină, era pregătită.

Examină partea frontală a vehiculului și trebui să admită că era impresionată. Cu ochiul liber nu se vedea niciun semn că suferise vreo avarie.

Nu aveau prea multe variante pentru micul dejun. Alex se înfruptă din aceeași cutie de prăjiturile cu care-și începuse prima dimineață la fermă, iar Daniel făcu la fel.

— Cum o să ne descurcăm cu mâncarea? întrebă el.

Alex își șterse cu brațul transpirația de pe frunte, înainte să i se prelingă în ochi.

— La noapte o să cumpăr câte puțin de la fiecare benzinărie din drum, ca să rezistăm câteva zile. Să mă anunți dacă ai vreo preferință.

Alex căscă, tresărind de durere.

— Ai niște aspirină? o întrebă Daniel.

Ea dădu din cap obosită.

— Ar putea fi o idee bună. Amândoi avem nevoie de somn. Câinii cred că n-or să pățească nimic dacă-i lăsăm afară, nu? Nu vreau să stea închiși zi și noapte.

Alex scoase din rucsac două pastile de Motrin în vreme ce Daniel făcu loc în mașină pentru ei doi. Mulțumită că pusese totul în ordine, Alex își întinse sacul de dormit, rulându-i marginea de sus în loc de pernă.

O surprindea că i se părea normal să-l aibă pe Daniel întins lângă ea, așa cum pentru el era firesc să o cuprindă cu un braț pe după mijloc și să-și îngroape fața în scobitura

gâtului ei. Țepii scurți ai bărbii lui Daniel o gădilau, dar nu-i păsa.

Era pe punctul de a adormi când simți că Daniel se mișcă lângă ea. La început, crezu că sforăia, dar tremurul nu se opri. Îi prinse degetele cu care o strângea de mijloc și simți că tremurau. Se ridică brusc în capul oaselor și se întoarse cu fața la el. Daniel făcu ochii mari și încercă să se ridice. Alex îl împinse la loc, punându-i mâna pe piept.

— Ce s-a întâmplat? șopti el.

Alex îi cercetă chipul. Era greu să-ți dai seama în lumina slabă, dar părea mai palid ca înainte. Trebuia să fi fost mai atentă la asta. Acum că aveau prilejul să lase garda jos un moment, tensiunea din noaptea precedentă începea să-și arate efectele. Probabil că Daniel nu era în stare de șoc, ci avea un atac de panică.

— Nimic. Poate că tu ai pățit ceva.

Îi puse palma pe frunte; era lipicioasă.

— Ți-e rău?

— Nu, sunt bine.

— Tremurai tot.

Daniel clătină din cap și trase aer adânc în piept.

— Scuze, mă gândeam la... cât de aproape a fost.

— Nu. S-a terminat. Ești în siguranță.

— Știu, știu.

— N-o să las să ți se întâmple nimic rău.

Daniel râse, iar Alex simți în glasul lui aceeași surescitare pe care o trăise și ea cu o noapte înainte.

— Știu, repetă el. O să fiu bine. Dar tu? Tu ești în siguranță?

O trase la pieptul lui, protejându-i partea rănită a feței cu degetele lui lungi, și-i șopti în păr:

— Am fost la un pas să te pierd! Tot ce vreodată a însemnat ceva pentru mine s-a dus... Mi-am pierdut casa, slujba, viața... M-am pierdut *pe mine*. Atârn de un fir de ață, Alex,

și firul acela ești tu. Dacă ți se întâmplă ceva... nu știu ce-ar însemna pentru mine. Nu știu cum am să pot continua. Cu restul mă pot împăca, Alex, dar nu pot să te pierd și pe tine, nu pot!

Trupul lui Daniel fu străbătut de încă un fior.

— E în regulă, murmură ea, atingându-i buzele cu vârful degetelor. Sunt aici.

Ce-ar fi fost potrivit să spună acum? Nu știa cum să consoleze pe cineva. Chiar și când se aflase în ultimul stadiu al bolii care îi adusese moartea, Judy, mama ei, nu voise compasiune și nici minciuni. Dacă Juliana îi spunea ceva de genul „Arăți minunat azi, mamă“, răspunsul lui Judy era „Lasă vrăjeala, am și eu oglindă“. Nicio clipă nu-i trecuse prin cap lui Judy că fiica ei ar putea avea nevoie de consolare; în definitiv, nu Juliana era cea care urma să moară.

Învățase de mică să nu se aștepte la compasiune din partea celorlalți; și nici nu știuse vreodată cum să și-o arate pentru cineva. Se simțea mai în largul ei să observe aspectele clinice, explicându-i că ceea ce simțea acum era doar o reacție firească la perspectiva unei morți violente, dar îi mai spusese astfel de lucruri și înainte și știa că n-au niciun efect. Așa că se pomeni imitând gesturi pe care le văzuse la televizor, vorbind încet și mângâindu-l pe obraz.

— Suntem în siguranță... s-a terminat.

Se întrebă dacă n-ar trebui să-l acopere cu sacul de dormit, pentru orice eventualitate, deși era deja transpirat și nici nu-i era frig. Totuși, Alex ajunsese deja la concluzia că el funcționa la o temperatură mai mare decât ea. Atât fizic, cât și metaforic.

I se părea că Daniel respiră greu, așa că se ridică într-un cot ca să-i poată examina fața.

Nu era doar palid. Ochii lui blânzi erau bântuiți, chinuiți, și-și ținea maxilarul încleștat ca să facă față panicii pe

care încerca s-o controleze. O venă îi pulsa pe frunte. O privea stăruitor, ca și cum ar fi implorat-o să-i ușureze suferința.

Expresia lui declanșă coșmarul unei amintiri: momentele când îl chinuse ca să-l facă să vorbească. Își aruncă impulsiv brațele pe după gâtul lui, ridicându-i capul și strângându-l la piept ca să nu-i mai vadă fața. Își simți trupul scuturat de spasme și partea rațională a creierului îi transmise că era la fel de traumatizată ca și el. Dar celelalte părți, cea irațională, nu-i păsa. Un val de panică năvăli peste ea, dându-i senzația că nu-l poate strânge îndeajuns de tare ca să se convingă că e într-adevăr viu și în siguranță. Sau că ar fi posibil ca într-o clipită să se afle din nou în cortul ei negru, în care Daniel urla în chinuri. Sau, și mai rău, că ar putea deschide ochii în holul întunecat de la etaj unde ar găsi cadavrul însângerat al lui Daniel căzut la picioarele ei, în locul asasinului. Pulsul îi crescuse brusc și simți că nu mai poate să respire.

Daniel se rostogoli astfel încât acum era lângă ea și-i luă mâinile în ale lui. Lui Alex îi trecu prin cap că el se pregătea să o consoleze — rol în care ea eșuase atât de spectaculos, dar apoi ochii lor se întâlniră și acum Alex vedea reflectată în privirea lui propria spaimă. Spaima de a nu pierde, spaima de a avea, pentru că numai având ceva prețios îl poți pierde. În loc să o consoleze, spaima adâncă pe care o vedea în ochii lui o intensifica pe a ei. Putea să-l piardă și nu știa cum ar mai fi fost în stare să trăiască.

Capitolul 21

Buzele li se împreună atât de brusc, încât Alex nu mai știa cine se mișcase primul.

Apoi trupurile lor se încleștă într-un fel de furie disperată, buze și degete, limbi și dinți. Aproape că nu mai respirau, dar asta nu conta. Alex nu voia nimic altceva decât să fie mai aproape de el, apoi și mai aproape, să intre în pielea lui cumva, în așa fel încât nimeni să nu-i mai poată despărți. Simți arsura răni de pe obraz, iar toate vânățiile, vechi și noi, se treziră la viață, dar durerea nu reuși să-i alunge nevoia acută. Se încleștă aproape ca niște adversari, întorcându-se și răsucindu-se în spațiul strâmt, lovindu-se de genți și căzând pe podea. Era uluită de cât de electrizantă era forța lui brută — întotdeauna se temuse de forța unui bărbat, dar acum o făcea să se înfioare. Se auzi un zgomot de țesătură sfâșiată, dar nu putu să-și dea seama dacă erau hainele ei sau ale lui. Își aminti de textura pielii lui, de conturul mușchilor lui sub palmele ei, însă nu-și imaginase că, lipit de pielea ei, trupul lui Daniel îi poate oferi astfel de senzații.

Mai aproape, pulsa sângele ei. Mai aproape.

Deodată, Daniel se smuci într-o parte, dezlipindu-și gura de a ei cu un geamăt înăbușit. Un scheunat se auzi

la picioarele lui Alex. Se ridică și-l văzu pe Einstein, care-l apucase pe Daniel de gleznă.

— Einstein, *pe loc repaus*, gemu el, smucindu-se ca să-și elibereze piciorul. Lasă-mă!

Einstein îi dădu drumul, uitându-se neliniștit la Alex.

— Pe loc repaus! îi spuse Alex cu glas răgușit. E-n regulă.

Cu un mârâit ezitant, Einstein sări afară prin trapa deschisă.

Daniel se rostogoli și închise ușa. Se întoarse spre ea în genunchi, cu pupilele dilatate și ochii hăituiți. Scrâșni din dinți ca și cum se lupta să-și recapete controlul.

Alex ridică mâinile spre el, trăgându-l de cureaua blugilor, iar Daniel se prăbuși peste ea gemând înfundat.

— Alex, Alex, șopti cu gura lipită de gâtul ei. Rămâi cu mine, nu pleca.

Cu toată frenezia momentului, Alex își dădea foarte bine seama ce îi cerea el. Și, când îi răspunse, vorbi cât se poate de serios, deși știa că putea fi cea mai mare greșeală.

— Am să rămân, îi promise ea. N-am să plec.

Gurile lor se împreună din nou, iar Alex, cum stătea cu pieptul lipit de al lui Daniel, îi simțea inima bătând într-un ritm sincopat și răspunzând bătăilor propriei inimi.

Sunetul ascuțit al telefonului o făcu să se îndepărteze de el, cuprinsă de panică.

Daniel scutură din cap, cu ochii închiși, încercând parcă să-și amintească unde era.

Alex se ridică în capul oaselor, căutând telefonul.

— E la mine, spuse Daniel, cu respirația întretăiată.

Își strecură mâna în buzunarul blugilor tocmai când telefonul sună din nou.

Se uită la număr și apăsă butonul de răspuns. Cu mâna stângă, o strânse din nou la pieptul lui.

— Kev? zise Daniel, trăgându-și răsuflarea.

— Danny... hei, totul e în regulă?

— Mda.

— Ce faceți acolo?

— Încercam să dormim.

— Gâfâi de parc-ai alerga la maraton.

— M-a speriat telefonul. Știi, suntem cu nervii întinși la maximum.

Mințea cu atâta ușurință încât aproape c-o făcu pe Alex să zâmbească, în ciuda neliniștii pe care o simțea.

— Oh, așa e, scuze. Dă-mi-o pe Oleander la telefon.

— Vrei să spui Alex?

— Cum vrei tu. Dă-i telefonul.

Alex încercă să se liniștească și să respire normal.

— Da?

— Ce? Să nu-mi spui că și pe tine te-a speriat telefonul.

— Știi ceva? Uite că nu sunt agent sub acoperire ca să nu mă sperii de nimic. În plus, a fost o noapte foarte lungă.

— Am să fiu scurt. L-am găsit pe omul meu. Îți spune ceva numele Deavers?

Alex se gândi câteva clipe, străduindu-se să se concentreze pe lucrurile importante.

— Da, știu numele ăsta. Apărea în niște dosare din care erau extrase informații pentru CIA. Totuși, n-a venit niciodată să monitorizeze un interogatoriu. E un fel de șef pe-acolo?

— E mai mult decât un șef și vrea să urce și mai sus. A fost una dintre țintele potențiale pe care le monitorizam. Dis-de-diminează, Deavers primește un telefon, lovește furios cu pumnii în perete, apoi dă și el un telefon. Îl știu pe individul ăsta — îi place să-i pună pe trepădușii lui la treabă. Nu iese din birou. Trimite un aghiotant să-i aducă persoana pe care o vrea. Întotdeauna să fie el în avantaj. Dar, după acest al doilea telefon, dă fuga să se-ntâlnească

cu omul tău, Carston. S-au întâlnit într-un părculeț rezidențial oarecare, aflat la câțiva kilometri de birourile lor, apoi au plecat într-o plimbare, arătând tot timpul de parc-ar fi vrut să-și facă unul altuia de petrecanie. E Deavers, cu siguranță.

— Și ce te gândești să faci?

— Hmm. Cred că tot vreau e-mailul ăla. Trebuie să aflu cine mai știe despre povestea asta. Să-l scot din circuit pe Deavers n-o să fie prea greu, dar, dacă nu e singur, ceilalți vor fi preveniți. Ai un pix?

— O secundă.

Alex se târî până la scaunul din față și-și căută rucsacul. Scoase un pix, apoi, pe spatele bonului de benzină, scrisă adresa de e-mail dictată de Kevin.

— Când? întrebă ea.

— În seara asta, zise Kevin. După ce dormi puțin și mai prinzi puteri.

— Am să-l trimit din Baton Rouge. Ai un scenariu sau vrei să improvizez eu ceva?

— Știi care-i treaba. Nu-l face să sune prea intelectual.

— Bine. O să încerc să-ți imit stilul de neanderthalian.

— Perfect. După ce schimbați mașina cu a familiei McKinley, veniți încoace.

Coborî iar glasul, dar Daniel era atât de aproape încât efortul lui Kevin de a vorbi încet se dovedi inutil.

— Crezi că Danny o să facă pe nebunul dacă nu-l iei cu tine?

Alex își ridică privirea spre Daniel. Era ușor să-i citești reacția.

— Da. Oricum, nu-s așa de sigură că ar fi o idee bună. Poți să zici că-s paranoică, dar nu mai cred în ascunzători.

Daniel se aplecă și-și lipi buzele de fruntea ei, ceea ce o împiedică să mai fie atentă la ce spunea Kevin.

— ...să încerc să găesc un loc unde s-o duc pe Lola. Cât de rău se prezintă fața ta? Oleander?

— Poftim?

— Fața ta? Cum arată?

— Ditamai bandajul pe falcă și pe ureche.

În timp ce Alex vorbea, Daniel începu să-i examineze rănilile, oftând.

— Plus toată distracția, completă Alex.

— S-ar putea să meargă, zise Kevin. Și Lola e rănită. O să le servesc o poveste care să-i mulțumească.

— Pe cine?

— Pe ăia de la pensiunea pentru câini, unde să o duc pe Lola. La dracu', Ollie, trebuie neapărat să dormi, că văd că nu te mai poți concentra.

— Mai bine scriu e-mailul ăla acum, cât am dispoziția potrivită.

— Sună-mă când porniți din nou la drum, zise Kevin și închise.

— Sângerezi prin bandaj, spuse Daniel neliniștit.

Alex îi întinse telefonul.

— Nu-i nimic. Trebuia s-o lipesc de-aseară.

— Hai să ne ocupăm acum de asta.

Alex îi cercetă chipul. Expresia sălbatică și cuprinsă de panică se transformase într-una de îngrijorare. Încă avea pieptul ud de transpirație, dar respirația îi revenise la normal. Alex nu-și dădea seama dacă și ea se mai liniștise puțin.

— Chiar *acum*? întrebă.

Daniel o măsură cu privirea.

— Da, chiar acum.

— Chiar așa de rău sângerează?

Alex își pipăi ușor bandajul, dar nu simți decât ceva umed și calduț. După expresia lui, s-ar fi așteptat ca sângele să țâșnească șuvoi.

— *Sângerează*, și e suficient. Unde-i trusa de prim ajutor?

Cu un oftat, Alex se întoarse către gențile puse una peste alta și începu să le dea jos ca să ajungă la cea în care era trusa. În timp ce căuta în geantă, simțea degetele lui Daniel mângâindu-i omoplatul stâng.

— Ești plină de vânătăi, murmură el și o atinse pe braț. Astea par să fie recente.

— Am fost atacată, recunosc Alex în timp ce scotea trusa, întorcându-se spre el.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a-ntâmplat în casă, zise Daniel.

— Nu vrei să știi.

— Poate că vreau.

— Bun, atunci *eu* nu vreau să știi.

Daniel se așeză jos, cu picioarele încrucișate, și puse trusa între ei. Alex oftă și își înclină fața spre el.

Cu gesturi blânde, Daniel începu să-i desprindă leucoplastul.

— Poți să tragi mai repede, îi ceru ea.

— Lasă-mă să fac cum știu eu.

Rămaseră tăcuți un moment, cât timp Daniel se ocupa de bandaj. Alex își dădu brusc seama cât era de epuizată.

— De ce nu vrei să știi? insistă el în timp ce o tampona cu o compresă dezinfectantă. Crezi că nu fac față?

— Nu, doar că...

— Ce e?

— Felul în care mă privești acum. Nu vreau să se schimbe.

Cu coada ochiului, Alex îl văzu zâmbind.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Ea ridică din umeri drept răspuns.

— Cum procedez acum? întrebă el, scoțând tubul de adeziv din cutie.

— Unești marginile tăieturii, întinzi adeziv și ții strâns până se usucă lipiciul. Cam un minut.

Alex se chinui să nu tresară când Daniel își apăsă ferm vârful degetelor pe pielea ei. Aerul se umplu de mirosul familiar al adezivului.

— Doare?

— E bine.

— Nu obosești niciodată să fii dură?

Alex își dădu ochii peste cap.

— Durerea e suportabilă, mulțumesc.

Daniel se lăsă puțin pe spate ca să-și examineze opera.

— Arată nasol, zise. Trebuia să salvezi viața unui paramedic, nu pe a mea.

Alex luă tubul de adeziv și-i înșurubă capacul. Nu voia să se usuce. La felul cum se desfășura călătoria asta, nu se știa când va fi nevoie de el.

— Sunt sigură că adezivul o să-și facă treaba, spuse ea. Mai ține-l strâns puțin.

— Alex, îmi pare rău pentru adineauri, zise Daniel cu o voce scăzută, smerită.

Ea ar fi vrut să poată întoarce capul ca să-l privească în ochi.

— Nu știu ce-a fost, continuă el. Nu-mi vine să cred c-am fost atât de brutal cu tine.

— Ei, lasă, că nici cu mine nu mi-e rușine.

— Dar eu nu sunt rănit, îi aminti el cu amărăciune. N-am nicio zgârietură, cum ai zis tu.

— Nu cred că asta mai e întru totul valabil, îi spuse Alex, mângâindu-l pe piept.

Se simțeau dărele ușoare pe care i le făcuse cu unghiile.

Daniel inspiră profund și preț de câteva clipe amândoi își amintiră ce se întâmplase puțin mai devreme. Alex simți

cum i se strânge stomacul. Încercă să-și întoarcă fața, dar el o ținu nemișcată.

— Așteaptă, îi spuse.

Rămaseră nemișcați în tăcerea încordată, în timp ce Alex numără în gând până la șaizeci, de două ori.

— S-a uscat, zise ea.

Încet, Daniel își ridică degetele de pe maxilarul ei. Alex se întoarse în sfârșit, dar el avea fața aplecată, căutând trusa. Găsi spray-ul antibacterian și aplică din belșug pe rană. Apoi scoase rola de pansament și cea de leucoplast. Cu gesturi blânde și fără s-o privească în ochi, îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și-i ținu capul nemișcat, apoi întinse bandajul peste tăietură.

— Acum ar trebui să dormim, spuse el în timp ce lipea leucoplastul. Amândoi suntem extenuați și nu gândim limpede. Putem să reluăm această... discuție când vom fi mai odihniți.

Alex ar fi vrut să protesteze, dar știa că are dreptate. Nu era un comportament firesc. Se purtau ca niște animale — fuseseră la un pas de moarte, și asta le trezise instinctul de perpetuare a speciei. Era mai degrabă un comportament primitiv decât unul responsabil, de adult.

Dar ea tot ar fi vrut să protesteze.

Degetele lui se odihneau pe gâtul ei și Alex simțea că pulsul i se accelerează sub atingerea lor. Și Daniel simțea asta.

— Dormi, șopti el.

— Bine, bine, ai dreptate, bombăni Alex, întinzându-se pe sacul de dormit mototolit. Chiar că era moartă de oboseală.

— Uite, zise Daniel, dându-i tricoul lui.

— Al meu unde e?

— Rupt în bucăți. Scuze.

În mașină se făcuse prea cald, și aerul era înăbușitor. Alex lăasă tricoul lui Daniel deoparte și zâmbi silit, simțind cum i se întinde pielea de pe obraz.

— Pentru niște oameni cu resurse limitate, nu prea suntem grijulii cu lucrurile noastre.

Și el trebuie să fi simțit că nu era aer. Se întinse și deschise din nou trapa din spate.

— Cum am zis... suntem extenuați.

Daniel se întinse lângă Alex, care se cuibări la pieptul lui, întrebându-se dacă într-adevăr va reuși să doarmă avându-l alături pe jumătate dezbrăcat. Închise ochii, încercând să-și impună să ațipească. Brațele lui o cuprinseseră, ezitant la început, apoi, după câteva secunde, mai strâns, parcă încercând să-i arate că era neclintit în hotărârea lui.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită, Alex ar fi protestat puțin. Dar, deși conștientiza acut prezența trupului lui Daniel și scânteile electrice care se declanșau la contactul cu pielea lui, adormi repede. Pe când se lăsa cuprinsă de amorțeală, două cuvinte stranii i se învârteau prin minte.

Al meu, insista creierul ei în timp ce gândurile i se înnegurau. *Al meu*.

*

Când Alex se trezi, soarele încă lumina puternic dinspre vest, iar sacul de dormit de sub ea era ud de transpirație. Umbrele își schimbaseră poziția, astfel încât acum o rază de soare cădea chiar pe fața ei, strecurându-se prin geamul fumuriu. Clipi somnoroasă câteva momente, așteptând să se dezmeticească.

Deodată își dădu seama că e singură și se ridică brusc în capul oaselor, alegându-se cu o stare de amețală. Trapa din spate a mașinii era încă deschisă, iar aerul cald și umed îi învăluia pielea. Daniel nu se vedea pe nicăieri. Nici tricoul lui nu era de găsit, așa că trebui să caute repede ceva să pună pe ea, înainte de a se duce să-l caute. Era o stupidenie, dar dacă avea să dea nas în nas cu o bandă de asasini nu voia s-o

facă într-un sutien bej uzat. Își puse puloverul gri, larg, chiar dacă era nepotrivit pentru vremea de-afară. Scoase PPK-ul din geantă și-l înfipse la spate. În timp ce cobora prin trapa deschisă, auzi un foșnet sub genunchi.

Era chitanța pe care scrisese adresa de e-mail. Dedesubt, cu un scris frumos, citi:

Am plecat cu Einstein la plimbare. Mă întorc curând.

Băgă biletul în buzunar. Cu mișcări silențioase, coborî din Humvee. Lola stătea întinsă la umbră, având alături castroanele cu mâncare și cu apă pe care i le lăsase Daniel. Când o văzu pe Alex, câinele începu să dea din coadă.

Alex își dădu seama că nu mai era nimeni prin preajmă. Bău apă cu sete și își șterse transpirația de pe față cu mâne-cile puloverului.

— Nu știi nici măcar încotro au luat-o, se plânse ea Lolei, scărpinând-o după urechi. Iar tu ești prea slăbită ca să pleci în căutarea lor, nu-i așa, fetițo? Deși sunt sigură că i-ai găsi imediat dacă ai fi în stare să mergi.

Lola îi linse mâna.

Alex simțea o foame cumplită. Căută prin proviziile aduse de Daniel și se mulțumi cu o pungă de covrigei. În noaptea asta era obligatoriu să-și completeze rezerva de alimente, chiar dacă nu-i plăcea deloc să lase urme. Bineînțeles că erau sute de trasee posibile pe care ar fi putut să o ia spre o mulțime de destinații. Dar, dacă cineva era îndeajuns de insistent și avea și un pic de noroc, ar fi putut să pună cap la cap detalii care se repetau. Alex nu mai putea să se folosească de capcane atent pregătite sau să apeleze la planuri minuțioase, iar de altă peșteră a lui Batman nici nu se punea problema. Activele ei constau în bani, pistoale, gloanțe, grenade, cuțite, o varietate de veninuri și substanțe toxice, un vehicul de asalt și un câine de atac extrem de inteligent. Între pasivele de natură fizică se înscriau același vehicul

de asalt care atrăgea atenția de la o poștă, un câine invalid, corpul ei întru câtva invalid, o față care sărea în ochi, o altă față dată în urmărire — mai mult sau mai puțin —, lipsa hranei, a unui adăpost și lipsa opțiunilor. Pasivele ei emoționale erau și mai jalnice. Nu-i venea să creadă cât de multe probleme își provocase singură într-un timp atât de scurt. O parte din ea nu-și dorea decât să dea timpul înapoi, să se întoarcă în cada ei mică și comodă, să-și recapete chipul nevătămat și plasele de siguranță. Să aleagă diferit în acea bibliotecă îndepărtată și să șteargă acel e-mail.

Dar dacă într-adevăr i s-ar oferi șansa să dea timpul înapoi, ar face-o? Era acea viață singuratică, amenințată zilnic de teroare, o opțiune atât de bună? Da, înainte situația ei era mai sigură, dar tot hăituită se simțea. Cu toate acestea, oare viața ei cea nouă și mai primejdiosă nu era cumva, din multe privințe, mai împlinită?

Stătea lângă Lola, mângâind-o încet pe spinare, când auzi glasul lui Daniel. Tresări speriată, dar se liniști. După tonul lui, își dădu seama că vorbea cu Kevin.

Einstein sosi primul. Alergă nerăbdător spre Alex și i atinse mâna cu botul umed. O amușină pe Lola în semn de salut și se duse să bea apă.

Daniel își făcu apariția, mergând grăbit pe mijlocul drumului de țară lăsat în paragină. Avea pe cap șapca din material antiglonț. Sub ea, i se vedeau sprâncenele încruntate. Ținea telefonul la ureche.

— M-am întors acum, spunea. Să văd dacă s-a trezit... Nu, dacă doarme, n-o trezesc.

Alex se ridică în picioare, scuturându-și puloverul și întinzându-se. Daniel o observă, și expresia de iritare de pe chipul lui se transformă într-un zâmbet larg. Deși era ușor enervată, Alex nu se putu abține și îi zâmbi și ea.

— E chiar aici. Mai ai puțină răbdare, frate.

În loc să-i dea telefonul, Daniel o trase mai aproape într-o îmbrățișare prelungită. Cu fața ascunsă la pieptul lui, inspirându-i mirosul, Alex zâmbi. Dar, după ce se desprinse din brațele lui, clătină din cap cu sprâncenele ridicate într-o expresie uimită.

— Scuze, spuse Daniel. Nu m-am gândit.

Alex oftă, apoi întinse mâna după telefon. Daniel i-l dădu cu un zâmbet sfios, continuând s-o țină pe după mijloc cu celălalt braț.

— Nu mă lua în seamă, fac și eu ce pot ca să rămânem în viață, bombăni ea, apoi rosti în telefon: Alo!

— Bună dimineața! Văd că fratele meu cel idiot n-a învățat nimic din propriile greșeli.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cine știe ce. Multe telefoane, dar până acum n-a mai intrat nimeni pe fir.

— Atunci, de ce suni?

— Pentru că am senzația că tu și Daniel vă pricepeți de minune să stricați totul. Și chestia asta mă calcă pe nervi.

— Păi atunci sunt *încântată* că am stat de vorbă...

— Nu te-nfuria, Oleander, știi că mă refer la Daniel. Tare mi-aș dori să faci cumva să-l ții în frâu.

— E nou. O să învețe până la urmă.

— Înainte să-l omoare cineva din vina lui?

— Știi că pot să te-aud, da? întrebă Daniel.

— Nu e frumos să tragi cu urechea, spuse cu glas tare Kevin. Dă-te mai încolo să pot vorbi cu fata asta.

— Uite, vorbește tu cu el, zise Alex. Mă duc să pun totul în ordine ca să putem să plecăm când apune soarele.

Îi întinse telefonul și se îndepărtă. Daniel nu zăbovi prea mult cu fratele lui. Cei doi avură un schimb mai dur de replici, în timp ce Alex se duse la mașină ca să evalueze daunele. În compartimentul pentru marfă era un haos

total. Dar avea o grămadă de timp la dispoziție ca să facă ordine. Scoase PPK-ul de la spate, îl puse într-o pungă sigilată și apoi în rucsac. Rulă sacul de dormit și-l așeză pe scaunul din față, ca să poată aduna toate gloanțele împrăștiate pe jos.

Îl auzi pe Daniel urcându-se în spatele ei. Începu să caute și el obiectele rătăcite.

— *Te rog să mă ierți, zise, fără să se uite în direcția ei. Doar că tu dormeai, Einstein era dornic de o plimbare și am zis că suntem singuri aici. Mi s-a părut normal. Cred că ăsta trebuia să fie pentru mine primul indiciu că fac ceva interzis.*

Alex rămase și ea cu privirea la ceea ce avea de făcut.

— Închipuie-ți că *tu* te-ai fi trezit singur aici.

— Trebuia să mă gândesc la asta.

— Îmi amintesc de cineva care mi-a promis de curând c-o să mă întrebe dacă e în regulă și înainte să *respire*.

— Kevin are dreptate, nu-i așa? zise Daniel cu un oftat. Sunt groaznic.

Alex începu să organizeze încercătoarele în pungi sigilate și apoi să le așeze pe fiecare în câte un buzunar exterior al genții.

— Să știi că m-am prins ce vrei să faci, îi spuse ea. Prezinți lucrurile în așa fel încât ori sunt de acord cu Kevin, ori te iert.

— Și funcționează?

— Depinde. Te-a văzut cineva?

— Nu. N-am văzut niciun semn de viață în afară de păsările și veverițe. Știi cum aleargă câinii după veverițe? Ei bine, Einstein le și *prinde*.

— S-ar putea să ne fie de folos dacă va trebui să mai locuim mult în mașina asta. Nu prea mă pricep să vânez.

— Încă o noapte, bine? O să supraviețuim.

— Sper din toată inima.

— Ăă... vrei să păstrezi astea? întrebă Daniel, părând derutat. Ce sunt... nuci?

Alex ridică privirea ca să vadă la care pungă se referea Daniel.

— Sâmburi de piersică, spuse ea.

— De aruncat?

Alex îi luă punga din mână și o puse în geanta pe care o reorganiza.

— Nu, spuse ea. Le folosesc pentru cianura de sodiu care se găsește în mod natural în sâmburii de piersică. Dar e o cantitate foarte mică — trebuie să adun sute de sâmburi.

Oftă.

— Știi, cândva îmi plăceau piersicile. Acum nu le mai suport.

Se uită la Daniel și văzu că încremenise, cu ochii măriți.

— Cianură? zise el.

— Unul dintre sistemele mele de securitate. Când intră în reacție cu un anumit acid în stare lichidă, se transformă în acid hidrocianic. E un gaz incolor. Folosesc niște fiole îndeajuns de mari ca să facă aerul irespirabil într-o cameră de trei metri pe trei. Chestii destul de rudimentare. Nu mai am acces la materiale sofisticate. În perioada asta practic din plin chimia artizanală.

Expresia lui Daniel se îmblânzi și dădu aprobator din cap ca și cum tot ceea ce-i spusese ea era perfect rațional și normal. Apoi începu iar să adune gloanțele împrăștiate prin mașină. Alex zâmbi în sinea ei.

Trebuie să admită că era mai calmă acum când tot echipamentul era organizat și împachetat. Cel mai bun lucru legat de tulburarea obsesiv-compulsivă era sentimentul foarte plăcut pe care ți-l dădea un spațiu ordonat. Trecuse în revistă toate armele care-i rămăseseră și se liniști și în privința lor. Cerceii nu puteau fi înlocuiți și câțiva compuși

chimici erau în cantități insuficiente, dar cele mai multe dintre armele ei erau încă funcționale.

La cină au avut batoane cu cereale, biscuiți Oreo și o sticlă de apă pe care o împărțiră stând pe bara din spate a mașinii. Picioarele ei atârnavă în aer, în vreme ce ale lui se sprijineau pe pământ. La insistențele lui, mai luă niște Motrin. Cel puțin pastilele astea erau ușor de înlocuit. Nu trebuia să facă provizii.

— Când plecăm? întrebă Daniel.

— În curând, zise ea, după ce aprecie poziția soarelui. Încă un sfert de oră și cred c-o să se întunece până ajungem la drumul principal.

— Știu că-ți provoc necazuri mari și probabil că merit, nu știu să stau închis undeva sau ceva de genul ăsta, dar crezi c-aș putea să te sărut înainte să plecăm? Promit c-o să fiu mai grijuliu cu fața și cu hainele tale.

— Grijuliu? Nu sună prea tentant.

— Îmi pare rău, dar în clipa asta e oferta mea cea mai bună.

Alex oftă cu resemnare prefăcută.

— Bine, fie, și-așa n-am nimic mai bun de făcut.

El îi prinse fața în palme cu delicatețe, iar de data asta, când Alex îi simți buzele, erau moi și catifelate. În continuare era străbătută de fiori, de curentul acela electric, dar blândețea lui Daniel îi dădea un fel de liniște ciudată. Era ca în bucătăria de la fermă, doar că acum se purtau cu mai multă prudență. Își aminti intens acea dimineață și brusc ar fi vrut să se răsucească și să-și înfășoare picioarele în jurul lui, dar ezită. Se simțea atât de bine așa cum era. Degetele ei își găsiră calea către buclele lui Daniel, un gest care părea să devină un obicei.

Daniel o sărută pe gât, simțindu-i pulsul. Îi șopti în urechea teafără:

— Un lucru mă preocupă.

— Doar *un* lucru? spuse ea răgușit.

— Mă rog, în afară de cel evident.

Gura lui Daniel se apropie iar de buzele ei, dar de data asta era mai iscoditoare. De aproape zece ani n-o mai sărutase nimeni, dar Alex avea impresia că trecuse mai mult. Nimeni n-o mai sărutase vreodată *așa*, s-o facă să aibă impresia că timpul s-a oprit în loc, că mintea nu-i mai funcționează, că e străbătută de un curent electric...

— Vrei să știi ce este? o întrebă el după câteva clipe.

— Mm?

— Lucrul care mă preocupă?

— Oh, da, desigur.

— Ei bine, începu Daniel, oprindu-se ca să o sărute pe pleoape. Știu exact ce simt eu pentru tine.

O sărută din nou pe buze, pe gât.

— Dar nu sunt foarte sigur de ceea ce simți tu pentru mine.

— Nu e evident?

Daniel se îndepărtă puțin de ea, continuând să-i țină fața în mâini, și o privi cercetător.

— Se pare că suntem atrași unul de celălalt.

— Perfect de acord.

— Dar mai e și altceva pentru tine?

Alex îl privi lung, neștiind ce voia să spună.

— Vezi tu, Alex, eu sunt îndrăgostit de tine.

Daniel oftă și-i cercetă fața, analizându-i reacția, apoi se încruntă și-și lăsă mâinile pe umerii ei.

— Și-mi dau seama că nu mă crezi, dar așa este. Deși purtarea mea de mai devreme ar putea sugera altceva, sexul nu e obiectivul meu final aici. Și... cred că aș vrea să știi care sunt obiectivele tale.

— Obiectivele mele? zise Alex, uitându-se la el neîncrezătoare. Vorbești serios?

Daniel dădu din cap cu gravitate.

Când îi răspunse, vocea lui Alex sună mai strident decât ar fi vrut.

— Am un singur obiectiv, iar ăla e să fac tot posibilul ca noi doi să rămânem în viață. Iar dacă reușesc, speranța noastră de viață poate fi mai mare decât următoarele douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore. În cazul în care vom ajunge în acea situație fericită, o să mă pot gândi și la alte obiective. Dacă n-ai un viitor, nu poți avea obiective.

Daniel se încruntă.

— Chiar așa de rău stau lucrurile?

— Da! izbucni ea, cu pumnii încleștați și inspirând adânc. Am crezut că și asta-i evident.

Soarele apunea. Ar fi trebuit să plece de mai bine de cinci minute. Alex sări din mașină și fluieră după câini. Einstein țâșni nerăbdător pe lângă ea. Alex vru s-o aducă pe Lola, dar Daniel i-o luă înainte.

Alex își dezmoțî corpul și încercă să se concentreze. Se simțea destul de odihnită și probabil va fi în stare să conducă toată noaptea. Asta era tot ce conta. Să treacă de noaptea asta fără să atragă asupra ei mai multă atenție decât era necesar. Să trimită e-mailul lui Kevin și apoi să schimbe mașina cu una mai puțin bătătoare la ochi. Doar atât își dorea.

Merseră în tăcere o vreme. Până să iasă de pe drumurile lăturalnice se făcu întuneric. Când intrară pe I-49, Alex se relaxă un pic.

Întâlniseră puține mașini și toate erau vechi și se integrau în peisaj. Deocamdată, Alex era foarte sigură că nimeni nu știa exact unde se aflau.

Sigur că trebuia să se concentreze, dar drumul învăluit în întuneric era monoton, iar ea nu putea să nu se întrebe la ce se gândea Daniel. Nu-i stătea în fire să fie așa de tăcut. Se gândi să pornească radioul, dar i se păru aiurea. Probabil că-i datora scuze.

— Uite, îmi pare rău dacă am fost aspră cu tine, spuse ea, cuvintele răsunând foarte clar după tăcerea prelungită. Nu mă pricep să interacționez cu oamenii. Asta nu-i o scuză pentru mine. Sunt om în toată firea. Ar trebui să fiu în stare să port o conversație normală. Scuze.

Daniel oftă; dar nu era un oftat exasperat, ci mai mult unul de ușurare.

— Nu, eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Nu trebuia să forțez lucrurile. Neatenția mea ne-a adus în situația asta. Dar o să-mi revin.

Alex clătină din cap.

— Nu poți gândi așa. Nu ești responsabil pentru asta. Uite, cineva a hotărât să teucidă. I s-a întâmplat lui Kevin cu șase luni în urmă și mi s-a întâmplat și mie cu câțiva ani înainte de asta. Vei face greșeli, pentru că e imposibil să știi dacă e sau nu o greșeală până ce n-o faci. Dar greșelile nu-nseamnă că ești vinovat pentru ceea ce se-ntâmplă. Nu uita niciun moment că există o persoană reală care a hotărât că planurile lui sunt mai importante decât viața ta.

Daniel rămase pe gânduri câteva clipe, apoi vorbi.

— Știu ce spui. Te cred. Dar trebuie să te ascult mai mult... să mă comport ca tine, să mă concentrez pe ceea ce contează. Nu ne-ajută dacă mă port ca un adolescent cu capul în nori și-mi fac griji dacă-ți sunt drag sau nu.

— Sincer, Daniel, eu...

— Nu, nu, o întrerupse el. N-am vrut să duc discuția în altă direcție cu comentariul ăla.

— Lasă-mă să-ți explic. Dacă tu ești un adolescent, eu sunt un copilaș care abia învață să umble. Sunt retardată emoțional. Chiar defectă, cred. Nu mă pricep să fac nimic din toate astea și, cu toate că supraviețuirea este o prioritate evidentă, o folosesc și ca să evit întrebările la care ar trebui să fiu în stare să răspund. Adică... dragoste? Nici măcar nu știu ce-i

aia sau dacă e reală. Iartă-mă, dar mie mi-e... străină. Evaluatez lucrurile ținând cont de necesități și dorințe. Nu mă descurc cu lucruri din astea mai... *ușurele*.

Daniel râse, și încordarea ei se risipi. Totul i se părea mai puțin groaznic când putea să râdă cu el.

— Păi atunci spune-mi de ce ai nevoie, îi zise el, privind-o tandru.

Alex se gândi câteva clipe, apoi răspunse.

— Am nevoie... să fii viu. Și mi-ar plăcea să fiu și eu vie. Acesta e punctul de la care plec. Dacă obțin mai mult de-atât, aș prefera să te am aproape. Restul e mărunțiș.

— Poți să mă consideri un optimist, dar cred că neînțelegerile noastre sunt doar de natură semantică.

— Poate că ai dreptate. Dacă mai stăm câteva săptămâni împreună, poate ne prindem cum să vorbim aceeași limbă.

Daniel o luă de mână și zise:

— Întotdeauna am fost bun la lingvistică.

Capitolul 22

Alex alege benzinăria din apropiere de Baton Rouge orientându-se după vârsta casierului. Putea să parieze că avea optzeci de ani și spera că văzul și auzul îi erau slăbite.

După ce se convinge că omul nu-i acorda absolut nicio atenție, în ciuda faptului că fardul ei gros era departe de a fi convingător, trecu la cumpărături serioase. Apă, multe alune și carne afumată — orice fel de proteine nealterabile. Luă și câteva cutii cu suc de fructe V8, deși nu se dădea în vânt după el, dar magazinul nu avea raion de legume și fructe proaspete. Admise în sinea ei că va trebui, la un moment dat, să ajungă la o băcănie adevărată, dar spera să mai poată aștepta puțin. Cu fiecare zi care trecea, vânătăile se mai retrăgeau un pic.

Nici la cafeneaua non-stop cu internet nu se întâmplă nimic ieșit din comun. Era aproape de universitate, așa că nu ducea lipsă de clienți nocturni. Cu gluga pe cap și privirea în pământ, se așază într-un colț și ceru o cafea neagră simplă, fără să se uite la barmanul care venise să-i ia comanda. Își dori să fi avut timp să trimită mesajul dintr-un loc care să nu le trădeze destinația, dar mașina trebuia schimbată înainte de orice altceva. Acesta era dezavantajul ei cel mai mare.

Își creă un cont de e-mail nou-nouț înregistrat pe un nume care nu era altceva decât o combinație aleatorie de litere și cifre. Apoi încercă să intre în mintea lui Kevin.

Trebuia s-o lași moartă, Deavers. Nu trebuia să implici un civil. Nu sunt aici ca să-ți fac treburile murdare, dar m-am ocupat pentru tine de mica inchizitoare. Texas a fost un mod drăguț de a spune „cu plăcere“. Ajunge!

Nu o amenințare anume, ci mai multe în subtext. Ezită o clipă cu degetul deasupra mouse-ului, săgețica de pe ecran atingând butonul de Send. Le dădea cumva vreo informație pe care ei n-o aveau? Știau de-acum că Daniel nu se număra printre cei uciși la fermă. Nu-l putea păcăli pe Deavers în privința asta. Exista vreo posibilitate, pe care ea n-o sesiza, ca mesajul să se-ntoarcă împotriva lor? Putea el să înrăutățească situația?

Apăsă butonul. Oricum, mult mai rău n-avea cum să fie.

Imediat ce termină, se ridică în picioare. Mașina era parcată pe o alee în spate, lângă două containere de gunoi. Mergea repede, cu capul plecat, gluga ridicată și o seringă în mână. Străduța laterală era aproape pustie, în afara unui mic grup adunat în pragul întunecat al unei ieșiri dosnice de urgență. Alex le aruncă o privire înainte de a urca în vehiculul negru.

Einstein îi atinse umărul cu botul. Daniel îi luă mâna.

— Știi unde-s ochelarii pentru vedere nocturnă? murmură ea.

— S-a întâmplat ceva? șopti el, lăsându-i mâna și întorcându-se ca să caute între scaune.

— Nimic nou, răspunse Alex. Poate ceva care o să ne ajute.

Daniel îi dădu ochelarii. Apăsă butonul de pornire și cercetă din nou mica întrunire.

Tocmai se termina. Nu era chiar o zonă rău famată a orașului și toți cei trei participanți purtau haine scumpe, chiar dacă erau *casual*. Un bărbat brunet se ținea de mână

cu o blondă, care avea atât de multe etichete țipătoare pe haine, încât arăta ca un pilot de curse. Cei doi tocmai plecau. Blonda se legăna ușor în timp ce mergea. Bărbatul care o însoțea îndesa ceva în buzunarul hanoracului.

A treia persoană rămase în cadrul întunecat al ușii, reze-mându-se relaxat de ea ca și cum ar fi așteptat să-i vină alți clienți curând. Era îmbrăcat ca fițoșii din frățiile studentești.

Se gândi la ceea ce simțise în cafenea, înainte de a trimite e-mailul — și anume că era posibil ca situația să se agraveze. Bănuia că ideea care-i venise putea fi proastă, dar acum nu mai știa ce să facă. Și i-ar fi fost de mare folos ca fițosul să fie ceea ce credea ea că este.

Își dădu jos ochelarii.

— Unde-s banii? întrebă ea în șoaptă.

După treizeci de secunde, cu seringă într-o mână și un rulou de bancnote de cincizeci în cealaltă, coborî din mașină și se duse spre individ, care se sprijinea la fel de relaxat de zid. Alex nu vedea foarte clar fără ochelari, dar îi surprinse reacția — tipul se încordă imperceptibil, însă nu se mișcă.

— Salut! spuse ea când ajunse suficient de aproape ca să poată vorbi cu glas scăzut și să fie sigură că o aude.

— 'nă seara, răspunse el cu accentul tărăgănat specific Sudului.

— Mă-ntrebam dacă mă poți ajuta. Caut... un anumit produs.

Tonul ei urcă spre final, ca și cum ar fi pus o întrebare. Nu știa cum să cumpere droguri de pe stradă. Nu fusese niciodată nevoită s-o facă. Era pentru prima oară când rezerva pe care o strânsese în perioada petrecută în Chicago se terminase. Pe Joey G nu-l deranjase niciodată să plătească în natură.

Se așteptase ca fițosul s-o acuze că e de la poliție, așa cum făceau mereu dealerii la televizor, dar individul se mulțumi să dea aprobator din cap.

— S-ar putea să te pot ajuta. Ce anume cauți?

Era puțin probabil să fie polițist, în afară de cazul în care tranzacția la care tocmai asistase fusese simulată ca să atragă un client adevărat. Dacă încerca s-o aresteze, îl neutraliza și fugea. O urmărire prin Baton Rouge n-ar fi fost cea mai mare dintre problemele ei și știa că individul nu-i văzuse fața lovită, pentru că nu avusese nicio reacție.

— Opioide — opiu, heroină sau morfină.

Individul încercă să distingă chipul ei în întuneric, dar Alex nu credea că o să reușească.

— Da' știi că ai o listă exotică! Opiu? Hm. Habar n-am unde ai putea să găsești așa ceva pe-aici.

— Heroina e la fel de bună. Aș prefera sub formă de pudră, dacă e posibil. Bănuiesc că n-ai ceva neprelucrat, nu?

Era practic imposibil ca tipul să aibă heroină pură. Până ajungea la el, marfa era modificată de două-trei ori. Nu că i-ar fi spus adevărul lui Alex. Procesul de epurare complica puțin lucrurile, dar avea să-și facă timp.

Tipul râse o dată și Alex își zise că poate i se părea ciudat stilul ei de a negocia.

— Am ceva marfă de calitate. Dar să știi că nu-i ieftină.

— Pentru ce plătești aia primești, zise Alex. Nu caut un chilipir.

— Două sutare gramul. Pudră albă pură.

Pe bune? își zise ea. Dar era mai bine să aibă heroină prelucrată decât să nu aibă deloc.

— Trei grame, te rog.

Omul avu o ezitare. Deși era prea întuneric ca să-i citească expresia, înțelese ce voia după felul cum își lăsase capul într-o parte. Alex scoase banii din buzunar și numără douăsprezece bancnote. O clipă se întrebă dacă individul va încerca să-i fure și restul de bani. Dar părea un traficant

adevărat. Își dorea ca un client aparent înstărit cum era ea să devină permanent.

Tipul luă banii, îi verifică rapid din priviri și-i băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor. Alex intră o clipă în panică atunci când individul se ghemui, dar văzu că nu făcea altceva decât să tragă un rucsac din spatele unei grămezi de saci de gunoi aruncați lângă zid. Nu avu nevoie să caute prea mult. Câteva momente mai târziu era din nou în picioare, ținând în mână trei punguțe din plastic. Pe întuneric, Alex nu putea fi sigură de culoare, dar *părea* să fie ceva apropiat de alb. Întinse mâna, și individul îi puse punguțele în palmă.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă, zise tipul, făcând o plecăciune amuzantă.

Alex se grăbi să se întoarcă, bucuroasă că mașina era greu de identificat din acel unghi. Dealerul avea să vadă un vehicul mare, de culoare închisă, și nimic mai mult.

Einstein scheună ușor când Alex se urcă în mașină.

— Să mergem, zise ea.

Daniel porni motorul.

— Întorci la stânga pe strada aia laterală. Nu vreau ca individul să vadă prea bine mașina.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel șoptit, în timp ce-i urma instrucțiunile.

Alex simțea tensiunea din aer. Nu era de mirare că Einstein era neliniștit.

— Am făcut rost de niște ingrediente de care aveam nevoie.

— Ingrediente?

— Mi se terminaseră opioidele.

Tocmai intraseră pe un drum mai lat și Alex simți cum încordarea lui se risipește, probabil datorită atitudinii ei nonșalante.

— Deci a fost o tranzacție de droguri?

— Da. Mai știi ce ți-am zis despre chimia artizanală? Acum e mai complicat ca altădată să fac rost de materiile prime. N-am vrut să ratez ocazia asta.

Urmă un moment de tăcere.

— Sper că n-am făcut o mișcare greșită, murmură ea.

— Crezi că omul ăla o să spună cuiva despre noi?

Alex clipi de câteva ori, nedumerită.

— Ce? O, nu. Nu-mi fac griji în privința dealerului. Mă gândeam la e-mailul acela pe care l-am trimis.

— Acel e-mail a fost comanda lui Kevin, răspunse Daniel.

Ea încuviință.

— Iar el are un procentaj de reușită mai bun decât al meu.

— Nu, voiam să spun că, dacă lucrurile merg rău, e din cauza *lui*.

Alex râse scurt. Se auzi ca un sunet apăsător.

— Nu ești de acord?

— Nu știu. Vreau să termin povestea asta... dar mă simt obosită, Daniel. În plus, aș vrea să fug și să m-ascund.

— Asta nu sună așa de rău, admise el. Ăă... dacă sunt și eu invitat?

Alex îl privi surprinsă.

— Desigur.

— Bun.

Din nou acel „desigur“ automat. Presupunerea nesăbuită că Daniel va fi acolo în viitor — dacă îi era îngăduit unul.

Nu știa dacă de vină era încordarea epuizantă sau altceva, dar o presimțire supărătoare o urmări tot restul acelei nopți. Poate că era doar agitația provocată de cafeaua pe care reușise în sfârșit s-o bea după două zile de pauză.

Astfel că simți aproape un șoc când, după șapte ore și cu soarele ridicat mult deasupra orizontului, ajunseră fără niciun incident la cabana izolată.

Daniel o îndrumase doar de două ori pe un drum greșit — impresionant, ținând cont de faptul că nu mai venise aici din copilărie — și toate drumurile pe care merseseră după răsăritul soarelui fuseseră pustii. Asta însemna că nimeni nu putea să raporteze că văzuse un vehicul blindat prin zonă.

Deocamdată parcară în spatele garajului separat de casă. Daniel lovi cu piciorul câteva pietre de la baza scării până o găsi pe cea din plastic. Scoase cheia ascunsă, apoi urcă treptele verandei urmat îndeaproape de Einstein.

Alex rămase în fața cabanei — o structură din cedru roșu, splendidă, deși părea că fusese construită în anii șaptezeci. Era atât de obosită, că nu mai putea să facă acei ultimi pași. Deși noaptea fusese lipsită de evenimente, drumul fusese lung. Ea și Daniel schimbaseră locurile la ieșirea din Baton Rouge, apoi Alex se simțise extrem de agitată din pricina e-mailului pe care-l trimisese ca să mai poată dormi. Așa că îl lăsase pe Daniel să se odihnească și condusesese ea.

Daniel trecu pe lângă ea; se ducea să o ia pe Lola din mașină. Părea destul de în formă.

— Din câte văd, cred c-o să trebuiască să te car și pe tine, comentă el când trecu iar, de data asta cu câinele în brațe.

O așeză pe Lola lângă ușă și se întoarse după Alex.

— Lasă-mă o clipă, bâigui ea. Am creierul amorțit.

— Haide, doar câțiva pași, o încurajă el, luând-o de mijloc și împingând-o ușor în față.

După ce Alex începu să se miște, fu mai ușor. Reuși să urce treptele și să treacă de ușă. Observă doar în treacăt perețele înalt cu ferestre triunghiulare ce dădeau spre o pădure mlăștinoasă, canapelele vechi, dar care păreau confortabile, un cuptor cu lemne și o mică scară interioară, în timp ce Daniel o conducea pe lângă toate acestea de-a lungul unui hol îngust.

— Dormitorul principal e-aici... cred. Eu și Kevin dormeam mereu la etaj. Mă duc să descarc, să mă ocup de câini și pe urmă vin și eu.

Alex dădu aprobator din cap când el o conduse într-o cameră slab luminată, având în mijloc un pat mare cu cadru metalic. Doar atât mai observă până ce lăsă capul pe pernă.

— Biata de ea, îl auzi pe Daniel murmurând în timp ce Alex se cufunda în beznă.

*

Reveni la starea de conștiență încet, plutind într-o irealitate feerică. Se simțea cuprinsă de o stare de confort și calm; nimic nu o trezise brusc și, chiar înainte de a-și recăpăta complet luciditatea, simți trupul cald al lui Daniel lângă ea. Un zumzet îi atrase atenția, dar sunetul nu apucă s-o sperie, căci simți adierea ventilatorului oscilant mișcându-se ușor pe corpul ei. Deschise ochii.

Era încă semiîntuneric, dar lumina avea o altă culoare decât cea din momentul în care se prăbușise în pat. Se strecura pe lângă perdelele înflorate care acopereau fereastra mare de pe peretele opus. Se lăsa seara și căldura se domolise. Alex își dădu seama că transpirase în somn, dar acum sudoarea se uscaseră, formând o peliculă pe pielea ei.

Pereții camerei erau din bușteni lungi de lemn roșu, la fel ca la exterior. Din spate venea altă lumină. Se răsuci și văzu luminatorul de deasupra măsuței de toaletă. Rucsacul, masca de gaze și trusa de prim ajutor erau lângă chiuvetă.

Poate că Daniel nu era un fugar înnăscut, dar era mai grijuliu decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse.

Ieși în vârful picioarelor pe hol și făcu o inspecție rapidă. Cabana nu era mare — avea o bucătărie și un colț

pentru luat masa, sufrageria, mansarda deschisă de deasupra acesteia și al doilea dormitor mai mic, cu baia pe hol. Găsi șampon și balsam în cabina de duș înghesuită, dar săpunul lipsea, așa că se spălă pe corp tot cu șampon. Se bucura că nu era săpun, la fel cum se bucura că găsisse frigiderul gol și că pe toate suprafețele orizontale se așternuse un strat fin de praf. Asta însemna că nimeni nu mai trecuse prin camerele astea de ceva vreme.

După ce-și aplică rapid bandaje noi pe față și-și examinează mâinile, care arătau mult mai bine decât se așteptase, se uită prin ferestrele lungi de lângă ușa de la intrare ca să vadă ce făceau câinii. Aceștia moțăiau mulțumiți pe verandă. Începea să se obișnuiască cu liniștea pe care i-o oferea prezența lor — putea spune că erau un sistem de alertă timpurie.

I se făcuse puțin foame, dar îi era lene să-și pregătească ceva de mâncare. Își aminti cum se simțise cu o zi în urmă când se trezise singură și nu voia ca Daniel să se sperie. Nu-i mai era *somn*, dar era obosită și patul încă arăta bine. Probabil că voia să mai amâne să se gândească la situația lor. Cât timp ținea ochii închiși și capul pe pernă, nu era nevoie să facă planuri.

Se ghemui la pieptul lui Daniel și-și îngădui să se relaxeze. Nu trebuia să facă nimic imediat. Nu cerea prea mult dacă-și lua douăzeci de minute de odihnă fără gânduri. Sau chiar o oră. Ajunsese până aici vie; merita măcar atât.

Din păcate, să nu gândească era mai ușor în teorie decât în practică. Se pomeni stăruind asupra promisiunii pe care i-o făcuse lui Daniel — că nu-l va lăsa să rămână aici. Pe de o parte, știa că niciun aranjament menit să-i asigure siguranța n-ar fi mulțumit-o. Chiar dacă putea să facă rost de rezerve de alimente pentru un an, chiar dacă putea să amorseze casa în așa fel încât orice intrus să fie anihilat instantaneu și chiar dacă l-ar fi putut ține captiv

pe Daniel astfel încât să nu iasă și să dea de bucluc, tot n-ar fi fost mulțumită. Pentru că... *dacă totuși?* Cei care-i vânau îi mai găsiseră o dată, iar acum ea lăsase o urmă spre locul ăsta, chiar dacă era slabă. Ar fi putut să-l ducă în Nord, la apartamentul ei închiriat, dar departamentul o contactase în timp ce locuia acolo. Nu credea că îi aflaseră noua adresă, dar dacă totuși...? Cât timp era cu Daniel, putea să facă ce era necesar ca să-l protejeze, lucruri la care el singur nu s-ar fi gândit. Pentru că ea era în stare să vadă capcane pe care el nu le observa.

Pe de altă parte, nu cumva aici vorbeau doar dorințele ei? Își dorea să fie cu Daniel. Oare mintea ei născocea argumente care să susțină această necesitate? Era logica ei greșită — se folosea de ea ca să-și satisfacă dorințele personale? De unde putea ști? Mai devreme, îi spusese că nu era bine să aibă alături persoana pentru care se simțea responsabilă când pornea la atac și știuse că vorbele ei aveau o logică. Bineînțeles, dacă-l prindeau în timp ce ea era departe, acea distanță n-ar fi anulat puterea pe care ar fi avut-o asupra ei.

Oftă. Cum putea să vadă lucrurile mai clar? Se lăsase copleșită de emoții, și asta încurcase foarte tare lucrurile.

În somn, Daniel își schimbă poziția și își petrecu brațul peste ea. Știa ce ar fi spus el despre dilema care o preocupă și mai știa că perspectiva lui n-ar fi ajutat-o să vadă mai limpede.

Daniel oftă, începând să se trezească. Își plimbă degetele pe spatele lui Alex, apoi spre gât, unde începu să se joace cu suvițele de păr umed de pe ceafă.

Se întinse cu un geamăt, apoi degetele lui poposiră iar în părul ei.

— Te-ai trezit, murmură el.

Deschise încet ochii, clipind ca să-și limpezească privirea. În camera întunecoasă, ochii lui erau cenușiu-închis.

— Nu s-a prins somnul de mine, răspuse ea.

Daniel râse și închise din nou ochii, strângând-o mai aproape la piept.

— Bun. Cât e ceasul?

— În jur de 4:00, cred.

— Ar trebui să ne îngrijorăm pentru ceva?

— Nu. Cel puțin deocamdată.

— E plăcut.

— Da, chiar este.

— *Asta e plăcut*, spuse el.

Daniel își trecu din nou degetele peste spatele ei, apoi îi atinse umărul drept, clavicula și în sfârșit partea nevătămată a feței. O ridică spre el, și nasurile li se atinseră.

— Da, și asta, recunosc Alex.

— Mai mult decât plăcut, murmură el și o sărută, astfel că Alex nu mai apucă să spună că și ea era de aceeași părere.

Îi simțea mâna moale pe față, buzele catifelate, și brațul petrecut pe după mijlocul ei o ținea strâns. Îl cuprinse de după gât și se lipi și mai mult de el.

Nu era ca în mașină, când pericolul îi făcea să fie în alertă tot timpul. Acum nu le era frică. Acum își auzeau doar inimile bătând la unison.

Alex bănuia că, după cum decurseseră lucrurile până atunci, era firesc ca, odată ce ajungeau într-un loc liniștit și sigur, unde erau doar ei noi, nimic să nu-i mai poată ține despărțiți.

Partea ciudată era că nu i se părea deloc firesc. Cumva, era cea mai mare surpriză din viața ei. Totul era un tăvălug de contradicții pe care nu le înțelegea. O senzație plăcută, familiară... dar în același timp nouă și electrizantă. Blândă și totodată foarte intensă, liniștitoare și copleșitoare. Era ca și cum fiecare terminație nervoasă din corpul ei era impulsionată simultan de zeci de stimuli contradictorii.

Singurul lucru de care putea să fie sigură era unicitatea lui Daniel, acea esență a ceva pur, ceva mai bun decât orice cunoscuse până atunci. Daniel aparținea unei lumi excepționale, superioare celei în care trăia ea și, cu toate că cele două lumi se întrepătrundeau, Alex avea sentimentul că-i este îngăduit să existe acolo numai împreună cu el.

Știa că experiența ei sentimentală era destul de limitată, așa încât nu prea avea cu ce să compare. Întotdeauna se gândise la sex ca la un eveniment singular, cu un final definit, un efort de obținere a satisfacției fizice, care uneori exista, alteori nu.

Experiența aceasta nu semăna cu nimic din ce trăise. Era mai puțin un eveniment cât o explorare reciprocă și continuă, o satisfacere a curiozității, o fascinație față de fiecare detaliu mărunț descoperit. Nu era vorba *despre* satisfacție, dar nicio nevoie nu rămânea nesatisfăcută, fie ea fizică sau de altă natură, mai greu de definit.

Căută cuvântul potrivit în timp ce se sărutau fără să se grăbească, în timp ce soarele tinea cu roșu marginile perdelei. Nu știa cum să numească această emoție care o copleșea atât de tare încât avea senzația că n-o mai încăpea pielea. Semăna puțin cu acea stare de euforie care-o făcea să zâmbescă de câte ori se gândea la el, dar multiplicată de mii, de milioane de ori și apoi redusă la esență. Dar nu găsea numele potrivit. Cel mai apropiat cuvânt la care se putea gândi era *bucurie*.

— Te iubesc, șopti Daniel. Te iubesc.

Poate că ăsta era cuvântul. Niciodată nu-i trecuse prin minte că definiția lui putea să fie atât de... cuprinzătoare.

— Daniel, murmură ea.

— Nu trebuie să zici nimic. Simțeam nevoia s-o spun cu glas tare. Cred că explodam dacă mai încercam s-o țin în mine. Probabil că va trebui s-o spun din nou curând. Să nu zici că nu te-am prevenit!

Daniel râse, iar Alex zâmbi.

— Nu vreau să mai fiu niciodată în situația în care să n-am nimic de pierdut. Mă bucur că ești responsabilitatea mea. Sunt recunoscătoare.

Alex își lăsa capul pe pieptul lui și-i ascultă respirația. Foarte multă vreme, simplul fapt de a respira fusese prioritatea ei. Dacă ar fi putut să stea de vorbă cu femeia care fusese cu doar o lună în urmă, știa că acea femeie ar fi fost îngrozită să aibă grija și de respirația altcuiva. Femeia aceea n-ar fi acceptat în ruptul capului să fie responsabilă și pentru altă viață în afară de a ei. Dar câte ar fi avut de pierdut! Alex nici măcar nu-și amintea de ce anume se ținea agățată atunci. *Asta* era viața pentru care merita să te lupti.

— Cred că aveam doisprezece, poate treisprezece ani când am cam renunțat la ideea unei vieți extraordinare, spuse Daniel gânditor, trecându-și degetele prin părul ei. Probabil asta e vârsta la care toți începem să ne maturizăm și să lăsăm în urmă fanteziile. Îți dai seama că n-o să descoperi niciodată că de fapt ești extraterestru, adoptat de niște părinți umani banali și înzestrat cu puteri ieșite din comun care vor salva lumea.

Chicoti.

— De fapt, înțelegi asta mult mai devreme, dar nu te poți desprinde, măcar câțiva ani. Și pe urmă lumea te dezamăgește puțin câte puțin, viața își pierde din culoare și te mulțumești cu realitatea... Cred că m-am descurcat binișor. Am găsit fericire din belșug în lumea asta cenușie. Dar vreau să știi că timpul petrecut cu tine a fost extraordinar. Da, a fost și teroare, dar pe lângă asta a fost un fel de bucurie despre care nici nu știam că există. Și asta pentru că *tu* ești extraordinară. Sunt foarte bucuros că m-ai găsit. Se pare că viața mea e sortită să se schimbe drastic, într-un fel sau altul. Sunt însă foarte recunoscător că această schimbare începe cu tine.

Alex simțea un nod în gât și se mira că trebuie să se lupte cu lacrimile. Plânse de jale, de suferință, de singurătate, ba chiar de frică, dar era pentru prima oară în viața ei când avea în ochi lacrimi de bucurie. Părea o reacție stranie, un lucru pe care niciodată nu-l luase în serios când citise despre el. Acum înțelegea pentru prima dată că bucuria putea fi mai intensă decât durerea.

Ar fi fost fericită să nu mai trebuiască să se dea jos din pat, dar până la urmă li se făcu foame. Daniel nu se arătă nemulțumit de ce aveau de mâncare, dar Alex își dădea seama că va fi încântat când va avea din nou acces la hrană adevărată. În timp ce mâncau carne uscată, alune și fursecuri cu fulgi de ciocolată, râzând și mângâind câinii — bineînțeles că cedaseră rapid și-i lăsasera pe Einstein și Lola să intre; dacă tot pătrundeai ilegal într-o casă, de ce să n-o faci cu stil? —, li se părea ciudat că nu mai erau nevoiți să se urce din nou în mașină și să călătorească tensionați toată noaptea. Aveau zeci de ore libere în față, pe care să le umple cum voiau. Lui Alex nu-i era greu să presupună cam ce-ar fi ales ei să facă, dar ideea era că se bucurau de libertate. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Așa că nu se mirară când sună Kevin.

— Hei, Danny, sunteți bine? îl auzi Alex spunând.

Ca întotdeauna, vocea lui era pătrunzătoare.

— Sunt foarte bine, răspunse Daniel.

Alex clătină din cap către el: nu era nevoie să intre în detalii.

— Excelent! Presupun că ați ajuns la căsuța soților McKinley.

— Da. Locul e neschimbat.

— Asta-i bine. Înseamnă că e tot a lor. V-ați odihnit bine?

— Ăă, da. Mulțumesc de întrebare.

Alex oftă. Kevin n-ar fi pus niciodată întrebarea doar din politețe, iar ea știa asta. Prea frumos ca să fie adevărat, într-adevăr. Întinse mâna în același moment în care îl auzi pe Kevin spunând:

— Dă-mi-o pe Oleander, vreau să vorbesc cu ea.

Daniel păru derutat, fiind clar că nu pricepea, dar îi întinse telefonul lui Alex.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea. Vrei să venim la tine cât mai repede.

— Da.

Pe chipul lui Daniel se citea dezamăgirea.

— Ce-a făcut Deavers? întrebă Alex.

— Nimic... și asta nu-mi place. Pentru că e clar că face ceva, dar e mai prudent acum. Se ascunde și probabil bănuiește că-l urmăresc. Cred că dă telefoane din alte birouri ca să nu-l aud. Ce-ai scris în e-mail?

Alex îi recită mesajul cuvânt cu cuvânt. Știuse că va vrea detalii, așa că-l memorase.

— Nu-i rău, Ollie, nu-i rău deloc. Poate puțin cam deștept pentru mine, dar e-n regulă.

— Deci, la ce te gândești?

— Vreau să acționez în maximum o săptămână, iar asta înseamnă că trebuie să vii aici și să te pregătești.

— De acord, zise ea oftând din greu.

— Mai e Suburbanul acolo?

— Ăă, încă n-am verificat.

— De ce? întrebă el contrariat.

— M-a luat somnul.

— Trebuie să te-ntărești, drăguță. Somnul de frumusețe poa' să mai aștepte câteva săptămâni.

— Aș vrea să fiu în formă maximă pentru chestia asta.

— Bine, bine. Când puteți să plecați?

— Unde mergem mai exact?

— Am găsit un loc unde să dormim. Ai ceva de scris la îndemână?

Kevin îi dădu adresa. Era într-o zonă a Washingtonului pe care n-o știa; își imagina că era vorba despre o zonă destul de scumpă a orașului, dar asta nu se potrivea cu ideea ei de ascunzătoare. Dar probabil se înșela. Trecuse ceva vreme de când plecase din oraș.

— În regulă, trebuie mai întâi să ne adunăm lucrurile. Plecăm de îndată ce putem... *dacă* avem altă mașină la dispoziție.

— Va trebui să vă opriți lângă Atlanta la un moment dat după nouă dimineața. Am găsit un loc pentru Lola.

— Cum ai explicat rana de glonț de la picior?

— Că au vrut unii să-ți fure mașina și că tu și cățeaua ați fost rănite. Te duci la Atlanta să stai o vreme cu mama ta, care e alergică. Ești foarte traumatizată, așa că ei nu trebuie să-ți pună întrebări. Te cheamă Andy Wells și băieții știu că plătești cu cash. Apropo, în scenariul ăsta eu sunt fratele tău, care-ți poartă de grijă.

— Drăguț.

— Bineînțeles. Acum mergeți să vedeți care-i treaba în garaj și mă sunați dup-aia.

— 'Nțeles, să trăiți! spuse ea sarcastic.

Kevin îi închise telefonul în nas.

— Chiar o să furăm mașina familiei McKinley? întrebă Daniel.

— Dacă avem noroc, da.

Daniel oftă.

— Uite, o să le lăsăm în schimb mașina noastră. Cred că face cât patru sau cinci Suburbanuri, cel puțin. Dacă n-o să reușim să le-aducem mașina înapoi, n-or să fie în pierdere, nu?

— Cred că nu. Kevin n-o să fie încântat să lăsăm jucăria lui preferată drept garanție.

— Partea aia e floare la ureche.

Cheia de la casă se potrivea și la ușa garajului. Daniel era sigur că înăuntru, lângă întrerupător, or să găsească un cârlig de care erau atârinate două seturi de chei de mașină. Aprinse lumina.

— Am murit și-am ajuns în rai! exclamă Alex.

— Ha, ia te uită, și-au luat o mașină nouă, constată Daniel, mai puțin entuziasmat. Cred că vechea rablă și-a dat în sfârșit obștescul sfârșit.

Alex se învârti în jurul vehiculului, mângâindu-i tabla cu vârfurile degetelor.

— Uită-te la asta, Daniel! Ai văzut vreodată ceva mai frumos?

— Mm, da? E doar un SUV argintiu, Alex. Ceva obișnuit pe șosele.

— Știi! Nu-i fantastic? Și uită-te la asta!

Îl trase după ea și-i arătă o plăcuță cromată lângă lampa de semnalizare din spate.

Daniel o privi lung, fără să înțeleagă.

— E un hibrid. Și?

— E un hibrid! repetă ea, îmbrățișându-l bucuroasă. Parc-ar fi o surpriză de Crăciun!

— Nu mi-am închipuit că ești ecologistă.

— Pfff! Știi de câte ori va trebui să oprim să alimentăm cu benzină chestia asta? De două ori! Hai, poate de trei ori, cel mult, până la Washington. Și uite... *uită-te* la plăcuțele astea splendide!

Alex își dădu seama că arăta ca un prezentator de show TV după cum gesticula.

— Da, sunt plăcuțe de Virginia, spuse Daniel. Alex, soții McKinley locuiesc mai tot anul în Alexandria. Așa că nu e ceva ieșit din comun.

— Mașina asta o să fie invizibilă în Washington! E ca un bombardier nedetectabil. Dacă cineva reușește să meargă pe urma pe care-am lăsat-o cu Batmobilul texan, o să ajungă într-o fundătură acum. Asta-i o chestie nemaipomenită, Daniel, și nu cred că apreciezi îndeajuns ce noroc incredibil avem.

— Nu-mi place să fur de la prieteni, bombăni el.

— Soții McKinley sunt oameni de treabă?

— Foarte de treabă. S-au purtat frumos cu familia mea.

— Înseamnă că n-ar vrea ca tu să mori, nu?

Daniel o privi încruntat.

— Nu, probabil că nu.

— Sunt sigură că, dacă ar afla toată povestea, chiar ar insista să împrumuți mașina asta.

— Dacă o *împrumutăm*, înseamnă că o aducem înapoi.

— Lucru pe care-l vom face, firește. Dacă nu murim. Cred că numai moartea l-ar putea împiedica pe Kevin să-și recupereze mașina favorită.

Daniel deveni brusc mult mai serios. Își încrucișă brațele la piept și se întoarse cu fața spre mașină, zicând:

— Nu glumi cu lucrurile astea.

Alex rămase un pic derutată de această schimbare de dispoziție.

— De fapt, nu glumeam, clarifică ea. Încercam doar să te liniștesc. Ți promit că o s-o aducem înapoi, dacă o să putem.

— Doar... nu vorbi despre moarte. Nu așa. Așa de... relaxat.

— A, scuze. Dar, știi, cu moartea... ori râzi de ea, ori plângi din cauza ei, altă variantă nu e. Iar eu prefer să râd cât mai pot.

Daniel se uită la ea cu coada ochiului, păstrându-și expresia serioasă câteva clipe. Apoi chipul i se îmblânzi și îi cuprinse obrazul în palmă.

— Ce-ar fi să nu facem ce vrea Kevin și să rămânem aici?

— Dacă am putea, așa am face, răspunse ea, lăsându-și mâna peste a lui. Dar cei care ne vânează ne-ar găsi, în cele din urmă.

Daniel dădu din cap ca pentru sine.

— Bine, atunci. Începem să strângem?

— Sigur, doar să-l sun pe Kevin mai întâi.

Daniel începu să mute gețile din Humvee în Toyota, în vreme ce Alex îi povestea entuziastă lui Kevin despre mașina nouă. Kevin nu se arătă mai impresionat decât Daniel, dar pricepu imediat.

— E minunat, puștoaico. Acum, grăbește-te. Trece timpul.

— N-avem de ce s-ajungem în Atlanta înainte de nouă, așa că nu-i nevoie să plecăm de-aici înainte de cât? De două noaptea?

— În regulă. Deci vă aștept aici în jur de cinci după-amiază.

— A început numărătoarea inversă, glumi ea.

Mașina — sau după-amiaza petrecută cu Daniel — îi dăduse o dispoziție exuberantă.

— Mă bucur c-o să mergeți cu mașina toată noaptea, zise Kevin. Cred că-mi placi mai mult când ești nedormită.

Cu asta, îi închise din nou telefonul în nas.

— Cred c-ar trebui să-l duc la plimbare pe Einstein, spuse gânditoare Alex. Și să-i schimb Lolei bandajele. Să pun niște mâncare la pachet. După care ar trebui să tragem un pui de somn, pentru că iar o să fim epuizați.

— Bănuiesc că eu n-am voie să plimb câinele, spuse Daniel.

— Îmi pare rău, cel mai căutat om din America. În momentul ăsta, fața mea jalnică e mai puțin periculoasă decât a ta, cu sau fără barbă.

— E întuneric afară... ești sigură că-i bine să pleci singură?

— N-o să fiu singură. O să am cu mine un câine de atac extrem de inteligent și un SIG Sauer P220.

Daniel schiță un zâmbet.

— Mare ghinion pe capul aligatorilor flămânzi.

Alex își ascunse îngrijorarea. Aligatori. Nu se gândise la *așa ceva*. Ei bine, o să stea departe de apă. Și mai spera că Einstein fusese antrenat nu doar pentru agresori umani.

Plimbarea nu se lungi prea mult. Lui Alex nu-i ieșeau din minte reptilele gigantice. Drumul era învăluit în întuneric, dar nu voia să aprindă lanterna. Nu văzu faruri sau lumini de la vreo casă și nu auzi alte zgomote decât cele care veneau dinspre mlaștină. Era încă destul de cald și transpira, dar se bucura că-și luase hanoracul cu glugă, pentru că țințarii erau cât se poate de activi.

Când se-ntoarse, Toyota era în fața casei. Daniel se ocupase de tot, în afară de bandajele Lolei. Alex i le schimbă, sperând că cei de la pensiunea pentru câini o să creadă că o îngrijise un veterinar. Îi mângâie cu tristețe urechile Lolei. Chiar dacă era mai bine să fie într-un loc unde să fie îngrijită, lui Alex avea să-i lipsească. Se întrebă ce se va întâmpla cu ea dacă nu se vor mai întoarce să o recupereze. Lola era un câine atât de bun. Cineva o va adopta. Alex își aminti cum și-a imaginat că o va lua pe Lola acasă la ea într-un viitor sigur, dar neverosimil. Doar dacă...

Alex fixă ceasul deșteptător de pe noptieră la 1:45, dar era evident că Daniel nu voia să doarmă.

— O să regretăm asta pe la opt dimineața, îl preveni ea în timp ce buzele lui coborau pe pieptul ei.

— N-am să regret niciodată asta, răspunse el.

Probabil că avea dreptate. Dat fiind timpul scurt pe care-l aveau acum la dispoziție, nu trebuia să irosească fie și numai o secundă petrecută împreună cu el. Fericire cu termen-limită, exact așa cum crezuse înainte. Doar că acum fericirea era mai mare. Iar termenul-limită mai nemilos.

Capitolul 23

Alex reuși totuși să doarmă puțin, cam o jumătate de oră până să sune alarma. Fix atât cât să fie complet amortită când pleacă la drum. Daniel era mai vioi, așa că se așeză la volan în timp ce ea înclină la maximum spătarul scaunului. Locurile erau mult mai confortabile, suspensia mai puțin rigidă, așa că îi fu mai ușor să ațipească puțin. Câinii păreau mulțumiți în spate, părând să aprecieze și ei noul mijloc de transport.

Alex își reveni când ajunseră la pensiunea pentru câini de la nord de Atlanta. Se făcuse 9:30. Întârziaseră puțin din cauza unor lucrări de construcție pe I-65.

Daniel rămase în mașină în timp ce Alex o duse pe Lola la biroul de recepție. Era un loc ospitalier, cu o mulțime de hectare îngrădite de-a lungul drumului de acces. Câinii care alergaseră pe lângă mașina lor când ajunseseră acolo păreau fericiți și sănătoși. Bineînțeles, o vreme Lola n-avea să poată să alerge.

Bărbatul de la recepție se arătă plin de compasiune când o văzu pe Alex intrând. În mod evident, își dăduse seama cine era înainte ca Alex să se prezinte drept doamna Wells. Îl urmă răbdătoare în timp ce-i arăta boxa spațioasă pe care Lola urma s-o ocupe, explicându-i totodată programul de

vizite al veterinarului. Alex îi mulțumi și-i plăti chiria pe o lună în avans, după care îi dădu Lolei o ultimă îmbrățișare. Așa cum o asigurase Kevin, tipul nu întrebă nimic despre rana câinelui și nu făcu nicio mențiune legată de fața lui Alex. După douăzeci de minute, ea și Daniel erau din nou pe drum. Alex se bucura că îi venise rândul să conducă. Avea nevoie să se concentreze la ceva ca să-și scoată din minte gândul c-o părăsise pe Lola.

Crezuse că Daniel o să adoarmă, dar acesta era încă vigilent și cu chef de vorbă. Sau poate că o vedea cum încearcă să-și alunge tristețea și voia să o ajute cumva. Alex ajunsese să-l cunoască și bănuia că starea ei îl îngrijora.

— Tu știi aproape totul despre mine din dosarul ăla stupid, se plânse el. Dar sunt foarte multe pe care eu nu le știu despre tine.

— De fapt, ți-am spus în mare parte. Când viața mea n-a fost ciudată, a fost destul de plictisitoare.

— Spune-mi ceva jenant care ți s-a întâmplat în liceu.

— Tot ce-a fost legat de liceu a fost jenant. Eram o mare tociară.

— Sună sexy.

— Serios? Maică-mea mă tunde acasă, așa că am avut cele mai cumplite bretoane care s-au văzut în anii nouăzeci.

— Te rog, spune-mi că ai și o poză.

— Ai vrea tu. Când a murit mama, am ars toate dovezile incriminatoare.

— Cine-a fost primul tău iubit?

— Roger Markowitz, răspuse ea râzând. El m-a dus la balul de absolvire. Aveam o rochie cu niște mâneci bufante absolut fantastice. Albastru electric, firește. Roger a încercat să-mi bage limba-n gură în limuzină, în drum spre sala de dans, dar era atât de emoționat încât a vomitat pe mine. Tot balul mi l-am petrecut la toaletă încercând să-mi curăț

rochia. M-am despărțit de el în noaptea aia. Se poate spune c-a fost o idilă epică.

— Ce melodramă!

— Știu. Romeo și Julieta pentru grădiniță.

Daniel râse și o întrebă:

— Care-a fost prima ta relație serioasă?

— Serioasă? Hmm, nu știu dacă s-ar mai încadra cineva în afară de Bradley. Primul an la facultatea de medicină de la Columbia.

— Ai studiat medicina la Columbia? întrebă el.

— Eram și tocilară, și deșteaptă.

— Sunt impresionat. Să revenim la Bradley.

— Vrei să auzi ceva cu adevărat jenant?

— Foarte mult.

— Motivul pentru care-am fost inițial atrasă de el...

Făcu o pauză.

— Poate că n-ar trebui să recunosc asta.

— E prea târziu să dai înapoi. Trebuie să-mi spui acum.

Alex inspiră adânc.

— În regulă. Semăna cu Egon. Știi, personajul din *Vânătorii de fantome*? Exact așa, cu părul ăla înfioiat, ochelari rotunzi și celelalte.

Daniel se chinuia să nu râdă.

— Irezistibil, de-a dreptul.

— Habar n-ai. *Foarte* tare.

— Cât timp ați fost împreună?

— Până în prima vacanță de vară. Pe urmă, în al doilea an, am obținut o bursă. Am depus cerere amândoi, iar el se considera câștigător sigur. Nu i-a picat bine când *i-am luat bursa*, după cum s-a exprimat. S-a dus și-a cerut să vadă ce punctaje am avut amândoi. Un lucru pe care l-am remarcat de multe ori în perioada mea romantică: sunt mulți băieți cărora nu le place ca fetele să fie mai deștepte decât ei.

— Cred că în felul ăsta numărul pretenzenților s-a redus considerabil.

— Până la zero.

— Ei bine, poți să stai liniștită, eu n-am avut niciodată o problemă cu femeile mai deștepte decât mine. N-am vrut să-mi reduc atât de mult numărul pretenzențelor. Cred că genul ăsta de infantilism dispare când bărbații se maturizează.

— Va trebui să te cred pe cuvânt. N-am cunoscut niciodată pe cineva în afară de colegii de școală, așa că n-am avut ocazia să cunosc varianta adultă. Mă rog, până acum.

— Niciodată? întrebă el șocat.

— Am fost recrutată încă din facultate. Ți-am povestit cum a fost dup-aia.

— Dar... nu se poate să nu fi cunoscut și alți oameni în afară de colegii de muncă. Ai avut și tu concedii, nu?

— Nu așa de des, spuse ea zâmbind. Și era dificil pentru mine să vorbesc cu oameni din afara laboratorului. Totul era secret. Existența *mea* era un secret. Nu puteam să fiu eu însămi sau să vorbesc despre vreo parte a vieții mele reale cu o persoană din afară. Era prea greu să-mi construiesc un personaj imaginar. Am preferat izolarea. Mi-era peste mână să-ncerc să joc un rol. Paradoxal, nu? Acum îmi schimb numele de la o săptămână la alta.

Daniel își lăsă palma pe genunchiul ei.

— Îmi pare rău. Sună groaznic.

— Mda. Așa era de multe ori. De-aia sunt retardată când vine vorba de relații interpersonale. Dar partea bună e că am avut astfel posibilitatea să obțin rezultate excepționale cu anticorpii monoclonali — vorbesc aici de chestii super-complicate, despre care oamenii nici n-au habar că există. Și, în esență, n-am avut niciun fel de restricții în cercetările practice. Aveam tot ce-mi doream în laborator. Bugetul

meu era uluitor. Am contribuit mai mult decât îți închipui la creșterea datoriei naționale.

Daniel râse.

— Deci, soția ta era mai deșteaptă decât tine? întrebă Alex.

Daniel ezită un moment.

— Nu te deranjează să vorbesc despre ea?

— Păi de ce să mă deranjeze? Nici tu nu ești gelos pe amintirea veșnică pe care i-o port lui Roger Markowitz.

— Bine punctat. Ei bine, Lainey era foarte deșteaptă în felul ei. Nu o inteligență cultivată, ci mai degrabă o istețime dublată de șiretenie. Când ne-am întâlnit era atât de... plină de viață. Diferită de alte femei pe care le cunoscusem, fete ușuratic care erau mulțumite cu stilul meu ușuratic. Lainey voia mereu mai mult — de la fiecare aspect al vieții. Îi cam plăcea să fie... contra. La început, am crezut că doar are opinii foarte ferme și că nu se temea să te contrazică. Îmi plăcea asta la ea. Dar pe urmă, în timp... nu era cu adevărat încăpățânată, dar pur și simplu îi plăcea să dramatizeze. Te-ar fi contrazis chiar și dacă-i spuneai că soarele răsare la est. Măcar tot timpul era palpitant.

— Aha, deci ești un dependent de adrenalină. Totul începe să devină logic acum.

— La ce te referi?

— La atracția ta față de mine.

Daniel se uită la ea lung, clipind rar, așa cum făcea când era surprins.

— Hai, recunoaște, îl tachină ea. Te-ai băgat în povestea asta doar pentru că-ți plac senzațiile tari.

— Hmm, nu m-am gândit la asta.

— Poate c-ar trebui să lăsăm baltă misiunea de la Washington. Mă tem că, după ce-i elimini pe cei care mă vânează și viața devine lipsită de riscuri și plictisitoare, o să-ți iei tălpașita, nu-i așa? spuse ea, oftând teatral.

— Nu m-am dat niciodată-n vânt după planul ăsta. Poate chiar e mai bine să fugim, răspuse Daniel și Alex nu-și dădu seama dacă vorbise serios sau doar îi cânta în strună.

— Pe de altă parte, dacă n-o să iasă bine la Washington, o să fie mult mai periculos. O să-ți placă la nebunie.

Daniel îi aruncă o privire iritată.

— Am întrecut măsura? întrebă ea.

— Un pic.

— Scuze.

— Mă tem totuși că teoria ta e incorectă, zise el cu un oftat. Vezi tu, de mult nu-mi mai plac senzațiile tari. Cu Lainey era în continuare palpitant, dar îmi imaginez că la fel e și când te scufunzi în nisipuri mișcătoare. Palpitant nu e totuna cu plăcut.

— Dar n-ai plecat.

Daniel coborî privirea când îi răspuse.

— Nu. Am crezut... mă rog, asta mă va face să par un mare fraier. Am crezut că voi putea s-o schimb. Avea multe probleme din trecut și am pus pe seama lor lucrurile pe care le făcea ca să mă rănească. N-am învinuit-o niciodată. De fiecare dată dădeam vina pe trecutul ei. Cliff — ăsta-i individul pentru care m-a părăsit; un nume cât se poate de potrivit pentru care să fii părăsit, nu crezi? —, Cliff n-a fost prima ei aventură. Am aflat mai târziu despre celelalte.

Ridică brusc privirea către ea.

— Toate astea erau în dosar?

— Nu.

Daniel se uită pe geam.

— Știam că trebuie să renunț. Știam că mă agăț de ceva fără legătură cu realitatea. Lainey pe care o iubeam era doar în imaginația mea. Dar m-am încăpățânat. Eram prost de-a dreptul. Uneori persiști într-o greșeală pentru că pur și simplu o faci de prea mult timp.

— O situație tristă.

Daniel se uită la ea și zâmbi parcă fără convingere.

— Da, a fost. Dar cel mai greu mi-a venit să recunosc că nimic n-a fost real. Știi, e umilitor să fii amăgit. Așa încât mândria mea a avut cel mai mult de suferit.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Poveștile mele nu-s la fel de distractive ca ale tale. Spune-mi despre celălalt iubit.

— Mai întâi, am o întrebare.

— Ascult, zise el crispându-se ușor.

— Ce-i cu povestea pe care i-ai îndrugat-o prostituatelor ăleia, Kate?

— Ce? făcu Daniel, cu o expresie confuză.

— Tipa care urma să-ți planteze dispozitivul de urmărire. Kevin zicea că i-ai spus femeii că divorțul nu se încheiase. Dar a precizat că asta se întâmpla la doi ani după ce vă despărțiserăți. Pentru că n-ai făcut contestație, divorțul s-a încheiat în câteva luni. Deci, de ce ai spus asta?

— Îți mulțumesc din suflet, zise Daniel râzând, că n-ai pus întrebarea asta de față cu Kevin.

— Pentru puțin.

— Da, divorțul era deja poveste veche. Dar tipa asta... tipele *ca ea* nu ajungeau întâmplător în bomba în care-mi înecam eu amarul. Și, dacă vreuna ajungea acolo, nu eu eram insul pe care l-ar fi abordat.

— Cum era?

— Dacă mă mai ajută memoria, era o apariție pe care n-aveai cum să n-o remarci. Era acaparatoare. Și, în mod ciudat... înfricoșătoare. N-am crezut nicio secundă că era cu adevărat atrasă de mine. Simțeam că exista un plan și nu voiam să pic de fraier. Eram puțin cam sensibil la ideea de a fi din nou tras pe sfoară. Dar bineînțeles că nici bădăran

nu voiam să fiu, așa încât am refuzat-o în modul cel mai politicos care mi-a trecut prin minte.

— Ai dreptate, zise Alex chicotind. Să nu-i spui niciodată lui Kevin că ți-a fost frică de prostituata cea acaparatoare.

— Închipuie-ți! spuse Daniel, râzând și el. Rândul tău acum. Încă un iubit.

— I-am cam epuizat... Ia să vedem, până să-mi iau licența, m-am întâlnit vreme de două săptămâni cu un tip pe care-l chema Felix.

— Și ce a stins flacăra pasiunii?

— Trebuie să-nțelegi că singurul loc în care am cunoscut vreodată băieți a fost laboratorul.

— Mai departe.

— Ei bine, Felix lucra cu animale. Mai ales cu șobolani. Avea mulți în apartament. Și nu suportam... mirosul.

Daniel își dădu capul pe spate și râse în hohote. Alex nu se putu abține și izbucni și ea în râs. Nu era chiar ca atunci când se amuzaseră în acea primă după-amiază petrecută în ascunzătoarea lui Kevin, dar era bine. Parcă toată încordarea se risipise, iar Alex se simțea mult mai relaxată decât ar fi crezut că e posibil ținând cont de locul spre care se îndrepta.

În cele din urmă Daniel adormi la mijlocul unei fraze, povestind despre iubirea lui din clasa a cincea. Einstein sfârșea pe banchetă, iar sunetul respirației lor o liniștea pe Alex. Știa că ar fi trebuit să se gândească la un plan prin care să ajungă la Carston fără să se expună prea mult, dar acum voia doar să se bucure de acele momente. Liniștea sufletească avea să fie o raritate în viitorul apropiat. Dacă asta urma să fie ultimul moment de mulțumire deplină, atunci voia să-l trăiască pe deplin.

Era foarte calmă când îl trezi pe Daniel câteva ore mai târziu, când intrau în periferia Washingtonului. Ultima oară când ajunsese în orașul ăsta fusese furioasă și îngrozită. Probabil că

astăzi avea și mai multe motive să se simtă la fel, dar încă se bucura de timpul pe care-l mai avea de petrecut singură cu Daniel și voia să rămână cât mai mult în starea aceea.

Daniel îi citi instrucțiunile de orientare în timp ce se apropiau de destinație. Așa cum crezuse de la început, era un cartier elegant, din ce în ce mai elegant. Numai Kevin putea să aleagă un loc atât de nepotrivit? Ocoli de două ori clădirea de la adresa indicată, îndoindu-se că ăla era locul.

— Mai bine-l sun.

Daniel îi întinse telefonul.

— Ați întârziat, răspunse Kevin imediat. Ce s-a mai întâmplat acum?

— A fost trafic. Nu s-a întâmplat nimic. *Cred* că suntem în fața clădirii... locul ăsta nu mi se pare potrivit.

— De ce?

— Păi ne ascundem într-un bloc-turn luxos, în stil art deco?

— Da. Am eu pe cineva care ne lasă să dormim aici. E o parcare sub clădire. Coborâți la al patrulea nivel, vă aștept acolo.

Kevin închise.

Alex îi înapoie lui Daniel telefonul.

— Măcar o singură dată mi-ar plăcea să-i închid telefonul în nas, zise ea.

— Păi ai făcut-o prima oară când te-a sunat, mai ții minte? Într-un mod de-a dreptul spectaculos.

— A, da, ai dreptate. Deja mă simt mai bine.

Agitația o cuprinse iar când cotiră spre parcare și lumina zilei dispăru. Coborî pe o spirală claustrofobică până ce ajunse la nivelul indicat, unde-l zări pe Kevin așteptând nerăbdător lângă un spațiu marcat REZERVAT REZIDENȚI. Îi făcu semn să parcheze acolo.

În timp ce deschidea portiera, Alex se pregăti, așteptându-se la câteva comentarii ironice despre fața ei sau la

observații dojenitoare despre gafele lui Daniel, dar Kevin spuse doar atât:

— Nu vă faceți griji cu camerele video. M-am ocupat de ele în dimineața asta.

Apoi deschise portbagajul mașinii ca să-l lase pe Einstein să iasă.

Câinele îl doborî pe Kevin și încercă să-l lingă pe față. Prefăcându-se că nu e deloc geloasă pe afecțiunea câinelui față de stăpânul lui, Alex îi ignoră pe amândoi. Împreună cu Daniel, începu să descarce bagajele.

— Ăă, pe unde-o luăm? întrebă ea.

Kevin se ridică oftând.

— După mine, zise luând cele două geți de voiaj în timp ce se îndrepta spre ascensor.

— Am nevoie de o șapcă? întrebă Alex. Trecem prin vreun hol la intrare, ceva? Nu prea sunt pregătită pentru un prim-plan.

— Nicio grijă, Ollie, liftul ajunge direct în apartament. Apropo, frățioare, mișto barba. Te prinde bine. Mai ales că nu mai semeni cu tine atât de mult.

— Ce să zic, mulțumesc?

— În legătură cu amicul ăsta al tău..., începu Alex.

— N-au cum să fie toți ca Arnie, răspunse Kevin oftând din nou. Îmi pare rău, piticanie, dar chestia asta s-ar putea să iasă nașpa.

— De ce, n-ai încredere în el?

Liftul se deschise într-un hol somptuos... sau era o anticameră? Nu se vedea decât o singură ușă.

— Am plătit-o până săptămâna viitoare, așa că doar atât mă încred în ea.

Alex simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Daniel o făcuse să se obișnuiască oarecum cu interacțiunea umană, dar știa că încă mai are probleme serioase legate de oameni.

În timp ce străbăteau holul scurt, se chinui cu geanta din mâna dreaptă ca să poată extrage o seringă din centură. Tocmai când o scosese pe cea pe care o căuta, Daniel îi atinse încheietura. Alex se uită în sus și văzu că o privea ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că reacționa exagerat. Încrunțându-se, strecură seringă la loc. Nu dura mult s-o scoată iar, dacă ar fi fost nevoie.

Kevin avea o cheie de la singura ușă. Trase aer adânc în piept în timp ce o deschidea larg.

La început, Alex se gândi că nimerise în holul de intrare al unei clădiri, pentru că nu fusese niciodată într-un apartament cu o scară interioară din marmură care să ducă la un alt etaj. Apartamentul era opulent, elegant și modern, cu ferestre din podea până-n tavan, care imediat o făcură să se simtă expusă. Prin ele se vedea cum soarele tocmai începea să coboare spre linia orizontului. Nu *pareau* să fie alte apartamente atât de apropiate din care să-i poată urmări cineva, dar n-ar fi fost imposibil cu un telescop. Sau prin luneta unei puști.

— Nu! se auzi o voce din spatele lor, dură, dar cumva catifelată.

Alex se întoarse brusc. Apartamentul era mult mai mare decât își imaginase. Pe o latură era o bucătărie albă imensă; pe cealaltă, o sufragerie cu zece locuri și cu același tip de ferestre. Rezemată de blatul de marmură din bucătărie stătea cea mai rafinată ființă umană pe care Alex o văzuse vreodată.

Femeia arăta exact cum glumise Alex când îi spusese lui Kevin cum își imagina el că arată Oleander. Avea părul de culoarea mierii, lung și des, cu bucle unduitoare, ca ale unui personaj feminin dintr-un desen animat de la Disney. Ochi albaștri de culoarea safirului, buze roșii pline, ridicate la colțuri, și un nas drept și subțire, toate într-o simetrie fără cusur pe o față ovală, cu pomeți proeminenți.

Gât de lebedă deasupra claviculelor elegante. Bineînțeles, o siluetă de clepsidră cu o talie minusculă și picioare ce păreau mai lungi decât întregul corp al lui Alex. Femeia era îmbrăcată doar într-un kimono negru scurt și avea pe chip o expresie iritată.

— E temporar, spuse Kevin cu glas împăciuitor. Evident, am să-ți plătesc tot atât pentru fiecare dintre ei. Adică de trei ori suma convenită inițial.

Întruchiparea perfecțiunii feminine ridică o sprânceană și se uită explicit la Einstein, care dădea din coadă frenetic. Câinele se uita la blondă cu o privire nevinovată.

— De patru ori, promise Kevin, lăsând jos gențile pe care le purta. Știam că-ți *plac* câinii.

— Kate? întrebă deodată Daniel, pe un ton surprins.

Pe chipul femeii se așternu un zâmbet ca de reclamă la pastă de dinți.

— Bună, Danny, gânguri ea. Mai-mai să nu te recunosc cu părul ăla de pe față. Ei, să știi că asta mă face să mă simt mai bine. Ai lăsat o rană urâtă pe orgoliul meu, dar cel puțin nu m-ai uitat.

— Mă bucur... ăă... să te văd din nou, se bâlbâi Daniel, buimăcit de primirea ei.

Ochii blondei îl săgetară pe Kevin.

— În regulă, *el* poate să rămână.

— Doar câteva nopți, zise Kevin. Am nevoie și de pitica asta.

— Știi că nu-mi place să primesc femei în spațiul meu, replică ea cu voce egală, mutându-și ochii la Alex, apoi din nou la Kevin.

— Oh, nu-i problemă, Ollie nu e o fată *adevărată*, o asigură Kevin.

Daniel lăsa gențile jos și dădu să facă un pas înainte, dar Alex îl prinse ușor de cămașă.

— Nu acum, murmură ea.

Kate — sau care-o fi fost numele ei adevărat — se desprinsese grațios de blatul de bucătărie și alunecă spre ei. O privi pe Alex de sus, ceea ce nici nu era greu, fiind cu vreo cincisprezece centimetri mai înaltă.

— Și ce s-a-ntâmplat cu fața ta? Așa s-a gândit să te tuneze prietenul tău?

Daniel se crispă. Alex nu știa sigur ce era asta — poate voia să-și apere teritoriul? Nu putea decât să bănuiască, pentru că nu prea avea experiență cu alte femei. În trecutul îndepărtat, suportase două colege de cameră imature, îi plăcuseră alte femei pasionate de știință și schimbaseră bârfe mărunte cu rarele subalterne care nu-i evitau prezența. În cea mai mare parte, colaborase cu bărbați și nu cunoștea toate regulile interacțiunilor cu ființele înzestrate de natură cu doi cromozomi X. Derutată, alege să spună adevărul, deși probabil c-ar fi trebuit să aștepte ca să vadă ce-i spusese Kevin.

— Ăă, nu, a fost un asasin al Mafiei.

Alex își mișca maxilarul simțind cum bandajul trage de piele.

— A, iar chestiile mai vechi mi le-a provocat Kevin când am încercat să măucidă.

— Dacă într-adevăr aș fi încercat să teucid, acum erai moartă, bombăni Kevin.

Alex își dădu ochii peste cap.

— Ce, mai vrei o repriză? o întrebă Kevin. Oricând, draga mea.

— Data viitoare când o să te adorm, îi promise Alex, o să fie pentru totdeauna.

Kevin râse — nu disprețuitor, cum se așteptase, ci sincer încântat.

— Înțelegi acum ce spun, Val?

Femeia arăta de parcă făcea eforturi să nu zâmbească.

— În regulă, mi-ai trezit interesul. Dar n-am decât o singură cameră în plus.

— Ollie se adaptează rapid.

— Mă rog, spuse femeia.

Părea că era de acord să-i primească.

— Scoateți toată mizeria din livingul meu.

Îl atinse în treacăt pe Daniel când trecu pe lângă ei. Fără să se uite înapoi, urcă scara. Kimonoul era foarte scurt și frații o urmăriră cu gura căscată.

— Și zici că ai refuzat-o pe *asta*? mormăi Alex.

Kevin o auzi și râse din nou.

— Hai să ducem lucrurile de-aici până nu ne dă pe toți afară.

*

Dormitorul liber era mai mare decât tot apartamentul pe care-l avusese Alex în Washington. Și nu locuise într-un demisol. Agenții imobiliari i-ar fi considerat vechea locuință un apartament de lux. Locul ăsta era cu câteva trepte deasupra. Kevin fusese sincer când spusese că femeia era prostituată, dar Alex n-avea habar că profesia asta era atât de bine plătită.

Kevin rezemă gențile de voiaj lângă perete.

— Ollie, tu mai ai patul ăla de campanie, da? Lângă baie e un dressing imens. Te uiți și vezi dacă îți convine. Ai putea să-ți pregătești una dintre canapelele de acolo, dar cred că-i mai bine să intri cât mai rar în câmpul vizual al lui Val.

— Dar bineînțeles că Alex o să doarmă în pat, spuse Daniel.

Kevin își împreună sprâncenele într-o expresie plină de scepticism.

— Serios? Acum o să faci pe cavalerul pentru *Ollie*?

— Te porți de parcă nici n-ai fi cunoscut-o pe mama noastră.

— Potoliți-vă! interveni Alex. Ne descurcăm noi.

— Foarte bine, spuse Kevin.

— Crezi că trebuia să fiu mai atentă la ce spun acolo? îl întrebă Alex pe Kevin. Ai zis că n-ai încredere în ea.

Kevin clătină din cap.

— Nu, e în regulă. Val poate să ne arunce pe toți în stradă dacă se satură de noi, dar nu ne vinde. I-am cumpărat timpul și discreția. Ce se-ntâmplă aici rămâne aici. Val trebuie să-și protejeze reputația.

— Bine, acceptă Alex, deși nu era sigură că înțelegea pe deplin politica lui Val.

Kevin se duse la ușă, dar se opri cu mâna pe clanță.

— E mâncare destulă în frigider, dacă vă e foame, sau putem comanda ceva pentru aici.

— Mulțumesc, spuse Alex. Vreau să-mi aranjez mai întâi lucrurile.

— Da, spuse Daniel. Hai să ne instalăm.

Kevin ezită încă o secundă, apoi se întoarse în cameră.

— Ăă, Danny, voiam doar să-ți spun... îmi pare bine că te văd. Mă bucur că ești teafăr.

Ca și înainte, când pleca de la fermă, Kevin părea că nu s-ar fi opus unei îmbrățișări. Daniel stătea încurcat, neștiind ce să facă.

— Da, păi, mulțumită lui Alex, spuse Daniel. Și eu mă bucur că n-ai murit, cum credea ea la un moment dat.

Kevin râse zgomotos.

— Mda, și eu mă bucur. Și mulțumesc încă o dată, Madam Vitriol. Îți sunt dator.

Ieși, lăsând ușa întredeschisă.

Daniel se uită lung la Alex, apoi se duse la ușă și o închise fără zgomot. Se întoarse spre ea și era clar că urma să înceapă o ceartă. Alex clătină din cap și-i făcu semn s-o urmeze spre interiorul încăperii.

Timp de o secundă, baia o făcu să uite de ce venise aici. O cadă mare cât o piscină era instalată în podea, înconjurată

de marmură și un perete cu faianță *bleu-ciel*. Un duș cu diametrul unei roți de camion era suspendat de tavan.

— Ce *este* locul ăsta? se minună Alex.

Daniel închise ușa și spuse:

— Kate — sau Val, mai degrabă — se pare că are un succes nebun.

— Crezi că e într-adevăr o prostituată sau i-a inventat Kevin meseria asta ca să facă povestea mai interesantă?

— N-am venit aici ca să discut despre Val.

Alex se întoarse cu fața la Daniel, făcând o grimasă.

— Alex, nu-mi place să-l mint.

— Cine-a mințit?

— Să mă prefac, atunci. Să ne prefacem că nu însemnăm nimic unul pentru celălalt.

Ea oftă din greu.

— Nu sunt pregătită să fac față unor consecințe inevitabile. Am destule pe cap.

— Va trebui să-i spunem în cele din urmă. De ce să n-o facem de-acum?

O văzu cum se schimbă la față în timp ce cântărea opțiunile.

— Tot nu crezi că avem un „în cele din urmă“, nu-i așa? spuse el acuzator.

— Trebuie să știi... că *există* posibilitatea ca ori el, ori eu să murim în cursul săptămânii viitoare, așa încât de ce să tulburăm apele?

Daniel o trase brusc într-o îmbrățișare brutală care era mai degrabă încărcată de reproș decât liniștitoare.

— Să nu spui asta. Nu suport să te aud vorbind așa.

— Iartă-mă, spuse ea cu nasul lipit de pieptul lui.

— Am putea să fugim. În noaptea asta. O să ne-ascundem. Tu te pricepi la asta.

— Putem măcar să așteptăm până dormim și mâncăm ceva? întrebă ea pe un ton plângăreț, care-l făcu să râdă fără voia lui.

— Cred c-am să pot accepta măcar atât.

Alex se relaxă în brațele lui o clipă, dorindu-și din nou ca fuga să fi fost opțiunea corectă. Părea mult mai ușor, odihnitor aproape.

— Hai să ieșim de-aici ținându-ne de mână, sugerează Daniel, și apoi să facem dragoste pe canapea.

— Mai întâi mâncăm și dormim. Nu pot să mă confrunt cu consecințele unei asemenea dezvăluiri până când nu sunt sigură că am luat în calcul toate reacțiile posibile al părții adverse și dacă trebuie să fiu înarmată sau, mai degrabă, *cât* de înarmată trebuie să fiu. În momentul ăsta nici creierul nu-mi funcționează ca lumea.

— În regulă, spuse el. Am să te las în noaptea asta, pentru că știu cât de epuizată ești. Dar vom relua discuția mâine-dimineață și intenționez să fiu cât se poate de inflexibil.

— Kevin o să doarmă și el aici? întrebă Alex. Femeia aia a zis că are o singură cameră în plus. Asta n-ar înlesni discuția.

— Mă-ndoiesc.

Alex sesiză ușoara exasperare din glasul lui și se îndepărtă puțin ca să-i poată vedea fața. El nu-i dădu drumul, dar își lăsă brațele într-o poziție mai relaxată pe mijlocul ei.

— Ah, deci crezi că tipa a vrut să spună că asta e singura cameră *goală* în plus?

— Nu, cred că doarme cu ea.

— Serios? făcu Alex mirată. Nu mi s-a părut că-l place foarte mult.

— Femeile din viața lui nu l-au plăcut niciodată.

Alex tot nu era convinsă.

— Dar... Val ar putea avea parte de ceva mult mai bun.

— Nu te contrazic, zise Daniel râzând.

Capitolul 24

Frigiderul imens, cu două uși, al lui Val era mult mai bine aprovizionat decât al lui Arnîe. De fapt, ar fi făcut de rușine și un frigider de restaurant de categorie medie. Ai fi zis că Val plănuia să hrănească încă vreo zece alți musafiri în afară de cei pe care-i avea deja — deși, după toate aparențele, nu aflase de existența lui Alex și a lui Daniel decât cu câteva momente înainte de sosirea lor.

Aspectul ăsta o deranja puțin pe Alex, dar nu îndeajuns ca s-o abată de la castronul cu struguri. Avea senzația că nu mai mâncase ceva proaspăt de câteva săptămâni, deși nu trecuse chiar atât de mult. Întâmplările de la fermă păreau să fi avut loc cu luni în urmă. I se părea aproape de neconceput că, de fapt, trecuse atât de puțin.

Alex stătea pe unul dintre taburetele de bar ultramoderne, de un alb pur. Nu era grozav de confortabil.

Daniel fredona încântat în timp ce examina dotările.

— Asta zic și eu bucătărie, murmură el.

Începu să ia la rând sertarele de jos, evaluând oalele și cratițele disponibile.

— Ne simțim ca acasă, nu-i așa?

Daniel tresări și se ridică în picioare. Alex rămase cu bobul de strugure în aer.

Val intră în cameră râzând, îmbrăcată tot în kimonoul ei scurt.

— Relaxați-vă. Tot ce-i aici e pentru voi. Eu nu prea folosesc camera asta.

— Ăă... mulțumim, spuse Daniel.

— Kevin a plătit, zise Val ridicând din umeri. Deci, îți place să gătești?

— De distracție.

— E modest, îi spuse Alex lui Val. E un adevărat maestru bucătar.

Val îi zâmbi cu căldură lui Daniel, în timp ce-și întindea trupul zvelt peste blat în direcția lui.

— Păi, asta-i foarte drăguț. N-am avut niciodată un maestru bucătar rezident. Mi se pare... amuzant.

Alex se întrebă cum reușea Val să încarce cu atâtea sensuri tulburătoare un cuvânt banal.

— Ăă, așa o fi, spuse Daniel, îmbujorându-se puțin. Unde-i Kevin?

— Plimbă câinele.

Val se întoarse spre Alex, care se pregăti pentru un nou atac.

— L-am întrebat pe Kevin despre tine. Mi-a zis că l-ai torturat *pe el*, spuse ea, arătând cu capul în direcția lui Daniel.

— Păi, da, strict vorbind. Totuși, a fost o încurcătură de identități.

Ochii lui Val se aprinseră, plini de curiozitate.

— Și ce i-ai făcut? L-ai ars?

— Ce? Nu, nu... Ăă, am folosit tratamente chimice injectabile. Le consider mai eficiente și nici nu lasă cicatrici.

— Îhâm.

Val își răsuci puțin trupul astfel încât acum era din nou întoarsă spre Daniel, apoi își lăsă capul pe braț. Mișcarea îi desfăcu parțial kimonoul, iar Alex își imaginează că Daniel

avea parte de o privesiște destul de interesantă. Acesta stătea stingher, cu o mână pe ușa frigiderului.

— Și chiar a fost dureros? vru să știe Val.

— Mai dureros decât orice mi-am imaginat vreodată, recunosc Daniel.

Val păru fascinată.

— Ai țipat? Ai implorat? Te-ai *zvârcolit*?

Entuziasmul ei îl făcu pe Daniel să zâmbească.

— Cred că le-am făcut pe toate. A, și am plâns ca un bebeluș.

Continuând să zâmbească, Daniel păru dintr-odată să se simtă în largul lui; se întoarse la frigider și începu să caute prin el.

— Chiar mi-aș fi dorit să văd asta, zise Val cu un oftat.

— Te pasionează tortura? întrebă Alex, ascunzându-și îngrijorarea.

Bineînțeles, Kevin nu putea să-i cazeze decât acasă la o sadică adevărată.

— Nu tortura ca atare, dar nu-i așa că te îmbată? Genul ăsta de putere?

— Cred că n-am privit niciodată lucrurile din perspectiva asta...

Val își lăsă capul într-o parte, uitându-se la Alex cu un interes vădit.

— Nu se reduce totul la putere?

Alex se gândi câteva clipe și spuse:

— Nu în ce mă privește. Pe vremea când asta îmi era misiunea, sincer — chiar și mie mi se pare acum o naivitate —, încercam doar să salvez niște oameni. Întotdeauna erau multe care atârnav în balanță. A fost stresant.

Val reflectă la spusese ei, ținându-și buzele.

— Asta chiar e o naivitate.

Alex ridică din umeri.

— Și nu ți-a dat niciodată fiori? Să deții controlul?

Ochii mari și albaștri ai lui Val îi sfredeliră pe-ai lui Alex.

Alex se întrebă dacă asta simțeau oamenii în cabinetul psihiatrului — această dorință nestăpânită de a vorbi. Sau poate că semăna mai mult cu situația în care erai imobilizat cu cătușele pe masa de interogatorii.

— Adică... poate. Aparent, nu sunt o persoană foarte periculoasă. Cred c-au fost momente în care am apreciat... respectul.

— Bineînțeles că l-ai apreciat, spuse Val dând aprobator din cap. Spune-mi, ai torturat vreodată o femeie?

— De două ori... mă rog, o dată și jumătate.

— Explică-mi.

Daniel regla flacăra de sub grătar, ținându-și capul lăsat pe spate; era foarte atent la discuție. Lui Alex nu-i plăcea să vorbească despre asta în fața lui.

— La drept vorbind, cu prima fată n-a trebuit să fac nimic. Nici n-am apucat s-o imobilizez pe masă că a și început să mărturisească. Oricum, n-avea ce să caute în laboratorul meu — orice interogatoriu normal ar fi obținut aceleași rezultate. Biata de ea.

— Și ce-avea de mărturisit?

— O celulă teroristă încerca să-i constrângă pe unii să comită un atentat sinucigaș cu bombe în New York. Răpiseră rudele cuiva în Iran — în cazul de față, părinții fetei — și îi ucideau pe ostatici dacă subiectul nu făcea ce i se ordona. Cei de la NSA au intervenit înainte să fie detonată vreo bombă, dar câțiva dintre ostatici au pierit. Întotdeauna iese nasol cu teroriștii, încheie Alex cu un oftat.

— Și a doua?

— *Aia* a fost o situație cu totul diferită. Trafic de arme.

— A cedat greu?

— A fost unul dintre cele mai dificile cazuri din cariera mea.

Val zâmbi ca și cum răspunsul ar fi încântat-o în mod deosebit.

— Întotdeauna am fost de părere că femeile pot să suporte mult mai multă durere decât așa-zisul sex tare. De fapt, toți bărbații nu-s decât niște copii în trupuri de adulți.

Val oftă și continuă:

— I-am făcut pe bărbați să implor, i-am făcut să se zvârcolească și poate că ici și colo s-a mai vărsat și câte-o lacrimă, dar niciunul *n-a plâns ca un bebeluș*.

Val își țuguie buza de jos, îmbufnată.

— N-am nicio îndoială că ar face-o dacă le-ai cere așa ceva, o încurajă Alex.

Val afixă zâmbetul ei sclipitor.

— Probabil că ai dreptate.

Între timp, Daniel se apucase de tăiat carne. Alex decise s-o lase mai moale cu strugurii. În mod cert merita să aștepte cina. Val se lăsă pe-o parte ca să-l privească, iar Alex simți subit imboldul de a-i distrage atenția.

— E un apartament foarte frumos.

— Da, e drăguț, nu-i așa? Mi l-a dat un prieten.

— Oh, vine des să doarmă aici?

Oare câți oameni aveau să afle despre ei? Deja fusese sinceră într-un mod prostesc cu această femeie necunoscută. Cu siguranță că asta avea să se-ntoarcă împotriva ei.

— Nu, nu, m-am despărțit de Zhang de *secole*. Era prea plicticos.

— Și te-a lăsat să păstrezi locul ăsta?

Val se uită lung la Alex, parcă nevenindu-i să creadă ce auzise.

— *Să mă lase?* Ce fel de cadou e dacă nu-i trecut pe numele tău?

— Bună observație, se grăbi Alex să-și exprime acordul.

— Ce ziceai tu mai devreme, c-o să-l adormi pe Kevin?

— Ah, pot să spun eu povestea? interveni Daniel. E preferata mea.

Daniel lungi povestea, trăgând de ea și fiind recompensat de râsetele și gânguritul lui Val. O făcu pe Alex să pară mai stăpână pe situație decât fusese și inventă părțile la care nu asistasă pentru că nu fusese treaz. Alex se văzu nevoită să admită că versiunea lui era mai reușită decât cea reală. Expresia lui Val, când o evalua din priviri pe Alex, era complet diferită față de cea pe care o avusese la prima lor întâlnire.

Apoi Daniel anunță că mâncarea e gata și Alex încetă să-și mai facă griji pentru orice altceva. Trecuse ceva timp de când nu mai mâncase carne roșie și instinctul de carnivor puse stăpânire pe ea. După ce frenezia i se mai potoli, văzu că Val o urmărea din nou captivată.

Alex coborî privirea și observă că și Val primise o farfurie, dar ciugulise doar câteva bucățele de carne.

— Întotdeauna mănânci așa de mult? întrebă Val.

— Când am ce, bănuiesc. Categoric, când gătește Daniel.

Ochii lui Val se îngustară.

— Pariez că niciodată nu pui un gram pe tine, este?

— Nu știu. Poate că uneori mi se-ntâmplă și asta, nu?

— Cred că nici cântar nu ai.

— Am unul care măsoară miligrame, răspunse Alex, derutată.

Val scoase un oftat.

— Oamenii cu metabolism hiperactiv mă calcă pe nervi.

— Serios? spuse Alex, cântărind-o de sus până jos cu privirea. Adică vrei să mi te plângi mie de trăsăturile noastre ereditare?

Val o privi o secundă, apoi zâmbi și clătină din cap.

— Asta e, o femeie nu le poate avea pe toate.

— Iar tu ești doar excepția care confirmă regula?

— Cred că-mi plăci, Ollie.

— Mulțumesc, Val. Dar să știi că mă cheamă Alex.

— Cum zici tu. Știi, ai un mare potențial nevalorificat. Cu un păr decent, machiată corespunzător și cu sânii măriți un pic ai putea să te descurci binișor.

— Ăă... mulțumesc, dar mă descurc excelent și-așa. Am așteptări mai mici de la viață. Simplifică lucrurile.

— Acum, pe bune, așa-i că-ți tai singură părul?

— Nu am altă opțiune.

— Crede-mă, în privința *asta*, întotdeauna există o altă opțiune.

Val se întinse peste masă și încercă să-i atingă părul care-i atârna în ochi lui Alex; dar ea se feri imediat. Era ade-vărat că sosise timpul să-și taie bretonul.

Val se întoarse spre Daniel, care încerca să fie cât mai discret, rezemându-se de blat în spatele lui Val după ce termină de mâncat, aproape ca și cum s-ar fi ascuns. Mă rog, Alex putea să înțeleagă asta. La fel cum înțelegea întru totul de ce Daniel o găsisse pe Val înfricoșătoare la prima lor întâlnire.

— Daniel, spune și tu, nu ți se pare că Ollie ar putea fi frumușică dacă s-ar strădui un pic?

Daniel clipi des, așa cum făcea când era luat prin surprindere.

— Dar Alex e frumușică acum.

— Ce gentleman! Parc-ai fi Bizzaro Kevin¹.

— Am să consider asta un compliment.

— Păi chiar *este* un compliment. Poate cel mai bun pe care l-am făcut, zise Val.

¹ Aluzie la episodul „Bizzaro Jerry” din serialul *Seinfeld*, în care apare și un personaj numit Kevin. Pe de altă parte, Bizzaro este un personaj de benzi desenate, conceput ca „imaginea în oglindă” a lui Superman. (N.t.)

— De cât timp îl cunoști? întrebă Daniel.

— De prea mult timp. Nu știu de ce continui să-i deschid ușa când vine să mă implore. Cred că e chestia aia legată de putere.

Ridică din umeri, și kimonoul îi alunecă puțin într-o parte. Nu se obosi să-l așeze la loc.

— Îmi place să văd un om atât de puternic nevoit să facă ceea ce-i spun eu.

O cheie se învârti în broasca ușii de la intrare. Alex sări în picioare și mușchii i se încordară din reflex. Val îl văzu pe Daniel cum se uita la Alex, încordându-se și el, gata să-i urmeze exemplul.

— Voi doi sunteți haiși, murmură ea.

Einstein năvăli găfâind în bucătărie, iar Alex se relaxă.

Val se uită la câinele care stătea cu limba atârnată și cu ochii nerăbdători.

— Vrea ceva?

— Cred că-i e sete, îi spuse Alex.

— Oh.

Val se uită prin bucătărie, luă un bol de pe blat și-l umplu cu apă de la chiuvetă. Einstein îi linse mâna recunoscător și începu să lipăie zgomotos.

— Ce bine miroase! comentă Kevin când își făcu apariția de după colț.

— Poți să mănânci porția mea, spuse Val fără să se uite la el. Eu am terminat.

Apoi femeia îl mângâie pe Einstein, dar cu oarecare reținere.

Kevin se rezemă de blat, părând să se simtă foarte în largul lui în timp ce începea să mănânce din farfuria lui Val.

— Toată lumea se simte bine?

— Ai avut dreptate, răspunse Val.

Kevin rânji triumfător.

— Ți-am spus că n-o să te plictisească.

Val se ridică și-i zâmbi.

— Oricine te-a legat cu lanțuri de podea e sortit să se-nțe-leagă bine cu mine.

— A fost o remiză, spuse Kevin, rânjetul dispărând de pe fața lui.

Val își lăsă capul pe spate și râse, dezvelindu-și gâtul lung ca de lebădă.

Daniel dădu drumul la apă în chiuvetă și căută detergentul de vase. Alex i se alătură automat, pentru că o liniștea să facă împreună lucrurile mărunte pe care le făceau de obicei. Se afla din nou într-un loc nefamiliar, depășită de situație, nesigură pe ea și vulnerabilă, dar în prezența lui Daniel putea să se descurce. Era ca o mască de gaze — un refugiu. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se cât de puțin impresionat ar fi el de această comparație. Ei bine, ce putea să facă dacă nu era o romantică?

— Oh, nu te deranja cu treaba aia, dragule, îi spuse Val lui Daniel. Omul care se ocupă de casă vine în fiecare dimineață.

Alex îl săgetă pe Kevin cu o privire cruntă, care nu-i scăpă lui Val.

— Am să las un bilet pe blat și n-o să intre în dormitoare, o asigură Val pe Alex. Știu că treaba asta e foarte secretă. Nu-ți face griji, n-o să fiți expuși din cauza mea.

— Nu mă deranjează, spuse Daniel. Spălatul vaselor mă relaxează.

— Ce *este* fratele ăsta al tău? îl întrebă Val pe Kevin. Pot să-l păstrez?

Alex zâmbi când îl văzu pe Daniel făcând ochii mari, speriat, dar rămânând aplecat deasupra chiuvetei astfel încât să nu-l vadă Val. Îi întinse lui Alex un clește proaspăt spălat pe care ea îl șterse cu un prosop de vase ce părea să fie din

mătasă și probabil că avea doar un scop ornamental. Avea sentimentul că lui Val nu-i prea păsa de lucrurile astea.

— Nu e genul tău, răspunse Kevin.

— Totuși, nu se poate spune că am un singur gen, nu-i așa?

— Așa e, dar nu cred că o să-ți capteze interesul prea mult timp.

— Așa de rar se-ntâmplă, zise Val cu un oftat.

— Deci... ăă... să revenim la omul care face curat — la ce oră vine, la ce oră pleacă și așa mai departe? întrebă Alex.

Val izbucni în râs.

— Iei lucrurile foarte în serios.

— Sunt prea mulți cei care încearcă să măucidă.

— Cred că trebuie să fie enervant, spuse ea pe un ton indiferent. Când sunt acasă, Raoul vine devreme și pleacă repede. Nici măcar n-o să vă trezească. E priceput.

— Atunci, o să-ncui ușa.

— Dacă vrei...

— Ollie, vezi că mâine ne trezim devreme, interveni Kevin. Avem multe de pregătit înainte să acționăm și nu vreau să mai pierdem timpul.

— Las-o liberă măcar o dimineață, insistă Daniel. A condus noapte de noapte o săptămână-n șir și a dormit în mașină. Are nevoie de odihnă.

Kevin făcu o mutră dezgustată.

— Danny, Ollie nu mai e un copilaș. Iar copiii mari au treburi de făcut.

— Nu-i nicio problemă, spuse repede Alex.

Se uită la ceasul de pe cuptor; abia se făcuse șapte.

— Oricum mă ia somnul imediat, așa că sigur o să fiu trează înainte să sosească Raoul.

— Am să-ți prezint inventarul meu, apoi poți să-mi spui de ce mai ai nevoie. Am și materialul filmat referitor la subiectul tău, pe care sunt sigur c-o să vrei să-l vezi, și pe urmă...

— Măine, Kevin, îl întrerupse Alex. Acum, la somn.

Kevin inspiră zgomotos și-și dădu ochii peste cap.

Alex aproape că făcu gestul de a-l lua de mână pe Daniel în timp ce pleca din bucătărie. În ultima clipă, își strânse degetele, sperând că nu observase Kevin. I se părea nefiresc și știa că și Daniel simte la fel. Acesta o urmă îndeaproape, ca și cum s-ar fi gândit cum să înceapă discuția — sau posibila altercație — pe care ea voia s-o evite. *Nu acum*, încercă ea să-i comunice telepatic, fără să se întoarcă. Grăbi pasul, dar era un efort inutil. Daniel avea picioarele prea lungi ca ea să i-o poată lua înainte.

Se simți mult mai bine când îl auzi închizând ușa și trăgând siguranța.

— Mulțumesc, spuse ea întorcându-se ca să-l cuprindă cu brațele pe după mijloc.

— Doar pentru că suntem epuizați, îi aminti el. Măine o să fiu mult mai insistent.

Alex abia se târa, așa că făcu minime pregătiri pentru culcare. Nu mai avea chef să-și pună un bandaj nou pe față, așa că decise să lase pielea să respire peste noapte. Rana era încă roșie și încrețită, iar copcile de la ureche — deși folosise un catgut de culoarea pielii — erau vizibile. Totuși, se părea că cele două jumătăți ale lobului aveau să se lipească. Va rămâne cu o cicatrice urâtă, dar deocamdată nu voia să se gândească la asta.

Se gândi să-și instaleze demonstrativ patul de campanie în debara, dar decise să aștepte până dimineață. Nu era ca și cum Kevin urma să inspecteze camera. De asemenea, se gândi să întindă în jurul ușii un fir de declanșare pentru o butelie cu gaz toxic. Nu credea că are suficientă energie pentru asta și, oricum, un eventual intrus ar fi verificat cu siguranță dormitorul principal, dacă trecea de Einstein. Prin urmare, se rezumă la a-și pune SIG-ul și centura de piele pe noptieră.

Daniel ajunsese în pat înaintea ei, dar era încă treaz.

— Ce zici, să-mi las pușca la îndemână? o întrebă el.

— Camera e destul de mare, dar cred că pentru pușcă e puțin cam mică. Mă duc să iau arma automată.

Daniel îi aruncă o privire exasperată.

— Glumeam.

— Ah, bine.

Daniel întinse brațele spre ea. Alex stinse veioza și se urcă în locul care acum devenise obișnuit pentru ea. Patul era absurd, de-a dreptul — un fel de nor moale și rezistent, care era făcut, probabil, din fir de aur sau păr de unicorn.

— Noapte bună, Alex, îi șopti Daniel în păr, iar Alex adormi imediat.

★

Se trezi când încă era întuneric afară; lumina slabă care se strecura pe lângă jaluzele era verdele gălbui nefiresc al neoanelor orașului. Alex nu vedea niciun ceas în cameră, dar bănuia că era în jur de 4:00. O noapte de odihnă, pentru care se bucura. Îi aștepta o zi lungă. De câțiva ani, nu făcuse decât să fugă și să supraviețuiască. Acum trebuia să treacă la un mod de funcționare activ și-i era groază. Fusese, într-adevăr, acea aventură atipică din Texas, dar o puneă pe seama adrenalinei momentului și a situației neobișnuite în care avea o responsabilitate pe cap. Dar nu era un lucru pe care l-ar fi *plănuit* vreodată să-l facă.

Așa că, atunci când Daniel, trezit de mișcărilor ei, începu s-o sărute pe gât, acceptă fără rezerve scurta amânare.

Se întrebă cum ar fi să fie o persoană normală. Să aibă parte iar și iar de dimineți ca asta — în care să se trezească alături de cel pe care l-a ales. Să petreacă o zi cu certitudinea că, la finalul ei, se va culca în același pat, cu aceeași persoană

alături. Se îndoia că oamenii apreciau o astfel de certitudine. De obicei, luau lucrurile ca fiind de la sine înțelese, fără să le treacă prin minte să fie recunoscători.

În schimb, ea nu putea să conteze pe încă o dimineață ca asta, dar putea fi recunoscătoare pentru ea acum.

Alex îi trase în sus tricoul, iar Daniel se lăsă dezbrăcat. Apoi Alex și-l scoase și pe-al ei, dornică să-i simtă pielea lipită de a ei. Sărutările lui, care începuseră atât de tandru, deveniră din ce în ce mai nestăpânite, deși aproape că-l auzea impunându-și să fie grijuliu cu ea. Dar Alex n-avea chef să fie menajată. Îi răspunse la sărut într-un fel menit să-i scoată din cap orice reținere.

Nu se auzi niciun sunet, niciun avertisment. Nu auzi nici broasca, nici ușa deschizându-se. Și deodată, clinchetul metalic al unei siguranțe de pistol, la câțiva centimetri de capul ei. Îngheță și simți că și lui Daniel i se întâmplă același lucru. Alex nu știa sigur dacă și el recunoscuse clinchetul estompat sau era doar un răspuns la reacția ei.

Apoi intrusul vorbi.

— Pleacă imediat de lângă civil, șarpe veninos ce ești!

Alex își goli plămâni cu un oftat zgomotos.

— Huu! Ha! Bun așa. Hai să lăsăm arma jos, psihopatul!

— Numai dacă-l lași în pace pe fratele meu.

— Ai întrecut măsura într-un asemenea hal, încât nici nu știu cum să numesc purtarea ta, interveni Daniel pe un ton aspru. *Ai forțat broasca?*

— Danny, ascultă-mă, individă asta te-a drogat din nou. Asta se-ntâmplă aici!

— Chiar ai impresia că-mi iroseam bruma de substanțe ca să mă recreez? bombăni Alex.

Se rostogoli, trăgând de cearșaf ca să se acopere, și întinse mâna spre veioză. Simți țeava rece a pistolului apăsându-i fruntea.

— Nu fi ridicol, îi spuse Alex în timp ce aprindea lumina.

Kevin se dădu înapoi, lumina făcându-l să clipească. Ținea încă pistolul cu amortizor îndreptat spre fața ei.

Patul se zgâlțâi când Daniel sări cu agilitate peste corpul ei și se postă între Alex și Kevin.

— Ce naiba faci? Nu îndrepta chestia aia spre ea!

— Danny, nu știu ce putere are asupra ta, dar îți promit că te vindec. Vino cu mine.

— Dacă ai ști ce e bine pentru tine, ai face stânga-mprejur și-ai pleca imediat!

— Vreau să te salvez.

— Mersi frumos, n-am nevoie. Eram foarte mulțumit de ceea ce făceam până să ne întrerupi atât de nepoliticos și, dacă nu te superi, aș dori să continui. Închide ușa după tine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Alex, îmbrăcându-și tricoul.

Nu era timp pentru ciorovăiala asta. Kevin avea pe el doar pantalonii de pijama, așa că, indiferent ce declanșase asta, nu avusese timp să se pregătească. Lui Kevin nu-i stătea în fire să lase ceva — fie și ceva atât de iritant pentru el — să-l distragă atunci când erau probleme. Alex se aplecă și-și luă centura, întrebând în timp ce și-o prindea în jurul taliei:

— Trebuie să ne mișcăm?

Luă apoi SIG-ul și-l vârî în partea din spate a centurii.

Kevin lăsă încet arma jos și, confruntat cu pragmatismul ei, parcă-și mai pierduse din siguranța de sine.

— N-am crezut-o, așa că am venit să verific, recunosc el, dintr-odată sfios. N-a fost în intenția mea ca Danny să afle vreodată că am fost aici.

— Pe cine n-ai crezut? întrebă Daniel.

— Pe Val... mi-a spus că voi doi ați fi împreună. Era foarte sigură pe ea. I-am spus că așa ceva e exclus! Încheie Kevin pe un ton din nou revoltat.

— Sper că ai făcut un pariu, replică Daniel iritat. Cu consecințe cât mai umilitoare pentru cel care pierde.

— Lasă că mi-ajunge pedeapsa asta, bombăni Kevin.

— Îți cer foarte serios să ieși afară! zise Daniel.

— Nu pot să cred, Danny. Ce e-n mintea ta? După tot ce ți-a făcut?

Alex nu-i putea vedea chipul lui Daniel, dar își dădu seama că zâmbea.

— Tu, care te dai atât de dur și periculos, ai renunța la femeia pe care o dorești din cauza unor amărăte de dureri fizice? Serios?

Kevin făcu un pas în spate și avu nevoie de câteva secunde ca să-i răspundă.

— Dar de ce? De ce o vrei *pe ea*?

Mânia i se risipise. Când se uită la Alex, avea doar o expresie consternată.

— Am să-ți explic când o să te maturizezi. Acum, pentru ultima oară, ori ieși, ori — întinse brațul lung pe după corpul lui Alex și scoase pistolul de la spatele ei — am să te-mpușc.

Îndreptă pistolul spre pieptul lui Kevin.

— Mm, vezi că are piedica trasă, murmură Alex.

— Mă bazam pe asta, replică Daniel.

Kevin se uită îndelung la ei — Daniel ținând pistolul neclintit, Alex privind scena din spate —, apoi își îndreptă umerii. Arătă cu mâna liberă către Alex.

— Tu! Încetează...

Făcu un gest larg.

— Toate astea. Plecăm în cincisprezece minute. Să fii pregătită.

Apoi arătă spre Danny.

— Eu...

Răsuflă adânc, clătină din cap, după care se întoarse și ieși. Nu se obosi să închidă ușa.

— La dracu', Val! strigă el în timp ce se îndepărta pe holul întunecat, ca și cum pentru toate astea ea era de vină.

Einstein lătră de la etaj.

Alex oftă și se întinse.

— Ei bine, lucrurile s-au întâmplat exact așa cum mi-am închipuit. Totuși, nu s-a tras niciun foc — cred că ăsta era scenariul cel mai favorabil.

— Unde te duci? o întrebă Daniel.

— La duș. L-ai auzit doar. Cincisprezece minute.

— Dar e miezul nopții!

— E cel mai bine acum, că nu mi se vede fața. Nu ești oboșit, nu? Cred că am dormit cel puțin nouă ore.

— Nu, nu sunt deloc oboșit, răspunse Daniel bosumflat.

— Păi atunci...

Alex porni spre baie.

— Stai.

Daniel sări în picioare, trecându-și mâna prin păr în timp ce se ducea la ușa dormitorului, pe care o închise și o încuie din nou.

— Ce rost are chestia asta, serios? îl întrebă Alex.

— Ai dreptate, zise Daniel, ridicând din umeri.

Se apropie de Alex și o prinse de brațe, ținându-le strâns.

— Nu eram pregătit să mă dau jos din pat.

— Kevin n-o să bată la ușă, îi reaminti ea. Cred că nici n-o să-mi lase toate cele cincisprezece minute.

— Nu-mi place că el dă ordine. Nu numai că nu eram pregătit să mă dau jos din pat, dar nu eram pregătit nici ca tu să te dai jos din pat.

Daniel se aplecă s-o sărute, prinzându-i fața în palme. Alex știa că, în condiții normale, n-ar fi fost nevoie să ducă prea multă muncă de convingere cu ea. Dar astea nu erau condiții normale și ideea că fratele lui ar putea intra în orice

clipă în cameră — probabil cu pistolul în mână din nou — îi temperă răspunsul. Se trase înapoi și zise:

— Ce zici de-un compromis?

Privirea pe care i-o adresă Daniel nu era tocmai entuziasmată.

— Refuz categoric orice compromis făcut de hatârul lui Kevin.

— Pot măcar să-mi susțin argumentația înainte s-o respingi?

El afișă o expresie rigidă, dar Alex își dădea seama că abia se abține să nu zâmbească.

— Fă ceea ce trebuie să faci, dar nu mă voi lăsa înduplecat.

— Avem puțin timp la dispoziție și amândoi trebuie să ne spălăm. În bazinul ăla olimpic din baie cu siguranță că încap două persoane — la drept vorbind, ar putea să încapă și zece — și mă gândeam să facem două treburi deodată.

Expresia de severitate dispăru de pe fața lui.

— Îmi retrag imediat opoziția și ofer cooperare imediată.

— Mă gândeam eu c-o să vezi lucrurile în felul ăsta.

Capitolul 25

— Pentru că nu există niciun motiv să mergi și tu, obiectă Kevin.

Kevin stătea în fața ascensorului cu brațele încrucișate, blocând butonul de apel.

— De ce? întrebă Daniel pe un ton imperios.

— Pentru că n-o să iei parte la ofensivă, Danny, așa că nu trebuie să participi nici la pregătiri.

Daniel își strânse buzele într-o expresie de nemulțumire.

— Nu-i strică să vină și el..., începu Alex cu blândețe.

— Doar că s-ar putea să-i vadă fața cineva, bombăni Kevin.

— Adică, fața *ta?* îl contrazise Alex.

— *Eu* am atâta minte încât să țin capul jos.

— O să stau ascuns în portbagaj, dacă vrei, zise Daniel, dându-și ochii peste cap.

Kevin îi cercetă cu privirea câteva clipe.

— Mă lăsați să mă concentrez?

— Ce vrei să spui? întrebă Alex.

Kevin închise ochii, încercând vizibil să se calmeze. Trase adânc aer în piept, apoi se uită la Daniel.

— Iată care sunt condițiile mele pentru ca tu să iei parte la acest exercițiu standard și foarte plicticos de recunoaștere.

Nimeni nu va vorbi despre ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață. Nu voi fi forțat să-mi amintesc lucrurile grețoase pe care le-am văzut. Nu va fi nicio discuție care ar putea face aluzie la sus-numitele lucruri grețoase. Asta e o treabă pentru profesioniști și vei avea un comportament corespunzător. De acord?

Gâtul lui Daniel începu să se înroșească. Alex era sigură că se pregătea să spună că, dacă n-ar fi pătruns prin efracție în camera lor la miezul nopții, Kevin n-ar fi văzut nimic. Înainte ca Daniel să obiecteze, Alex spuse:

— De acord. Comportament profesional adecvat.

Kevin se uită din nou când la unul, când la celălalt, măsurându-i cu privirea. După o secundă, se întoarse și apăsă butonul de apel.

Daniel o privi pe Alex cu o expresie care spunea *Serios?* Alex ridică din umeri.

— Încetați! le ordonă Kevin, deși nu se întorsese să-i vadă.

— Ce e? se plânse Daniel.

— *Simt* cum comunicați între voi. Încetați!

*

Plecară la drum cu un sedan negru, banal. Alex nu știa dacă era mașina lui Val sau un vehicul achiziționat de Kevin. Nu părea să fie stilul lui Val, dar poate că uneori îi plăcea să se deplaseze incognito. Alex aprecie geamurile fumurii, aproape negre. Se simțea mai puțin expusă când stătea cu șapca de baseball trasă jos pe frunte și privea orașul care încă părea adormit. Era suficient de devreme ca să nu-i prindă aglomerația de dimineață.

Kevin îi duse printr-o zonă mai sărăcăcioasă a orașului — era mai degrabă genul de cartier în care Alex s-ar fi așteptat să se afle ascunzătoarea lui. Opri la un antrepozit

ce părea să fie ocupat în cea mai mare parte de containere imense de mărfuri. Nu se vedea niciun paznic la post, doar o tastatură numerică și o poartă metalică grea, cu colaci de sârmă ghimpată în marginea de sus. Kevin conduse mașina în partea din spate a terenului împrejmuit și parcă lângă un container portocaliu murdar.

Locul părea să fie pustiu, dar Alex își ținu fața ascunsă și păși în stilul ei băiețesc, ca să ajungă la ușa dublă și lată care alcătua peretele din față al containerului. Kevin introduse o succesiune complicată de numere în încuietorea dreptunghiulară masivă și apoi o dădu la o parte. Întredeschise una dintre uși și le făcu semn să intre.

Când Kevin închise ușa, se făcu beznă. Apoi se auzi un declic și benzile cu LED-uri întinse pe tavan luminară interiorul.

— Câte ascunzători din astea ai? întrebă Alex uimită.

— Ei, doar câteva, ici și colo, pe unde aș putea avea nevoie de ele, spuse Kevin. Asta e mobilă, ceea ce e de mare folos.

Interiorul containerului lui Kevin era plin până la refuz, dar organizat cu o rigoare extremă. La fel ca șopronul din Texas, exista câte-un loc pentru fiecare categorie de obiecte.

Suporturi pentru îmbrăcăminte — costume, de fapt — erau lipite de perete lângă ușile duble. Alex era sigură că aranjarea fusese intenționată — dacă cineva s-ar fi uitat înăuntru în timp ce se deschideau ușile, n-ar fi văzut decât haine. Un observator oarecare nu s-ar fi dus cu gândul prea departe. Dar unui observator mai atent i s-ar fi părut ciudat că erau adunate acolo uniforme pentru fiecare armă militară, alături de salopete de mecanici și uniforme oficiale ale mai multor companii de utilități, ca să nu mai pomenim de hainele ponosite de vagabond care atârnav aproape de un rând de costume negre a căror gamă cuprindea de la costume de gata până la cele create de designeri de lux.

Ajutat de aceste haine, puteai să treci neobservat într-o mulțime de situații.

Elementele de recuzită erau aranjate în cutii deasupra suporturilor pentru haine — serviete-diplomat și blocnote-suri, truse de scule și valize. Pantofii erau dedesubt, în cutii transparente din plastic.

În spatele costumelor erau instalate fișete metalice înalte până la tavan. Kevin îi conduse pe la fiecare. Alex luă aminte la lucrurile de care ar putea avea nevoie. Ca și în șopron, erau alocate spații pentru arme, pentru muniție, pentru echipamente blindate, pentru explozibil și pentru arme albe. Erau și alte lucruri care în Texas lipseau sau fuseseră mai bine ascunse decât restul. Avea un dulap plin cu diferite chestii tehnice — camere și microfoane minuscule, dispozitive de urmărire, ochelari pentru vedere nocturnă, binocluri și lunete, generatoare de pulsuri electromagnetice de diferite dimensiuni, câteva laptopuri și zeci de gadgeturi pe care Alex nu le recunoștea. Kevin o lămurii arătându-i care erau dispozitivele de decodare, detectoarele de frecvențe, echipamentele de bruiaj, dispozitivele de spart sisteme de operare, minidronele... După o vreme, Alex pierdu șirul. Nu era dornică să folosească vreun dispozitiv cu care nu era familiarizată.

Următorul dulap era cu compuși chimici.

— Da! spuse ea, scotocind dincolo de rândul din față ca să vadă ce era în spate. *Asta pot să folosesc.*

— M-am gândit eu c-o să apreciezi.

— Se poate? întrebă Alex, arătându-i un cilindru cu un catalizator despre care știa că aproape i se terminase.

— Ia tot ce vrei. Nu cred c-am folosit vreodată ceva de-aici.

Alex se aplecă spre raftul de jos și puse în rucsac mai multe borcane și pungi. *Ah*, de ăsta chiar avea nevoie.

— Atunci cum se face că le ai?

— Am avut acces, zise Kevin, ridicând din umeri. Calul de dar...

— Ha! făcu Alex și se uită triumfătoare la el.

— Ce-i?

— Nu ziceai că-i un proverb stupid?

Kevin ridică ochii spre tavan.

— Știi ce greu mi-e câteodată să nu-ți trag un șut?

— Știu exact ce simți.

Daniel se postă între ea și Kevin. Alex clătină din cap spre el. Nu făceau decât să se tachineze. După ce le ținuse discursul despre comportamentul corespunzător, Kevin trecuse din nou la purtarea lui obișnuită — ceva între un criminal în serie și cel mai nesuferit frate mai mare din lume. Alex începea să se obișnuiască și nu-l mai lua în seamă atât de mult.

Bombănind la adresa *comunicării tăcute*, Kevin se duse la dulapul cu muniție și începu să umple o sacoșă mare și neagră.

— Truse de prim ajutor? întrebă ea.

— În dulapul cu cuțite, pe raftul de sus.

Erau câteva pungi negre deasupra cuțitelor, unele mari cât un rucsac, altele mai mici, cât trusele de bărbierit.

Nu ajungea la ele, așa că Daniel le dădu jos, iar Alex începu să le examineze pe podea.

Prima pungă mai mică pe care o deschise nu avea nimic de natură medicală. În schimb, erau pachete mici cu documente, prinse frumos cu benzi elastice, pentru o sortare mai ușoară. Scoase la iuțeală un pașaport canadian și se uită la pagina de identificare. Așa cum se așteptase, poza îi aparținea lui Kevin, sub un alt nume — Terry Williams. Ridică privirea; Kevin era întors cu spatele la ea. Luă două pachete și le îndesă la fundul rucsacului ei, după care închise la loc punga.

Articolele astea n-aveau să-i fie de vreun ajutor, dar trebuia să fie pregătită. Privi pe furiș la Daniel. Nici el nu-i

acorda atenție. Se uita la aranjamentul de cuțite și era clar că nu-i venea să-și creadă ochilor. Asta o făcu pe Alex să se întrebe cât ar supraviețui de unul singur cu ceea ce învățase până atunci.

Alex desfăcu una dintre pungile mai mari, dar conținutul nu o impresionă. Era o trusă dotată cu strictul necesar, nimic pe care să nu-l aibă deja. Verifică și ultima pungă. Nimic care să nu fi fost în prima.

— Ce lipsește? întrebă Kevin.

Alex tresări ușor; nu-l auzise când se apropiase. De bună seamă că-i citise expresia de dezamăgire.

— Aș vrea să am acces la niște materiale cu care să se poată trata decent traumatismele, pentru orice eventualitate...

— În regulă. Ia tot ce mai vrei de-aici și pe urmă mergem să facem rost de restul.

— Așa simplu? întrebă ea cu scepticism.

— Bineînțeles.

Alex ridică dintr-o sprânceană.

— Adică intrăm într-o instituție medicală și cerem pur și simplu să cumpărăm ce-au în plus?

— Nu! zise Kevin cu o expresie ce arăta cât de stupidă fusese sugestia ei. N-ai auzit niciodată vorba aia „a căzut din camion“? Ai la tine acum ceva din chestia aia care te adoarme?

— Da.

— Atunci, grăbește-te, ca să putem pleca de-aici înainte ca toate camioanele să-și fi terminat livrările.

*

Rucsacul lui Alex era acum burdușit cu muniție pentru diferitele arme pe care le capturase — un SIG Sauer, Glock-ul, pe care nu-l abandonase, pușca automată, pușca lui

Daniel — și PPK-ul pe care-l avusese dinainte. Luase și alte două pistoale din grămadă, pentru că nu se știe niciodată, și gloanțe pentru acestea. Din cutia cu echipamente tehnice luase două perechi de ochelari de noapte, câteva dispozitive de urmărire și două generatoare de pulsuri electromagnetice de dimensiuni diferite. Nu știa sigur ce va folosi din ele, dar era posibil să nu mai aibă timp să vină aici dacă apărea vreo urgență. În timp ce Alex scotocea prin echipamentele lui, Kevin resetă încuietoarea astfel ca ea să poată reveni aici folosind codul format din data nașterii.

Sau Daniel, dacă lucrurile luau o întorsătură foarte urâtă.

— Deci, ce opțiuni am pentru scoaterea din funcțiune a unei alte ființe umane? întrebă Kevin când porniră din nou la drum.

De data asta, la volan se afla Alex.

— Păi, să vedem... vrei ceva prin contact direct sau prin pulverizare?

Kevin se uită la ea pieziș.

— Ce-mi recomanzi?

— Depinde de maniera de abordare. Ținta se va afla într-un spațiu închis?

— De unde să știu? O să improvizez.

— Bine, spuse ea oftând adânc. Le iei pe amândouă. Daniel, poți să scoți sticla de parfum din buzunarul exterior al rucsacului? E într-o pungă sigilată.

— Am găsit-o, spuse Daniel după câteva clipe. Uite.

Îi dădu sticla lui Kevin, care i-o întinse lui Alex.

— Pare goală.

— Mda, confirmă Alex. Gaz sub presiune. Acum, spuse ea întinzând mâna stângă spre Kevin, ia-l pe cel de argint.

Kevin îi trase inelul de pe degetul mijlociu, și sprânce-nele i se împreună a surprindere când tubul minuscul și

punguța atașată, acționată prin apăsare, ieșiră pe rând, ca două batiste din mâneca unui magician. Pe față i se citea scepticismul.

— Ce-ar trebui să facă asta?

— Vezi mica trapă de pe interior? Deschide-o. Cu atenție.

Kevin examinează cârligul minuscul și gol pe dinăuntru, apoi se uită la săculețul rotund din cauciuc. În liniștea din mașină, se putea auzi sunetul slab al lichidului mișcându-se înăuntru.

— Ții punguța în palmă, îl îndrumă ea, imitând gesturile în timp ce explica. Apeși cu mâna tare pe ținta ta.

Arată spre Daniel, care întinse ascultător brațul. Alex îl apucă de încheietură — nu violent, dar cu forță.

— Subiectul va simți înțepătura și va încerca să se retragă din reflex. Tu ții strâns. Dacă procedezi cum trebuie, lichidul din punguță va fi eliminat prin cârlig.

Îi eliberează mâna lui Daniel când termină demonstrația.

— Și pe urmă ce se întâmplă? întrebă Kevin.

— Ținta o să tragă un pui de somn — o oră, poate două, în funcție de ce gabarit are.

— Chestia asta e prea mică, se plânse Kevin, ținând inelul între degetul mare și arătător și privind prin gaură.

— Îmi pare rău. Data viitoare o să încerc să mă dotez cu niște mâini mai mari, de dragul tău. Pune-l pe degetul mic.

— Cine poartă un inel pe degetul mic?

— Cred că ți se potrivește perfect, zise Alex zâmbind.

Daniel chicoti.

Kevin își puse inelul pe degetul mic, dar abia dacă trecu de prima articulație. Punguța îi ajungea la limită în palmă. Ar fi avut nevoie de un tub mai lung dacă vreodată ar fi vrut s-o ascundă în mânecă. Se încruntă un moment la vederea dispozitivului, apoi zâmbi larg.

— Mișto!

Daniel se aplecă în față și arătă spre celelalte inele pe care le avea Alex.

— Alea două ce fac?

Alex ridică mâna dreaptă, mișcându-și inelarul pe care era o verighetă de aur.

— Te omoară blând.

Ridică apoi degetul mijlociu de la mâna stângă, cu o verighetă din aur roz.

— Te omoară în chinuri.

— A, ia stai așa! zise Kevin, aducându-și brusc aminte de ceva. Asta încercai tu să faci când ai vrut să mă lovești cu palma atunci, în Virginia de Vest?

— Da.

— Ptiu, drace! Ești mai periculoasă ca un păianjen veninos, Ollie.

Ea confirmă cu o mișcare scurtă din cap.

— Dacă eram mai înaltă sau tu erai mai scund, n-am mai fi purtat această conversație.

— Păi cred că aia a fost ziua ta norocoasă.

Alex își dădu ochii peste cap.

— Și cu care ai încercat să mă lovești?

Ea ridică din nou degetul mijlociu de la mâna stângă.

— Nemiloasă, comentă Kevin. De ce inelele alea n-au și ele dotările suplimentare? adăugă el, fluturând din mână astfel încât tubul și pungața alunecară sub palmă.

— Ai grijă! îl avertiză ea. Chestia aia se poate desprinde.

Kevin prinse pungața și o adăposti în palmă.

— Ai dreptate.

— Celelalte inele sunt acoperite cu venin. Puțin, dar eficient. O singură picătură de venin de melc conic e suficientă ca să ucidă douăzeci de oameni cât tine de mari.

— Dă-mi voie să ghicesc, animalele tale de companie sunt melci veninoși și păianjeni văduva-neagră?

— N-am timp pentru animale de companie și, la drept vorbind, veninul văduvei-negre se situează la limita de jos pe o scară a daunelor produse. Nu, înainte aveam acces la tot felul de lucruri. Am studiat puțin veninul melcului conic pentru modul în care țintește anumite clase de receptori. Nu-mi stătea în obicei să ratez o oportunitate. Am păstrat ce-am putut, și acum sunt grijulie cu rezervele.

Kevin privi din nou gânditor inelul de pe deget. Asta îl făcu să rămână tăcut, lucru pe care Alex îl aprecie.

Alex alese Spitalul Universitar Howard, întrucât era un centru excelent pentru tratarea traumelor și știa să se orienteze în incinta lui — doar dacă nu se schimbase prea mult în ultimii zece ani.

Dădu o tură de recunoaștere, încercând să vadă unde erau amplasate camerele de supraveghere și dacă erau polițiști în zonă. Nu se făcuse încă 7:00 dimineața, dar o mulțime de oameni intrau și ieșeau.

— Ce zici de ăla? întrebă Kevin, arătând cu mâna.

— Nu, în ăla sunt mai ales lenjerii de pat și produse din hârtie, murmură ea.

— Fă o pauză înainte să mai dai o tură; nu trebuie să ne facem remarcați.

— Știu cum se face chestia asta, minți Alex.

Merse câteva străzi spre vest și opri mașina lângă un mic spațiu verde. Câțiva oameni făceau jogging, dar altfel era destul de pustiu. Așteptară în tăcere zece minute, apoi Alex porni și conduse mașina pe o arie mai largă, rămânând la două intersecții de străzile din jurul spitalului. În cele din urmă descoperi ceva promițător — un camion alb pe care scria HALBERT & SOWERBY MATERIALE MEDICALE. Cunoștea firma și era destul de sigură că era încărcată cu mărfuri utile.

Se ținu după camion până la rampa de încărcare din spatele clădirii principale a spitalului. Kevin era pregătit, cu degetele deja strânse pe clanța portierei.

— Mă lași în spatele lui, apoi aștepți la intersecția următoare, îi spuse el.

Dând din cap în semn de aprobare, Alex încetini și opri scurt în spatele camionului, prea aproape pentru ca șoferul să-l poată vedea pe Kevin în oglinzi. După ce acesta coborî, Alex dădu mașina puțin în spate, apoi plecă de-acolo fix cu viteza impusă de indicatoare. În trecere, se uită pe sub cozorocul șepcii în camion; era doar șoferul, fără pasageri. Totuși, pe trotuar erau mulți inși îmbrăcați în uniforme de spital sau muncitori de la întreținere. Spera ca fratele lui Daniel să poată trece neobservat.

Frână la indicatorul de oprire din colț, întrebându-se cum avea să aștepte aici dacă nu era nicio parcare. Înainte să poată lua o decizie, văzu camionul alb apropiindu-se din spate, în spatele altei mașini. Alex înaintă încet, îndemnând mașina dintre ei să treacă și apoi lăsându-l și pe Kevin s-o depășească. Îl văzu pe șofer — un tânăr negru — rezemat de geamul din dreapta al cabinei, cu ochii închiși.

— Bine că nu-l urmărește poliția... deocamdată, murmură ea începând să se deplaseze în spatele lui.

— O să-i facă rău tipului? întrebă Daniel. Chestia aia cu care l-a înțepat Kevin?

— Nu chiar. O să aibă o mahmureală teribilă când o să se trezească, dar nimic permanent.

Kevin conduse camionul cam douăzeci de minute, mai întâi ca să se îndepărteze de spital și apoi ca să caute un loc potrivit pentru transferul de mărfuri. Alese un parc industrial liniștit, ducându-se în spate unde erau câteva spații de încărcare goale și aproape închise, cu uși de acces rulante. Dădu cu spatele într-unul dintre ele, și Alex parcă

lângă el, pe partea ferită, ca să fie invizibilă pentru oricine intra în curte.

Scoase o pereche de mănuși din latex, îi dădu alta lui Daniel și băgă o pereche în buzunar.

Kevin deschisese deja ușa din spate a camionului. Alex îi dădu perechea de mănuși, apoi se ridică pe podeaua compartimentului pentru marfă. Înăuntru, totul era aranjat în lăzi albe din plastic opac, stivuite până sus și ancorate de pereți cu corzi din nailon roșu.

— Ajutați-mă să deschid astea, spuse Alex.

Kevin începu să tragă lăzile jos și să dea la o parte capacele. Daniel se urcă și el și îi urmă exemplul. Alex venea în urma lor și-și alegea marfa.

Principala ei grijă erau rănille provocate de împușcături. Părea să fie consecința cea mai probabilă a unei acțiuni ofensive. Bineînțeles, nu putea să excludă posibilitatea de a fi înjunghiați sau loviți cu obiecte contondente. Totuși, se arătă foarte mulțumită când găsi o ladă cu truse de intervenție; fiecare conținea garouri, pansamente impregnate cu hemostatice și o varietate de pansamente ocluzive. Începu să le pună teanc, adăugând câteva tipuri de feșe pentru închiderea rănilor, pachete cu pansamente, bandaje de compresie, pachete de încălzire și de răcire chimică, truse de resuscitare, câteva măști de resuscitare manuală, șervețele îmbibate cu alcool și iod, atele și gulere, plasturi pentru arsuri, catetere și tubulatură pentru perfuzii, pungi cu soluție salină și multe seringi de unică folosință.

— Ai de gând să-ți deschizi un spital de campanie? întrebă Kevin.

— Nu știi niciodată de ce-ai putea avea nevoie, ripostă ea și adăugă în gând: „S-ar putea să ai nevoie chiar tu de chestiile astea, tâmpitule!”

— Uite, îi propuse Daniel, întorcând una dintre lăzile golite pe jumătate și răsturnând în altă ladă ce mai rămăsese.

Începu să organizeze materialele sortate în lada goală.

— Mulțumesc. Cred că am adunat tot ce voiam.

Kevin așeză lăzile la loc și apoi sări din spatele camionului și se urcă în cabină. Alex îl urmă din nou cu mașina până când găsi un loc în care să lase camionul cu șofer cu tot, în spatele unui complex comercial. După ce Kevin curăță rapid amprente din cabină, porniră cu toții la drum.

Când se întoarseră la apartament, văzură că Raoul, omul însărcinat cu curățenia, venise și plecase. Val stătea întinsă pe o canapea joasă și se uita la un televizor cu ecranul imens, despre care Alex ar fi putut să jure că nu fusese acolo cu o zi înainte. Urmărea un film alb-negru.

Astăzi, Val purta o salopetă sport cu pantaloni foarte scurți și un decolteu amețitor. Einstein stătea întins lângă ea pe canapea, cu botul pe brațul ei. Val îl mângâia, astfel că nu sări să-i întâmpine când își făcură apariția pe ușă. Se mulțumi să dea din coadă când îl zări pe Kevin.

— Și cum a mers misiunea de spionaj? întrebă ea cu glas leneș.

— Doar muncă de teren plictisitoare, spuse Kevin.

— Îh, nu-mi povesti despre asta. Și să nu lași aici nimic din ce-ați adus acum. Nu vreau dezordine.

— Da, să trăiți, răspunse Kevin docil și duse gețile în camera lui Alex și-a lui Daniel.

Am să te conectez la computerul meu, Ollie, spuse el în timp ce aranja lucrurile. Poți să vezi filmarea de la camerele cu care l-am urmărit pe Carston. Și poți să și ascuți — i-am pus microfon în mașină și un microfon direcțional îndreptat spre biroul lui. Mașina a avut și un dispozitiv de urmărire, ca să-i poți vedea mișcările din ultimele zile.

Alex răsuflă adânc, deja copleșită de muntele de informații pe care trebuia să le evalueze.

— Mulțumesc.

— Sunt rupt de foame, anunță Daniel. Mai vrea cineva să mănânce?

— Da, te rog, spuse Alex în același timp în care Kevin răspunse:

— Bineînțeles!

Daniel zâmbi și ieși din cameră.

Alex îl urmări cu privirea, apoi își dădu seama că și Kevin o urmărea pe ea în timp ce se uita după Daniel.

— Ce e?

Kevin își țuguie buzele, ca și cum ar fi căutat o cale potrivită de a se exprima. Se uită automat la pat — încă răvășit; Raoul nu primise permisiunea să intre aici — și se înfioră.

Alex se întoarse cu spatele la el și se duse să-și ia laptopul. Voia să mute pe el fișierele importante.

— Ollie...

— Ce-i? zise ea fără să ridice privirea de la ceea ce făcea.

— Pot să...

Ținând laptopul la piept, Alex se întoarse spre el, așteptând să termine ce-avea de spus. Din reflex, își îndreptă umerii, pregătită să-l înfrunte.

Kevin avu o nouă ezitare, apoi întrebă:

— Pot să-ți pun niște întrebări, fără să primesc niște răspunsuri specifice sau prea explicite?

— Cum ar fi?

— Chestia asta cu Danny... nu vreau să sufere.

— Asta nu-i o întrebare.

Kevin se încruntă, apoi trase adânc aer în piept, forțându-se să se relaxeze.

— Când o să terminăm aici, unde-o să te duci?

Veni rândul ei să ezite.

— Păi... e ca și cum aș cobî dac-aș presupune că o să supraviețuiesc. Sincer, nu m-am gândit la ce-o să urmeze.

— Ei haide, că nu-i așa de greu, spuse el zeflemitor.

— Nu-i vorba de ce fac eu. Tu te ocupi de problemă în felul tău, eu, într-al meu.

— Vrei să mă ocup eu și de Carston?

— Nu! negă ea cu tărie, deși, dacă tonul lui n-ar fi fost atât de condescendent, poate c-ar fi fost ispitită să spună da. Pot să mă ocup și singură de problemele mele.

Kevin ezită și apoi întrebă.

— Deci... ce faci? Crezi că pe urmă o să te ții după noi?

— Nu, asta n-ar fi prima mea opțiune. Bineînțeles, acceptând ipoteza că voi mai fi în viață atunci.

— Ești o pesimistă adevărată.

— E stilul meu de planificare. Să mă aștept la ce-i mai rău.

— Mă rog. Să revenim la ce ziceam — dacă tu mergi pe drumul tău, cum rămâne cu Danny? Sau e doar o chestie de genul *Adio și-ți mulțumesc pentru momentele plăcute?*

Alex se uită într-o parte, către ușă.

— Nu știu. Asta depinde de ce vrea el. Nu pot să vorbesc în numele lui.

Kevin rămase tăcut îndeajuns de mult ca Alex să fie nevoită să-și întoarcă privirea spre el. Fața lui era nefiresc de vulnerabilă. Ca de fiecare dată, când își permitea să-și relaxeze trăsăturile, semăna mult mai mult cu Daniel.

— Crezi că el ar alege să vină după tine? întrebă Kevin cu glas scăzut. Adică, abia v-ați întâlnit. Nici nu te cunoaște. Deși... cred că în acest moment Danny are impresia că nici pe mine nu mă prea cunoaște.

— Nu știu ce-o să vrea el, spuse Alex. Nu i-aș cere niciodată să facă o astfel de alegere.

Kevin își focaliză privirea pe un punct situat la câțiva centimetri deasupra capului ei.

— Mi-am dorit mult să am șansa să mă revanșez față de el. Să-i ofer o viață la care să se poată adapta. Și speram ca, după o vreme, să putem fi frați din nou.

Alex simți imboldul ciudat să se apropie de Kevin și să-i pună mâna pe umăr. Probabil doar pentru că, în continuare, semăna cu Daniel.

— N-am să mă pun împotriva, îi promise ea și chiar asta-i era intenția.

Ce era mai bine pentru Daniel, asta conta în primul rând.

Kevin se uită lung la ea, chipul lui recăpătându-și expresia aspră obișnuită. Oftă adânc.

— Of, la dracu', Ollie, ce bine era dacă lăsam în pace chestia aia cu Tacoma. Milioane de vieți salvate — pe bune, se compară asta cu faptul că fratele meu se culcă cu Lucrezia Borgia?

Alex îngheță.

— Ce-ai spus?

Kevin rânji și spuse:

— Ce, ești surprinsă că am făcut corect analogia istorică? Să știi că m-am descurcat binișor la școală. Am tot atâtea celule în creier ca și fratele meu.

— Nu, despre Tacoma. Ce-ai vrut să spui?

Rânjetul lui se schimbă într-o expresie de confuzie.

— Păi, știi totul despre asta... doar ți-au dat dosarul. L-ai interogat pe Danny...

Alex se aplecă spre Kevin, strângând inconștient mai tare la piept laptopul.

— Are legătură cu misiunea pe care ai avut-o cu de la Fuentes? Cumva T din TCX-1 vine de la Tacoma?

— N-am auzit niciodată de TCX-1. Treaba cu el era legată de virusul Tacoma.

— Ciuma Tacoma?

— N-am auzit niciodată să i se spună așa. Ce se întâmplă, Ollie?

Alex deschise brusc laptopul și se urcă pe pat. Accesă cel mai recent fișier la care lucrase, cel ce conținea însemnările ei codificate. Derulă lista de numere și inițiale, simțind cum se mișcă patul când Kevin se rezemă într-un genunchi ca să se uite la ecran peste umărul ei.

Lui Alex i se părea că trecuse o grămadă de timp de când scrisese notele acelea. Atât de multe se întâmplaseră, și gândurile legate de acele rânduri scurte se estompaseră.

Îl găsi: evenimentul terorist numărul trei, *CT*, Ciurma Tacoma. Literele dansau în fața ochilor ei, doar câteva dintre ele transformându-se în cuvinte de care își amintea. *J*, *I-P*, ăsta era orașul din India de la granița cu Pakistanul. Nu-și mai amintea cum se numea celula teroristă, doar că se ramificase din Fateh Jang. Se uită la inițialele numelor conectate: *DH* — ăsta era cercetătorul, Haugen; *OM* era Mirwani, teroristul, și apoi *P...* Celălalt american de care nu-și amintea. Își apăsă fruntea cu pumnul, încercând să-și aducă aminte.

— Ollie? spuse din nou Kevin.

— Am lucrat la cazul ăsta — cu ani în urmă, când formula a fost prima oară furată din SUA. Cu mult înainte ca de la Fuentes să ajungă în posesia ei.

— Furată din SUA? Păi, el a obținut-o din Egipt.

— Nu, a fost creată într-un laborator din apropiere de Tacoma. Trebuia să fie ceva teoretic, doar un subiect de cercetare. Haugen... Dominic Haugen, așa-l chema pe omul de știință.

Pe măsură ce se concentra, își amintea tot mai bine povestea.

— Era de partea noastră, dar, după furt, situația a devenit prea sensibilă pentru ca el să continue să lucreze acolo. Cei

de la NSA l-au îngropat într-un laborator aflat sub controlul lor. L-am prins pe omul numărul doi din ierarhia celulei teroriste. De la el am obținut coordonatele geografice ale laboratorului din Jammu, care a reușit să creeze virusul pe baza însemnărilor furate. O misiune sub acoperire a distrus laboratorul. Au crezut că au rezolvat problema armei biologice, dar unii membri ai celulei au scăpat. Din câte știu, departamentul încă mai colabora cu CIA la vânarea lor după doi ani... când Barnaby a fost ucis.

Alex se uită la Kevin, roțițele din mintea ei învârtindu-se atât de repede, încât simțea că ametește.

— Când CIA te-a scos din circulație, când ți-a aranjat dispariția... mi-ai spus că erau niște probleme pe care încercai să le lămurești. Despre ce era vorba?

El clipi repede, amintindu-i iar de Daniel.

— Ambalajele vaccinurilor — la exterior scria în arabă, dar pe ambalajul interior, pe etichetele originale — totul era în engleză. Și denumirea: Tacoma. N-avea logică. Dacă de la Fuentes ar fi vrut să traducă etichetele, le-ar fi schimbat din arabă în spaniolă. Voiam să iau urma virusului. Eram sigur că nu provenea din Egipt. M-am gândit că trebuie să fie un american sau un britanic care lucra pe undeva cu producătorii. Voiam să-l găsesc pe individ. Tu spui că povestea asta a început în *statul Washington*?

— Trebuie să fie vorba de același lucru. Perioadele de timp corespund. Cum am obținut ceva informații despre virus, dintr-odată au început să ne supravegheze, pe mine și pe Barnaby. Doi ani mai târziu — cam când virusul a ajuns în mâinile lui Enrique de la Fuentes, corect? — Barnaby este ucis. Țsta trebuie să fi fost catalizatorul. Motivul pentru care l-au ucis pe el și au încercat să mă omoare și pe mine. Pentru că virusul ieșise din nou la iveală și, dacă populația afla, noi doi știam ceva care putea fi legat de...

Barnaby nu-i spusese niciodată ce anume îi declanșase paranoia, de ce hotărâse că trebuie să fie pregătiți de fugă. Se uită la literele de pe ecranul laptopului. *DH*, Dominic Haugen. Era neverosimil ca indivizii din umbră să-l lase pe Haugen în viață dacă simțiseră nevoia să-i lichideze pe ea și pe Barnaby. Oare Haugen murise primul? Probabil că într-un mod normal, plauzibil. Accident de mașină. Atac de cord. Erau atâtea metode prin care moartea lui să capete o aparență nevinovată. Văzuse Barnaby vreo însemnare referitoare la moartea lui Haugen? Țasta să fi fost pentru el indiciul?

Vru să facă o căutare rapidă online, dar, dacă avea dreptate în privința asta, atunci cu siguranță numele lui Haugen fusese trecut la index. Oricine cerceta moartea lui — oricât de anonimă ar fi fost metoda folosită — s-ar fi făcut remarcat.

Cine era *P*? Nu era sigură nici că reținuse acea literă corect. Numele fusese menționat în treacăt. Ceva scurt..., își zise.

— Ollie, aș putea spune că ambalajul avea un aspect îngrijit. Nu era ceva conceput la repezeală într-un laborator improvizat de undeva din Orientul Mijlociu.

Se uită lung unul la celălalt.

— Întotdeauna mi s-a părut că e o exagerare, murmură Alex. Că ar putea cineva să fabrice cu adevărat virusul pornind doar de la proiectul teoretic al lui Haugen. Mi s-a părut că ar fi ca și cum ai trage biletul câștigător la loteria teroristă.

— Crezi că au furat mai mult decât însemnările?

— Haugen trebuie să-l fi făcut... a creat efectiv drăconvenia. Dacă era o cantitate atât de mare, dacă vaccinul era ambalat atât de bine... înseamnă că intrase în faza de producție. Așa că lucrul la o armă pe bază de virusuri nu era doar hobby-ul de weekend al lui Haugen. Era un proiect militar. Am prins niște indicii în sensul ăsta... ceva

despre implicarea unui general-locotenent. Nimeni nu voia să insiste pe partea americană a lucrurilor. Ne forțau să ne concentrăm asupra celulei teroriste. De obicei, ne lăseau să punem întrebările potrivit cursului firesc... dar îmi amintesc că aici s-a procedat diferit. Carston mi-a dat întrebările la care voia răspunsuri.

— Deci, am fost trecuți pe linie moartă din același motiv, spuse Kevin sumbru.

— Nu cred într-o coincidență atât de mare.

— Nici eu.

— Pe cine protejează ăștia? se întrebă Alex. Oricine-ar fi, el trage sforile. Ceea ce înseamnă că știe despre noi doi.

— Iar asta înseamnă că trebuie să ajungem și la el.

Din nou se uitară lung unul la altul.

— Alex? Kev? Băieți? Cumva locul ăsta e izolat fonic?

Alex ridică încet privirea, dar nu se uită la Daniel, care tocmai intra pe ușă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Daniel pe un ton mai scăzut când observă scena.

Se grăbi să ajungă la pat și puse mâna pe umărul lui Alex.

— Doar puneam laolaltă câteva lucruri, spuse Kevin cu înverșunare în glas.

Daniel se uită la Alex.

— Trebuie să mai adăugăm un nume pe listă, îl informă ea.

— Pe cine?

— Tocmai asta-i problema, spuse Kevin.

— Lasă-mă să mă gândesc, zise Alex. Dacă eu n-aș fi știut răspunsul la întrebarea asta, n-ar mai fi încercat să măucidă.

Se uită în sus, la Kevin.

— Știu că e o întrebare foarte generală, dar ai auzit vreodată de vreun nume care să înceapă cu litera P și care să fie implicat în povestea asta?

— Cu *P*? Va trebui să mă gândesc, dar nu așa, la repezeală. Am să trec din nou prin convorbirile lui Deavers, să văd dacă găsesc ceva.

— O să-ncerc să-mi amintesc și eu în timp ce parcurg materialul legat de Carston.

Kevin dădu din cap în semn de aprobare și apoi se uită la Daniel.

— Sper că ai venit aici pentru că ai făcut ceva de mâncare. Trebuie să hrănim creierul mare al lui Ollie ca să rezolvăm chestia asta.

*

Își instalară computerele pe blatul generos din bucătărie și începură să lucreze în timp ce mâncau. Val și Einstein nu se mișcaseră de pe canapea, doar că acum urmăreau canalul de shopping. Daniel își trase un taburet lângă Alex, uitându-se la ecran în timp ce ea verifica înregistrările cu reședința din oraș a lui Carston, care arăta foarte respectabil. Derulă repede timpii morți când nu se afla nimeni acasă, ascultând simultan în căști convorbirile telefonice ale lui Carston. Acesta era prudent — conversațiile lui de serviciu erau vagi; nu numea niciodată vreo persoană sau vreun proiect și, întrucât apelurile de la locul de muncă erau înregistrate doar la un microfon extern, nu putea să audă decât replicile lui. Folosea atât de multe pronume, încât era imposibil de urmărit. Reuși doar să-și dea seama că erau câțiva inși care-l enervau rău de tot pe Carston și că cel puțin un proiect nu mergea bine deloc. Părea să fie stresat. Asta putea să fie din cauza celor întâmplare în Texas și a e-mailului primit de Deavers. Se simțea Carston în pericol? Bănuia că știa Kevin despre el? Trebuia să fie cât se poate de precaut, pentru orice eventualitate. Carston nu ajunsese în postul pe care-l ocupa acum fără să fie suficient de paranoic.

Casa lui avea instalat un sistem de alarmă, gratii ornamentale la ferestrele de la parter și camere video exterioare. Unele dintre înregistrările pe care i le dăduse Kevin păreau să fie făcute de acele camere — probabil că reușise să spargă sistemul de supraveghere. Strada nu era ideală — mulți vecini apropiați, multă activitate pe stradă atât dimineața, cât și noaptea. O droaie de martori.

— Adică tu trebuie să pătrunzi în *asta*? bâigui Daniel în timp ce ea studia pe ecran un alt unghi de filmare a ferestrelor zăbrelete.

— Să sperăm că nu.

Alex arătă spre femeia mărunță care urca treptele de la intrare. Avea brațele încărcate de pungi pline cu produse de băcănie, abia reușind să descuie ușa. Din acest unghi, Alex văzu cum femeia se opri în prag și tastă codul alarmei. Mâna ei acoperea tastatura numerică, așa că nu era nicio șansă să deslușească șirul de cifre.

— Menajera? întrebă Daniel.

— Așa se pare. Și îi face și cumpărăturile.

— Și asta e bine?

— Ar putea fi. Dacă aș avea o față nouă, astfel încât să o pot fila o vreme...

— Dar eu n-aș putea? întrebă Daniel. N-am mai apărut la știri de ceva timp.

— Daniel, dar nici noi nu ne-am mai uitat la știri de ceva timp, îi atrase ea atenția.

— A, da. Crezi că acum transmit varianta cu individul cel rău?

— E posibil. Nu strică să verificăm.

— Vreți să vă uitați la știri? strigă Val de pe canapeaua din camera de alături.

— Păi numai dacă nu-ți trebuie acum televizorul, spuse Daniel politico.

— Mai e unul în dulapul de la stânga frigiderului, al doilea de deasupra, le spuse ea.

Daniel se duse la dulapul indicat și deschise ușa, dând la iveală un ecran de televizor ascuns în acel spațiu. Ușa culisă într-o fantă laterală.

— Drăguț, comentă Kevin, ridicând privirea de la computerul său.

Alex se întoarse la căutările ei, în vreme ce Daniel schimbă canalele până îl găsi pe cel de știri cu program non-stop. Coborî volumul și se întoarse lângă ea.

Alex n-o auzi pe Val ridicându-se, dar dintr-odată blonda stătea aplecată peste umărul ei.

— Chestia aia arată foarte plictisitor, comentă ea.

— Mă rog, dacă adăugăm în ecuație posibilitatea ca eu să mor, devine mai interesant, îi spuse Alex.

— Ziceai că ai avea nevoie de o față nouă?

— Ăă, da. Știi, vânătăile și bandajele mă fac prea ușor de ținut minte.

— Și asta nu e bine în cazul tău?

— Nu.

— Aș putea eu să fac asta.

— Poftim? zise Alex.

— Să-ți dau o față nouă.

Alex se întoarse ca să-i acorde lui Val întreaga ei atenție.

— Ce vrei să spui?

Capitolul 26

— Ar fi mai simplu dacă n-ai mai încerca să faci două lucruri odată, se plânse Val.

— Scuze, dar sunt cam presată de timp.

— Ține-ți, te rog, capul nemișcat.

Alex se strădui să-i dea ascultare. Avea laptopul lui Kevin pe genunchi și căștile conectate la acesta. Când Carston era în mașina lui, auzea ambele părți ale conversației. Din păcate, Carston folosea de regulă acest timp ca să țină legătura cu fiica lui, Erin. Vorbeau aproape tot timpul despre nepoată — cea a cărei poză se afla în medalionul lui Alex — și, după ce i-a ascultat timp de trei sferturi de oră discutând despre care grădiniță i-ar asigura fetei șansele cele mai mari de a ajunge la o universitate de prestigiu, Alex începu să deruleze imediat ce auzea vocea lui Erin sau tonul aparte pe care Carston îl folosea numai când vorbea cu fiica lui. Vorbeau mult mai mult decât s-ar fi așteptat Alex. Apăsă butonul Play. Erin continua să pălăvrăgească ceva despre intenția de a o duce pe Livvy la grădina zoologică. Alex nu pierduse nimic, așa că dădu iar pe repede-nainte.

— Vreau să știi că e o treabă imperfectă și e numai din vina ta.

— De acord, orice imperfecțiune intră în responsabilitatea mea, spuse Alex.

Val o întorsese pe Alex cu spatele la peretele acoperit de oglinzi din baie ca să nu vadă ce i se făcea. Alex știa doar că pe piele îi fusese aplicat ceva de consistența unei vopsele grele, pe bază de ulei. Iar peste tăietura de la falcă avea întins ceva astringent.

Crezuse că baia pentru oaspeți este opulentă, dar palatul acesta întrecea orice limită. Doar în încăperea asta puteau locui lejer două familii cu câte cinci membri.

Își concentrează atenția pe ecranul laptopului. Menajera sosea din nou acasă la Carston. Se părea că-i cumpăra alimente cam din două în două zile. Alex observă cam ce conțineau pungile: un litru de lapte organic degresat, o cutie de cereale cu tărâțe, suc de portocale, cafea boabe. Avea deja numărul de înmatriculare al mașinii, iar Kevin îi obținuse adresa. După ce se lăsa întunericul, Alex putea să dea o fugă și să pună un dispozitiv de urmărire pe mașina femeii, astfel încât s-o poată urmări la cumpărături.

Verifică din nou partea audio și o auzi pe Erin luându-și rămas-bun. Alex nu înțelegea cum de reușea Carston să piardă atâta timp ascultând vorbăria fiicei sale. Bine că avea un singur copil. Probabil că făcea mai multe lucruri deodată, așa cum făcea și Alex.

În conversațiile de serviciu nu fusese menționat absolut niciun nume, darămite unul care să înceapă cu litera P. Avea senzația că, dacă ar fi putut să-și alunge puțin îngrijorarea, subconștientul ei ar fi reușit să-i rezolve problema. Din nefericire, nu era în stare să scape de această obsesie, așa încât era firesc să nu înregistreze niciun progres.

— OK, ultimul retuș, spuse Val, trăgându-i lui Alex o perucă pe cap.

— Au!

— Frumusețe fără suferință nu se poate. Acum poți să te uiți.

Alex se ridică țeapănă — stătuse imobilă prea mult timp — și se întoarse cu fața la oglinzi.

Avu o tresărire de surprindere. Nu se recunoscuse imediat în femeia scundă ce stătea lângă Val.

— Cum...

Degetele i se duseră din reflex la locul unde ar fi trebuit să se vadă rana cicatrizată.

Val îi dădu peste mână.

— Nu atinge nimic, că te mânjești.

— Unde-a dispărut totul?

Nu puteai găsi niciun cusur chipului din oglindă; era perfect. Pielea lui Alex avea prospețimea caracteristică unei adolescente de paisprezece ani. Ochii ei erau mari, conturați, fără să pară excesiv de încărcați. Buzele erau mai pline, pomeții mai pronunțați. Părul îi ajungea până la umeri; era castaniu, cu șuvițe roșcate. Îi încadra frumos pomeții dintr-odată mai înalți.

— *Voilà*, noua ta față, spuse Val. A fost distractiv. Data viitoare o să încerc să te fac blondă. Ai o piele fantastică — arată natural cu o mulțime de nuanțe.

— E absolut uluitor! Nu-mi vine să cred. Unde-ai învățat să faci asta?

— Interpretez o grămadă de roluri, zise Val, ridicând din umeri. Dar e amuzant să ai un model. Când eram mică, îmi doream unul dintre busturile alea de la Barbie, să mă joc de-a stilista.

Întinse mâna și bătu ușor cu palma pe creștetul perucii lui Alex.

— Sau o surioară. Dar bustul din plastic era preferatul meu.

— Cred că am cu zece ani mai mult decât tine, protestă Alex.

— Ce compliment frumos! Dar oricare ar fi vârsta mea adevărată, tot nu ești mai vârstnică dacă vorbim de lucrurile care contează.

— Dacă spui tu...

Alex n-avea nicio intenție s-o contrazică. Val tocmai îi dăduse echivalentul unui permis de ieșire din pușcărie.

— Nici maică-mea nu m-ar recunoaște.

— Pot să te fac și mai sexy, promise Val. Dar ai vrut să nu ieși în evidență...

— Cred că mai sexy de-atât n-am arătat de când mă știu. M-aș speria dac-aș vedea cum arată „mai sexy“.

— Pariez că Danny ar fi încântat, murmură Val.

— Apropo... unde-am zbârcit-o? Cum de te-ai prins?

— Te rog, spuse Val zâmbind. Când doi oameni sunt atât de atrași unul de celălalt, *radiază*. N-ai făcut nimic.

Alex oftă.

— Mulțumesc că i-ai împărtășit observațiile tale lui Kevin.

— Ești sarcastică, dar ar trebui să-mi mulțumești. Nu-i mai ușor acum, fără secrete?

— Cred că da... dar n-a lipsit mult să-mi tragă un glonț în cap, așa că...

— Cine nu riscă nu câștigă.

Alex se apropie de peretele cu oglinzi și examinează cu atenție deghizarea. Pe rana de la maxilar fusese aplicată un fel de piele protetică. Își mișcă gura cu grijă, căutând expresiile care ar fi putut forța prea tare pielea. Se vedea un mic pliu când zâmbea, dar peruca ascundea oricum în mare măsură acea parte a feței. Nu va trebui să-și facă griji că ar putea cineva să observe ceva în neregulă cu ea, chiar și de-aproape. Desigur, oamenii își vor putea da seama că este fardată, dar majoritatea femeilor se fardau. Nu era ceva care să atragă atenția.

Acum putea să-și pună planurile în aplicare mai repede. Nu trebuia să aștepte lăsarea întunericului. Zâmbi larg, apoi

își reținu zâmbetul ca să micșoreze tensiunea din pielea falsă. Noua libertate era un lucru îmbătător.

Alex coborî scara sărind peste trepte, cu laptopul la sub-suoară. Deja își făcuse un plan fezabil — risc scăzut, expunere minimă —, așa că asculta acum convorbirile doar cu speranța deșartă că individul numit Carston va greși și va spune ceva semnificativ. Era neverosimil, dar avea să asculte până la capăt. Mai târziu. În clipa asta, putea să înceapă pregătirea specifică.

— Mmm! mormăi Kevin.

Alex îl văzu cum se uita pe lângă ea, către Val.

— Hei, Val, câte fecioare a trebuit să sacrifici ca s-o faci să arate așa?

— N-am nevoie de niciun ritual satanic ca să fac ceea ce fac, răspuse Val. Iar fecioarele nu-s utile la nimic.

Daniel se ridică de pe canapeaua de unde urmărea știrile — își luase în serios misiunea — și veni să vadă despre ce vorbeau Kevin și Val.

Alex ezită pe ultima treaptă, simțindu-se nefiresc de vulnerabilă. Nu era obișnuită să-i pese dacă arăta frumoasă sau nu.

Daniel avu o mică reacție întârziată, apoi chipul i se relaxă și zâmbi.

— M-am obișnuit atât de mult să te văd cu vânătași, că aproape am uitat cum arătai fără ele, spuse el, zâmbind larg. Îmi pare bine că te văd din nou.

Alex știa că nu arătase așa în acel metrou, dar nu-l contrazise.

— Mă duc să plasez dispozitivul de urmărire, îi anunță Alex. N-ar trebui să dureze mult.

— Vrei să vin și eu? întrebă Daniel.

— E mai bine să nu-ți expui fața în timpul zilei, îi spuse ea.

Deși nu păru prea mulțumit, Daniel rămase cu o expresie resemnată pe chip. Alex își imaginează cum s-ar fi simțit ea dacă Daniel ar fi plecat într-o misiune, așa că îi înțelegea reticența.

— N-o să se-ntâmples nimic, îi promise ea.

— Ia sedanul, spuse Kevin, arătând spre un set de chei de pe blat.

— 'nțeles, să trăiți! replică Alex, imitându-i tonul milităros, însă Kevin nu păru să remarce.

Probabil că menajera lui Carston era acasă de-acum, în afară de cazul în care ar mai fi avut comisioane de făcut. Lucra doar diminețile acolo. Desigur, putea să aibă și alți clienți, dar Alex își imaginează că fostul ei șef ar plăti-o îndeajuns de bine ca să nu fie nevoit s-o împartă — ar fi vrut să o știe liberă în cazul în care ar fi avut nevoie de ceva. Alex merse cu sedanul negru prin oraș, destinația ei nefiind chiar așa de departe de apartamentul gol al lui Daniel. Se bucura că Daniel era ascuns în siguranță acasă la Val. Era sigură că indivizii îi supravegheau locuința într-un fel sau altul, sperând că el va fi îndeajuns de lipsit de minte încât să se întoarcă pentru a-și lua periuța de dinți sau tricoul preferat.

În apropiere de locuința menajerei se putea parca numai pe stradă. Dubița albă veche de zece ani era parcată la o stradă distanță față de casa în care locuia femeia. Traficul era îngreunat: mașini și pietoni. Găsi un loc de parcare lângă minimarketul de la colț și, după ce coborî, porni la o plimbare.

Arșița începutului de vară o făcu să transpire aproape instantaneu. Spre deosebire de Kevin, nu avea la dispoziție nenumărate costume din care să aleagă, așa că astăzi era îmbrăcată tot cu sacoul ei, care i se părea de două ori mai greu ca de obicei. Mă rog, avea nevoie de buzunare. Spera ca transpirația să nu-i deterioreze machiajul.

Erau destui oameni în jurul ei ca să se simtă invizibilă, doar un chip anonim din mulțime. Când traversă următoarea intersecție, aglomerația se micșoră puțin, dar nici acum Alex nu ieșea în evidență.

Scoase telefonul din buzunar și apăăsă butonul de reapelare.

Kevin răspunse imediat:

— Care-i problema, Oleander?

— Am sunat ca să vă salut, îi spuse ea.

— Ah, te armonizezi cu decorul?

— Desigur.

— Vorbește cu Danny. Eu n-am timp să mă armonizez cu tine.

— Oricum îl prefer pe el, spuse ea, dar Kevin deja nu mai asculta.

Auzi un bufnet când telefonul lovi ceva, apoi îl auzi pe Daniel țipând:

— Au!

Alex trase aer adânc în piept, ca să se calmeze. De fiecare dată când vorbea cu Kevin, îi venea să-nfigă cuțitul în ceva.

— Alex, ești bine?

— Desigur.

Kevin striga ceva în fundal.

— Kevin zice că încerci să pari naturală, spuse Daniel.

— Asta face parte din misiune, admise ea.

Mai avea acum doar două mașini până la dubiță. În fața lui Alex, un bărbat mergea în aceeași direcție. Nu auzea pe nimeni în spate, dar putea să fie cineva care s-o urmărească din priviri. Nu se întoarse ca să se uite.

— Înseamnă că ar trebui să discutăm lucruri despre care discută oamenii normali, spuse Daniel.

— Corect.

— Mm, ce-ai vrea să mănânci la cină? Vrei să rămâi și-n noaptea asta la mine?

— Să rămân peste noapte mi se pare minunat, spuse Alex zâmbind. O să mănânc orice vrei tu să gătești.

— Îmi ușurezi prea mult sarcina.

— La câte greutăți sunt pe lumea asta, nu vreau să fiu una în plus.

Își dădu la o parte câteva șuvițe de păr din perucă, lovind cu degetele telefonul. Acesta alunecă pe trotuar și se opri pe bordură.

— Stai așa, strigă ea. Mi-a scăpat telefonul din mână.

Se lăsă pe genunchi și luă telefonul, sprijinindu-se de aripa dubitei. Se ridică repede în picioare și-și șterse murdăria de pe pantaloni.

— Scuze, spuse ea.

— Tocmai ai plantat dispozitivul de urmărire?

Alex începu să meargă din nou, îndreptându-se spre capătul cvartalului, de unde putea să revină în cerc la mașina ei.

— Da.

— Foarte elegant.

— Ți-am spus că n-o să fie nimic. Ne vedem curând.

— Să ajungi cu bine. Te iubesc.

Kevin strigă ceva din fundal și se auzi încă o bufnitură lângă telefon.

— *Glumești?* strigă Daniel drept răspuns. Un cuțit?

Alex puse capăt convorbirii și grăbi pasul. Nu putea să-i lase singuri nici douăzeci de minute.

Lucrurile reveniseră la normal — sau la noua ei versiune de normalitate — când Alex ajunsese din nou în apartament. Daniel urmărea în continuare știrile. Val tocmai se întorsese cu Einstein de la plimbare și umplea cu apă superbul bol de cristal. Kevin se uita la înregistrările de pe camerele de filmat și ascuțea o macetă. *Casă, dulce casă.*

— Ceva interesant? îl întrebă Alex pe Daniel.

— Nimic despre mine. Se pare că, până la urmă, vicepreședintele se retrage înainte de alegeri. Cred că recente zvonuri scandaloase nu sunt chiar nefondate. Așa că, bineînțeles, toată lumea speculează pe cine va alege ca partener de campanie președintele Howland.

— Fascinant, murmură Alex pe un ton care sugera contrariul.

Își trânti geanta pe unul dintre taburetele albe de bar, se așează pe cel alăturat și-și deschise laptopul. Totul părea liniștit la Casa Carston, așa că începu să deruleze imaginea înapoi ca să vadă dacă-i scăpase ceva cât timp fusese plecată. Până acum nu descoperise niciun vizitator regulat în afară de menajeră și de cei de la serviciul de securitate care treceau cu mașina o dată pe zi, după-amiaza.

Daniel schimbă pe un alt canal, unde se transmitea o altă versiune a aceleiași știri.

— Nu te interesează cu cine candidează președintele? întrebă el. Howland e destul de popular. Pe oricine va alege, probabil că va ajunge vicepreședinte și, posibil, peste patru ani, președinte.

— Niște marionete, bombăni Kevin, lăsând jos maceta și începând să lucreze la un cuțit cu lama lungă.

Alex dădu aprobator din cap și începu să urmărească doi adolescenți care treceau pe lângă casa lui Carston și mai departe spre capătul străzii.

— Ce vrei să spui? întrebă Daniel.

— Nu mă interesează marionetele, spuse Kevin. Dar mă preocupă cine trage sforile.

— Asta-i o atitudine cam cinică față de națiunea democratică pentru care ai lucrat.

— Mda, zise Kevin, dând din umeri.

— Alex, republicană sau democrată? întrebă Daniel.

— Pesimistă.

Se întinse spre celălalt computer, pe care se aflau înregistrările audio ale convorbirilor, și-și conectă căștile.

— Deci, nimănui nu-i pasă că cele mai multe șanse le are un senator de extremă-dreapta din statul Washington, care a lucrat în cadrul Agenției de Informații a Apărării?

Primul apel pe care-l ratase Alex fusese din nou de la fiică — își dădea seama după tonul cald, părintesc al lui Carston. Începu să dea pe repede-nainte.

— Are o logică, spuse Val, scoțându-și un elastic din păr.

Purta un echipament de sport ud de transpirație, dar tot arăta ca de pe coperta revistei *Maxim*.

— Howland e moale. Își ia ca partener pe unul cu tendințe conservatoare, ca să-i convingă pe alegătorii nehotărâți. În plus, noul candidat are în același timp un aer de bunic și de holtei bătrân, cu priză la femeile mai tinere. Pe lângă asta, numele lui din două silabe se reține ușor. Howland ar face o alegere bună.

Val își aranjă cu o mișcare a capului părul auriu, care îi cădea în onduleuri perfecte pe spate.

— E trist, dar probabil că ai dreptate. E doar un concurs de frumusețe.

— Totul este, dragule, îi spuse Val.

Alex se opri ca să verifice înregistrarea, dar Carston continua s-o asculte pe fiica lui și să-i răspundă monosilabic pe un ton binevoitor. Dădu mai departe.

— Presupun c-ar trebui să mă obișnuiesc cu ideea, dat fiind că, după toate aparențele, n-am să mai pot vota, zise Daniel încruntându-se. Vicepreședintele Pace. Crezi că s-a născut cu numele ăsta sau și l-a schimbat ca să fie mai atrăgător pentru votanți? Wade Pace. Ai boteza așa un copil?

— N-aș da niciun fel de nume vreunui copil, spuse Val. Pentru că n-o să fiu niciodată atât de tâmpită încât să aduc așa ceva în casă.

Degetele lui Alex se întinseră automat să oprească înregistrarea.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

— Doar îi explicam că nu mă atrage ideea de a fi mamă, spuse Val.

— Nu, Daniel, cum ziceai că-l cheamă?

— Pe senatorul Pace? Wade Pace?

— Numele ăsta... îmi sună cunoscut.

— Cred că toată lumea știe numele ăsta, spuse Daniel. S-a pregătit pentru o astfel de ascensiune, n-a fost chiar un personaj discret.

— Nu urmăresc jocurile politice, spuse Alex.

Se uită la televizor, dar tocmai apăruse un prezentator de știri.

— Ce știi despre individul ăsta?

— Doar chestiile care se dau la știri, răspunse Daniel. Un dosar de serviciu imaculat, toate clișeele obișnuite.

— A fost militar?

— Da, un fel de general, cred.

— General-locotenent?

— Posibil.

Kevin devenise și el atent.

— Wade Pace. Pace începe cu *P*. E omul nostru?

Alex privea în gol, legănându-se pe taburet înaintea și-napoi.

— E din statul Washington... a lucrat la contrainformații...

Se uită la Kevin.

— Să zicem că cei de la DIA explorează teoretic niște opțiuni pentru armele biologice. Omul ăsta are deja aspirații politice, așa că bineînțeles că are grijă ca banii să fie alocați în orașul lui natal. Puteau să aibă o mulțime de obiective inofensive la suprafață — din afară nu se vedea decât creșterea economică. Probabil că asta l-a ajutat să obțină locul

din Senat. Excelent. Dar pe urmă, după câțiva ani, virusul este furat. Evident, nimeni n-are cum să știe că Pace a avut vreun amestec în crearea lui. Nimeni nu știe măcar că există. Noi dăm de urma răufăcătorilor și ăia dau pe goarnă prea multe informații. Wade Pace are visuri mărețe. Oricine ar auzi numele lui pus în legătură cu virusul...

— Trebuie redus la tăcere preventiv, încheie Kevin raționamentul. Și cine poate ști exact ce-a reușit să vadă acel agent CIA prea meticulos? Mai bine să-i închidem și lui gura.

— Nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării, șopti Alex. Mai ales când ai ajuns atât de sus.

Se lăasă tăcerea timp de treizeci de secunde.

— Uau! exclamă Val atât de tare, încât o făcu pe Alex să tresară. Aveți de gând să-l asasinați pe vicepreședinte?

Val se arătă teribil de încântată de idee.

— Încă nu e vicepreședinte, spuse Kevin. Oficial, nu e nimic. Asta înseamnă că Serviciul Secret nu se bagă.

Daniel rămăsese cu gura deschisă.

Din nou miza crescuse, dar nu chiar atât de mult. Până la urmă, orice altceva ar fi reprezentat, Wade Pace era și el un om.

Kevin se uita fix în ochii lui Alex.

— Așadar, tipul ăsta a dispus să fim lichidați eu, fratele meu, tu, prietenul tău... numai ca să ajungă președinte. Vai de mine, ce-o să-mi mai placă chestia asta!

Alex dădu să deschidă gura, dar o închise repede la loc. Ar fi fost mult mai simplu și mai puțin riscant — pentru ea — să-l lase pe Kevin să se ocupe de cât mai multe asasinat.

Dar, mai presus de toate, dacă planul acesta avea să funcționeze, trebuia protejat anonimatul ei — și al lui Daniel, așa încât putea la fel de bine să includă în asta și fața lui Kevin, care semăna cu a lui Daniel. Poate că fratele

lui Daniel se pricepea mai bine decât ea să ucidă oameni, dar era foarte sigură că ea știa mai bine s-o facă fără prea multe valuri. *Dacă vrei să faci ceva cum trebuie...*

— Oricât mi-ar dispăcea să te privez de distracție, cred că ar fi mai bine să mă lași pe mine să fac treaba asta.

Alex se înfioră ușor. Făcuse, probabil, o mare greșeală. Se transforma oare într-o dependentă de adrenalină, cum îl acuzase pe Daniel că este? Nu *credea* asta. Ideea de a mai adăuga o misiune la lista ei nu-i provoca decât groază.

— Obiectivul nostru e discreția, corect? Dacă viitorul nostru președinte moare în urma unui atac de cord sau a unui accident vascular cerebral, n-o să stârnească prea multă vâlvă — oricum, nu la fel ca în situația în care ar fi găsit împușcat în casă.

— Pot să fiu și eu discret, insistă Kevin, încruntându-și sprâncenele.

— Discreție de tip „cauze naturale“?

— Pe-aproape.

— „Pe-aproape“ poate să le alerteze la maximum pe celelalte ținte ale noastre.

— Sunt deja în alertă maximă.

— Și cum vezi că s-ar întâmpla asta?

— O să improvizez când ajung acolo.

— Iată un plan sănătos.

— Știi câți oameni mor zilnic în accidente casnice în țara asta?

— Nu. Dar sunt absolut sigură că o grămadă de bărbați albi la șaiszeci și ceva de ani mor din cauza unor probleme de sănătate mai mult decât din orice alt motiv.

— În regulă, excelent, un atac de cord ar fi cel mai *discret* mod în care Pace ar putea să moară, de acord cu asta. Dar cum ai să intri în casă, piticanie? Bați la ușă și ceri cu

împrumut o ceșcuță cu zahăr? Nu uita să-ți pui șortulețul cu dantelă — succes garantat.

— Pot să adaptez planul Carston. O să am nevoie doar de câteva zile ca să obțin informații despre Pace...

Kevin lovi cu palma în blat.

— Nu mai avem atâta timp! Și-așa am întârziat prea mult. Știi bine că Deavers și Carston nu iroiesc timpul de pregătire pe care l-au primit deja de la noi.

— Graba nu face decât să lase niște lacune de care ar putea să profite ceilalți. O pregătire corespunzătoare...

— Doamne, cât de *enervantă* poți să fii!

Alex nu-și dăduse seama cât de aproape ajunsese de Kevin — practic, urlau unul la celălalt de la vreo cincisprezece centimetri — până când Daniel nu interveni brusc.

— Îmi dați voie să vă întreprer ca să vă sugerez ceva evident? întrebă el.

— Nu te băga, Danny! se răsti Kevin la el, dându-i peste mână.

Alex inspiră profund, ca să se calmeze.

— Ce e evident? îl întrebă ea pe Daniel.

— Alex, tu ai planul cel mai bun pentru... ăă, asasinarea senatorului.

Clătină repede din cap.

— Nu-mi vine să cred că povestea asta e reală.

— E reală, spuse cu asprime Kevin. Și nu m-aș grăbi să consider „cel mai bun“ un plan din care lipsește metoda de pătrundere în clădire.

— Lasă-mă să termin. Alex are cea mai bună... metodologie. Kevin, tu ai șansa cea mai bună ca să intri fără să poți fi detectat.

— Da, o am, pufni Kevin.

— Ah, zise Alex, nemulțumită.

Probabil că erau doar orgoliul rănit și iritarea provocată de faptul că trebuia să coopereze cu un individ atât de nesuferit.

— Ai dreptate, recunosc eu față de Daniel. Din nou.

El zâmbi.

— Ce e? vru să știe Kevin. Și încetați să vă mai faceți ochi dulci, că-mi vine să vomit.

— Este *e-vi-dent* — Alex pronunță cuvântul răspicat —, trebuie să facem asta împreună. Tu intri având la tine soluția pregătită de mine. De fapt...

Creierul ei începu să analizeze opțiunile.

— Cred că vor fi mai multe soluții. Va trebui să păstrăm legătura ca să te pot îndruma legat de cea mai bună aplicare...

Kevin îi aruncă o privire nimicitoare.

— Adică, *tu* ești șefa și eu doar îți urmez ordinele pe teren?

Alex îl înfruntă cu privirea.

— Spune-mi un plan mai bun.

Kevin își dădu ochii peste cap, dar se temperă din nou.

— Bine, e logic. Nu contează.

Alex se simțea deja mai bine. Își putea juca rolul fără niciun risc. Și, cu toate că nu-i plăcea să recunoască, știa că el putea să și-l joace pe-al lui.

Kevin pufni de parcă i-ar fi auzit gândurile și spuse:

— Pot să-ți cer o favoare?

— Ce vrei?

— Când îți amesteci otrăvurile alea în sticlute, poți s-o faci pe asta să doară? Să doară *rău*?

În ciuda fricii care-o cuprinsese, Alex zâmbi.

— *Asta* pot s-o fac.

Kevin își țuguie buzele și spuse:

— E ciudat, Ollie. Dar... ei bine, în clipa asta aproape că-mi place de tine.

— O să-ți treacă, n-ai grijă.

— Ai dreptate... deja îmi trece.

Oftă.

— De cât timp ai nevoie pentru operațiile astea chimice?

Alex calculează rapid în minte și spuse:

— Dă-mi trei ore.

— Atunci, în timpul ăsta, o să caut informații despre noua țintă.

Kevin își luă maceta și celelalte cuțite și se duse la etaj, fluierând.

Alex se ridică în picioare și se întinse. În pofida noii presiuni și a fricii care o însoțea, îi făcea bine să știe deja răspunsul. Numele care-i scăpa fusese ceva iritant, ceva ascuns într-un ungher al minții și care nu-i dăduse pace. Acum se putea concentra pe mutarea următoare.

*

— Bun, am ajuns în baia principală.

Vocea lui Kevin se auzea estompat, dar lui Alex tot i se părea că suna periculos de tare. Dacă i-ar fi spus despre motivul ei de îngrijorare, Kevin n-ar fi făcut decât să-i aducă aminte că el era expertul acum. Un înfumurat.

Alex se întrebă dacă-l luase și pe Einstein în casă cu el. Probabil, dar, bineînțeles, câinele nu scotea niciun sunet.

— Ai grijă să vezi care sunt lucrurile lui. Nu vreau s-o omorâm pe nevastă.

Alex nu putea vorbi decât în șoaptă, în ciuda atitudinii degajate pe care o arăta Kevin.

— Ce?

— Ai grijă să afli unde-și ține el lucrurile, murmură ea ceva mai tare. Nu obiectele unisex, ca pasta de dinți.

— Sunt destul de sigur că dulăpiorul din dreapta e al omului nostru. Rezerve pentru aparatul de ras, Excedrin pentru dureri de cap, cremă de protecție solară cu SPF 45, multivitamine Centrum Silver, niște farduri, dar toate sunt în nuanțele pielii...

— Trebuie să fii sigur.

— Sunt. Multe rujuri și parfumuri pe partea stângă.

— E posibil să folosească în comun unele dintre ele... vezi în sertarele de sub dulăpiorul cu medicamente.

Alex și-o imaginează pe femeia blondă și frumoasă care apărea alături de Wade Pace în fotografiile oficiale. Carolyn Josephine Merritt-Pace. Avea doar cu zece ani mai puțin decât senatorul, dar arăta cu un sfert de secol mai tânără. Indiferent ce operații estetice făcuse, nu fuseseră intervenții majore; își păstrase zâmbetul cald, radios, care-i încrețea colțurile ochilor și părea cât se poate de veritabil. Moștenise o avere de la familia ei aristocratică din Sud, folosind mare parte pentru finanțarea diferitelor cauze la care aderase: școlarizare, hrană pentru copiii nevoiași, menținerea programelor muzicale în școlile din centrul orașului, locuințe pentru cei fără adăpost. Niciodată ceva controversat. Fusese mamă casnică pentru cele două fiice ale lor, care absolviseră facultăți din Magnolia League¹ și erau căsătorite acum cu bărbați respectabili — un pediatru și un profesor de colegiu.

Din tot ce aflase Alex în cursul cercetărilor grăbite pe care le făcuse despre soția senatorului, doamna Merritt-Pace părea să fie o femeie plăcută. Cu siguranță n-ar fi meritat moartea dureroasă pe care urma s-o sufere soțul ei. Pe care

¹ Denumire neoficială pentru mai multe instituții de învățământ superior din sudul SUA, ca o replică la mult mai cunoscuta Ivy League, care include universități de prestigiu din nord-estul Statelor Unite (printre care Yale, Princeton, Harvard). (N.t.)

ei sperau s-o suferă, se corectă Alex. Deși planificaseră totul, aveau nevoie și de mult noroc.

— Văd trei cutii cu săpunuri, un pachet cu periute de dinți, balsam de buze cu două arome, cireșe și căpșuni... alifie pentru păr, dischete din bumbac, bețișoare pentru urechi... Trec la sertarul următor... aha, interesant. Cremă pentru hemoroizi. Asta s-ar potrivi. Și supozitoare. Ce părere ai, Ollie?

— S-ar putea să meargă. Aș prefera să folosim un topic decât ceva pe cale orală, doar ca să facem o distincție față de Carston. Dar s-ar putea să nu folosească în mod regulat nici crema, nici supozitoarele.

— Ai dreptate. Deși ar fi atât de minunat să-i băgăm otrava asta literalmente în... oh, hei, omul nostru e fumător?

— Ăă, stai o secundă.

Alex tastă *Wade Pace fumează?* în fereastra deschisă a browserului. Pagina se umplu imediat cu articole și imagini. Dădu clic pe imagini — poze de calitate slabă făcute din spate sau de la mare distanță. Wade Pace — mai tânăr decât acum, având părul încă negru pe alocuri, de obicei în uniformă militară — nu se afla niciodată în centrul fotografiei, dar în multe apărea cu țigara în mână. Urmau pozele mai recente în care *era* în centru. Astea fuseseră făcute după ce se transformase în „holtei bătrân“, cum îl numise Val, și în niciuna nu mai apărea cu țigara. Dar mai mulți fotografi se concentraseră pe plasturele cu nicotină abia vizibil printr-una din mânecile cămășii albe. Altă poză, făcută în vacanță, într-o cămașă hawaiiană țipătoare, cu colțul plasturelui maroniu vizibil imediat sub mânecă. Fotografia de vacanță era din aprilie. Cu puțin timp în urmă.

— Se pare că a fost, zise Alex. Spune-mi că ai găsit plasturii.

— NicoDerm CQ. O cutie folosită pe jumătate, cu trei pachete nedesfăcute în spatele ei. Să mă uit în coșul de gunoi.

Alex așteptă nerăbdătoare.

— Afirmativ. Plasturi folosiți în coșul de sub chiuvetă. Aș zice că acest coș este golit cu regularitate. Așa că le folosește des.

— Nici că se putea mai bine, spuse Alex printre dinți. Ai nevoie de seringă marcată cu numărul trei.

— Înțeles.

Alex auzi zgomotul de fermoar tras.

— Nu lăsa lichidul să intre în contact cu pielea ta. Începi de la marginea plasturelui... să nu lași vreo înțepătură de ac vizibilă.

— Hai că nu-s tâmpit. Cât bag?

— Golești jumătate de seringă.

— E cam mică, ești sigură...? Știi ceva, n-are-a face. În cât timp se usucă?

— Câteva ore. Pune-l...

— Sub plasturele de deasupra, bine? o întrerupse Kevin. Al doilea, de sus în jos.

— Da, așa e bine.

Alex îl auzi pe Kevin chicotind.

— Misiune îndeplinită. Wade Pace este un mort ambulant care-și merită din plin soarta. Mă mut la ținta numărul doi.

— Dai de veste când ajungi la destinație?

— Negativ. Ar trebui să fie în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Ne vedem la apartament.

— Excelent.

— Tu vezi ce faci cu ținta ta, Ollie.

Alex îi răspunde pe un ton ceva mai ridicat:

— Mda. O să... hm, termin înainte să te întorci.

Kevin îi sesiză agitația și-i răspunde autoritar:

— Ar fi bine. Dacă fac valuri, s-ar putea ca planul tău să cadă.

— Corect.

Kevin i-o luă înainte din nou și întrerupse primul legătura.

Alex trase aer adânc în piept și puse telefonul și laptopul pe pat, lângă ea.

Daniel stătea cu picioarele încrucișate pe podea, cu o mână strângându-i ușor gamba. Nu-și luase ochii de la ea pe toată durata convorbirii.

— Ai ascultat tot? îl întrebă.

— Da, spuse Daniel. Nu-mi vine să cred că n-a trezit pe nimeni. Spune-mi că vocea mea nu-i atât de stridentă.

— Nu e, îi răspunse ea zâmbind larg.

Daniel se aplecă în față și-și lăsă bărbia pe genunchiul ei, strângându-i ușor piciorul.

— Iar acum e rândul tău.

Daniel rostise cuvintele în șoaptă, dar în glasul lui se simțea neliniștea.

— Nu încă.

Alex se uită din reflex la ceasul digital pe care-l instalase ca parte a laboratorului ei temporar. Afișajul arăta 4:15.

— Mai am câteva ore până începe distracția.

Daniel o strânse mai tare de picior.

— Nu fac nimic periculos, îi reaminti ea. Nu pătrund în fortăreața nimănu. Nu diferă mult de plasarea dispozitivului de urmărire.

— Știu. Îmi spun întruna asta.

Alex se ridică în picioare, întinzându-se, iar Daniel se lăsă în spate ca să-i facă loc. Ea arăta cu capul spre colțul în care echipamentul de laborator era împrăștiat pe mai multe măsuțe. Profitase de ocazie ca să-și producă și o rezervă zdravănă de *Supraviețuire*, după ce terminase cu rețetele pentru Pace.

— Cred c-ar fi bine să fac curat aici până nu se supără Val.

Daniel sări în picioare.

— Pot să te-ajut?

— Sigur. Doar să nu atingi nimic fără mănuși.

Nu dură mult. Căpătase destulă experiență în instalarea și strângerea laboratorului, fiind uneori presată serios de timp. Daniel învăța repede și pregătise deja cutia corespunzătoare înainte ca ea să demonteze complet echipamentul. În timp ce ambala cu grijă ultima retortă cu fund rotund, Alex se uită din nou la ceas. Tot mai rămăseseră câteva ore până când Val trebuia să vină s-o machieze.

— Arăți epuizată, comentă Daniel.

— Am început devreme. Val o să mă aranjeze ca să arăt prezentabil.

— Un pui de somn nu ți-ar strica.

Alex era cât se poate de sigură că nu va reuși să adoarmă. Se străduia să pară calmă ca să nu se îngrijoreze Daniel. Dar adevărul era că simțea ghearele nevăzute ale panicii strângându-i stomacul. Nu-l mințise cu privire la ceea ce avea de făcut, dar nici vorbă să fie relaxată cu privire la faza următoare. Partea de acțiune efectivă. Adevărul era că revenise la starea ei de spirit obișnuită și se simțise foarte confortabil în timpul pregătirilor. Acum, că sosise momentul să-și pună planul în aplicare, era surescitată. Totuși, puțină odihnă i-ar prinde bine.

— Nu-i rea ideea.

*

În timp ce-o privea pe menajera lui Carston intrând pe ușa automată în supermarketul uriaș, Alex inspiră lent și profund de câteva ori, încercând să se concentreze. Își examinează fața în oglinda retrovizoare, și înfățișarea creată de Val avu darul s-o liniștească. Astăzi Alex era o femeie cu părul blond-închis și un aspect destul de credibil. Machiajul

ei părea discret, deși fusese aplicat într-un strat gros. Alex constată mulțumită că noua formă a nasului ei se stabilizează, probabil permanent. Fiecare părticică era importantă.

Alți cumpărători parcară și intrară în magazin, și Alex înțelese că venise timpul să acționeze. Trase adânc aer în piept încă o dată. Hai că nu era așa de greu. Deocamdată, doar o ieșire normală la cumpărături.

Magazinul era aglomerat. Erau cumpărători de tot felul și Alex era sigură că nu va fi remarcată. Își aminti brusc de hotărârea nesăbuită a lui Daniel de a pleca la shopping în Childress și se pomeni zâmbind. Puse reacția ei pe seama stării de agitație.

În ciuda aglomerației, o găsi destul de ușor pe femeia pe care o căuta. Menajera purta o rochie petrecută de culoare galben-aprins, care sărea în ochi. În loc s-o urmărească prin magazin, Alex alese un traseu opus și-și încrucișă calea cu ea din două în două culoare. Manevra o aducea pe Alex mai des în câmpul vizual al femeii, dar părea mai firesc, mai puțin straniu. Menajera — care, de aproape, părea să aibă cam cincizeci de ani, în bună formă fizică și destul de atractivă — nu-i dădu nicio atenție lui Alex. Între timp, Alex își umplu căruciorul cu obiecte banale, alese la întâmplare — lapte, pâine, pastă de dinți —, apoi adăugă și câteva lucruri de care avea nevoie.

Lui Carston îi plăceau aceste sticle mici cu suc de portocale organic. Probabil că se alterau repede, fiindcă menajera cumpăra câteva de fiecare dată, dar nu făcea niciodată provizii. Alex luă trei sticle — tot atâtea câte erau și în căruciorul menajerei — și le puse în scăunelul pentru copii al căruciorului ei.

Împinse căruciorul pe un culoar gol — nimeni nu căuta felicitări aniversare sau rechizite de birou în dimineața asta — și scoase capacul micii seringi din buzunar. Acul era foarte subțire, așa că nu lăsă niciun semn când

perforă plasticul sticlei de suc, imediat sub capacul cu filet. Stătea întoarsă către standul cu felicitări, ca și cum s-ar fi gândit ce să scrie. Când termină, luă o felicitare cu sclipici și o puse în cărucior. Poate că i-o va oferi lui Kevin la terminarea misiunii. Era genul de sclipici care îți rămânea pe piele câteva zile.

Ea și Barnaby denumiseră acest drog pur și simplu *Atac de cord*, pentru că asta provoca. Uneori, după încheierea interogatoriului, departamentul trebuia să se descotoarsească de subiect într-un mod care să pară natural. După circa trei ore, *Atac de cord* se descompunea într-un metabolit care era aproape imposibil de detectat. La un bărbat de vârsta lui Carston, cu condiția lui fizică și ținând cont și de jobul foarte stresant — ei bine, Alex avea mari îndoieli că ar fi cercetat cineva foarte atent cauza morții, cel puțin la început. Bineînțeles, dacă ar fi avut douăzeci și cinci de ani și ar fi alergat la maraton, cauza morții ar fi putut să pară mai suspectă.

Alex se mută la raionul de patiserie, pentru că era aproape de casele de marcat și putea să-i vadă nestingherită pe cumpărătorii care stăteau la coadă să plătească. Îi luă cam zece minute, prefăcându-se că ezită între o baghetă sau o ciabatta, dar pe urmă menajera apăru de pe culoarul 19 și se așeză la coadă. Alex aruncă bagheta în cărucior și se așeză la coada de la casa învecinată.

Acum venea partea dificilă. Trebuia să stea foarte aproape de femeie în timp ce ieșeau din magazin. Sedanul negru al lui Alex era parcat chiar lângă dubiță. În timp ce femeia își așeza cumpărăturile în portbagaj, Alex urma să se împiedice cu brațele încărcate de pungi și să cadă peste bara de protecție a dubiței. N-ar fi trebuit să fie prea greu să lase sticlele de suc în portbagaj. Spera să poată subtiliza și sticlele de suc ale femeii, dar, dacă nu reușea, presupunea

că menajera le va pune pe toate în frigider, chiar dacă nu erau câte ar fi trebuit să fie.

Alex se uită la banda de la casa învecinată, verificând încă o dată că sucul era acolo. Apoi își mută repede privirea în altă parte.

În timp ce cumpărăturile ei alunecau prin fața scannerului, se încruntă. Ceva era în neregulă. Ceva nu se potrivea cu imaginea mentală. Se uită din nou la cealaltă bandă, încercând să-și dea seama despre ce e vorba.

Băiatul de la casă pune în pungă o cutie de Lucky Charms. Menajera nu cumpărase niciodată marca asta de cereale pentru Carston, din câte reușise Alex să vadă. Carston avea obiceiurile lui — mânca în fiecare dimineață aceleași cereale bogate în fibre. Bezelele dulci cu premii din plastic nu păreau genul lui de gustare.

Încă o privire pe furiș, cu capul plecat. Obișnuita pungă cu boabe de cafea, frișca degresată, litrul de lapte degresat, dar mai era și un bidon de doi litri cu lapte integral și o cutie cu napolitane Nilla Wafers.

— Hârtie sau plastic, doamnă? Doamnă?

Alex se concentrează repede, scoase portofelul și extrase trei hârtii de douăzeci.

— Hârtie, te rog, spuse ea.

Menajera lua mereu pungi de hârtie.

Roțițele din mintea ei se învârteau nebunește în timp ce aștepta restul.

Poate că menajera își luase și pentru ea câte ceva, dacă tot venise să cumpere pentru Carston. Dar, dacă-și luase lapte pentru acasă, trebuia să-l ducă înăuntru și să-l pună în frigiderul lui Carston până când își termina treburile din ziua aceea, ca să nu se strice în portbagaj. Și nu făcuse asta niciodată până atunci.

Aștepta Carston musafiri?

Inima lui Alex bătea cu putere în timp ce-o urma pe femeie prin ușile automate, strângând în mâna stângă cele două pungi.

Carston trebuia să fie cel care să bea din sticla aceea. Dar dacă ajungea la altcineva? La cineva care să aibă douăzeci și cinci de ani și să alerge la maraton? Tentativa ei ar fi devenit evidentă. Carston și-ar fi schimbat obiceiurile și și-ar fi întărit măsurile de securitate. Și în plus ar fi știut, fără urmă de îndoială, că fusese Alex. Că era vie și pe-aproape.

Vânătoarea ar fi început din nou, de la o distanță mai mică decât oricând.

Să meargă la noroc? Sucul acela de portocale era preferatul lui Carston. Probabil că nu l-ar oferi altcuiva. Și dacă totuși ar face-o?

În timp ce mintea ei analiza iute posibilitățile, o mică informație nesemnificativă — sau cel puțin așa o considerase — îi apărură în minte, sugerându-i o nouă perspectivă.

Grădina zoologică. Fiica lui vorbise întruna despre grădina zoologică. În toate convorbirile, zilnic, unele dintre ele lungi de câteva ore. Și dacă Erin Carston-Boyd nu era mereu într-o legătură atât de strânsă cu tatăl ei? Dacă Alex, în graba ei de a ajunge la convorbirile importante, trecuse peste informații vitale — cum ar fi o vizită iminentă din partea fiicei și a nepoatei? Grădina zoologică din Washington DC era celebră. Exact genul de loc unde ți-ai duce nepoțica venită în vizită dintr-un alt oraș. Așa cum Lucky Charms erau exact tipul de cereale pe care un bunic indulgent le-ar cumpăra pentru micul dejun al nepoatei.

Alex oftă adânc.

Nu putea risca s-o otrăvească pe fetiță.

Și-acum, ce urma? Boabele de cafea? Dar și Erin ar urma să bea din cafeaua aia. Poate un alt tip de toxină, ceva care să semene cu salmonella?

Nu putea să aștepte până când rudele se întorceau în orașul în care locuiau. Până atunci, Deavers și Pace vor fi murit — dacă nu muriseră deja —, iar Carston ar fi fost alertat la maximum. Asta era unica ei șansă să acționeze înainte de declanșarea panicii. Vor fi șase sticle de suc, dintre care una otrăvită... existau șanse să fie băută de Carston... era improbabil ca fetița să pățească ceva...

Alex încetini pasul. Știa că n-avea s-o facă. Și nu putea să se ducă din nou la cafeneaua lui preferată și să-i adauge un ingredient în puiul cu parmezan. Cu siguranță că renunțase la acel obicei din momentul în care ea îl contactase acolo. Era constrânsă acum să apeleze la ceva cu adevărat periculos, cum ar fi să ia pușca lui Daniel și să-l împuște pe Carston prin geamul bucătăriei. Riscul de a fi prinsă — și ucisă — ar fi fost mult mai mare decât plănuise.

Lui Kevin avea să-i fie silă de ea. O singură persoană era pe lista ei și deja o ratase. Nu putea să se simtă ofensată de o asemenea reacție, pentru că și ei îi era silă de sine însăși.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, chiar atunci Kevin o sună. Simți vibrația în buzunar, scoase telefonul și se uită la număr. Apăsă butonul de răspuns și duse aparatul la ureche, dar nu spuse nimic. Era încă prea aproape de menajeră și nu voia ca femeia să se-ntoarcă și să o vadă din nou, mai de aproape, pe blonda care se ținuse după ea. Poate că tot prin menajeră ar fi fost posibil să ajungă la Carston. Alex nu-și permitea să fie remarcată.

Alex așteptă să-l audă pe Kevin certând-o, fiind sigură că acesta simțise cumva că dăduse greș; *Ai zbârcit-o rău de tot, Oleander*, cu vocea lui stridentă.

Kevin nu spuse nimic. Alex se uită la ecranul telefonului. Se pierduse legătura? O sunase din greșală?

Legătura nu se întrerupsese. Cronometrul număra secunde în partea de jos a ecranului.

Alex aproape că spuse: „Kevin?”

Patru ani de trăit în teroare îi zăvorâseră limba.

Lipi telefonul de ureche și ascultă cu atenție. Nu se auzea niciun zgomot de mașină sau de mișcare oarecare. Niciun zgomot făcut de vânt. Nici sunete de animale, nici sunete umane.

Simți cum i se face pielea ca de găină pe brațe și i se zbârlește părul de pe ceafă. Trecuse de mașina ei și acum trebuia să meargă înainte. Ochii i se mișcau în toate părțile în timp ce capul rămânea nemișcat. Se concentrează pe tomberonul aflat în colțul din spate al parcării. Grăbi pasul. Era prea aproape de centrul de putere al inamicului. Dacă ei urmăriseră această convorbire, nu le va lua mult să ajungă aici. Îi venea să fugă, se abținea cu mare greutate, dar continuă să meargă într-un ritm susținut.

Încă niciun sunet de la celălalt capăt al liniei. Golul rece și greu din stomac se făcu și mai mare.

Kevin n-avea să înceapă brusc să-i vorbească, știa asta. Totuși, ezită încă o secundă. După ce făcea ceea ce știa că trebuie să facă acum, se termina totul. Se întrerupea singura ei legătură cu Kevin.

Închise telefonul. Numerele din josul ecranului o informară că apelul durase doar șaptesprezece secunde. Avusese impresia că trecuse mult mai mult.

Ocoli tomberonul ca să ajungă într-un loc unde să nu fie vizibilă din parcare. Nu vedea pe nimeni, astfel spera să n-o vadă nimeni.

Lăsă pungile cu cumpărături jos.

În căptușeala genții, avea o mică trusă de forțare a încuietorilor. N-o folosise niciodată pentru scopul ei real, dar uneori îi era utilă când lucra cu unele dintre inelele și adaptoarele ei de reflux mai mici. Scoase din trusă sonda cea

mai subțire și o folosi ca să scoată din telefon tăvița pentru cartela SIM. Tăvița și cartela ajunseră în geantă.

Cu grijă, șterse cu tricoul amprentele de pe telefon, manevrându-l doar prin țesătură. Lungimea tricoului nu-i permitea să ridice telefonul până la trapa laterală a tomberonului; era prea sus. Când văzu că nu ajunge, își dădu seama că trebuie să-l arunce prin deschizătură, dar nimeri din prima încercare.

Alex luă de jos pungile de hârtie, se întoarse și se duse repede la mașină. Dubița tocmai ieșea din parcare. Nu-și dădea seama dacă menajera observase că ea făcuse un ocol. Mări pasul cât putu de mult.

Scăpase de telefon, dar aproape că vedea secundele con-torizate în josul ecranului. Acum erau două posibilități, iar una dintre ele îi fixa un termen-limită foarte strâns.

Capitolul 27

— Alex, Kevin a avut telefonul în buzunar și te-a sunat din greșeală, susținea Daniel.

— Danny are dreptate, zise Val. Reacționezi exagerat. Nu e nimic.

Alex clătină din cap, simțind cum pielea maxilarului se întinde când își încleștă dinții.

— Trebuie să plecăm, spuse ea pe un ton categoric.

— Pentru că, exact în momentul ăsta, cei care ne vor răul s-ar putea să-l tortureze pe Kevin ca să obțină informații, recapitulă Val.

Folosi tonul răbdător și împăciuitor pe care oamenii îl folosesc cu copiii foarte mici și cu cei vârstnici.

Alex răspunse pe un ton rece și aspru:

— N-o să mai fie o glumă dac-or să vină după tine, Val. Asta ți-o garantez.

— Uite, Alex, planul tău tocmai a dat greș, îi reaminti Val. Erai deja supărată. Kevin te-a sunat și n-a spus nimic. Asta-i tot ce s-a întâmplat. Cred că e un pic cam exagerat să presupunem că a fost mai mult decât un accident.

— Așa fac ei, spuse Alex încet, cu o voce egală.

Chiar înainte ca Barnaby să-i aducă materialele de informare secrete, văzuse în parte cum se procedează.

— Subiectul are un telefon cu un singur număr în memorie. Suni la acel număr și vezi ce informații poți să obții de la el. Urmărești semnalul pe care tocmai l-ai creat. Găsești persoana de la celălalt capăt al liniei.

— Păi n-au ce să găsească totuși, nu? întrebă Daniel cu speranță în glas. Ai aruncat telefonul. Nu-i poate duce decât la o parcare fără nicio legătură cu noi.

— Da, telefonul e mort acum, admise ea. Dar, dacă l-au prins pe Kevin...

Chipul lui Daniel trăda neliniște. Val era în continuare calmă.

— Crezi că l-ar fi omorât? întrebă Daniel aproape în șoaptă.

— Asta ar fi varianta cea mai bună, spuse Alex fără menajamente.

Nu știa cum să se exprime mai delicat.

— Dacă e mort, nu-i mai pot face rău. Iar noi suntem în siguranță. Dar dacă e viu...

Inspiră adânc și își recăpătă concentrarea.

— Cum am spus, trebuie să ne mișcăm.

Val tot nu se lăsa convinsă.

— Chiar crezi că l-ar da în vileag pe Danny?

— Uite, Val, îmi dau seama că înțelegi foarte bine ce înseamnă feminitatea. Aia e lumea ta. Asta însă e a mea. Nu exagerez când spun că nu există om care să nu cedeze. Nu contează cât de tare e Kevin sau cât de mult își iubește fratele. S-ar putea să dureze o vreme, dar până la urmă *o să le spună* unde suntem. Și, spre binele lui, sper să nu dureze chiar atât de mult.

Totuși, Alex știa c-o să dureze. Oricât de dificilă fusese dintotdeauna relația ei cu Kevin, învățase să aibă încredere în el, să-l *cunoască*. Kevin îi va oferi timpul necesar ca să-i ducă pe Daniel și Val într-un loc sigur. În parte pentru că-și iubea fratele și, pe de altă parte, pentru că era orgolios. În

ruptul capului nu i-ar da lui Deavers cu ușurință ceea ce voia să afle. Kevin i-ar face să muncească din greu pentru fiecare cuvânt smuls de la el.

Îi părea bine că nu era ea cea însărcinată să-l facă să cedeze pe Kevin. Era sigură că ar fi fost cazul cel mai dificil cu care s-ar fi confruntat. Dacă cineva ar reuși să-și ia cu el în mormânt secretele, acel om ar putea fi Kevin. Poate că el ar fi întrerupt șirul perfect al interogatoriilor.

Preț de o clipă, văzu imaginea cu claritate — Kevin imobilizat pe masa de interogatorii modernă din vechiul laborator, ea fiind aplecată deasupra lui. Cum ar fi lucrat la acest caz? Dacă situația ar fi fost doar ușor diferită — dacă subiectul ei pakistanez n-ar fi murmurat niciodată numele Wade Pace —, scenariul pe care și-l imagina ar fi putut să devină realitate.

Alungă din minte imaginea și se uită la Daniel și la Val. Alex își dădu seama că frica ei începea să-l cuprindă și pe Daniel.

— Dacă l-au prins într-adevăr pe Kevin... ce crezi c-o să se-ntâmpile cu Einstein? întrebă Val, încă sceptică, dar ochii ei albaștri păreau neliniștiți.

Alex tresări. De ce ajunsese să-i pese atât de mult de un animal pe lângă toate celelalte? Ce stupizenie!

— Nu avem timp să ne gândim la toate acum, spuse ea. Tu ai unde să te duci, Val? Un loc pe care să nu-l știe Kevin?

— Am un milion de locuri.

Fața lui Val devenise aspră. Dintr-odată, trăsăturile ei perfecte păreau să aparțină unei păpuși frumoase, reci și lipsite de suflet.

— Tu?

— Opțiunile noastre sunt ceva mai limitate, dar o să gășesc eu ceva. Strânge-ți lucrurile pe care vrei să le păstrezi — n-o să te mai poți întoarce aici. Pot să păstrez peruca?

Val încuviință.

— Mulțumesc. Mai ai altă mașină în afară de cea pe care-am folosit-o?

Kevin luase SUV-ul familiei McKinley când plecase împreună cu Einstein imediat după miezul nopții.

— Am două aici. Aia nu e a mea. Kevin o conducea când venea pe-aici.

Val se întoarse lent, grațios, apoi porni agale spre scară. Alex nu-și dădea seama dacă se ducea să-și facă bagajul sau să tragă un pui de somn. Val nu o crezuse.

Mintea lui Alex se precipita în o sută de direcții diferite. Trebuia să facă rost repede de o mașină nouă și s-o abandoneze pe cea despre care știa Kevin. Erau foarte multe detalii pe care trebuia să le cumpănească și trebuia să facă asta repede.

Alex se întoarse și se grăbi să ajungă în camera pentru oaspeți. Și ea trebuia să-și facă bagajul.

Și să se gândească. Nu plănuise așa ceva. Deși ar fi trebuit.

Daniel veni după ea pe hol.

— Spune-mi ce trebuie să fac, zise el în timp ce intrau în cameră.

— Poți să pui totul înapoi în gențile de voiaj? Eu... trebuie să stau și să mă gândesc câteva minute. Nu ne putem permite nicio greșală astăzi. Doar să mă lași să mă concentrez, bine?

— Desigur.

Alex se întinse în pat și-și încrucișă brațele peste față. Daniel împacheta totul pe tăcute într-un colț. Alex încercă să treacă în revistă toate mișcărilor pe care le puteau face, tot ce nu știa Kevin.

Nu erau multe. Nici măcar nu putea să se-ntoarcă s-o ia pe Lola — Kevin alesese pensiunea pentru câini.

Inspiră din nou adânc și alungă gândul. Nu era momentul să fie tristă acum.

O vreme, vor merge în moteluri mici. Vor plăti numai cu cash. Din fericire, avea o bună parte din banii obținuți de Kevin din vânzarea de droguri. Vor reuși astfel să stea ascunși de privirile indiscrete.

Bineînțeles, Carston se va aștepta la asta. Portretul ei și al lui Daniel vor ajunge pe un anunț al poliției și transmis prin e-mail la toate opririle potențiale pe o rază de două mii de kilometri. Întrucât făcuseră publică deja povestea lui Daniel, probabil că pe ea o vor distribui în rolul de captivă. Ar fi fost mai greu să facă varianta inversă credibilă, dat fiind faptul că erau atât de diferiți ca statură.

Puteau să doarmă peste noapte în orice mașină de care reușeau să facă rost, așa cum se întâmplase și înainte. Dar verificările aveau să fie minuțioase. După ce oamenii lui Carston vor fi localizat vehiculul lui Kevin, vor lua urma oricărei mașini vândute la mâna a doua, oricărei oferte de servicii, oricărei mașini furate pe o rază de două sute de kilometri. Orice descriere care se potrivea va ajunge într-o listă și, dacă un polițist va raporta acel vehicul, oamenii lui Carston nu vor fi foarte departe.

Poate că sosise timpul să se întoarcă la Chicago. Poate că Joey Giancardi n-ar omorî-o imediat. Poate că va fi interesat să o aibă drept sclavă cu contract, dacă le mijlocea operațiile de reconstrucție facială. Sau poate că va sesiza cât de disperată e Alex și va ști că poate să obțină bani frumoși vânzând-o celor care o doreau.

Alex avea identități despre care Kevin nu știa nimic, dar Daniel nu avea așa ceva. Documentele pe care le luase din ascunzătoarea mobilă a lui Kevin n-ar fi fost lipsite de riscuri.

În afară de cazul în care Daniel acționa suficient de repede.

Se ridică în capul oaselor.

— Crezi c-ai înțeles principiile elementare ale acestui joc de-a v-ați ascunselea?

Daniel se întoarce către ea, ținând în mâini două pungi transparente pline cu gloanțe.

— Poate că pe *cele mai* elementare dintre cele elementare.

— Lasă că ești un om inteligent, zise Alex. Vorbești binișor spaniola, da?

— Mă descurc. Vrei să mergem în Mexic?

— Aș vrea să pot. Probabil că Mexicul nu-i atât de sigur pentru tine, pentru că ai fost acolo de-atâtea ori, dar sunt o mulțime de locuri în America de Sud în care-ai putea să te ascunzi. E și ieftin, așa că banii or să-ți ajungă o vreme. N-o să te poți pierde în mulțime, dar sunt foarte mulți expați...

Daniel ezită o secundă, apoi așeză cu grijă gloanțele într-una dintre genți. Veni lângă ea.

— Alex, văd că folosești de foarte multe ori pronumele la persoana a doua singular. Vrei să spui... că noi doi ne despărțim în clipa asta?

— Vei fi mai în siguranță în străinătate, Daniel. Dacă te ascunzi într-un locșor ferit din Uruguay, s-ar putea să nu te găsească...

— Atunci de ce nu putem merge împreună? Pentru că ei or să caute un cuplu... dacă... dacă-l forțează pe Kevin să vorbească?

Alex dădu să ridice din umeri, apoi și-i coborî, într-un gest de neputință.

— Pentru că eu nu am un pașaport.

— Și nu crezi c-or să-l aștepte pe Daniel Beach să încerce să se urce într-un avion?

— N-o să fii Daniel Beach. Am la mine două seturi de documente ale lui Kevin. O să treacă mult până or să ajungă

să-l întrebe despre identitățile false, dacă o vor face vreodată. O să ai timp suficient ca să iei un avion spre Chile la noapte.

Expresia lui se întunecă dintr-odată, devenind aproape mânioasă. Semăna cu Kevin, și Alex constată cu surprindere cât de mult o întrista acest lucru.

— Așadar, mă salvez doar pe mine, da? Pe tine te las de izbeliște?

Încă o ridicare din umeri abia schițată.

— Cum ai spus, or să caute un cuplu. Eu o să mă strecur nevăzută.

— Or să te caute *pe tine*, Alex. Eu n-o să...

— Bine, bine, îl întrerupse ea. Lasă-mă să mă mai gândesc. Găsesc eu ceva.

Daniel o privi îndelung. Încet, expresia i se îmblânzi. În cele din urmă, umerii i se prăbușiră și închise ochii.

— Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare rău că n-a mers. Îmi pare rău că fratele tău...

— Eu tot sper c-o să intre pe ușă, recunosc Daniel. Dar presimt... că asta n-o să se-ntâmple.

— Știu. Aș vrea să mă fi înșelat.

Daniel o privi țintă.

— Dacă situațiile noastre s-ar inversa, el ar face ceva. Ar găsi o cale. Dar *eu* nu pot să fac nimic. Eu nu sunt Kevin.

— Kevin ar fi în aceeași situație ca și noi. N-ar ști unde ești ținut prizonier. Și dac-ar ști, tot ar fi în inferioritate. Nici el n-ar putea să facă nimic.

Daniel clătină din cap și se așeză pe pat.

— Nu știu cum, dar cred că nimic din toate astea nu l-ar fi oprit.

Alex oftă. Probabil că Daniel avea dreptate. Kevin ar fi avut vreun informator secret sau o cameră video montată într-un loc ascuns sau o cale de a pătrunde clandestin în

sistemul lui Deavers. N-ar fi renunțat și n-ar fi fugit. Dar nici Alex nu era Kevin. Nu reușise să-l otrăvească pe Carston nici când acesta nu fusese avertizat. Acum era, Alex știa sigur asta.

— Lasă-mă să gândesc, repetă ea. Am să-ncerc să găesc o soluție.

Daniel dădu din cap și spuse:

— Dar împreună, Alex. Plecăm împreună. Rămânem împreună.

— Chiar dacă asta ne pune viețile în pericol?

— Chiar dacă...

Alex se aruncă din nou pe pat, ascunzându-și fața cu brațele.

Dacă ar fi existat o evadare perfectă pentru amândoi, ar fi încercat-o mai devreme. Principalul motiv pentru care se afla aici era faptul că opțiunea evadării eșuase. Acum și opțiunea atacului eșuase. Nu avea motive să fie foarte optimistă.

Era ciudat cum nu-ți dai seama cât de mult ai de pierdut decât după ce persoana în cauză nu mai e. Da, știa că era foarte atașată de Daniel; își asumase acest dezavantaj. Dar cine s-ar fi gândit că o să-i ducă dorul lui Kevin? Cum devenise el prietenul ei? Nici măcar prieten, pentru că prietenii ți-i alegi. Mai degrabă o rudă — fratele pe care încerci să-l eviți la reuniunile de familie. Nu avusese niciodată așa ceva, dar de bună seamă că asta era sentimentul, durerea că ai pierdut ceva ce nu ți-ai dorit niciodată, dar care a ajuns să conteze oricum. Siguranța de sine arogantă a lui Kevin o făcuse să se simtă aproape protejată, așa cum nu se mai simțise de mulți ani. Echipa lui era echipa învingătoare. Invulnerabilitatea lui era ca o plasă de siguranță.

Sau fusese până atunci.

Și câinele. Nici măcar nu era în stare să se gândească la câine de teamă că durerea ar fi copleșit-o. N-ar mai fi reușit să-și pună mintea la treabă pentru a găsi o soluție.

Din nou, îi veni în cap imaginea cu Kevin lungit pe masa ei. Măcar de-ar fi știut că murise deja și tot ar fi însemnat ceva. Dacă ar fi știut că în momentul ăsta nu suferea în chinuri. Cu siguranță că era destul de inteligent să fi avut o cale de ieșire. Sau era atât de sigur pe el încât eșecul nu făcuse parte niciodată din plan?

Se gândi că aflase destule despre Deavers din manevrele pe care le făcuse până în acest moment ca să fie sigură că acesta n-ar fi ratat nicio oportunitate de a-și crea un avantaj.

Își dorea cu sinceritate ca lucrurile să fi stat invers. Dacă ea ar fi fost cea prinsă, ar fi reușit să iasă din scenă rapid și fără dureri, lăsându-i pe Deavers și Carston fără nicio informație despre ceilalți. Indiferent ce greșeală făcuse, indiferent în ce fel eșuase, Kevin rămânea cel mai pregătit să-l țină pe Daniel în viață. Și pe Val, de altfel. În viitorul imediat, Val putea să fugă cel mai ușor, dar nici Carston, nici Deavers nu păreau genul de oameni care să renunțe ușor la un martor.

Dacă în locul lui Alex ar fi fost Kevin și ar fi încercat să conceapă un plan, ce-ar fi făcut?

Alex nu știa. El avea resurse despre care ea nu știa nimic, resurse pe care nu le putea multiplica. Dar chiar și-atunci, fuga ar fi fost singura lui opțiune. Poate că s-ar fi întors mai târziu, să mai facă o încercare, dar nu avea cum să continue imediat, după tentativa eșuată de a-l ucide pe potențialul vicepreședinte. Acum era timpul să dispară și să schimbe strategia.

Sau, în cazul ei, să dispară și să încerce să rămână dispărută.

Acea imagine insuportabilă a lui Kevin întins pe masă nu-i dădea pace. Problema ei, ca anchetator profesionist, era că știa în detaliu tot ce i-ar putea face ei acum. Îi era imposibil să nu marcheze în gând trecerea minutelor și să nu-și imagineze cum progresa interogatoriul.

Daniel tăcea. Împachetatul nu-i luase mult. Nu-și împrăștiaseră lucrurile prin cameră. Ștuseră de la început că era posibil să plece în orice moment, fie din cauza vreunei situații de urgență, fie pur și simplu pentru că Val s-ar fi săturat de ei.

Alex bănuia ce simțea Daniel. Nu voia să creadă că lucrurile merseseră atât de prost. Nu voia să creadă că fratele lui putea să fie mort sau că moartea ar fi fost cel mai bun sfârșit pentru Kevin. Cu siguranță că-și amintea cum Kevin coborâse prin acoperiș în toiul nopții ca să-l salveze și se simțea vinovat că nu putea să facă și el la fel. Mai mult decât vinovat — neajutorat, slab, furios, laș... Toate lucrurile pe care ea deja începea să le simtă.

Dar Alex nu putea să *facă* nimic pentru Kevin. Dacă ei doi ar fi schimbat locurile, nici Kevin n-ar fi putut să facă nimic. N-ar fi știut unde o țin în captivitate. Oamenii din umbră n-ar fi ales un loc de care Alex sau Kevin să știe. Aveau mii de variante. Iar dacă *ar fi existat* o cale să afle unde era ascunzătoarea, măsurile de securitate de acolo ar fi fost imposibil de păcălit. Kevin ar fi fost la fel de neajutorat ca și ea.

Nu trebuia să irosească timpul cu scenarii imposibile.

Trebuia să se concentreze și să acționeze pornind de la ipoteza că fratele lui Daniel era încă în viață și că inamicii lor vor afla curând că și ea, și Daniel erau vii și prin apropiere. Aveau să afle numele și adresa lui Val. La fel, marca, modelul, culoarea și probabil și numărul de înmatriculare al singurelor două mașini la care aveau acces în prezent. Era timpul ca ea și Daniel să se distanțeze de cât mai multe din toate astea.

Alex se ridică încet.

— Trebuie să ducem lucrurile în mașină și să plecăm.

Daniel stătea rezemat de perete lângă teancul de genți, cu brațele încrucișate la piept. Avea ochii înroșiți.

Val nu se vedea pe nicăieri când ieșiră, cărând gențile. Spațiul părea mai mare și mai rece în absența câinelui. Alex se grăbi să ajungă la ușă.

Nu vorbiră în ascensor sau cât timp merseră spre mașină. Alex lăsă gențile lângă portbagaj și scoase cheile din buzunar.

Un hârșăit estompat întrerupse liniștea de scurtă durată. Părea că vine de undeva de-aproape sau poate că de sub mașină.

Proastă mai sunt, se dojeni Alex în timp ce se lăsa bruscat pe vine lângă geanta în care spera cu disperare să fie pistoalele, însă cel mai probabil acolo era echipamentul medical. Cu toate că știa cât de precară le era situația, venise neînarmată în parcare.

Se bazase pe faptul că, poate, Kevin va rezista mai mult. O stupizenie.

Gențile mai grele erau la Daniel. De îndată ce puse mâna pe geanta din fața ei, își dădu seama că acolo erau trusele și materialele de prim ajutor. Un prim ajutor inutil acum. Măcar avea inelele și centura. Prin urmare, trebuia să ajungă aproape de agresor. Să nu se opună la început. Asta, dacă nu o împușca din primul moment.

Făcu toate aceste calcule într-o secundă. După primul zgomot, urmă iute un al doilea, un scheunat jos care fără doar și poate venea de sub mașină. Sunetul o purtă înapoi în timp, lângă o verandă întunecoasă din Texas. Nu era un sunet uman.

Alex se lăsă mai jos, aproape atingând cu capul pardoseala garajului. Umbra întunecată de sub sedan se trase mai aproape.

— *Einstein?!* exclamă ea uimită.

— Einstein? zise Daniel ca un ecou, din spatele ei.

Alex se târi în jurul mașinii.

— Einstein, ești bine, băiatule? Vino aici.

Câinele ieși de sub mașină. Alex îl mângâie pe spate și pe picioare.

— Ești rănit? spuse ea cu glas blând. E-n regulă. Te îngrijesc eu.

Blana lui Einstein era încâlcită și udă în câteva locuri, dar când își luă mâinile de pe el ca să verifice, văzu că nu era sânge, ci doar mizerie. Avea pernițele de la picioare tăiate puțin și găfâia de parcă ar fi fost deshidratat sau epuizat ori și una, și alta.

— E bine? întrebă Daniel de lângă ea.

— Așa cred. Totuși, după cum arată, n-a avut o noapte prea liniștită.

— Vino aici, băiete, spuse Daniel, întinzând mâinile spre câine.

Einstein se ridică, și Daniel îl luă în brațe. Einstein începu să-l lingă pe față și nu se mai oprea.

— Du-l sus. Pun gețile în mașină și vin și eu.

— În regulă.

Daniel ezită, apoi trase aer în piept, oftând.

— Totul e-adevărat.

— Da, spuse ea și deschise portbagajul fără să ridice privirea.

Îl auzi întorcându-se și plecând. Gâfâitul lui Einstein se auzi tot mai departe.

Nu-i luă mult să aranjeze lucrurile. Garajul rămase liniștit și pustiu, ca de obicei. Poate că ăsta era etajul personal al lui Val din parcare subterană. Poate că toate mașinile astea îi aparțineau. Alex n-ar fi fost uimită dacă așa ar fi stat lucrurile

Nu trebuia să se simtă mai bine acum când știa că Einstein e teafăr? O parte din ea trebuie să fi sperat că se înșelase, că reacționase excesiv. Că totul fusese o greșeală.

Când se întoarse în sufragerie, Val ședea pe podea cu câinele. Einstein se făcuse covrig în poala femeii, cu capul pe umărul ei, iar Daniel îngenunchease alături.

Val ridică privirea spre Alex, cu aceeași expresie împietrită ca de păpușă.

— Acum e ar trebui să zici: *V-am spus eu!*

— Ai nevoie de ajutor ca să ieși de-aici? întrebă Alex.

— Nu e prima oară când trebuie să dispar. A trecut ceva timp de-atunci, dar e o experiență pe care n-o uiți.

Alex încuviință.

— Îmi pare rău, Val.

— Și mie, răspunse Val. Crezi că... o să iei câinele cu tine?

— Da, spuse Alex, clipind surprinsă.

— Of, zise Val lipindu-și fața de blana lui Einstein. Dă-mi, te rog, un minut, ceru ea cu voce înăbușită.

— Desigur, spuse Alex.

Aveau la dispoziție câteva ore.

Locul ăsta era ultimul lucru pe care Kevin avea să-l divulge. Trimisese câinele înapoi ca să-i avertizeze. Kevin se lupta pentru ei.

În plus, încă mai avea acces la o sursă de informații care putea să dispară dintr-o clipă în alta, așa că era bine s-o utilizeze cât timp dispunea de o conexiune rapidă de internet. Se duse la computerul așezat pe blatul din bucătărie.

Carston fusese foarte rezervat până acum, dar poate că în sfârșit spusese ceva. Măcar dacă reușea să deducă ora aproximativă când Kevin fusese capturat. În mod cert exista un apel telefonic care să marcheze asta. Poate chiar un drum cu mașina. Pe acest front, Carston era expertul, nu Deavers.

Dispozitivul de urmărire era simplu de verificat. Vehiculul lui Carston era la biroul acestuia, ca de obicei într-o zi de lucru. Poate că plecase cu altă mașină, totuși. Verifică

semnalul sonor — Carston era în birou. Derulă înregistrarea înapoi ca să-i asculte conversațiile.

Aici era ceva important. Carston era în birou de ceva vreme — de obicei ajungea acolo la 6:00, dar activitatea începuse în jur de 3:30 dimineața. Îi venea să-și tragă palme pentru că nu verificase înregistrările înainte să fi plecat în dimineața asta.

Prima lui convorbire a fost scurtă. Doar „Sunt aici“ și „Care-i situația?“ Nu era greu să tragi concluzii din asta. Cineva îl trezise pe Carston dându-i vestea, și el plecase la birou. Nefiind trafic la ora aceea, trebuie să-i fi luat doar zece minute până ajunsese. Dacă țineai cont și de faptul că se îmbrăcase, se spălase pe dinți și toate celelalte, însemna că apelul fusese dat undeva între 2:30 și 3:15.

Se uită la ceasul de pe computerul ei, calculând de cât timp îl capturaseră pe Kevin. Mai întâi fusese nevoie să-l facă să se supună și apoi să aștepte ca el să fie pe deplin conștient, dacă-l adormiseră. Pe urmă, ar fi trebuit să decidă cum aveau să procedeze și să aducă un specialist...

Ăsta a fost al doilea apel al lui Carston? La 3:45, Carston a format un număr.

— Care-i mișcarea?... Nu-mi place... Bine, bine, dacă aia e cea mai bună variantă... Ce?... Știi ce părere am despre asta... Cum ai spus, e problema *ta*... Vreau noutăți.

Nu spunea niciodată multe, iar cuvintele aveau probabil o mie de interpretări posibile, dar nu se putea abține să nu le aplice pe ale ei.

Nu, Kevin nu era mort.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Tastat la computer, pași prin încăpere, sunetul respirației; altceva, nimic. Nicio convorbire. După toate aparențele, nu ieșise nici măcar o dată din birou. Aproape că-i simțea anxietatea lui Carston, și asta îi sporea neliniștea. Unde erau noutățile? Le primea prin e-mail?

Poate că aveau noroc. Poate că specialistul trebuia adus de la mare distanță, iar Kevin era doar ținut în așteptare. Asta era una dintre fețele jocului, iar ea jucase cartea înainte — să lași subiectul să aștepte, să-și imagineze, să intre în panică. Să-l lași să piardă lupta în mintea lui înainte de a începe.

Dar acum lucrurile nu stăteau așa. Ei știau că Daniel era în viață. Ar bănui că mai are pe cineva care să-l ajute aici, în oraș. N-ar fi vrut să le dea timp complicilor lui Kevin să scape.

Timpul trecea și pentru Carston și Deavers. Ei inițiaseră apelul. O auziseră răspunzând și apoi întrerupseseră legătura. Alex nu sunase înapoi ca să vadă dacă nu cumva numărul se formase accidental. Telefonul fusese aruncat. Aveau să presupună că partenerul fugise deja.

Așa cum *ar trebui* să facă.

Alex ieși din reveria ei intensă, dându-și seama pentru prima dată că Daniel era așezat pe un taburet lângă ea, urmărindu-i chipul. Val stătea rezemată de blatul de lângă chiuveță, iar Einstein, la picioarele ei, o privea și el.

— Încă puțin, le spuse, derulând repede momentele de liniște din biroul lui Carston.

Nu voia să-i scape nimic, dar nici nu-și permitea să piardă timpul.

Se opri când începu să se audă vocea lui Carston, apoi dădu cu grijă înapoi. Apelase din nou pe cineva. Tonul lui era radical opus celui de dinainte. Schimbarea era atât de mare, încât o făcu să se întrebe dacă nu cumva dăduse o comandă greșită în program și acum asculta o înregistrare mai veche.

Era vocea lui de bunic cumsecade.

— Sper că nu te-am trezit... Cum ai dormit? Da, scuze, am avut de rezolvat o mică urgență. A trebuit să vin la birou...

Nu, nu-ți anula planurile. Du-o pe Livvy la zoo. Măine o să fie și mai cald... Știi că n-am încotro în astfel de situații, Erin. Îmi pare rău că nu pot fi cu voi astăzi, dar n-am ce să fac... Lasă că Livvy o să se distreze de minune și fără mine. O să-mi povestească totul la cină. Să faceți multe poze... Nu pot să promit nimic, dar sper să fiu liber până la cină... Asta nu-i corect... Da, îmi amintesc că ți-am spus că săptămâna asta va fi mai lejeră, dar știi cum e la serviciul ăsta, draga mea. Nu garantez nimic.

Un oftat adânc.

— Te iubesc. Pup-o pe Livvy din partea mea. Vă dau de veste când mă eliberez.

Când Carston închise telefonul, Alex se înfioră. Adică el credea c-o să se termine până *la cină*? Sau doar încerca s-o împace pe fiica lui?

Urmă din nou liniște, din nou zgomot de tastatură. De bună seamă că primea actualizările pe cale electronică. Kevin era subiectul principal al acelor informări, Alex era sigură de asta. Oare vorbea deja? Habar n-avea.

Nu se mai întâmplă nimic până ajunse la momentul prezent. Verifică dispozitivul de urmărire. Carston nu mergea nicăieri. De bună seamă că Deavers se ocupa de problema *lui*.

Continuând să asculte în căști, Alex își rezemă fruntea pe brațe. Carston tasta din nou la computer.

Și-l imaginează la biroul lui, cu fața imobilă, trimițând ordine sau întrebări. Era oare măcinat de anxietate? Capul lui palid și chel era acoperit de sudoare? Nu, Alex era sigură că individul era cât se poate de calm, ca și cum ar fi completat o cerere de rechizite pentru birou.

Știa ce întrebări trebuia să pună, chiar dacă Deavers nu știa. Putea să dirijeze întreaga operațiune din fotoliul său ergonomic. Era în stare să se uite la Kevin cum este ucis prin

torturare și apoi, fără nicio remușcare, să se ducă repede la restaurantul unde făcuse rezervări pentru cină.

Alex simți că mânia bruscă o sufocă.

Ce se întâmpla acum n-avea nicio legătură cu securitatea națională sau cu salvarea unor vieți. Carston declanșase o vendetă privată pentru un om al cărui loc era foarte posibil să fie chiar pe masa de interogare. Carston trecuse de mult timp linia de demarcație dintre niște operațiuni sub acoperire a căror necesitate era discutabilă și acte de-a dreptul criminale, iar asta părea să nu-l afecteze câtuși de puțin. Poate că întotdeauna fusese așa. Poate că tot ce făcuse Alex pentru el, toate acțiunile inumane pe care le întreprinsese în numele siguranței populației, fusese o înșelătorie.

Credea că e de neatins? Că aceste alegeri secrete nu-i vor afecta niciodată viața publică? Credea că e scutit? Nu-și dădea seama că avea și el responsabilități?

Existau lucruri mai rele decât să fii otrăvit.

Alex simți că i se taie respirația. Pe neașteptate, o cale nouă, la care nu se gândise niciodată până atunci, se deschidea în mintea ei. Era dificil de realizat, știa. Erau o mie de lucruri care puteau ieși prost, un milion de moduri în care putea da greș. Va fi aproape imposibil, chiar și dacă ar avea un an în care să plănuiască toate amănuntele.

Simți pe spate mâna lui Daniel. Prin căști, îl auzi întrebând pe un ton îngrijorat:

— Alex?

Ridică privirea încet și se uită lung la Daniel, evaluându-l. O examinează și pe Val în același mod.

— Mai dați-mi zece minute, spuse ea și-și lăsă capul pe brațe ca să se poată concentra.

Capitolul 28

Alex își expuse planul repede, insistând mai mult decât necesar pe detaliile de care era sigură. Încercă să-l facă să pară bine gândit, unul în care avea încredere. Daniel părea să-i accepte versiunea, ascultând cu atenție și aprobând, dar Alex nu reușea deloc să deslușească expresia lui Val. Ochii ei o priveau concentrat, dar aproape ca și cum privirea ar fi trecut dincolo de chipul ei. Era o expresie distantă și amabilă în același timp.

Alex trecu la concluzii, care nu erau nici pe departe atât de solide pe cât i-ar fi plăcut, și-și dădea seama că nu e la fel de convingătoare în privința consecințelor, așa cum fusese când prezentase punctul de plecare. Se uita în jos la Einstein, care își rezema botul de piciorul ei în loc să-i privească pe ceilalți doi, mângâindu-l tot mai preocupată pe măsură ce disconfortul îi creștea. Încercând să încheie optimist, prelungi excesiv prezentarea. Val o întrerupse în mijlocul frazei.

— Nu! spuse Val.

— Nu? repetă Alex.

Rostise întrebarea, dar se resemnase deja.

— Nu. N-am să fac asta. O să fii ucisă. E frumos că vrei să-l salvezi pe Kevin, dar fii realistă, Alex. Treaba asta n-o să funcționeze.

— Ba s-ar putea să meargă. N-or să se aștepte la așa ceva. N-or să fie pregătiți.

— Nu contează dacă sunt pregătiți sau nu. Sunt mai numeroși decât ar fi nevoie ca să compenseze acest neajuns. Să zicem că tragi un foc, ai noroc și-l dobori pe unul dintre ei. Următorul o să-ți vină de hac.

— Nici măcar nu știm câți oameni vor fi acolo.

— Tocmai, spuse Val pe un ton categoric.

— Val, pe tine n-or să te bage-n seamă. O să fii doar un funcționar anonim. Oamenii ăștia văd zilnic sute de asistente. Pentru ei, o să fii invizibilă.

— Niciodată în viața mea n-am fost invizibilă.

— Știi ce vreau să spun.

Val se uită la ea cu o față perfect calmă.

— Nu.

Alex inspiră adânc. Știa că nu era corect s-o implice pe Val. Va trebui să se descurce fără ea.

— În regulă, spuse ea, dorindu-și ca vocea să-i sune mai ferm. Am s-o fac singură, atunci.

— Alex, n-o să poți, insistă Daniel.

— Ba am să pot, zise ea, zâmbindu-i timid. Nu știi cât de bine-o să mă descurc, dar trebuie să încerc, nu?

După cum o privea Daniel, se vedea că în el avea loc o luptă. Alex își dădea seama că voia s-o contrazică. Ar fi vrut să-i spună că nu, nu trebuia să încerce, dar asta ar fi însemnat să plece și să-l lase pe Kevin să moară în chinuri cumplite. Daniel se afla într-o postură delicată. Acum, că se ivise o speranță cât de mică, cum putea el să-i întoarcă spatele?

— Împreună vom reuși să ducem la bun sfârșit prima parte, îi spuse ea. Noi doi vom fi de-ajuns.

— Dar, în clipa în care te vei despărți de Carston, o să te tragă pe sfoară.

— Va trebui să-l ameninț cât mai convingător. Dacă va fi sigur că trădarea mea va atrage moartea ostaticului, poate o să joace cinstit.

— N-o să știi cum joacă. N-o să fii pregătită.

— Val nu vrea să-și riște viața. Pot eu s-o contrazic?

Val se uita la Daniel cu ochii mijiți în timp ce acesta ezita.

— Nu, zise el. Dar eu pot să joc rolul ei. Vom face schimb. Val, tu poți să-l joci pe-al meu, da?

Alex închise ochii strâns și apoi îi deschise încet.

— Daniel, știi că n-o să meargă. Chiar dacă n-ai fi fratele geamăn al lui Kevin, ăștia sunt oamenii care ți-au arătat fața la știri.

— Val mă poate aranja, nu-i așa, Val? Să mă faci să arăt diferit?

Expresia lui Val se schimbă brusc, devenind mai implicată. Îi examinează fața cu atenție.

— De fapt... cred c-aș putea.

Se întoarse către Alex.

— Nu cred o să-l caute cineva acolo. Crede-mă, mult mai mulți s-ar uita la mine — chiar în rolul de asistentă anonimă. Cred că pot să-i schimb înfățișarea ca să nu-i dea nimeni nicio atenție.

— Nu mă-ndoiesc de priceperea ta, Val... dar ei doi sunt *gemeni*.

— Mă lași să-ncerc? întrebă Val, pe un ton rugător. Chiar vreau să-l ajut pe Kevin.

Când îi rosti numele, Einstein ridică privirea.

— Doar că nu vreau să mor ajutându-l. Lasă-mă să fac ceva.

Einstein își așează din nou capul pe piciorul lui Alex.

— Cred c-aș putea să te las să-ncerci. Dar e o pierdere de timp și și-așa suntem în criză.

— N-o să-mi ia atât de mult.

— Și ai fi dispusă să joci rolul lui Daniel din plan?

— Sigur, asta-i ușor. Nimeni n-o să tragă în mine.

Alex se înfioră.

La ce se aștepta? Oamenii vor trage în ea cu siguranță, deja se împăcase cu asta. Dar dacă Val putea să-l deghizeze suficient de bine pe Daniel, lucru pe care Alex nici nu reușea să și-l *imagineze*, atunci ar fi posibil să tragă și în el. Își aduse aminte de toate motivele pentru care era necesar să-l salveze pe Kevin. Deținea prea multe informații vitale. Dacă le spunea nenorociților tot ce știa despre Alex și Daniel, despre mașinile cu care se deplasau, locurile în care se puteau ascunde, modul în care acționa Alex, n-ar mai fi fost greu pentru Agenție să-i urmărească și să-i prindă. Și pe Val, la fel. Cel mai probabil, vor muri cu toții oricum.

Vor muri ca niște lași, fugind.

Dar motivele erau irelevante. Dacă exista o cale de a-l salva pe Kevin de ceea ce i se întâmpla, trebuia s-o facă. Exista o legătură între ei despre care nici măcar nu realizase că se formează. Kevin era prietenul ei. A doua ei responsabilitate. Cineva îl făcea să sufere, chiar în timp ce ea stătea acolo pe gânduri. Iar Alex trebuia să pună capăt acestui lucru.

— Apucă-te de treabă, Val. Această primă parte o să-mi ia două ore, dacă am noroc. Când termin, vom face o reevaluare.

*

Deși locuise în Washington DC aproape zece ani, Alex nu vizitase niciodată Grădina Zoologică Națională. Întotdeauna o considerase ca fiind ceva pentru copii, dar se părea că astăzi erau acolo o mulțime de adulți nestânjenți de odrasle.

Erau și foarte mulți copii — câteva sute de țânci care țipau cu voci ascuțite și zburdau pe lângă părinții lor. Toți păreau să aibă mai puțin de cinci ani, așa încât Alex bănuia că școlile nu intraseră încă în vacanță.

Încercă să estimeze cât timp trecuse de când se întâlnește prima oară cu Carston, dar nu reușea să facă un calcul logic al zilelor. Daniel mai avea atunci cam trei săptămâni de școală. Dar trecuse mai mult de-atât... nu? Poate că școala lui Daniel termina semestrul mai devreme decât celelalte.

Alex se opri mai întâi la coada pentru închirieri de la Servicii Vizitatori. Nu era lungă. Cei mai mulți dintre vizitatori sosiseră mai devreme, în răcoarea dimineții. Se apropia ora prânzului, iar soarele era în înaltul cerului. Unii oameni aveau să plece atunci, ca să evite prețurile mari ale restaurantelor din incinta parcului. Sau se duceau acasă pentru un pui de somn.

Alex avea destule informații despre Erin și Olivia, toate culese de pe pagina de Facebook a lui Erin. Tot acolo, cu luni în urmă, găsisese poza Oliviei pe care o ținea acum în medalionul de la gât.

Astfel, știa că Olivia are trei ani și jumătate. Încă destul de mică să încapă într-un cărucior. Alex știa cum arăta Erin din aproape toate unghiurile și cu ce fel de haine era îmbrăcată. Știa că lui Erin nu-i plăcea să se trezească devreme, așa că probabil nu ajunsese la zoo chiar la ora deschiderii. Și mai știa că Olivia era foarte nerăbdătoare să vadă urșii panda.

Alex plăti nouă dolari pentru un cărucior de copii, își puse rucsacul în el și intră în parc. Își întindea gâtul când într-o parte, când în alta, căutând. Era logic să se uite după cineva — poate după sora și nepoții ei ori poate-și căuta soțul și copilul. Erau mulți vizitatori care-și căutau însoțitorii, așa că nu făcea notă discordantă.

Erin și Livvy probabil fuseseră deja la urșii panda și se gândeau să mănânce ceva. Cercetă harta pe care o primise odată cu căruciorul. O să încerce să treacă mai întâi pe la maimuțe și apoi pe la reptile.

Merse repede, ignorând aleile secundare și zonele de vizionare pentru public.

Erin avea ten de roșcată, la fel ca tatăl ei. Postase poze în care apărea arsă de soare și se plânsese de pistrui. Avea probabil pălărie pe cap și ceva cu mâneci lungi. Părul ei deschis la culoare îi atârna până la jumătatea spatelui — era o apariție pe care n-aveai cum să n-o remarci.

Alex cerceta grupurile și se mișca rapid printre ei, căutând o femeie cu un copil, eliminându-le pe cele însoțite de prieteni, soți sau mai mulți copii. O vreme, se ținu după o femeie cu părul prins sub o pălărie de paie cu boruri largi, care împingea un cărucior, dar pe urmă copilul coborî ca să meargă alături de ea — era un băiețel.

Un ocol rapid pe la cuștile felinei mari și apoi în zona cu animale de companie. În tot acest timp, era conștientă de cum arăta — cu harta în mână, căutându-și cu vigilență însoțitorii. Purta la rândul ei o pălărie de paie peste peruca din păr blond-închis și ochelari de soare cu rame mari. Un tricou simplu și blugii băiețești îi completau garderoba, iar în picioare avea pantofii sport cu talpă subțire, care i-ar fi permis să fugă, la nevoie. Nu ieșea cu nimic în evidență.

Mai multe femei roșcate îi atraseră atenția, dar se vedea că au părul vopsit. Altele erau prea vârstnice ca să fie Erin sau prea tinere, ori care aveau mai mulți copii. Acum zări o roșcată care mergea pe alea ce ducea la sectorul cu animale exotice — o coadă lungă de păr roșcat-auriu care se legăna sub o pălărie *cloche* albă. Femeia împingea un cărucior pentru un singur copil. Arăta exact ca al lui

Alex, cu paravan solar de culoare verde-închis. Purta o bluză fără mâneci și avea brațele înțesate de pistrui. Alex se duse repede după ea.

Femeia se mișca încet, așa că Alex o depăși în scurt timp. Ținând capul jos, Alex aruncă o privire în cărucior când trecu pe lângă el.

Fetița avea fața întoarsă într-o parte, dar îi remarcă părul blond și moale. Se potrivea cu profilul.

Alex continuă să meargă și ajunse la sectorul cu animale exotice înaintea mamei și a fiicei. Duse căruciorul în spațiul special amenajat din spatele toaletelor, ștergând pe ascuns mânerul cu tricoul înainte de a-și lua rucsacul, pe care-l puse pe umăr. Fiind sigură acum că femeia era Erin și că avea propriul ei cărucior, nu mai avea nevoie de el.

Localiză femeia și copilul apropiindu-se agale pe alee. Un grup îi prinsese din urmă și îi depășea acum pe ambele părți. Alex vedea acum clar chipul femeii — era categoric fiica lui Carston. Erin se opri ca să-i dea Oliviei să bea apă.

Aleea devenea mai aglomerată. Era cald, iar peruca o făcea să transpire și-i provoca mâncărimi. Pălăria de paie nu-i era nici ea de folos.

Alex își fixă atenția pe o bancă goală aflată cam la trei metri în fața celor două. Mai era un grup numeros în spațiile celui dintâi. Dacă-și sincroniza bine mișcările, putea s-o intercepteze pe Erin în dreptul băncii tocmai în timp ce al doilea grup trecea pe lângă ele.

Făcu repede cale întoarsă cu pași hotărâți, uitându-se prin ochelarii de soare ca să vadă dacă îi dă cineva atenție. Primul grup — o familie numeroasă și gălăgioasă, după cum se părea, cu mai mulți copii mici și o bătrânică într-un scaun cu rotile — o înconjură un moment. Se strecură printre ei și încetini pasul puțin.

Al doilea grup era alcătuit numai din adulți — turiști străini ieșiți la plimbare, bănuia ea, mulți dintre ei cu borsete la brâu — și o prinse din urmă pe Erin când era aproape de bancă. Alex se mișcă împotriva curentului până ajunse chiar în fața prăzii. Când Erin trecu la o jumătate de metru de bancă, Alex se întoarse, răsucindu-se pe după un tip în vârstă și prefăcându-se că se împiedică. Se întinse și o prinse pe Erin de mâna cu care ținea mânerul căruciorului. Presă în palmă punga cu lichid translucid și o goli printr-o apăsare puternică.

— Hei! exclamă Erin, întorcându-se.

Alex se dădu înapoi, răsucindu-se puțin în spatele celui mai apropiat vizitator. Erin se pomeni față în față cu septuagenarul chel.

— Scuze, spuse el ezitant adresându-se ambelor femei, neștiind cum ajunsese în postura aceea.

Se îndepărtă de Alex și o ocoli pe Erin și căruciorul.

Alex o văzu pe Erin clipind o dată, apoi încă o dată. La a doua clipire, pleoapele ei rămaseră parcă lipite. Alex făcu un salt înainte și o apucă de talie tocmai când începea să se prăbușească, apoi o împinse spre bancă, pe care căzura greoi amândouă. Alex se lovi la cot de spătarul de lemn; urma să se aleagă cu o vânătaie, dar o putea masca ușor. Fiind mai scundă și mai ușoară decât Erin, Alex nu putu să susțină greutatea femeii. Lăasă să-i scape un râset ușor strident — cu speranța că eventualii privitori s-ar gândi că cele două femei se joacă.

Fetița își cânta singură în cărucior. Nu părea să fi băgat de seamă că stătea pe loc. Alex se desprinse de Erin și trase căruciorul mai aproape, orientându-l astfel încât Olivia să n-o vadă pe mama ei.

Erin se legăna pe bancă, cu capul căzut pe umărul drept și gura larg deschisă.

Un al treilea grup de vizitatori trecu pe lângă ele. Nimeni nu se opri. Alex acționează rapid, ca să poată monitoriza orice reacție, dar nimeni nu dăduse încă alarma.

Trase pălăria lui Erin mai jos pe față, ca să-i acopere expresia lipsită de viață. Dintr-un buzunar lateral al rucsacului scoase o sticlă de parfum. Întinse mâna pe după parasolar și apăsă pulverizatorul timp de două secunde. Cântecelul încetă și apoi Alex simți bufnitura ușoară prin cadrul căruciorului când copila căzu pe spate.

Cu o expresie detașată o bătu pe Erin pe umăr, apoi se ridică și se întinse.

— Mă duc să-i iau ceva de mâncare, tu stai și odihnește-te, spuse, aranjându-și peruca sub pălărie.

Se uită în jur, cu ochii ascunși de ochelari. Nimeni nu părea să fie atent la micul tablou pe care-l crease. Luă căruciorul și porni către parcare. La început, păstră un ritm lejer, privind în trecere cuștile animalelor, cum făceau și alții. Când se îndepărtă suficient de bancă, începu să meargă mai repede. O mamă care trebuia să ajungă undeva după-amiaza.

Lăsă căruciorul lângă toaleta de la centrul pentru vizitatori și o luă pe Olivia în brațe. Copila cântărea cam paisprezece kilograme și, cum atârna inert, părea și mai greu. Alex încercă s-o țină cum văzuse la alți părinți — călare pe un șold, cu picioarele de o parte și de alta și cu capul rezezat de umărul ei. Nu credea că reușise s-o pună în poziția corectă, dar trebuia să se miște oricum. Strânse din dinți și trecu cât putu de repede de poartă. Își dori să fi parcat mai aproape, dar, în cele din urmă, cu tricoul ud de transpirație, ajunse la mașină.

Nu avusese timp să facă rost de un scaun pentru copii. Privi în jur să vadă dacă se uita cineva, dar zona de parcare în care se afla era aproape plină, iar nou-veniții își parcau

mașinile mai încolo. Cei mai grăbiți plecaseră deja, așa că era singură.

Întinse fetița pe banchetă și îi petrecu centura de siguranță peste mijloc. Apoi o acoperi cu o pătură.

Se uită după potențialii martori. Nimeni nu se afla în apropiere; nimeni nu se uita la ea. Scoase o seringă din buzunarul rucsacului și se aplecă din nou ca să-i administreze drogul copilei adormite. Calculase doza pentru o persoană cântărind între 14 și 18 kilograme. Trebuia s-o mai țină pe Olivia adormită cam două ore.

Alex porni motorul mașinii și dădu drumul la aerul condiționat. Avea senzația că începe să respire din nou pentru prima oară de când intrase în grădina zoologică.

Faza întâi reușise. Erin avea să se trezească în circa patruzeci și cinci de minute. Alex era sigură că până atunci va primi îngrijiri medicale. Când se va trezi, va observa dispariția fetiței și va da alarma. Mai întâi, se vor face căutări în grădina zoologică, după care va fi chemată poliția. Alex trebuia să se afle la post când Erin își va fi dat seama că fiica ei fusese răpită, nicidecum să se fi rătăcit prin preajmă în timp ce mama ei suferise un fel de criză. Alex era aproape sigură pe cine va suna prima dată Erin.

Spera din toată inima ca Val să-și fi terminat treaba până când ajungea la noua ascunzătoare astfel încât Alex să știe exact ce plan aplica în continuare — nu pentru că s-ar fi hotărât în privința rezultatului pe care și l-ar fi dorit cel mai mult. Să meargă singură... însemna sinucidere. Dar să-l ia pe Daniel... însemna cumva sinucidere dublată de crimă?

Poate că încrederea lui Val în ea însăși era deplasată. Poate că Daniel va arăta doar ca un Daniel cu perucă.

Alex putea să se descurce singură. Trebuia doar să dea foarte clar de înțeles ce se va întâmpla cu Olivia dacă ea,

Alex, nu va supraviețui acestei nopți. Asta îl va face pe Carston să stea în banca lui, nu-i așa?

Nici nu voia să se gândească la ce putea declanșa Carston. La capcanele pe care le-ar putea întinde după ce o va recupera pe Olivia, pentru ca Alex să-i cadă în gheare.

Alex o sună pe Val în timp ce se apropia de noua clădire și, când ajunsese în garajul subteran, Val o aștepta lângă ascensoare cu un cărucior care semăna cu cele folosite de room-service la hotel. În garaj nu mai era nimeni. Alex nu văzu nicio cameră de supraveghere, dar rămase între portiera din spate deschisă și unghiul cel mai favorabil din care cineva putea să vadă în interiorul mașinii. Cele două femei nu rostiră niciun cuvânt. Alex mută copila adormită pe raftul de jos al căruciorului, rearanjând apoi pătura ca să-i ascundă silueta.

Ascensorul acesta era mai normal decât cel care ducea la apartamentul de lux al lui Val — doar o boxă argintie, ca în majoritatea clădirilor în care locuise Alex. Se neliniști la gândul că boxa s-ar putea opri brusc și ușile s-ar putea deschide, lăsându-le expuse. Și Val trebuie să fi simțit la fel, pentru că ținea degetul apăsat pe butonul pentru etajul al șaisprezecelea, ca și cum asta le-ar fi făcut să ajungă mai repede.

În timp ce ascensorul urca, Alex observă pentru prima dată expresia lui Val. Era... un pic prea entuziastă. Alex spera că nu senzația că deține puterea o făcea pe Val să fie euforică.

Ușile ascensorului se deschiseră spre un hol pustiu. Era o clădire frumoasă, elegantă, cu pardoseală din marmură, dar în comparație cu celălalt palat al lui Val arăta banal.

Val împinse căruciorul pe holul mic, făcându-i semn lui Alex s-o ia înainte.

— Numărul 1 609, la capăt. Nu e încuiat, spuse ea și tonul înflăcărat al vocii ei o alarmă din nou pe Alex.

Deși, dacă atingea un grad de surescitare suficient, Val putea să se răzgândească și s-o însoțească pe Alex la evenimentul principal.

Alex intră grăbită în apartament — erau multe de pus la punct și trebuia să se miște repede. Abia dacă remarcă obișnuitul aranjament alcătuit din living și bucătărie, ferestrele cu draperii sau coloritul în nuanțe de bej. Traversă încăperea spre ușa deschisă a dormitorului puternic luminat. Acolo erau câteva dintre gențile ei de voiaj, rezemate de patul acoperit cu o cuvertură înflorată.

Abia când ajunsese la jumătatea distanței până la ușă reuși să vadă cu adevărat întregul spațiu și apoi își fixă privirea pe bărbatul care stătea în picioare în bucătăria slab luminată.

Deși se așteptase la *ceva*, asta n-o opri să tresară. Făcu un salt înapoi, degetele mari de la ambele mâini ducându-se automat la micile trape de pe inelele ei otrăvite.

— Ei, ce zici? întrebă el.

Bărbatul înalt, îmbrăcat în costum negru ieftin, aștepta, reținându-și un zâmbet.

— Ți-am zis eu! spuse Val din spatele ei, iar Alex nu avu nevoie să se uite, căci simți zâmbetul infatuat de pe chipul ei.

Cu tenul palid și părul blond foarte deschis, bărbatul arăta ca un scandinav. Barba blondă era tunsă îngrijit și îi amintea de cea a unui profesor din facultate. Sprâncenele erau atât de deschise la culoare încât erau aproape invizibile, schimbând radical aspectul ochilor și al frunții. Părul care-i încadra fața era drept, scurt și îngrijit. Creștetul capului era palid, lucios și complet chel. Îi schimba forma capului, făcându-l să pară cu zece ani mai în vârstă. Purta ochelari cu rame argintii subțiri, iar obraji erau surprinzător

de rotunzi. Izbitori erau ochii lui luminoși, de un albastru glacial, mărginiți de genele aproape albe.

— Arăți ca personajul negativ din filmele cu Bond, răbufni Alex.

— Și asta e de bine? întrebă Daniel, cu o voce dogită și ușor neclară.

Alex simți că i se-nmoaie picioarele în timp ce examina transformarea. Dacă n-ar fi căutat anume o versiune deghizată a lui Daniel, ar fi trecut fără să clipească pe lângă el pe stradă. Chiar dacă s-ar fi uitat după Daniel, doar înălțimea l-ar fi făcut suspect pe acest bărbat. Cuprinsă de disperare, Alex își dădu seama că, de fapt, își dorise ca Val să dea greș.

— Val a făcut o treabă excelentă, spuse ea, apoi se puse din nou în mișcare. Hai s-o pregătim pe Olivia.

Einstein adulmeca în jurul copilului acoperit cu pătura. Scheună încetișor, semn că era neliniștit.

— Crezi că e bine? insistă Daniel în timp ce lua fetița și o ridica la piept.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin în timp ce fac treaba asta, evită Alex să dea un răspuns.

Daniel o așeză pe Olivia pe cuvertura înflorată, dându-i buclele jilave la o parte de pe frunte. Dură doar câteva secunde ca Alex să agațe pungile cu perfuzii. Una transparentă, una albă și una opacă, apoi o pungă foarte mică umplută cu un lichid de culoare verde-închis. Montă repede cateterul folosind cel mai mic ac pe care-l avea.

— Dă-te la o parte, îi spuse lui Daniel.

Alex activă camera foto a telefonului pe care i-l dăduse Val — lăsat de un *prieten*, spusese ea — și făcu câteva poze cu Olivia dormind. Se uită repede la ele și o alese pe cea care i se păru potrivită.

— Asta-i partea din plan care-mi e cea mai nesuferită, băi-gui Daniel.

Alex ridică privirea și-i văzu expresia îndurerată. Arăta straniu pe noua lui față.

— Să sperăm că și Carston va simți la fel.

Daniel se încruntă și mai mult. Alex îl luă de mână și-l scoase din încăpere. Felul în care Daniel își ținea gura îi accentua forma rotunjită a obrazilor.

— Ce ți-a făcut la față? întrebă Alex.

Daniel vârî două degete în gură și scoase o mică piesă din plastic.

— Astea mă fac să vorbesc puțin mai greu.

Cu un oftat, puse plasticul la loc și obrații i se rotunjiră iar.

Val îi aștepta în livingul spațios; încă avea pe chip o expresie de încântare că-și făcuse treaba bine.

— Copilașul ăla n-o să se trezească, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu.

— Bun. N-aș ști ce să fac cu un copil. Acum, ce părere ai? Total schimbat, este?

Alex se uită din nou la Daniel. Și la talie era mai gros, detaliu care-i scăpase. Totul părea cât se poate de real.

— Ți se pare că nu e suficient de bine, nu? întrebă Daniel.

— Ba e suficient de bine, răspunse Val în locul lui Alex. Și ea știe asta. De-aia și e atât de îmbufnată. Ar prefera să-mi risc eu viața, nu tu.

Daniel se uită la Alex, așteptând un răspuns.

— Val are dreptate. În afară de partea cu riscul vieții ei. Aș vrea ca nimeni să nu fie nevoit să-și riște viața.

Val pufni disprețuitor.

Daniel o luă pe Alex de mână și o lipi de pieptul lui.

— O să fie bine, murmură el. Putem să facem asta împreună. Planurile tale au funcționat mereu. Am să-ți urmez ordinele întocmai și vom reuși. Ți promit!

Alex simți că-i dau lacrimile.

— Nu știi, Daniel. Ce fac eu acum?

Daniel o sărută pe creștet.

— Ia terminați, îi întrerupse Val. Mă faceți invidioasă, și asta nu e bine.

Alex deschise ochii și se desprinse, trecându-și palma pe costumul lui Daniel de teamă să nu fi rămas urme de fard.

— Văd că ai avut timp să iei lucrurile de care aveam nevoie din ascunzătoarea lui Kevin. Trusa asta de instrumente e perfectă.

— Mai mult decât perfectă — uită-te în al cincilea sertar, cel de jos. Am ambalat restul așa cum mi-ai zis, îi spuse Daniel. Vrei să verifici înainte s-o duc în mașină?

— Asta-i o idee bună.

Trusa argintie de instrumente — luată, presupunea Alex, din ascunzătoarea lui Kevin — avea roțile și un mâner retractabil, ca o valiză, dar, spre deosebire de o valiză, pe partea frontală avea multe sertare care se puteau trage în afară. Trecu rapid cu privirea prin sertarele de sus, identificând poziția diferitelor substanțe după inelele colorate de pe seringi. Seringile erau aranjate în tăvițele cauciucate în care le păstra de obicei. Următorul sertar conținea o varietate de bisturie și lame de ras. Nu-i trebuiau atât de multe; ideea era să facă sertarul să pară plin. Urmău pungile cu soluție salină și furtunurile aferente, împreună cu ace și catetere de diferite dimensiuni. Următorul compartiment era mai adânc. Conținea tuburile presurizate și alte substanțe chimice luate la întâmplare din depozitul lui Kevin.

Penultimul sertar era esențial. Conținea altă tavă cu seringi — goale, de data asta — și părea mai puțin adânc decât ultimul. Cercetă fundul sertarului pe margini — nu se putea să n-aibă Kevin așa ceva. Ajutându-se de unghii, îl ridică și se uită la ce era dedesubt.

— Să sperăm că domnul Carston e capabil să interpreteze un rol demn de Oscar, murmură ea ca pentru sine.

Examină și ultimul sertar, cel mai adânc, unde Daniel așezase recuzita ei impresionantă — lampa de sudură, cleștii de tăiat sârmă, cleștele patent și alte câteva unelte pe care Daniel le adăugase dintre cele disponibile în ascunzătoarea lui Kevin.

Mai era un obiect de care avea nevoie — o structură minusculă din sârmă pe care o culesese prima oară când vizitaseră depozitul local al lui Kevin. O scoase din rucsac și o ascunse în a treia tăviță din primul sertar, sub o seringă. Voia să ajungă ușor la ea.

— Perfect. Mulțumesc, spuse Alex îndreptându-se.

— Tu, zise Val arătând spre Daniel. Du-te la locul de întâlnire. Tu, continuă ea, mișcându-și arătătorul spre fața lui Alex. Hai să-ți aranjez fața ca să poți pleca. Intrăm în criză de timp.

Făcu semn spre ușile duble din cealaltă parte a încăperii.

— Sunt acolo în treizeci de secunde, promise Alex.

Val își dădu ochii peste cap.

— Bine, fie, urmează mica scenă de adio.

Se întoarse și ieși prin ușile duble.

— Alex..., începu Daniel.

— Stai.

Alex îl luă din nou de mână și-l duse la ușa de la intrare, trăgând trusa de instrumente cu mâna liberă. Daniel avea atârnată de umăr geanta mare cu trusa de prim ajutor. Einstein încercă să-i urmeze și scoase un scheunat când Alex îi închise ușa în nas.

Merseră pe holul liniștit spre ascensor. Alex apăsă butonul. Când ușile se deschiseră, Daniel intră, și ea îl urmă, rămânând cu un picior pe hol. Lăsă mânerul trusei și cuprinse fața lui Daniel cu ambele mâini.

— Ascultă-mă bine, spuse ea cu glas scăzut. În torpedoul sedanului e un plic în care ai să găsești două seturi de documente — pașapoarte, permise de conducere și bani lichizi.

— Acum nu mai semăn așa de mult cu Kevin.

— Știu, dar oamenii îmbătrânesc, le mai cade părul. Poți să renunți la ochelari, te bărbierești, îți vopsești din nou părul. Și, dacă lucrurile merg rău, va trebui să faci toate astea. Apoi să ajungi la cel mai apropiat aeroport. Te urci în primul avion care părăsește America de Nord, ai înțeles?

— N-o să te părăsesc.

— Când spun că *merg rău*, înseamnă că eu n-o să mai fiu, așa că n-o să mai ai pe cine aștepta.

El o privi lung, cu acel nou chip straniu.

— Ai înțeles? insistă ea.

Daniel ezită, apoi încuviință.

— Bun, spuse ea, încercând să dea impresia că discuția se încheiase.

Nu simțea că Daniel era convins, dar nu era timp de pierdut cu discuții în contradictoriu.

— Să stai tăcut în seara asta, îl instrui ea. Nu vorbești cu nimeni decât dacă n-ai încotro. Gândește ca un subaltern. Te afli acolo doar ca să conduci mașina și să cari gențile, ai înțeles? E doar un job pentru care primești niște bani. Nimic din ceea ce se întâmplă nu înseamnă ceva pentru tine. Indiferent de ce vezi, nu te afectează. Nu ai niciun răspuns emoțional. Ai priceput?

— Da, spuse Daniel dând din cap cu seriozitate.

— Dacă situația devine nesigură, o să fie logic să fugi. Asta nu e problema ta.

— Am înțeles, spuse el, cu mai puțină hotărâre de data asta.

— Uite.

Alex își scoase de pe deget inelul de aur. Era cel mai mare dintre cele două. Îl încercă pe toate degetele lui. Ca

și la Kevin, încăpea doar pe degetul mic. Reuși totuși să i-l strecoare pe deget. Spera să nu pară foarte ciudat cu noua înfățișare a lui Daniel.

— Fii *extrem* de grijuliu cu ăsta, îi spuse ea. Dai la o parte trapa asta micuță, dacă trebuie să-l folosești. Orice ai face, nu atinge cârligul. Dacă nu îl folosești, ține-l închis. Dar dacă încerci să pleci și cineva îți stă în drum, tot ce trebuie să faci e să pui cârligul ăla în contact cu pielea lui.

— Am priceput.

Alex se uită în ochii lui surprinzător de albaștri, încercând să-l vadă pe adevăratul Daniel, dincolo de acea deghiizare stranie. Nu mai avea ce instrucțiuni să-i dea, iar pentru sentimentele pe care ar fi vrut să i le împărtășească nu păreau să existe cuvinte potrivite.

— Nu știu cum să revin la vechea mea viață, spuse ea, încercând să-i explice. Nu știu cum să mai fac asta fără tine. Să fii responsabilitatea mea a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

El schiță un zâmbet.

— Și eu te iubesc, șopti.

Alex încercă să-i zâmbească la rândul său.

Daniel își lăsă mâinile pe umerii ei și o sărută. Apoi îi zâmbi din nou — era un zâmbet nefamiliar și familiar în același timp. Alex făcu un pas înapoi.

— Ți-am spus că o să fiu acolo să te ajut, când vei avea nevoie, spuse el.

Ușile ascensorului se închiseră.

Capitolul 29

De data asta, pentru deghizare nu fu nevoie de nicio perucă; Val doar o aranjă rapid, făcându-i părul real să arate ca și cum chiar ar fi avut stil. Tunsoare pixie, așa i se spunea. Nuanța de blond îi deschidea tenul. De asemenea, îi punea în valoare fața. Nu-și mai amintea de ultima ocazie când părul ei arătase bine.

— Serios, spuse Alex. Ai fost la o școală de cosmetică?

Val aplica rimelul cu mână sigură.

— Nu. Nu m-am dat în vânt niciodată după școală, în general. Mereu mi s-a părut că e cam ca la închisoare... doar nu era să mă înscriu la una în plus. Pur și simplu mi-a plăcut să mă joc cu felul cum arăt, să am câte-o față pentru fiecare dispoziție sufletească. Am exersat mult.

— Cred că ai aptitudini reale. Dacă o să te plictisești vreodată să fii cea mai frumoasă femeie de pe planetă, ai putea să-ți deschizi un salon.

Val își arătă dinții de un alb sclipitor.

— N-am crezut niciodată că mi-aș dori o prietenă. E mai distractiv decât mi-am imaginat.

— Și eu zic la fel. Doar din curiozitate, și nu trebuie neapărat să-mi răspunzi, Val vine de la Valerie?

— De la Valentine. Sau Valentina. Se schimbă, în funcție de dispoziție și împrejurări.

— Aha, spuse Alex. Se potrivește mai bine.

— Mă reprezintă, îi spuse Val. Nu e numele cu care m-am născut, firește.

— Păi nici al meu nu e! murmură Alex.

— Așa mi se pare logic. Când mi-au ales numele, părinții mei nici măcar nu mă *cunoșteau*. Bineînțeles că nu s-a potrivit.

— Nu m-am gândit niciodată așa la asta, dar are sens. Maică-mea a ales un nume pentru o fată... mai feminină.

— Evident, părinții mei au presupus c-o să fiu foarte plictisitoare. I-am scăpat rapid de această idee greșită.

Alex chicoti. Așa cum se întâmpla des în ultima vreme, de fiecare dată când râdea simțea că o cuprinde panica. Era plăcut să discute așa cum își închipuia că fac oamenii normali, să încerce să uite că asta s-ar putea să fie ultima conversație prietenoasă și banală de care va avea parte, dar nu-și putea concentra gândurile pe niște lucruri plăcute.

— Lasă c-o să fie bine, spuse Val, atingând-o ușor pe creștet.

— Nu trebuie să te prefaci că ai încredere în plan. Asta facem noi, fraierii, care ne aruncăm cu capul înainte.

— Nu-i un plan rău, o asigură Val. Doar că nu-mi place să risc. Niciodată nu mi-a plăcut.

Ridică din umeri.

— Dac-aș fi curajoasă, aș face-o.

— N-a fost corect din partea mea să-ți cer asta.

— Ba nu, a fost. Chiar... îmi pasă de Kevin. Dar o parte din mine pur și simplu nu poate să creadă că i se întâmplă cu adevărat ceea ce spui tu că i s-ar întâmpla. Întotdeauna mi s-a părut atât de... invulnerabil. Asta mă atrage la el. Cum am spus, nu sunt o curajoasă, așa încât sunt fascinată de oamenii care sunt. Cealaltă parte din mine...

Val își îndreptă spatele un moment, mica ei pensulă cu luciu de buze tremurând dintr-odată. Fața îi rămăsese perfectă, dar brusc redevenise fața de păpușă. Desăvârșită, dar lipsită de orice expresie.

— Val, ești bine?

Val clipi și chipul ei se trezi din nou la viață.

— Da.

— O să pleci de-aici după ce-ți închei rolul, da?

— Bineînțeles. Am o mulțime de prieteni care mă pot proteja. Poate c-am să-i fac o vizită lui Zhang. Sunt sigură că-i la fel de plicticos, dar are o casă splendidă în Beijing.

— Beijing sună drăguț, spuse Alex oftând.

Dacă supraviețuia acestei nopți, era hotărâtă să obțină un pașaport. Era dispusă să-și consume restul economiilor — toți banii lui Kevin obținuți din droguri. Să scape de ochiul vigilent al guvernului american i se părea cel mai frumos vis.

— Dacă..., începu Alex. Dacă nu primești niciun semn de la noi până mâine-dimineață, du-te la Zhang. Dacă o să pot, am să te sun de la un telefon public.

— Ai numărul meu, spuse Val cu un mic zâmbet. Știi, e un tip... Poate reușesc să fac rost de o vestă pentru un câine însoțitor.

Alex se uită lung la ea, cuprinsă de tristețe. Cu noul ei plan sinucigaș, nu avea nicio posibilitate să-l țină pe Einstein în siguranță.

— Asta-i o idee grozavă. Mă face să mă simt mai bine.

Dar expresia de pe chipul ei sugera altceva.

Val întinse piciorul gol și-l mângâie pe Einstein pe spinare. Câinele dădu din coadă, dar fără prea mult entuziasm.

— În regulă, spuse Val pe un ton mai vesel. Ești gata. O să-mi pun costumația și o luăm din loc.

În timp ce Val se duse să se schimbe, Alex își examină noua față. Val făcuse din nou o treabă excelentă. Alex arăta

drăguț, dar fără să bată la ochi. Părul era în mod evident al ei, acesta fiind un amănunt important. În seara asta cu siguranță va fi cercetată îndeaproape, iar o perucă ar fi trădat-o imediat. Arăta mai mult sau mai puțin credibil pentru rolul pe care-l alesese. Bineînțeles, s-ar fi simțit mai în largul ei fără niciun fel de machiaj.

Îngenunche pe podea lângă Einstein. Acesta ridică spre ea o privire imploratoare. Îl mângâie pe bot, apoi pe urechi.

— Am să fac tot ce-am să pot, îi promise ea. N-am să mă întorc fără el. Dacă dau greș, Val o să aibă grijă de tine. O să fie bine.

Privirea lui Einstein nu se schimbă. Nu accepta nici pre-texte, nici premii de consolare. Nu făcea decât să implor.

— Am să-ncerc, zise ea.

Își lăasă fruntea pe urechea lui doar o clipă. Apoi, cu un oftat, se ridică în picioare. Einstein își puse botul pe labe și oftă și el.

— Val? strigă Alex.

— Două secunde, îi răspunse Val.

Vocea ei se auzi de departe, ca și cum s-ar fi aflat în celălalt capăt al unui teren de fotbal. Baia asta era plăcută — ca o baie din apartamentul unui hotel elegant —, dar nu extravagantă, așa cum era cea de la celălalt apartament al lui Val.

O auzi pe Val închizând ușa și ridică privirea. Noua înfățișare a lui Val îi provocă un mic șoc, dar apoi dădu aprobator din cap.

— Arăți bine, spuse ea.

— Mulțumesc, zise Val. Cred că aş putea să mă descurc cu unele aspecte ale profesiei de spion.

Costumația lui Val nu era deloc discretă. Purta o rochie largă, care o acoperea de la bărbie până la podea. Semăna cu un sari. Niște eșarfe cădeau în cascadă în jurul ei, mascându-i forma trupului. Rochia părea desprinsă direct de pe

un podium de prezentare a modei avangardiste, și probabil chiar așa stăteau lucrurile. Era o apariție memorabilă. Dar, din spate, nu ieșea atât de mult în evidență. Pe cap avea o perucă neagră și deasă, cu bucle. Și asta atrăgea atenția, dar în același timp îi estompa forma capului și-i acoperea părți ale chipului. Ochii avea să și-i ascundă în spatele ochelarilor de soare mari și negri pe care-i ținea în mână.

— Mergem? întrebă Val.

Alex trase aer adânc în piept și încuviință.

*

Parcă vechiul Jaguar verde lângă un aparat de taxare; de-acolo se vedea o clădire mare de birouri, din beton cenușiu-murdar. Val insistase să ia mașina verde — un cadou de la un alt admirator, firește. După cum spusese ea, era o mașină căreia n-o să-i simtă lipsa dacă va fi nevoită s-o scufunde într-un lac.

Din acest unghi, Alex putea să vadă intrarea în parcare subterană. La drept vorbind, era trist că fostul ei șef, Carston, nu reușise să se mute într-un birou mai bun. Poate că-i plăcea decorul deprimant. Poate i se părea adecvat pentru jobul lui. Probabil că nu-i trecuse niciodată prin cap să-i facă lui Alex viața mai ușoară, dar era bine că lucrurile ieșiseră așa.

Ea și Val rămaseră în mașină mai bine de o oră, timp în care Val coborî o dată ca să introducă monede în aparat. Nu vorbiră; mintea lui Alex era la kilometri distanță, lucrând intens ca să găsească deficiențe în planul ei și încercând să le repare atât cât era posibil. Erau prea multe lucruri pe care fusese nevoită să le lase la voia întâmplării, deși detesta asta.

Alex își imagina că Val se gândea la Beijing. Era un loc bun unde să fugă. Poate chiar va fi în siguranță acolo. Alex

își dorea ca ea și Daniel să se urce chiar în clipa aceea în avionul pentru Beijing.

Probabil că nici Daniel nu era mai încântat de așteptare decât ea. Trebuia să fi ajuns în parc acum, neavând cu ce să-și umple timpul până sosea Alex și nicio modalitate de a ști ce se întâmplă. Măcar Alex o avea pe Val lângă ea, chiar dacă niciuna dintre ele nu era o companie prea plăcută.

În sfârșit, Alex văzu ceva și se ridică în scaun. Bariera vopsită în dungii roșii și albe de la gura garajului se ridica pentru a permite ieșirea cuiva. Până acum fuseseră doar camioane de livrări, dar de data asta un sedan închis la culoare ieșea din garaj. Alex porni motorul și ieși în stradă. Cineva claxonă în spatele ei, dar nu-i aruncă nici măcar o privire. Nu-și lua ochii de la mașină. Din depărtare, părea să semene cu BMW-ul negru al lui Carston. Abia trecuse de 4:00 după-amiază, o oră nu tocmai potrivită pentru ca angajații guvernamentali să plece de la serviciu.

Aici era primul lucru important care ținea de șansă. În clipa în care Erin Carston-Boyd ar fi fost sigură că fiica ei lipsea, l-ar fi sunat panicată pe Carston. Corect? Erin știa că tatăl ei avea o slujbă importantă la guvern. Era normal să-l considere puternic și capabil. Nu s-ar fi bizuit doar pe poliție știind că fiica ei fusese răpită. De ce să fi durat atât de mult? Când Alex reușise să verifice ultima oară, Carston nu primise niciun telefon și era încă în birou. Dirijând, fără îndoială, interogatoriul lui Kevin.

Alex credea că se va duce la fiica lui. Părea să fie singura reacție posibilă din partea lui Carston. Dar dacă avea alte opțiuni? Dacă trimeea în schimb o echipă de operații speciale? Era el atât de stăpân pe sine? Dacă trebuia să fie... probabil că da.

Dar cu siguranță că Deavers putea să se ocupe și singur de interogatoriu câteva ore. Corect?

Alex adoptă un stil agresiv de șofat în timp ce-și croia drum înainte, refuzând să oprească la lumina galbenă a semaforului. Cunoștea cele mai bune două trasee de la biroul lui Carston la grădina zoologică, de unde presupunea că telefonase Erin. Ar fi părăsit Erin ultimul loc în care o văzuse pe fiica ei înainte de a fi absolut sigură că fetița nu se ascunsese pe undeva? Dacă apelul venise de la una dintre numeroasele secții de poliție din apropiere, Carston putea să o ia pe mai multe rute diferite.

Prea multe lucruri lăsate la voia întâmplării.

BMW-ul o luase pe strada corectă, cea pe care și ea ar fi ales-o drept cea mai rapidă rută spre grădina zoologică. Carston șofa și el destul de agresiv. Alex se menținea cu prudență cu două mașini în spatele lui. Nu voia să-l sperie.

Da, a lui era mașina. Numerele de înmatriculare corespundeau. Și din spate șoferul semăna cu Carston.

Alex îi căută privirea în oglinda retrovizoare, dar el părea concentrat la drum. Alex ajunsese pe banda paralelă.

Își zise că ar trebui să se simtă mai bine, partea asta se desfășura potrivit planului. Dar avea un gol în stomac; când opri lângă mașina lui Carston, simți că se sufocă. Pentru că, dacă partea asta funcționa, trebuia să meargă cu planul până la capăt.

Semaforul din față se schimbă în galben. Trecură câteva mașini, dar Carston încetini, știind că era prea departe ca să ajungă la timp. Și mașina din față lui frână. Pe banda ei, Alex ar fi putut să înainteze până la linie, pentru că mașina din față cotise la dreapta. În loc de asta, se opri chiar lângă Carston.

Îi făcu semn cu mâna. Mișcarea fusese deliberat amplă, menită să-i atragă atenția.

Carston se uită din reflex în direcția mișcării, cu mintea rătăcită și cu o expresie preocupată. Avu nevoie de o secundă

ca să realizeze ce vedea. În acel moment de șoc, înainte ca el să calce accelerația, să scoată pistolul sau să formeze un număr de telefon, Alex îi arată telefonul pe care se putea vedea imaginea mărită a chipului fetei adormite.

Carston încremeni pe măsură ce începea să înțeleagă.

Alex sări iute din mașină și întinse mâna spre portiera din dreapta a BMW-ului. Nu se uită înapoi să o vadă pe Val trecând la volan, dar auzi portiera închizându-se în spatele ei. Alex așteptă cu degetele pe mâner până auzi încuietorile deblocându-se. Se urcă lângă el. Întregul schimb mut durase câteva secunde. Poate că șoferilor din spate li se păruse ceva ciudat, dar până la următoarea intersecție aveau să uite întâmplarea.

— Ia-o la stânga, îi spuse ea lui Carston în timp ce Val cotea la dreapta, spre est.

Jaguarul dispăru după colț.

Carston își reveni repede. Porni girofarul și trecu pe banda din stânga; aproape lovi duba care se apropia de semafor. Alex îi luă telefonul din suportul pentru pahar, îl opri și îl băgă în buzunar.

— Ce vrei? o întrebă el.

Vocea lui părea calmă, dar tonul neutru nu reușea să ascundă încordarea.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Carston avu nevoie de un moment ca s-o înțeleagă.

— La intersecția următoare, faci la dreapta.

Carston se conformă.

— Cine e partenerul tău?

— Am angajat pe cineva. Nu te privește.

— Chiar am crezut că ai murit de data asta.

Alex nu-i răspunse.

— Ce i-ai făcut lui Livvy?

— Nimic cu efect permanent. Deocamdată.

— Are doar trei ani, spuse el și vocea îi tremură.

Alex se întoarse spre el uimită, inutil însă, căci Carston nu-și lua privirea de drum.

— Serios? Chiar te aștepti să-mi pese de civili în clipa asta?

— Nu ți-a făcut nimic.

— Dar ție, Carston, ce ți-au făcut trei oameni nevinovați în Texas? zise Alex. Nu contează, de fapt. Întrebarea mea a fost retorică, evident.

— Ce vrei de la mine?

— Pe Kevin Beach.

Urmă o nouă pauză prelungită.

— La următoarea intersecție, faci la stânga! îi ordonă Alex.

— *Cum ai...*, începu Carston, dar se răzgândi și clătină din cap. Nu-i la mine. CIA îl are.

— Știi cine-l are. Și mai știi că tu îl dirijezi pe Deavers în acest interogatoriu, spuse ea. Specialistul tău e cel care conduce procedura. Sunt sigură că știi unde se ocupă de el.

Carston privea înainte, cu fața împietrită.

— Nu înțeleg ce se întâmplă, bâigui el.

— Atunci hai să vorbim despre ce înțelegi, spuse Alex cu glas sumbru. Sunt sigură că-ți amintești de un mic preparat pe care eu și Barnaby l-am creat pentru tine. Se numea *Termen final*.

Tenul lui bolnăvicios începu să se coloreze, pete roșcat-maronii înflorindu-i pe obraji și pe gât. Alex ținu telefonul la vedere și ochii lui se mișcă din reflex spre el. Poza era acum la dimensiunea normală, lăsând să se vadă clar în fundal perfuzia legată de brațul fetei. În imagine erau punga cu soluție salină, punga pentru nutriție și o pungă mai mică, de culoare verde-închis, atașată dedesubt.

El privi lung fotografia, apoi se uită din nou la drum.

— Cât timp? întrebă el printre dinți.

— Am fost generoasă. Douăsprezece ore. Din care o oră a trecut deja. Operațiunea asta n-ar trebui să dureze mai mult de patru ore. Apoi Livvy va fi înapoiată mamei sale, fără nicio vătămare vizibilă.

— Iar eu o să mor?

— Am să fiu sinceră și-am să-ți spun că sunt șanse mari ca niciunul dintre noi să nu scape teafăr din povestea asta. Multe depind de calitățile tale de actor, Carston. Spre norocul tău, amândoi știm cât de convingător poți să fii.

— Ce se-ntâmplă dacă, fără ca eu să am vreo vină, tu mori?

— Ghinionul lui Livvy. Și al maică-sii, la drept vorbind. Lucrurile au fost puse în mișcare. Dacă-ți pasă de familia ta, vei face tot, dar absolut tot ce-ți va sta în putință ca să mă scoți vie de-acolo.

— De unde știi că nu minți cu nerușinare? N-ai avut nici-odată atâta sânge-rece.

— Politicile se schimbă. Oamenii se schimbă și ei. Vrei să-ți spun un secret?

Îi lăasă un moment să răspundă, dar Carston privea drept înainte, cu maxilarele încleștate.

— Kevin Beach n-a fost în Texas când Deavers a trimis plutonul de execuție. *Eu* am fost.

Lăasă cuvintele să plutească în aer un moment înainte de a continua.

— Nu mai sunt cea pe care-ai cunoscut-o, Carston. Ai fi surprins să afli de ce sunt capabilă acum. Prima la dreapta!

— Nu știu ce speri să obții cu asta.

— Hai să n-o mai lungim, spuse Alex. Unde e Kevin?

Carston răspunse fără să ezite.

— Într-o clădire situată la vest de oraș. Înainte era un complex de interogare al CIA, dar n-a mai fost folosită de câțiva ani. Oficial, e abandonată.

— Adresa?

Carston o recită din memorie.

— Măsurile de securitate?

El își întoarse capul și o studie o secundă înainte de a-i răspunde:

— N-am aceste informații. Dar, știindu-l pe Deavers, sunt mai multe decât ar fi necesar. E în stare să sară peste cal, pentru că e îngrozit de Kevin Beach. De-aia a și născocit toată nebunia aia cu fratele. *Fără riscuri*, așa i-a zis.

Carston chicoti o dată. Dar era un răs amar.

— Știe cum arăt?

Carston tresări și se uită la ea surprins.

— Vrei să intri acolo?

— O să mă recunoască? insistă ea. Cât de mult din dosarul meu a văzut? I-ai arătat filmarea din metrou?

Carston își țuguie buzele.

— Am convenit de la început să aibă fiecare... treaba lui. Cu ani în urmă, ar fi avut acces la vechiul tău dosar de recrutare, la însemnările de la câteva interogatorii. Și acum le-ar putea obține pe cele vechi, dar nimic recent. Singura poză din dosarul ăla vechi era de la înmormântarea mamei tale. Erai foarte tânără și aveai părul mai lung și mai închis...

Ezită, părând cufundat în gânduri.

— Deavers nu-i un om al detaliilor. Mă-ndoiesc că ar fi în stare să facă legătura între tine și poza aia. Nu mai semeni deloc cu Juliana Fortis de la nouăsprezece ani.

Alex spera ca el să nu se înșele.

— Nu e doar viața mea în joc, îi reaminti ea.

— Sunt conștient. Și... pe asta aș putea să pariez. Dar nu știu ce crezi c-o să faci când o să ajungi înăuntru.

— Ce-o să *facem*, Carston, noi doi. Și, probabil, o să fim doborâți de o rafală de gloanțe.

— Și Livvy plătește? Asta e inadmisibil protestă el.

— Atunci, dă-mi mai mult material de lucru.

Carston trase aer adânc în piept, și Alex se uită la el. Părea epuizat.

— Ce zici? insistă ea.

Acum mergea pe intuiție. Îl ascultase pe Carston vorbind exasperat la telefon despre un anumit *ins* și se gândi că-și poate imagina despre cine era vorba. În definitiv, planul lui Deavers eșuase atât de spectaculos, în repetate rânduri.

— Ar fi potrivit să spun că ești nemulțumit de felul în care Deavers gestionează această operațiune comună?

Carston mormăi ursuz.

— Tu și Deavers nu v-ați pus de acord cu privire la cum ar trebui procedat?

— Se poate spune asta.

— Deavers e convins că tu ai încredere că el poate gestiona interogarea lui Kevin Beach?

— Nu. În acest moment, aș spune că Deavers știe că nu-l cred în stare nici măcar să se încheie corect la pantaloni.

— Vorbește-mi despre specialistul tău în interogări.

Carston făcu o față acră.

— Nu-i al meu. E lacheul lui Deavers și e un imbecil. I-am spus lui Deavers că un anchetator obișnuit o să-l omoare pe Beach înainte de a-l face să vorbească. Poți să stai liniștită, dacă asta te îngrijorează. N-or să-l facă să cedeze. Beach n-a spus nimic despre tine, exceptând faptul că te-a ucis. Cred că nici măcar n-au mers mai departe pe linia asta. Ca să fiu sincer, și eu am crezut la fel.

Alex se arătă surprinsă:

— Deci, nu m-ai înlocuit niciodată?

— Am încercat, zise Carston, clătinând din cap. N-am mințit în privința asta la început — mai ții minte? „Adevăratul talent e o marfă rară.“

Carston oftă.

— Deavers are de multă vreme o influență nefastă asupra departamentului, încă de când „am pierdut un om valoros, dar periculos“. CIA mi-a blocat procesul de recrutare și a închis aproape tot, cu excepția laboratorului. Iar lucrurile pe care le producem acum pot fi create de orice farmacist mediocru.

Clătină din cap.

— Se poartă de parcă nu ei ar fi motivul principal pentru care tu ești periculoasă.

— Tot mai pretinzi că n-ai fost implicat în luarea acelei decizii?

— Dacă am fost, îmi primesc pedeapsa chiar acum, spuse Carston cu o expresie sumbră.

— Deavers ar fi șocat dacă ar afla că ți-ai educat talentul în secret?

Carston se prindea întotdeauna repede. Își țuguie buzele și dădu aprobator din cap în timp ce vorbea.

— Preț de o fracțiune de secundă, apoi ar fi doar furios. E convins sută la sută de valabilitatea programului curent, dar știe că îndoielile mele sunt mai mari. Nu, n-o să fie așa de surprins.

— Nu-ți place cum procedează Pace? Pare o persoană pragmatică, mă gândeam c-o să vă înțelegeți.

— Deci, ai pus lucrurile cap la cap, până la urmă. M-am gândit eu. Dar pariez că n-ai fi reușit dacă Pace n-ar fi avut o reacție exagerată. Nu mă deranjează perfidia, dar prostia, da. Oamenii mai fac greșeli, dar Pace are o înclinație deosebită de a combina o greșeală cu a doua, care-i mai gravă. Și apoi cu a treia. Ne-a băgat pe toți în rahatul ăsta.

— Ce tot spui acolo, Carston? Că suntem în aceeași tabără? Toată lumea face greșeli, cum ai zis, dar nu te baza din nou pe naivitatea mea.

— Nu mă aștept să mă crezi, dar asta-i situația. N-am nimic de câștigat din planurile curente. Dacă Pace are succes, Deavers va avansa. Va ajunge director al CIA. Munca mea de-o viață e deja distrusă. Suntem în aceeași tabără mai mult decât îți închipui.

— Dacă te face fericit să spui asta... Ceea ce nu schimbă planul, totuși.

— Intrăm împreună, spuse el gânditor. Tu ești protejată mea secretă. Eu insist ca tu să iei locul măcelarului lui Deavers. Până în acest punct, poate să funcționeze. Nu știi ce crezi că se va întâmpla după aia.

Alex încercă să-și ascundă tresărirea când Carston rosti cuvântul *măcelar*. Foarte multe depindeau de starea în care se găsea Kevin.

— Vom vedea, spuse ea, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

— Nu, să nu-mi spui. E inteligent să procedezi astfel. Cu condiția să ai un plan.

Alex nu-i răspunse. Planul ei nu era suficient de solid.

— Doar din curiozitate, zise Alex, încercând să-i abată atenția lui Carston de la reacția ei. Când a murit Dominic Haugen?

— La două săptămâni după ce laboratorul din Jammu a fost distrus.

Alex dădu din cap. Prin urmare, se întâmplase așa cum bănuise. Barnaby văzuse ceva și începuse pregătirile.

— Am o idee, zise Carston.

— Ar trebui să fie bună.

— Ce părere ai avea dacă te-ai preface rănită? Să-ți prinzi brațul într-o eșarfă, poate? Am avut un caz în Turcia acum nouă zile, am obținut niște informații importante de la un caporal ager la minte. Exact genul de persoană pe care aș fi fost interesat s-o recrutez, dar situația s-a împuțit. Caporalul

n-a supraviețuit tentativei de salvare a forțelor ostile. Dar poate că informațiile au fost, de fapt, obținute de protejată mea, care a reușit să scape cu viață.

Alex îl privi lung.

El ridică mâna, într-un gest de renunțare.

— În regulă, nu trebuie să facem cum spun eu. Era doar o idee. Deavers știe povestea, așa că nu are de ce să i se pară nejustificat faptul că te duc acolo.

— Cred că pot să capăt niște răni false, spuse sec Alex.

*

Recapitulară povestea de câteva ori până ajunseră la punctul de întâlnire, iar Carston îi descrie în detaliu camera de interogare. Nu era o imagine prea plăcută, și Alex simțea că șansele lor de supraviețuire erau tot mai mici.

Carston intră în parcare de lângă micul parc municipal și opri BMW-ul lângă singura mașină parcată acolo, așa cum i se ordonase. Deși se aștepta la asta, Alex tresări când îl văzu pe bărbatul blond și corpolent care aștepta pe o bancă în parc.

Ăsta era primul test, iar dacă Daniel nu-l trecea, Alex avea de gând să anuleze totul. Carston văzuse cu siguranță fotografia lui Daniel la știri, oricât de mult ar fi ținut el și Deavers să nu se amestece unul în treburile celuilalt. Îl privi pe Carston cu coada ochiului, evaluându-i reacția. Pe chipul acestuia nu se putea citi nimic.

— Cine-i ăsta? întrebă el.

— Noul tău asistent.

— E nevoie de asta?

— Oprește motorul.

Daniel se ridică și se apropie de ei cu pași repezi. Alex îl privi pe Carston ca să surprindă vreo schimbare pe chipul lui.

— Nu pot să te urmăresc în fiecare secundă, Carston, spuse ea cu blândețe prefăcută. Deschide portbagajul.

Alex și Carston așteptară în tăcere ca Daniel să mute echipamentul din spatele sedanului în portbagajul BMW-ului. Când termină, Daniel se postă lângă mașina lui Carston, așteptând.

— Coboară, spuse Alex.

Încet, ținându-și tot timpul mâinile la vedere, Carston deschise ușa și coborî. Alex văzu cum îl cerceta pe Daniel din priviri. Încercă și ea să-l evalueze pe Daniel cu detașare. Era un bărbat înalt și părea capabil să se descurce cu noua lui înfățișare. În situația dată, Carston era logic să fie precaut și probabil înfricoșat, deși nu se trăda prin nimic.

Așa cum fusese instruit, Daniel rămase tăcut. Își încrușișă privirea cu cea a lui Alex doar o fracțiune de secundă, dar își păstră expresia neutră. Avea maxilarul ușor încordat, ca atunci când îi intimidase pe tinerii beți din Oklahoma City. Îl făcea să pară mai periculos, dar și să semene mai mult cu Kevin. Văzuse Carston fotografiile cu Kevin?

Daniel se opri lângă portieră, cu brațele lăsate relaxat pe lângă corp, pregătit.

— Mâinile pe capotă! îi ordonă Alex lui Carston. Nu te miști până nu mă-ntorc.

Carston luă poziția unui suspect aflat la mașina poliției. Își ținea capul lăsat în jos, dar Alex observă că examina reflexia lui Daniel în geamul mașinii. Nu văzu niciun semn de recunoaștere pe chipul lui, dar nici nu putea fi sigură că acesta nu-și ascundea reacția. Alex observă cum scânteiau luminile din parcare, reflectate de cheliile celor doi bărbați.

— Dânsul e domnul Thomas, îi spuse ea lui Carston. Dacă încerci să mă trădezi, să fugi sau să-mi faci vreun rău, vei fi mort în aproximativ două secunde și jumătate.

O picătură de sudoare se forma pe tâmpla lui Carston. Dacă simula și asta, atunci Alex era cu adevărat impresio-nată.

— N-am să fac nimic care să-i pună viața în pericol lui Livvy, șopti el.

— Bun. Mă-ntorc imediat. Mă duc să-mi fac rost de niște răni.

Daniel își mișcă fulgerător ochii albaștri spre Alex când auzi cuvântul „răni“, dar imediat își impuse să se uite la Carston.

Toate lucrurile ei erau puse în ordine în portbagajul BMW-ului. Desfăcu fermoarul genții în care se găseau instrumentele de prim ajutor și scotoci repede până găsi ceea ce căuta, apoi tăie o bucată de pansament și de leucoplast. Își luă geanta de mână și se întoarse, lăsând portbagajul deschis. Toaleta publică era în cealaltă parte a micului teren de joacă. Intră repede și aprinse lumina.

Nu era nicio poliță pe care să-și pună geanta, așa că o ținu pe umăr, mai ales că nu se mai făcuse curat acolo de zile, poate chiar de săptămâni. Folosi praful de săpun grunjos ca să-și îndepărteze de pe față machiajul aplicat de Val. Era mai bine așa. Machiajul nu se potrivea cu personajul, iar plasturile din piele artificială ar fi fost un semnal de alarmă pentru oricine s-ar fi uitat mai atent. Evident că vânătăile și bandajele vor atrage atenția, dar în același timp o vor face mai greu de recunoscut.

Văzu cu satisfacție urmele de vânătăi de la ochi și forma gălbuie a răniilor de pe obraz. Lipitura cu adeziv de pe maxilar era prea rudimentară, dar nu trebuia să scoată bandajul.

Nu erau prosoape de hârtie, doar un uscător de mâini, și ăla stricat. Se șterse pe față cu tricoul, apoi își lipi pansamente pe falcă și pe ureche — meticolos, ca să pară o treabă făcută de un doctor. Tricoul negru și colanții groși

erau potriviți — hainele comode erau o componentă a jobului, iar halatul de laborator din portbagaj avea să-i dea aspectul profesionist pe care și-l dorea.

Afară începea să se întunece și, pe când se întorcea la mașină, îl auzi pe Carston încercând să-l antreneze în conversație pe Daniel, dar acesta îl privea de sus cu buzele strânse.

Alex își îmbracă halatul, netezindu-i cutele cu palmele. În sfârșit, se declară mulțumită și, închizând portbagajul, deschise ușa din spate a mașinii.

— Pe loc repaus, Lowell! îi spuse ea lui Carston, care se îndreptă cu precauție. Noi doi o să mergem în spate, iar domnul Thomas o să conducă mașina.

— Taciturn individ, comentă Carston în timp ce se urca în mașină pe bancheta din spate.

— Nu e aici ca să converseze cu tine, ci ca să te-mpiedice să faci vreo prostie.

Alex închise portiera și ocoli mașina ca să se urce în cealaltă parte. Carston se holbă la ea.

— Fața ta... ai făcut o treabă foarte realistă, Jules. Subtilă. Acum zici că n-ai pe față niciun fel de machiaj.

— Mi-am dezvoltat multe aptitudini noi și mă cheamă dr. Jordan Reid. Te rog să-l îndrumi pe domnul Thomas spre destinație. Când mai avem cinci minute până acolo, îți promești înapoi telefonul.

Ochii ei se întâlneau în oglinda retrovizoare cu ai lui Daniel, care mișcă imperceptibil din cap. Cât rămăseseră singuri, Carston nu spusese nimic care să-i dea de înțeles lui Daniel că îl recunoscuse.

Daniel porni motorul. Carston îi dădu adresa și câteva indicații sumare, apoi se întoarse spre Alex și întrebă:

— Presupun că acum e cineva cu Livvy?

— Nu e bine niciodată să mergi pe presupuneri, știi bine.

— Jules, dacă fac tot ce pot și cum pot eu mai bine..., încep Carston, cu o voce dintr-odată răgușită. Te rog... Te rog să-i dai drumul lui Livvy. Dă telefon, fă tot ce trebuie să faci. Chiar dacă... chiar dacă nu mai ieși. Știu că ai toate motivele să-mi faci rău, dar, te rog, nu-i face rău copilului.

Spre final, vocea i se stinse. Alex prefera să creadă că vorbește din suflet, în măsura în care avea așa ceva.

— Dacă nu scap, nu pot să fac nimic pentru ea. Îmi pare rău, Carston, aș fi vrut să procedez altfel, dar n-am avut nici timp, nici resurse.

Carston își încleștă mâinile în poală și coborî privirea.

— Ar fi bine să știi ce faci.

Alex nu-i răspunse. Probabil că el bănuia ce înseamnă asta.

— Dacă ne ducem pe copcă, spuse Carston mai tare, măcar ia-l pe nemernicul de Deavers cu noi. Poți să faci asta?

— Va fi o prioritate.

*

— Mai avem cam cinci minute.

— În regulă. Uite.

Alex îi înapoie telefonul lui Carston, care îl porni și, după o secundă, alese un număr din agendă. Telefonul sună de două ori în difuzorul mașinii.

— De ce mă întrerupi? răspunse o voce de bărbat.

Părea iritat.

Și Carston era iritat.

— Presupun că lucrurile n-au progresat deloc.

— N-am timp pentru asta.

— Niciunul dintre noi n-are timp pentru asta, ripostă Carston. Gata! Ajung la poartă în două minute. Ai grijă să fim așteptați, eu și asistenții mei.

— Ce... începu Deavers, dar Carston puse capăt convorbirii.

— Ești dur, comentă Alex.

— E forma noastră normală de interacțiune.

— Așa sper.

— O să-mi joc rolul, Jules. Dacă n-ar fi implicată Livvy, cred că mi-ar face plăcere povestea asta. Dobitocul ăla infatuat mă *obosește* teribil.

Clădirea lângă care opriră ar fi părut abandonată dacă n-ar fi fost cele două mașini parcate lângă intrare. Terenul mic era protejat pe trei laturi de diguri abrupte, clădirea modestă din beton, cu un singur nivel, ocupând cea de-a patra latură. Fațada clădirii nu era vizibilă decât când ajungeai în curte. Locul era ascuns printre o grămadă de depozite și clădiri administrative ce semănau cu niște blocuri de locuințe sovietice, toate aparținând cu siguranță cine știe cărui departament al guvernului și toate părând goale. Așa cum era și labirintul de drumuri care șerpuiau printre ele. Alex își zise că era foarte ușor să te rătăcești aici și se bucura că-l avea pe Carston drept ghid. Spera ca Daniel să fi fost atent. Încercase să memoreze traseul, dar era puțin probabil să-l poată îndruma la plecare.

Nu se vedeau lumini la ferestrele mici, acoperite de storiuri, dar asta era de așteptat. Totul la parter era camuflat.

Carston coborî și ocoli mașina ca să-i țină portiera deschisă, deja intrat în rol. Alex aproape că zâmbi, amintindu-și cum se desfășurau lucrurile când ea era *talentul*. Ei bine, ăsta era rolul pe care trebuia să-l joace în seara asta. Trebuia să intre în pielea personajului.

Daniel scoase din portbagaj trusa de instrumente și i-o aduse. Cineva probabil că-i urmărea deja, deși Alex nu vedea unde erau ascunse camerele.

— Ai grijă cu aia, îl admonestă ea pe un ton sever, trusa.

Își îndreptă manșeta de la mâna stângă și-și scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă. Daniel se postă lângă umărul drept al lui Carston. Alex observă inelul de aur de pe degetul lui mic. Nu prea se potrivea cu imaginea de ansamblu, însă restul era în regulă — deși era întuneric în parcare, costumul lui negru arăta exact așa cum trebuia, conservator, fără să fie scump; orice agent FBI din țara asta avea ceva identic în șifonier. Fără insignă, dar, pe de altă parte, nimeni nu se aștepta ca o persoană care lucra ca asistent la departamentul *acesta* să poarte elemente de identificare. Nu era o organizație care să pună preț pe însemne.

Alex își îndreptă umerii și se întoarse spre clădirea întu-necată, încercând să se împace cu ideea că, probabil, nu va mai vedea niciodată parcare a asta urâtă.

Capitolul 30

— Pe aici, doctor Reid, spuse Carston, conducându-i la o ușă cenușie simplă.

Daniel îl urmă îndeaproape, iar Alex mergea vioi în spatele lor, străduindu-se să țină pasul cu picioarele ei scurte.

Carston nu bătu la ușă, doar se așeză în fața ei. Așteptând, ca și cum deja apăsase butonul soneriei.

Ușa se deschise într-o clipă. Bărbatul care stătea în fața lor purta un costum nu foarte diferit de-al lui Daniel, deși acesta era atât de nou, încât nu-și pierduse încă luciul specific. Era mai scund decât Daniel și mai lat în umeri. La subsuoară avea o umflătură vizibilă.

— Domnule! spuse bărbatul și-l salută pe Carston.

Avea părul ridicat pe creștet și Alex bănuia că omul s-ar simți mai în largul lui în uniformă. Dar aspectul lui făcea parte din camuflaj. Soldații în uniforme trebuiau să fie la parter.

— Trebuie să-l văd pe Deavers imediat.

— Da, domnule, ne-a informat că veți sosi. Pe aici.

Soldatul făcu stânga-mprejur.

Alex îl urmă pe Daniel într-un spațiu de birouri mohorât: covor gri, câteva compartimente strâmte, scaune incommode după cum arătau. Ușa se închise în urma lor cu o

bufnitură puternică și un clic amenințător. Fără îndoială erau urmăriți de cineva; nu-și putea permite să privească în spate ca să se uite la încuietoare. Spera că avea doar rolul de a-i împiedica pe oameni să intre, nu să iasă. Soldatul nu avusese nevoie de mult timp ca să le deschidă ușa.

Soldatul o luă brusc pe un hol slab luminat, îi duse dincolo de niște încăperi întunecate cu ușile deschise, apoi se opri în capăt, la ușa pe care scria MATERIALE PENTRU CURĂȚENIE. Omul scoase din mâneca stângă un cablu spiralat cu o cheie. Descuie ușa și îi conduse înăuntru.

Camera era vag luminată de un indicator pentru ieșire de urgență amplasat deasupra ușii de pe peretele opus. Mopuri și găleți erau rezemate de perete, probabil recuzită. Soldatul deschise ușa de urgență care dădea într-o boxă cu pereți metalizați. Un ascensor. Alex se aștepta la asta; spera că Daniel își controla expresia feței.

Intrară în ascensor împreună cu soldatul. Când se întoarse cu fața spre uși, Alex constată că erau doar două butoane. Soldatul apăsă butonul de jos și Alex simți imediat coborârea. Nu era sigură, dar avu senzația că diferența între nivele fusese de cel puțin trei etaje. Categorie, chestia asta te tulbura puțin. Chiar dacă această clădire nu fusese folosită pentru același tip de interogatorii pe care le efectuase ea, totul era menit să-l facă pe subiect să se alarmeze și să se simtă izolat.

Și avea efect; Alex simțea cum o cuprinde neliniștea.

Ascensorul se opri brusc, iar ușile se deschiseră într-o anticameră puternic luminată. Arăta ca punctul de control al unui aeroport, doar că mult mai puțin aglomerat și în tonuri șterse. Acolo erau alți doi bărbați; aceștia purtau uniforme militare bleumarin. Alex văzu un detector de metale standard, cu un mic pupitru, și tăvițe din plastic pentru

curele și chei. Uniformele îi dădură de înțeles că aceștia erau oamenii lui Pace.

Camerele de supraveghere erau foarte vizibile în această încăpere.

Carston o luă înainte, nerăbdător și sigur pe el. Puse telefonul în tăviță și o mână de mărunțiș. Apoi trecu prin cadrul dreptunghiular. Daniel se mișcă repede în spatele lui, punând cheile de la mașină în altă tăviță și apoi recuperând obiectele lui Carston, pe care i le înapoie acestuia înainte de a-și lua la rândul lui cheile.

Alex împinse trusa de instrumente lângă detector.

— Mă tem că va trebui să verificați asta manual, spuse ea în timp ce trecea prin cadru. Am o mulțime de instrumente metalice. Vă rog să aveți grijă, unele obiecte sunt fragile, iar altele sunt presurizate.

Cei doi soldați se uitară unul la celălalt, evident nesiguri pe ei. Se uitară la fața șifonată a lui Alex, apoi la trusa de instrumente. Cel mai înalt dintre ei se lăsă într-un genunchi ca să deschidă compartimentul de deasupra al trusei, în vreme ce soldatul mai scund se mai uită o dată lung la fața ei.

— Te rog să ai grijă, repetă ea avertismentul. Seringile alea sunt delicate.

Soldatul scund se uita cum camaradul lui ridica tava de deasupra plină cu seringi doar ca să găsească o tavă identică dedesubt. Le așază cu grijă la loc, fără să le mai verifice pe cele două de mai jos. Deschise al doilea compartiment, după care se uită în sus la celălalt soldat. Apoi la Carston.

— Domnule, nu avem voie să lăsăm arme să treacă de acest punct.

— Dar bineînțeles că am nevoie de bisturiile mele, spuse Alex, pe un ton voit iritat. N-am venit aici să joc scrabble.

Soldații se uitară din nou la ea, părând că încep să înțelege.

Da, îi venea lui Alex să spună. *Sunt genul ăla de vizitator.*
Cel mai înalt se ridică și spuse:

— Trebuie să cerem autorizație pentru asta.

Se întoarse și trecu prin ușa metalică dublă din spatele lor.

Carston scoase un oftat de exasperare și-și încrucișă brațele la piept. Alex arboră o expresie de nerăbdare. Daniel stătea neclintit lângă umărul drept al lui Carston, cu o față imobilă. Se descurca bine. Nimeni nu-i acordase niciun fel de atenție. Pentru soldați, el era doar unul dintre acei purtători anonimi de servietă, adică exact lucrul pe care Alex îl sperase. Val avusese dreptate până aici — ea era cea care atrăgea atenția în cea mai mare măsură.

Trecură doar două minute până se deschisera din nou ușile. Soldatul înalt se întorsese, însoțit de alți doi indivizi.

Era ușor să-ți dai seama care dintre ei era Deavers. Era mai mic de statură și mai sfrijit decât sugerase vocea, dar mișcărilor lui trădau o autoritate evidentă. Nu ținea cont de ceilalți când mergea; se aștepta ca aceștia să-l ocolească. Purta un costum negru bine croit, mult mai scump și mai stilat decât ceea ce purtau Daniel și paznicul de la ușă. Avea părul cărunț, dar încă des.

Judecând după lipsa lui de formalism, Alex bănuia că omul din spatele lui Deavers era anchetatorul. Era îmbrăcat într-un tricou șifonat și pantaloni negri ce păreau a fi de uniformă de spital. Părul lui era lins, slinos și nepieptănat. Avea pungi sub ochii injectați. Deși era evident că avusese o zi lungă, Alex observă că îi cerceta foarte atent halatul de laborator și apoi trusa de instrumente, cu tava plină de bisturie încă la vedere.

— Ce-i asta, Carston? răbufni el.

Nici Carston, nici Deavers nu se uitară la el. Erau prea concentrați să se înfrunte din priviri.

— Ce faci tu aici? întrebă Deavers cu o voce egală.

— N-am de gând să-l las pe salahorul ăsta să omoare subiectul când am o variantă mai bună.

Deavers se uită la Alex pentru prima oară. Deși încerca să dea impresia de calm, Alex simțea că inima îi bate nebuște în timp ce ochii lui Deavers o examinau, zăbovind pe leziunile de pe față.

Deavers se întoarse spre Carston:

— Și unde-ai găsit așa, dintr-odată, varianta asta mai bună?

Măcar n-o recunoscuse imediat. Și nici la Daniel nu se uitase atent. Cei doi bărbați erau concentrați unul asupra celuilalt.

— Mi-am dezvoltat soluții ca să salvez programul. Iar această soluție deja s-a dovedit a fi mai mult decât valabilă.

— Cum s-a dovedit?

— Uludere, zise Carston, ridicând puțin bărbia.

Deavers făcu din reflex un pas înapoi și răsuflă iritat. Se uită din nou la fața bandajată a lui Alex, apoi la adversarul său.

— Trebuia să-mi dau seama că în Turcia se-ntâmplă și alte chestii. Carston, cazul ăsta îți depășește autoritatea.

— În prezent abilitățile mele sunt subapreciate. Încercam să mă pun mai mult în valoare.

Deavers își țuguie buzele și se uită din nou la Alex.

— E bună?

— Ai să vezi, zise Carston.

— Dar am ajuns într-un punct critic, protestă anchetatorul. Nu puteți să mă dați la o parte acum.

Carston îi aruncă o privire nimicitoare.

— Ciocu' mic, Lindauer! Ești complet depășit de situație.

— În regulă, spuse Deavers pe un ton acru. Să vedem dacă varianta ta mai bună ne poate oferi ce ne trebuie.

*

Camera era așa cum o descrisese Carston. Pereți din beton netencuiți, podea din beton simplă. O ușă, o oglindă unidirecțională mare care separa încăperea de camera de vizionare, o plafonieră rotundă.

Cândva, aici ar fi fost un birou, două scaune și o veioză foarte puternică. Subiecții erau chestionați, obligați să asculte predici moralizatoare, amenințați și supuși presiunilor, dar cam la asta s-ar fi rezumat totul.

Acum locul biroului fusese luat de o masă chirurgicală. Părea desprinsă dintr-un film despre Primul Război Mondial: o placă solidă de oțel inoxidabil, neacoperită, având niște rotile ca de brancardă. Într-un colț, un scaun pliant. Încăperea nu era nici pe departe atât de funcțională precum camerele de interogare înalt tehnologizate de la departament, dar era clar că acest interogatoriu nu era consemnat nici în cele mai secrete dosare.

Alex inspectă locul cu un aer cât mai detașat și se rugă în gând ca Daniel să aibă stăpânirea de sine necesară pentru asta.

Daniel îi însoțise pe Carston și pe ceilalți în camera de vizionare și era invizibil pentru ea în spatele geamului. Până la divizarea grupului, nici Deavers, nici ceilalți nu se uitaseră la fața lui. Alex spera ca el să nu facă nimic care să le trezească suspiciunea.

Kevin stătea întins pe masă sub sursa de lumină, imobilizat cu cătușe la mâini și la picioare. Era dezbrăcat și pielea îi lucea, acoperită de sudoare și sânge. Arsuri lungi se vedeau în josul pieptului. Pe coaste avea tăieturi subțiri, pielea zdrențuită fiind albită pe margini — probabil cu acid. Tălpile picioarelor erau pline de bășici. Lindauer turnase acid

pe ele. Lui Kevin îi lipsea încă un deget de la piciorul stâng, cel de lângă primul ciot.

Sculele lui Lindauer erau împrăștiate pe podea, pline de sânge și de amprentele lui murdare. Alex știa că pe jos trebuia să fie și un deget, dar nu reuși să-l localizeze.

Se așteptase la un decor curat, clinic, așa cum era obișnuită. Dar aici era vorba de primitivism. Se strâmbă dezgustată.

Kevin era treaz și atent. Controlându-și bine expresia feței, o privea de când intrase în spatele anchetatorului.

Cu o precizie merită să ridiculizeze stilul de lucru al lui Lindauer, Alex se aplecă și scoase din trusa de instrumente câteva dintre tăvile ei cu seringi.

— Ce-i asta? întrebă Kevin cu un glas răgușit.

Alex ridică privirea cu un gest automat și văzu că el se adresa oglinzii unidirecționale, nu ei.

— Credeți că o fătuică mă poate face să cedez? Am crezut că unul mai prost decât lacheul ăsta nu se poate. Dar, sincer, văd că țineți cu tot dinadinsul să mă dezamăgiți.

Lindauer, care insistase să fie prezent în cameră, se aplecă furios peste masă. Înfișe un deget într-o rană de pe pieptul lui Kevin, făcându-l să gemă și să-și încleșteze maxilarele.

— Nu-ți face griji, domnule Beach. *Fătuca* e pentru tine doar o mică perioadă de odihnă. Ai grijă să-ți recapeți puterile. Am să mă-ntorc mai târziu și-atunci o să avem niște discuții productive.

— Destul, *doctore!* se răsti Alex. Ți-am permis să asști, dar acum fii amabil și lasă-mi subiectul în pace.

Lindauer privi către oglinda unidirecțională, așteptând să fie susținut. Când primi drept răspuns doar tăcere, se încruntă posomorât și se duse spre scaun. Păru că se prăbușește pe el, fie de epuizare, fie de rușine.

Alex se întoarse cu spatele la Lindauer și își puse o pereche de mănuși albastre din latex. Mica piesă metalică pe care o ascunsese în palmă rămase invizibilă sub mănușa de la mâna dreaptă.

Se apropie de masă, evitând cu grijă mizeria lăsată de Lindauer.

— Bună ziua, domnule Beach. Cum te simți?

— Numai bun pentru alte câteva reprize, dulceață. Se pare că cineva s-a ocupat deja de tine, nu? Sper că individul s-a distrat bine.

În timp ce Kevin rostea cuvintele printre dinți, Alex începu să-l examineze, luminându-i ochii cu o lanternă minusculă, apoi evaluându-i venele de la brațe și de la mâini.

— Ușor deshidratat, cred, spuse ea.

Se uită direct la geam în timp ce-și așeza mâna dreaptă pe masă, lăsând cheia subțire sub palma lui.

— Am presupus că voi găsi aici o instalație pentru perfuzii. Puteți să-mi aduceți un suport, vă rog? Am eu soluțiile și acele necesare.

— Vezi că suportul ăla e prea mic pentru un dans la bară, dacă asta ți-ai propus, spuse Kevin.

— Nu-i nevoie să fim bătărași, domnule Beach. Acum, că sunt aici, lucrurile vor fi mult mai civilizate. Îmi cer scuze pentru condițiile curente și totala lipsă de profesionalism.

Alex pufni disprețuitor, săgetându-l pe Lindauer cu o privire usturătoare. Acesta se uită în altă parte.

— Iubito, dacă ai venit să-mi vinzi povestea cu polițistul cel bun, îmi pare rău, dar te anunț că nu prea ești genul meu.

— Te asigur, domnule Beach, că nu sunt polițistul cel bun. Sunt o specialistă și, trebuie să te avertizez de pe-acum, n-am să mă pretez la jocurile stupide cu care acest... *anchetator* — dorința de a folosi un cuvânt mai puțin măgulitor era clară

în inflexiunea vocii ei —, te-a făcut să pierzi vremea. O să trecem imediat la chestii serioase.

— Da, scumpete, să trecem la chestii serioase, despre asta vorbeam.

Kevin încerca să-și păstreze tonul batjocoritor, dar Alex vedea câte eforturi depunea pentru asta.

Ușa se deschise în spatele ei și Alex îl zări în oglindă pe soldatul înalt care aducea un suport pentru perfuzii. Până în acel moment, Alex văzuse doar patru alți inși în afară de Deavers și Lindauer, dar probabil că mai erau și alții ascunși.

— Pune-l te rog la capul mesei, mulțumesc, spuse ea pe un ton condescendent, fără să se întoarcă spre soldat.

Se aplecă să-și ia seringă potrivită.

— Și-acum o să dansezi pentru mine? murmură Kevin.

Alex îl privi pe Kevin cu răceală.

— Asta va fi doar o mostră pentru ceea ce vom face în seara asta, îi spuse ea în timp ce înconjură masa.

Așeză seringă lângă capul lui în timp ce atârna punga cu soluție salină și furtunurile. Ușa se închise, dar ea nu-și dezlipi privirea de Kevin. Îi examinează din nou venele, apoi alege brațul lui stâng. Kevin nu se opuse. În timp ce insera cu grijă acul, încercă să vadă unde era cheia pe care i-o dăduse, dar aceasta dispăruse. Alex culese de pe jos cuțitul cel mai mare și-l așeză lângă brațul lui drept.

— Vezi, eu n-am nevoie de arme atât de brutale; am ceva mai bun. Întotdeauna am fost de părere că e mai corect să-l fac pe subiect să înțeleagă ce-l așteaptă înainte să-i arăt de ce sunt capabilă. Spune-mi ce părere ai.

— Am să-ți spun ce părere am...

Kevin se lansă într-o avalanșă de obscenități care puseră în umbră toate izbucnirile lui de până atunci. Omul ăsta avea talent.

— Îți apreciez curajul, serios, spuse Alex când termină.

Ținea vârful seringii lipit de branulă.

— Dar te rog să înțelegi că efortul e inutil. Joaca s-a terminat.

Alex înfipse acul în plastic și apăasă pistonul.

Kevin reacționează aproape imediat. Respirația i se accelerează și deodată începu să țipe.

Lindauer ridică brusc capul. Alex își dădu seama că acesta nu obținuse niciodată o astfel de reacție de la Kevin, în ciuda eforturilor depuse. Cei de dincolo de oglinda unidirecțională se dădură mai aproape și Alex auzi un murmur slab de voci. I se păru că deslușește un ton surprins, și asta o mulțumi. Deși, sincer, totul se datora performanței actoricești a lui Kevin.

Știa cum se simțea el acum când energia îi umplea venele și toată durerea dispărea. Folosise mai mult decât cea mai mare doză de *Supraviețuire* pe care și-o administrase vreodată, ținând cont de constituția lui diferită. Zbieretele lui erau primitive, aproape triumfătoare. Alex spera să fie singura care observă acea nuanță și că el nu va uita că vătămrile aduse corpului său rămâneau foarte reale, fie că le mai simțea sau nu.

Așteptă doar cinci minute — bătând din picior și privind-l imperturbabilă — cât să-și joace rolul, urlând tare și constant. Voia ca el să aibă la dispoziție cât mai mult timp cu drogurile în organism. Când acestea aveau să-și piardă efectul, nu va mai fi în stare de nimic.

— Bun, domnule Beach, spuse ea în timp ce injecta soluție salină obișnuită în circuitul perfuziei.

Alex îi dădu indiciul de care avea nevoie.

— Cred că acum ne putem înțelege, ca să pot pune capăt la ce fac aici. Ce zici, stăm de vorbă?

Kevin lăasă să treacă mai mult timp decât ar fi trebuit ca să-și revină, dar, pe de altă parte, nu-i cunoștea drogurile.

Simulă o ieșire lentă din starea anterioară și Alex era bucurată că Daniel stătea aproape de Carston, cu inelul acoperit cu venin pregătit. Carston era singurul care putea să-și dea seama de înșelăciune.

Kevin continua să respire greu și chiar i se zăreau lacrimi pe față. Era ușor ca Alex să uite că avea în fața ei un profesionist al operațiunilor sub acoperire, pentru că nu-l văzuse niciodată în acțiune, dar ar fi trebuit să știe că-i va ieși de minune această reprezentare.

— Deci, domnule Beach, ce facem acum? Continuăm la tură maximă sau vrei să vorbești?

El o privi cu ochii măriți de o groază convingătoare.

— Cine ești tu? șopti.

— O specialistă, așa cum ți-am spus. Cred că acest *gentleman* — zise pe un ton sarcastic, arătând cu capul spre Lindauer — are niște întrebări pentru tine.

— Dacă vorbesc, spuse el, tot în șoptă, ai să pleci?

— Desigur, domnule Beach. Nu sunt decât un mijloc pentru atingerea unui scop. După ce le vei da satisfacție șefilor mei, nu va mai fi nevoie să mă vezi niciodată.

Lindauer privea acum cu gura căscată, dar Alex era cuprinsă de îngrijorare. Trebuiau să meargă mai departe, dar, în același timp, oare avea să creadă cineva că omul de pe masă putea să cedeze atât de ușor?

Kevin gemu și închise ochii.

— N-or să mă creadă, spuse el.

Alex nu știa sigur cum, dar i se păru că una dintre cătușe, cea de la dreapta, nu-i mai imobiliza încheietura. Cele două jumătăți ale brățării erau foarte puțin depărtate. Nu credea că mai putea cineva să observe asta în afară de ea.

— Eu am să te cred, dacă-mi spui adevărul. Spune-mi ce voiai să spui.

— Am fost ajutat... dar... nu pot...

Alex îi prinse mâna între palme, ca și cum ar fi vrut să-l liniștească. Simți cheița căzând în palma ei.

— Ba *poți* să-mi spui. Și, te rog, nu-ncerca să tragi de timp. Răbdarea mea e limitată.

Îl bătu ușor pe mână, apoi dădu ocol mesei ca să examineze furtunul perfuziei.

— Nu, bâigui el slăbit. Nu trag de timp.

— În regulă, atunci, spuse ea, ce vrei să-mi spui?

Alex își lăsă mâna peste mâna lui stângă, strecurându-i cheița între degete.

— Am fost ajutat... de un trădător din interior.

— *Ce?* lăsă Lindauer să-i scape.

Alex îl săgetă cu o privire urâtă, apoi se întoarse spre oglindă.

— Omul vostru e incapabil să se controleze. Vreau să fie scos din această cameră, spuse ea cu severitate.

Un pâraie electronic răsună în încăperea. Alex se uită după difuzor, dar nu-l găsi.

— Continuați! ordonă vocea fără trup a lui Deavers. La prima abatere, va fi escortat de acolo.

Alex se încruntă la imaginea ei reflectată și se aplecă peste Kevin.

— Am nevoie de un nume, insistă ea.

— Carston, șuieră el.

Nu!

Cu nervii deja întinși la maximum, Alex se stăpâni cu greu să nu-l plesnească. Dar bineînțeles că bietul Kevin n-avea de unde să știe cum ajunsese ea acolo.

Auzi agitație în camera de vizionare și se grăbi să continue pe un ton ridicat:

— Mi se pare foarte greu de crezut, domnule Beach, dat fiind că domnul Carston este motivul pentru care noi doi

vorbim în acest moment. Nu m-ar fi trimis aici dacă ar fi vrut să evite adevărul. Știe de ce sunt capabilă.

Kevin îi aruncă o privire scârbită printre pleoapele întredeschise, apoi gemu din nou.

— Țta-i numele pe care mi l-a dat persoana de contact. Nu pot să spun decât ce mi s-a spus.

„Hai, c-ai dres-o bine“, își zise ea sarcastic.

Agitația de dincolo de oglindă nu încetase. Alex auzea voci ridicate și ceva mișcare. Lindauer era și el neatent, cu privirea ațintită spre oglindă.

Alex făcu o nouă încercare, scoțând o altă seringă și strecurând în buzunar un mic dispozitiv aflat sub aceasta.

— Iartă-mă dacă am crezut că totul va fi prea simplu...

— Nu, stai! răsuflă Kevin, ridicând puțin vocea. Deavers l-a trimis pe tip; el știe despre ce vorbesc.

Ei bine, poate că asta va tulbura puțin apele. Acum ambele nume erau pe tapet.

Totuși, replica lui Kevin nu reuși să pună capăt agitației din camera de vizionare. Alex trebuia să facă ceva. Partea bună era că, în mod evident, cei de dincolo de oglindă nu o mai urmăreau cu atenție. Acum era momentul.

— Domnule Lindauer! strigă ea cu asprime, fără să se uite în direcția lui.

Uitându-se în oglindă, văzu că individul era și el preocupat de ceea ce se întâmpla în camera învecinată. Capul lui se răsuci brusc către Alex.

— Sunt îngrijorată că aceste cătușe de la glezne sunt prea strânse. Circulația sanguină trebuie să fie perfectă. Ai cumva cheia?

Kevin putea să ghicească despre ce era vorba. Își încordă mușchii, pregătindu-se. Lindauer se apropie grăbit de picioarele lui Kevin. O voce se auzea mai tare decât celelalte din camera de vizionare.

— Nu știi despre ce vorbești, se plânse Lindauer, cu ochii pe gleznela și picioarele schilodite ale lui Kevin. Astea nu-i întrerup circulația. N-ar fi deloc bine să i le slăbim. Nu știi cu ce fel de om ai de-a face.

Alex făcu un pas către el, vorbind încet, astfel ca bărbatul să fie nevoit să se aplece către ea. În buzunar, ținu degetul mare lipit de condensatorul minuscul al emițătorului de impulsuri electromagnetice.

— Știi exact cu ce fel de om am de-a face, murmură ea.

Activă condensatorul cu mâna stângă, iar cu dreapta înfipse seringă în brațul lui Lindauer.

Lumina din tavan pâlpâi și se auzi un pocnet. Cioburile becurilor sparte căzură pe abajurul din plexiglas al corpului de iluminat. Din fericire, impulsul electromagnetic nu făcuse să explodeze și plexiglasul, caz în care pielea lui Kevin ar fi avut de suferit. Camera rămase în beznă.

Impulsul nu fusese suficient de puternic ca să ajungă în camera învecinată. Prin oglindă răzbătea o lumină estompată și Alex vedea siluete întunecate mișcându-se dincolo de sticlă, dar nu deslușea cine ce făcea și ce se întâmpla acolo.

Lindauer apucă să scoată un țipăt slab înainte de a se prăbuși pe podea zvârcolindu-se. Alex îl auzea mișcându-se și pe Kevin, deși mișcărilor lui erau mai silențioase și mai coordonate decât ale lui Lindauer.

În ciuda întunericii, Alex știa cu precizie unde se afla trusa ei cu instrumente. Se răsuci și căzu în genunchi, trase afară penultimul sertar, goli tava cu seringi pe podea și căută pe pipăite compartimentul ascuns de dedesubt.

— Ollie? șuieră Kevin.

După zgomot, Alex bănuie că se dăduse jos de pe masă și era acum aproape de suportul pentru perfuzii.

Luă primele două pistoale pe care le găsi și se repezi în direcția de unde venea vocea. Se ciocni de pieptul lui, iar

Kevin ridică brațele ca s-o împiedice să cadă pe spate. Alex îi lipi pistoalele de abdomen chiar în clipa în care în cealaltă încăpere răsunară două împușcături. Fiindcă nu auzi zgomot de sticlă spartă, înțelese că nu trăgeau în camera de interogare. Urmară al treilea și apoi al patrulea foc de armă.

— Danny e în camera aia, șuieră Alex în timp ce Kevin îi smulgea pistoalele din mâini.

Alex se lăsă din nou în genunchi și scoase din trusă celelalte două pistoale, unul având forma familiară a PPK-ului ei, iar pe celălalt nu-l recunoscuse pe întuneric. Îi dăduse din greșeală lui Kevin Sig Sauer-ul.

Nu conta. Dusesese la bun sfârșit principalele obiective ale strategiei sale: să-l elibereze pe Kevin și să-l înarmeze cu un pistol încărcat. Acum rolul ei era mai ales de susținere. Era nevoită să sperie că vedeta show-ului era într-o formă îndeajuns de bună ca să îndeplinească sarcina pe care i-o repartizase. Dacă rănilor provocate de sadicul Lindauer erau prea grave... ei bine, moartea îi aștepta pe toți.

Probabil că Lindauer încă mai era viu, dar nu pentru mult timp. N-avea să se bucure deloc de ceea ce-i mai rămăsese din viață.

După o fracțiune de secundă, o altă împușcătură răsună asurzitor în mica încăpere, iar de data asta era scrâșnetul înăbușit al geamului securizat.

Dâre de lumină gălbuie se împrăștiară ca o pânză de păianjen pe suprafața geamului când patru focuri de armă răspunseră în succesiune rapidă. Împușcăturile de răspuns de dincolo nu modificară modelul crăpăturilor luminoase; nici de data asta nu erau ațintite spre camera de interogare. Cei din camera de vizionare continuau să se împuște între ei.

Alex înaintă cât mai aproape de podea, cu pistoalele îndreptate spre dreptunghiul de sticlă spartă în cazul în care cineva s-ar fi aruncat prin el, sfărâmându-l. Dar mișcarea veni

din lateral; o umbră întunecată năvăli în mozaicul fragmen-
telor de sticlă și se aruncă în cealaltă încăpere.

Bărbații din camera de vizionare erau la numai trei metri de ea, cu mult mai aproape decât baloturile de paie cu care se antrenase, astfel încât i se părea prea ușor să-i nimerescă. Își propti mâinile pe masa din oțel și trase spre uniformele care umpluseră camera. Nu-și îngădui să se îngrijoreze că nu-i vedea nici pe Daniel, nici pe Carston. Îi spusese lui Daniel să se arunce jos când încep împușcăturile, iar el trebuia să-i respecte ordinele.

O furtună de gloanțe izbucni, dar niciunul dintre ele nu-i era adresat lui Alex. Soldații trăgeau în bărbatul dezbrăcat și plin de sânge care se năpustise în mijlocul lor cu o rafală de gloanțe. Erau șase indivizi în uniformă acum, iar Alex doborî rapid trei dintre ei, până să-și dea seama că erau atacați pe două fronturi. Ochii bărbatului în costum erau concentrați asupra ei când Alex ținti, dar deja se pusese în mișcare în clipa în care glonțul părăsi țeava pistolului; nu era sigură dacă-l mai nimerise și altundeva în afară de braț când omul se făcu nevăzut.

Alex nu vedea unde se afla Kevin, dar ceilalți trei soldați erau acum la pământ. Din acea poziție, nu mai avea în cine să tragă.

Alergă spre fereastra deschisă, călcând pe cioburile de sticlă, și se lipi cu spatele de zidul de lângă aceasta.

— Ollie? strigă Kevin, cu glas puternic și stăpânit.

Simți un val de ușurare când îi auzi vocea.

— Da!

— Totul e liber. Vino aici. Danny e rănit.

Un fior de gheață o străbătu la fel de rapid ca valul de ușurare pe care-l simțise mai devreme.

Puse pistoalele în buzunare, își înfășură mâinile în poalele halatului și sări peste pervazul plin de cioburi al

ferestrei. Podeaua era înțesată de cadavre în uniforme închise la culoare; petele roșii întunecate scoteau totul în evidență — fețele, podeaua, pereții. Kevin tocmai se descotorosea de un cadavru pe care în mod evident îl folosise drept scut. Mișcărilor nu încetaseră cu totul și se auzeau ici-colo gemete. Deci nu aveau cale liberă, dar Kevin simțise de bună seamă că stăpânea situația și, evident, trebuiau să se grăbească.

Daniel se afla în colțul din spate, în dreapta. Alex îi vedea părul blond-albicios mărginindu-i pielea palidă a capului; două cadavre în uniformă păreau să se fi prăbușit peste el. Carston era jos, nu departe de Daniel, cu cămașa plină de sânge. Pieptul încă i se mișca.

Alex văzu toate acestea în mai puțin de o secundă, fiind deja în mișcare în timp ce evalua situația, îndreptându-se spre Daniel.

— Deavers e viu, murmură ea când trecu de Kevin și, cu coada ochiului, îl văzu pornind aplecat spre celălalt colț al camerei.

Pe hainele soldatului lungit peste pieptul lui Daniel era foarte puțin sânge, dar fața lui avea o culoare vineție nesănătoasă, și pe buze i se formaseră balonașe roz. O privire rapidă spre individul culcat pe picioarele lui Daniel îi dezvăluia același lucru. Ambii muriseră otrăviți de veninul de pe inelul lui Daniel. Pe buzele primului bărbat apăru din nou o spumă sângerie când Alex încercă să-i tragă corpul paralizat de pe Daniel.

O parte din ea era foarte detașată de ceea ce se întâmpla. Trebuia să rămână concentrată și lipsită de emoții. Mai târziu, era timp și pentru manifestări isterice. Acum trebuia să fie un medic pe câmpul de luptă, să se miște rapid și sigur.

Reuși să-l rostogolească pe individ de pe pieptul lui Daniel și dintr-odată văzu sânge pretutindeni. Rupse cămașa îmbibată de sânge și găsi cu mare ușurință sursa.

Toată pregătirea ei medicală, tot timpul petrecut ca doctor cu simbrie îi spuneau că ajunsese mult prea târziu.

Era o împuşcătură mortală perfectă, exact în partea din stânga-sus a pieptului. Cel care trăsesese ştiuse cu precizie ce face. Era una dintre acele puşine împuşcături drept în inimă, care doborau instantaneu ţinta, omorând victima înainte ca aceasta să atingă pământul. Murise probabil fără să simtă vreo durere.

Nu mai putea face nimic. Îl lăsase să vină aici ca s-o protejeze, iar cea decizie îl ucisese la fel de sigur ca un glonţ în inimă.

Capitolul 31

Nu trebuia să se întâmple așa. Alex și Kevin erau ținte. În confuzia creată, nimeni nu trăsese în ea — nici măcar o singură dată; scăpase fără nicio zgârietură. Daniel trebuia să stea undeva în spate, invizibil. N-ar fi fost niciun motiv să irosești un glonț tras cu atâta precizie pe un asistent anonim. Acel trăgător priceput ar fi trebuit să se concentreze pe Alex.

Știusese că planul avea deficiențe majore, dar nicio clipă nu visase să iasă teafără din schimbul de focuri. Daniel trebuia să fie supraviețuitorul.

Un șir de chipuri fără nume — gangsteri pe care nu reușise să-i salveze — se perindă rapid prin mintea ei. Unul avea nume — Carlo. Murise exact la fel. Nu fusese în stare să facă nimic. Cum spusese Joey G? *Uneori câștigi, alteori pierzi*. Dar cum avea să trăiască ea după această pierdere?

Partea din Alex care voia să țipe începea să iasă la iveală. Doar șocul îi amortiza suferința. Undeva, foarte departe, auzea o încăierare și pe Kevin strigând cu vocea lui cea mai aspră: „Unde ți-e ultimul perimetru acum, Deavers?” Alex simțea duhoarea fetidă a victimelor pe care le făcuse inelul ei și miasma caldă și vie a sângelui proaspăt. Auzea și respirația chinuită din spatele ei, unde zăcea Carston.

Apoi, deodată, un șuierat slab, aproape de ureche.

Deschise brusc ochii, pe care nici nu sesizase că-i ținea închiși. Sunetul îi era cunoscut.

Cu gesturi frenetice își smulse mânușa din mână și o lipi peste gaura din pieptul lui Daniel. Nu-i veni să creadă când văzu cum plămânul lui chinuit încerca să tragă aerul prin latex. Ridică marginea mânușii pentru expirație, lăsând aerul să iasă, apoi întinse din nou mânușa peste rană pentru inspirație.

Daniel *respira*.

Cum era posibil? Ca printr-un miracol, glonțul nu nimerise inima, deși părea perfect plasat. Cercetă rapid locul și își dădu seama că de fapt nu era atât de mult sânge cum crezuse inițial. În orice caz, nu suficient ca să sugereze că era vorba de o gaură în inimă. Și, în plus, respira, ceea ce nu s-ar mai fi întâmplat dacă glonțul și-ar fi atins ținta.

Își vârî cealaltă mână sub umărul lui Daniel, căutând înfrigurată rana de ieșire. Găsi ruptura din sacou și încercă să astupe cu degetele gaura din spatele lui Daniel, ca să oprească fluxul de aer. Gaura nu părea să fie mai mare decât cea din piept. Glonțul trecuse fără opreliști prin el.

— Kevin!

Din țipătul ei răgușit răzbătu toată panica pe care era prea amortită ca s-o mai simtă.

— Am nevoie de trusa de instrumente. Acum!

Sesiză din nou mișcare, dar nu mai ridică privirea ca să vadă dacă era Kevin care venise s-o ajute sau era Deavers, victorios, apropiindu-se ca să-i aplice lovitura de grație. Constată că nici măcar nu-i păsa dacă era Deavers. Nu-i era teamă de nimic din ce-i putea face acesta. Pentru că, în cazul în care Kevin fusese doborât și nu-i putea aduce imediat lucrurile de care avea nevoie, Daniel putea să moară în câteva minute.

Avea mai mult decât i-ar fi fost necesar în mașină, dar nu știa cum să-l readucă pe Daniel în simțiri.

Un zgomot metalic răsună lângă cotul ei drept.

— Pungile sigilate! ordonă ea frenetic. Compartimentul de jos, în stânga, și leucoplast — trebuie să fie aproape de capac.

Kevin lăsă lucrurile de care Alex avea nevoie pe pieptul lui Daniel, aproape de mâna ei. Repede, pe expirație, ea schimbă mânușa cu punga de plastic și-i spuse lui Kevin să o prindă bine cu leucoplast pe trei laturi. Nu avea nimic care să acționeze ca o supapă pentru a ventila excesul de aer, așa că era nevoită să lase deschisă a patra latură. Urma să se lipească de gaură, când Daniel inspira, și apoi să lase aerul să iasă, când expira.

— Împinge-l spre mine, trebuie să-i astup rana de ieșire.

Grijuliu, Kevin își mută pe-o parte fratele inconștient. Alex spera ca noua poziție să preia o parte din presiunea de pe plămânul teafăr al lui Daniel. Trebuia să întrerupă o clipă contactul cu rana cât timp Kevin îl mișca și apoi încă o secundă prețioasă în care să-i taie cu bisturiul cămașa și sacoul. Îi lipi de piele a doua pungă de plastic în timp ce examina băltoaca de sânge de sub el. Nu era foarte mult. Ca printr-o minune, glonțul trecuse pe lângă inimă și nu atinsese nici vasele principale de sânge. Rana de ieșire arăta curată și nici fragmente de os nu se vedeau. Dacă reușea să-i mențină respirația așa, avea să o scoată la capăt în ora următoare.

Vocea lui Kevin îi întrerupse gândurile frenetice.

— Carston e încă în viață. Ce vrei să fac cu el?

— Poate fi salvat? întrebă ea în timp ce-i verifica lui Daniel căile respiratorii și tensiunea.

Pierduse prea mult sânge. Era în stare de șoc. Putea să-i simtă pulsul la încheietură, dar era slab și scădea în

intensitate. Luă o seringă din tava de sus și-i injectă keta-mină, apoi un analgezic.

— Mă-îndoiesc. Starea lui e foarte gravă. Cred că mai are câteva minute. Oh... ăă, hei, îmi pare rău, bătrâne.

Vocea lui se schimbă la final. Nu mai vorbea cu ea.

— E lucid? întrebă Alex, controlându-i brațele și picioarele lui Daniel să vadă dacă mai are și alte răni.

— Jules? spuse Carston cu glas răgușit și slăbit.

— Kevin, adu masa de operații aici. Trebuie să-l ducem pe Daniel la mașină.

Alex trase aer adânc în piept și spuse:

— Lowell, e în regulă. N-am otrăvit-o pe Livvy. Bineînțele că n-am făcut asta. E doar sedată. Indiferent dacă ajung sau nu acasă, până dimineață o să fie cu mama ei.

În timp ce-l liniștea pe Carston — fără să-l scape din priviri pe Daniel — îl auzi pe Kevin plecând și apoi întorcându-se. Se auzi un zgomot metalic greu când Kevin împinse masa prin fereastră, urmat de un bufnet amortizat de cadavrele de pe podea. Alex își mușcă buza și continuă să se ocupe de Daniel, scoțându-i din gură piesele de cauciuc ca să nu se sufoce cu ele, apoi îndepărtându-i cu grijă și lentilele de contact. Cât timp mai era până când Kevin se prăbușea? Mai avea cam cincizeci de minute în care să beneficieze de efectul drogurilor din organism, dar nu știa cât de mult putea efectiv să reziste corpul lui. Trebuia să-ncerce să nu uite că nu mai era același Kevin, cel care putea să facă orice. Trebuia s-o lase mai ușor cu el. Dar cum? Rapiditatea era esențială pentru salvarea lui Daniel. Dacă ar putea să-l ducă la mașină...

— Sunt mândru de tine, Jules, zise Carston, respirând greu. Ai reușit să-ți salvezi sufletul. Impresionant...

Ultimul cuvânt aproape că nu se mai auzi, acoperit de un horcăit. Alex continuă să asculte, dar în spatele ei se așternuse tăcerea.

Îi supraviețuise lui Carston, o realizare pe care n-ar fi pariat nicio clipă. În locul sentimentului de triumf la care se așteptase întotdeauna, avea o stare incertă. Poate că senzația aceea avea să vină mai târziu, după ce va dispărea panica sufocantă.

— Putem să-l ridicăm? întrebă Kevin.

— Cu mare grijă. Încearcă să-i ții pieptul cât mai nemișcat cu putință. Îl apuc eu de picioare.

Împreună îl săltară cu atenție pe Daniel pe masa argintie. Alex îi controlează din nou încheietura mâinii, vrând parcă să-i impună pulsului să rămână perceptibil.

— Dă-mi două secunde, Ollie, spuse Kevin, începând să-l dezbrace pe soldatul care căzuse peste picioarele lui Daniel. Câți mai sunt sus?

Alex se uită la fețele de pe podea. I se păru că-l recunoaște pe paznicul mai scund de la detectorul de metale.

— Cel puțin unul nu-i aici, asta e sigur. Era la ușă. Mi s-a părut cam pustiu acolo, sus, dar nici înainte n-am văzut prea mulți.

Kevin își trăsese pantalonii și apoi ciorapii peste picioarele schilodite, iar acum încerca pantofii. Erau prea mici. Îl descălță pe celălalt soldat. Pantofii acestuia păreau puțin cam mari, dar Kevin strânse bine șireturile.

— Va trebui să tai cheștiile alea, îi spuse Alex.

Kevin încheie nasturii cămășii albe, peste care îmbracă vestonul bleumarin, fără să-și mai bată capul cu cravata.

— Am să fac ce trebuie când o să scăpăm vii de-aici. Dă jos halatul, e plin de sânge.

— Așa e, spuse Alex și-și vârî cu gesturi stângace pistoalele la spate, în elasticul colanților, care abia dacă putea să susțină armele.

Dezbracă halatul și-l lăasă să cadă pe podea.

— În regulă, spuse Kevin. Hai să ducem masa pe lângă cadavrele astea și pe urmă ar trebui s-o poți manevra singură în hol. Eu o să merg înainte și-am să mă ocupe de cei care-au mai rămas.

În câteva secunde, Alex împingea pe hol masa pe care era întins Daniel, aproape alergând, în vreme ce Kevin dispăru în întuneric, sprintând de-a binelea. Apoi ajunse în sala cu detectorul de metale, unde o aștepta Kevin, ținând ascensorul deschis. Sala era goală; toți trebuie să fi fugit în camera de vizionare când începuseră împușcăturile. Alex intră repede în ascensor.

Kevin întinse mâna ca să apese butonul în timp ce ușile se închideau silențios în urma ei. Alex privi lung la mâna lui dreaptă de pe buton și deodată înțelese totul, dând glas unui hohot de râs aproape delirant.

Kevin îi aruncă o privire tăioasă.

— Ollie, ține-ți firea!

— Nu, nu, știi, e vorba de *inima* lui, Kevin. E în cealaltă parte... pe *dreapta*. De-aia n-a nimerit-o glonțul.

Își înăbuși încă un hohot de râs.

— E viu pentru că sunteți gemeni în oglindă.

— Potolește-te! îi ordonă el.

Alex dădu din cap și trase aer adânc în piept, ca să se liniștească.

Ascensorul se opri și ușa se deschise; dădea într-o magazie. Kevin ridică masa peste marginea ascensorului și apoi se duse la ușă.

Alex se aștepta s-o deschidă ușor, dar Kevin o dădu de perete cu o bufnitură răsunătoare.

— Ajutor! zbieră el. Avem nevoie de ajutor aici, jos!

După care o luă la fugă fără să mai spună nimic. Alex auzi pași zgomotoși venind către ei din cealaltă cameră — un

singur om, de asta era sigură. Îl împinse pe Daniel înainte cât mai liniștit cu putință.

Kevin era pe poziție înainte ca paznicul să apară de după colț. Acesta trecu repede pe lângă el, ținând pistolul îndreptat în jos. Kevin avea deja pistolul ridicat și-l împușcă pe paznic în ceafă. Individul se prăbuși pe podea. Kevin se apropie și-i mai trase un glonț în cap, pentru mai multă siguranță.

Holul era prea strâmt ca Alex să poată manevra brancarda pe lângă cadavru. Kevin îl apucă cu ambele mâini și-l ridică deasupra. Alex îi dădu și ea o mână de ajutor, știind însă că partea cea mai mare din greutate era preluată de Kevin. Nu știa cum reușea Kevin să funcționeze atât de bine și se temea să nu moară în urma acestor eforturi supraomenești.

Nu mai era niciun paznic.

— Du-l în mașină! îi ordonă Kevin. Am de terminat ceva aici.

Nimeni nu încercă s-o oprească. Nimeni nu trase în ea de la vreo fereastră întunecată în timp ce alerga în parcare. Cerul era în întregime negru acum. Scotoci în buzunarele lui Daniel până găsi cheile lui Carston. Deschise portbagajul și scoase de-acolo trusa de prim ajutor.

Știa exact unde se afla echipamentul pentru resuscitare. Se așteptase ca fie ea, fie Kevin — sau amândoi — să fie împușcați și se pregătise pentru o astfel de eventualitate. Nu avea nevoie de garou sau de pansamentele QuikClot, dar luă câteva pansamente ocluzive HALO, care aveau să fie mai utile decât pungile ei de sendvișuri. Mai luă și o pătură de supraviețuire din Mylar și câteva antibiotice puternice cu administrare intravenoasă. Gloanțele erau niște chestii murdare și exista riscul unei infecții... dacă-l putea ține în viață pe Daniel atât de mult.

Știa că n-o să poată; cu ce avea aici, poate cel mult douăzeci și patru de ore. Mâinile îi tremurau în timp ce rupea ambalajele.

Apoi Kevin apăru lângă ea. Aruncă un fel de cub greu, negru-argintiu în portbagaj.

— Hard diskul pe care au fost salvate înregistrările făcute de camere, explică el. O să-l așez pe Danny în spate.

Alex aprobă, umplându-și brațele cu materialele necesare.

Când se strecură în spațiul dintre banchete, Kevin făcuse tot ce trebuia. Daniel era întins pe partea stângă. Avea capul sprijinit pe tetiera șoferului, pe care Kevin o smulsese din suport — violent, după cum se vedea. Verifică din nou căile respiratorii și pulsul lui Daniel; încă îl simțea la carotidă. Ketamina avea să-l țină adormit o vreme. Nu simțea nicio durere. Organismul lui va rămâne cât mai nesolicitat cu putință.

Mașina porni. Kevin încerca să meargă cât mai lin, dar chiar și-așa mișcărilor puteau să-i facă rău lui Daniel.

— Oprește, spuse ea. Am nevoie de un minut ca să pun lucrurile la punct.

— Grăbește-te, Ollie, spuse Kevin apăsând frâna.

Dură doar câteva secunde ca să schimbe improvizațiile din pungile de plastic cu pansamentele ocluzive. Introduse repede perfuzia și suspendă punga de partea de sus a spătarului banchetei.

— În regulă.

Când vorbi de data asta, abia dacă-și mai recunosc vocea — știa că nu mai putea să facă nimic, iar disperarea începea s-o copleșească.

— Poți să pornești, îi spuse lui Kevin.

— Nu mă lăsa singur acum, Oleander! o dojeni el cu glas răgușit. Ești puternică. Știu că ești capabilă să faci asta.

— Dar nu mai pot să fac nimic, îngăimă ea. Am făcut tot ce puteam să fac, însă nu-i de-ajuns.

— Lasă că rezistă el.

— Kevin, trebuie dus la un centru pentru traume grave. Are nevoie de o intervenție la torace, într-o sală de operații adevărată. Nu pot să-i sterilizez rănilor sau să-i fixeze un tub toracic într-un BMW nenorocit!

Kevin rămase tăcut.

Deși lacrimile îi șiroiau pe obraji, Alex nu simțea încă durerea sufletească. Era doar furioasă... pe faptul că era nedrept ceea ce se întâmpla, pe situația în care se aflau, pe ea însăși pentru acest eșec uriaș.

— Dacă l-am lăsa la o secție de urgențe..., zise ea printre suspine.

— Ar însemna să-l dăm pe mâna nenorociților. Spitalele ar fi primul loc unde ar verifica.

— O să moară, șopti ea.

— Mai bine așa decât să ajungă într-o cameră ca aia din care tocmai m-ai scos.

— Dar nu i-am omorât adineauri pe nenorociți?

— Ollie, nu uita că Pace e încă la butoane, până când și-o pune pe mână plasturele care trebuie și, ținând cont de nivelul actual de stres, nu m-ar mira să se-apuice din nou de fumat. Dacă nu moare... chiar și fără partenerii lui, are în subordine forțe considerabile. Spitalul iese din discuție.

Alex lăsă capul în jos, înfrântă.

Secundele treceau, iar Alex le marca trecerea după pulsul slab, dar constant de la gâtul lui Daniel. Poate că ea ar fi trebuit să conducă. Nu știa cum mai rezista Kevin, care nu părea deloc afectat de rănilor pe care le avea. Era ca un tanc. Bine măcar că Daniel avea aceeași constituție de fier... Dar deja era o prostie să caute un pretext ca să sperie în continuare.

— Dacă..., începu Kevin gânditor.

— Da?

— Dacă te-aș putea duce într-un loc unde să operezi... dacă ți-aș face rost de lucrurile de care ai nevoie... Ai putea să ții locul unui chirurg specializat în intervenții toracice?

— Nu-i specialitatea mea, dar... cred că m-aș descurca în chestiile elementare.

Alex clătină din cap.

— Kev, cum să ajungem noi la o sală de operații funcțională? Dacă eram în Chicago, sigur, s-ar putea să cunosc pe cineva, dar...

Kevin râse scurt.

— Ollie, am o idee!

★

Alex habar n-avea cât era ceasul. Poate 3:00 dimineța, poate 4:00. Era ruptă de oboseală, dar în același timp extrem de agitată și cu nervii întinși la maximum. Mâna cu care ținea al șaptelea pahar de plastic cu cafea tremura atât de tare, încât suprafața lichidului arăta ca o furtună pe mare în miniatură. Dar nu era nicio problemă, pentru că nu mai avea nevoie de mâini ferme.

Joey Giancardi. Niciodată nu s-ar fi gândit că ar putea să simtă atâta căldură pentru fostul ei șef mafiot, dar în noaptea asta îi binecuvântase numele. Dacă n-ar fi făcut ceea ce echivala cu un curs intensiv de traumatologie cu Mafia, n-ar fi reușit sub nicio formă să-l salveze pe Daniel. Fiecare bodyguard sau gangster pe care îl reparase îi oferise un plus de experiență, totul având drept rezultat faptul că în noaptea asta putuse să ducă la bun sfârșit două sarcini: de paramedic și de chirurg. Poate c-ar fi trebuit să-i trimită lui Joey o carte poștală cu mulțumiri.

Își trecu mâna tremurândă prin păr și își dori brusc să fi fost fumătoare, ca Pace. Întotdeauna fumătorii par atât de senini cu o țigară între degete. Avea nevoie de ceva care s-o liniștească, dar singura alinare pe care-o găsi era ceașca de cafea neagră din mâinile ei, dar n-o prea ajuta să se relaxeze.

Doctorul Volkstaff sforăia pe o canapea veche între două dulapuri cu materiale medicale lipite de peretele din spate al cabinetului său. Se dovedise a fi surprinzător de capabil — în ciuda vârstei și a specializării sale. Fuseseră nevoiți să adune în grabă multe dintre lucrurile de care aveau nevoie în teatrul lui de operațiuni, dar doctorul era inventiv și își cunoștea bine instrumentarul, în vreme ce Alex acționa cu frenezia dată de disperare. Împreună formaseră o echipă redutabilă. Reușiseră chiar să improvizeze o valvă Heimlich ce părea să funcționeze perfect. Semnalul blând al aparatului care-i monitoriza inima lui Daniel era sunetul cel mai liniștitor pe care-l auzise vreodată. Chiar dacă nu-i domolea agitația provocată de cofeină. Absentă, mai luă o gură de cafea.

Daniel avea acum o culoare sănătoasă și respira regulat. Se părea că avea aceleași caracteristici fizice ca și Kevin: fusese conceput pentru supraviețuire. Doctorul Volkstaff spusese că nu mai văzuse nicicând o procedură atât de bine realizată și, de-a lungul timpului, avusese de-a face cu o mulțime de leziuni pulmonare, deși de regulă provocate prin perforare cu obiecte ascuțite. Prin urmare, era posibil ca Daniel să plece de-acolo în ziua următoare.

Alex lăsă cu băgare de seamă paharul cu cafea pe masă și, cu pumnii strânși, se duse încet și se așeză pe taburetul de lângă patul lui Daniel. De fapt, erau două paturi lipite, pentru că nu găsiseră nimic care să fie îndeajuns de lung pentru Daniel.

Își rezemă capul pe perna subțire, acoperită cu plastic, și închise ochii.

Deavers și Carston erau morți. S-ar fi putut să nu mai fie nimeni — în afară de Wade Pace — care să știe de existența ei. Iar orele lui erau numărate. Dacă totul mergea bine.

Kevin sforăia pe podea, având sub cap un coș de pânză pentru câini, în loc de pernă. Alex îi administrase doza maximă permisă, iar Volkstaff îi curățase rănila după ce Daniel scăpase de orice pericol. Somnul era acum cel mai bun remediu pentru Kevin.

Între timp, Val trebuie să o fi lăsat pe Livvy la centrul pentru îngrijiri de urgență — ales fiindcă nu avea camere de supraveghere exterioare —, împreună cu biletul de scuze scris de Alex cu greșeli gramaticale și pătat de lacrimi. Se întrebă cât de serios va continua poliția să-l caute pe răpitor. Livvy era nevătămată, fără nicio amintire despre răstimpul în care fusese separată de Erin. Cu siguranță că poliția din Washington DC nu-și va irosi timpul încercând să găsească o mamă înnebunită dusă cu pluta, care crezuse că fetița semăna leit cu copilul ei, pe care i-l furase în urmă cu doi ani tatăl plecat de-acasă. Era imposibil să nu existe câteva cazuri de copii dispăruți care să se potrivească cu informațiile dezlânate furnizate de biletul lui Alex. Acestea aveau să țină autoritățile pe o pistă greșită. Poate că vor face legătura între răpirea lui Livvy și moartea bunicului ei în aceeași zi, dar probabil că nu. Existau nenumărate alte motive de cercetat pentru moartea violentă a lui Carston. Va părea că n-a fost nimic altceva decât o coincidență oribilă.

Personajele din umbră aflate la putere, cei care trăgeau sforile, vor fi nevoiți să acopere rapid totul. Un element avea să le sară în ochi: al doilea om din ierarhia CIA și directorul unui program ultrasecret, care nici nu trebuia să existe, se împușcaseră unul pe celălalt, victime căzând și câțiva soldați

americani. Maestrii păpușari probabil că vor demola întregul complex înainte de a avea timp să înțeleagă ceva din dovezile de la fața locului. Vor spune că a fost un accident groaznic, o clădire prăbușită din cauza unor defecțiuni de construcție, ce păcat!

Alex se gândi la ultimele lucruri spuse de Kevin înainte să adoarmă.

— Poți să faci asta, Ollie. Știu că-i vei salva viața. Pentru că trebuie. Și pe urmă vom fi cu toții în siguranță. Asta nu trebuie să i se întâmple iar lui Danny, așa că ai grijă să-l scoți la liman.

Oare Kevin chiar avea atâta încredere în ea sau doar încerca s-o împiedice să intre în panică? Dar, dacă n-ar fi crezut în ceea ce spusese, ar mai fi putut el să adoarmă liniștit?

— Alex?

Alex sări de pe scaun și se aplecă peste Daniel, prinzându-i mâna.

— Sunt aici, zise ea uitându-se imediat la perfuzie.

Între timp, organismul lui trebuie să fi eliminat ketamina, dar analgezicul intravenos care-i era administrat acum avea să-l împiedice să simtă vreun disconfort.

— Unde suntem?

— În siguranță, deocamdată.

Ochii lui Daniel se deschiseră încet. Îi luă un moment ca s-o găsească și apoi încă unul ca să-și focalizeze privirea.

Fusese destul de convinsă că Daniel urma să deschidă ochii din nou, dar culoarea lor verde-cenușie atât de familiară aproape c-o lăsă fără aer. Simți că-i dau lacrimile.

— Ești rănită? o întrebă el.

— N-am nicio zgârietură, răspunse ea pufnind.

Daniel zâmbi ușor și întrebă:

— Kevin?

— E foarte bine. Zgomotul pe care-l auzi nu e de la un fie-răstrău circular — e sforăitul lui.

Daniel avea o expresie îngrijorată.

— Nu-ți face griji pentru el. O să fie bine.

— Arăta... rău de tot.

— E mai puternic decât oricine... cam seamănă cu tine.

— Îmi pare rău, zise Daniel cu un oftat. Am fost împușcat.

— Mda, am observat.

— Carston a luat pistolul de la tipul de lângă mine în momentul în care Deavers a îndreptat arma spre el, explică Daniel, deschizând ochii foarte puțin. S-a mișcat repede pentru un om de vârsta lui. Au început să urle unul la celălalt, dar toți soldații au făcut corp comun cu Deavers.

— Așa primiseră ordin, spuse Alex, confirmând cu o mișcare din cap.

— Deavers a dat ordinul, și unul dintre ei a tras în Carston și apoi în mine. Carston a căzut în genunchi, dar a început să tragă. Eu n-aveam pistol, așa că i-am apucat de glezne pe indivizii de lângă mine, cu inelul tău.

— Ai procedat bine.

— Voiam să pun mâna pe-un pistol, dar cei doi inși pe care i-am atacat au căzut peste mine. N-am mai putut să-i ridic. Nu-mi puteam mișca brațele cum trebuie.

— De fapt, cel care-a căzut peste pieptul tău probabil că ți-a salvat viața. A ținut rana acoperită până când am reușit să ajung acolo.

Daniel deschise ochii din nou.

— Am crezut că am murit.

Alex simți un nod în gât.

— Sincer, și eu am crezut la fel o vreme.

— Voiam să rezist până ajungi acolo. Voiam să-ți spun niște lucruri. M-am simțit groaznic când mi-am dat seama că nu voi rezista.

— E-n regulă, spuse ea, mângâindu-l pe obraz. Ai reușit. Ai rezistat.

Acum îi venea mult mai ușor să-i liniștească pe alții. Se schimbase foarte mult de când îl cunoscuse pe Daniel.

— Voiam doar să știi că nu regret nimic din ce s-a întâmplat. Sunt recunoscător pentru fiecare secundă trăită cu tine — chiar și pentru cele rele. Nu le-aș fi dat pentru nimic, Alex.

— Nici eu, spuse Alex sprijinindu-și fruntea de capul lui.

Rămaseră nemișcați o vreme. Alex îi asculta respirația, sunetele uniforme scoase de monitoare și sforăitul zdravăn al lui Kevin în fundal.

— Te iubesc, murmură el.

Alex râse o dată — un răs nervos, care se potrivea cu tremurul mâinilor ei.

— Mda, cred că am înțeles și eu chestia asta. Mi-a luat ceva timp, nu? Oricum, și eu te iubesc.

— În sfârșit vorbim aceeași limbă.

Ea râse din nou.

— Tremuri, observă Daniel.

— Am băut prea multă cafea, trebuie să mă detoxific.

Afară era încă noapte, așa încât era greu să-ți scape zgomotul unei mașini care oprea în spatele clădirii. Alex era surprinsă de cât de anemic reacționau nervii ei, semn că nu-i mai rămăsese multă vlagă. Se simțea obosită când se îndreptă și își eliberă mâinile. Scoase PPK-ul de la șold.

— Sper din toată inima să fie Val, murmură ea.

— Alex..., șopti Daniel.

— Să nu care cumva să te miști cu vreun centimetru măcar, Daniel Beach, îi răspunse ea în șoptă. Am petrecut prea mult timp ca să te peticesc și nu vreau să strici ceva acum. Sunt doar precaută. Mă-ntorc într-o clipă.

Se duse repede la ușa din spate și se uită pe furiș pe lângă marginea perdeluței. Era mașina pe care o aștepta — Jaguarul verde și urât — cu Val la volan. Pe scaunul din dreapta era Einstein.

Alex știa că trebuia să simtă mai mult, acum când totul se terminase și toate firele destrămate fuseseră înnodate la loc. Trebuia să fie entuziasmată, ușurată, recunoscătoare, poate chiar să verse lacrimi de fericire. Dar corpul îi era complet stors de puteri. După ce efectul cafelei va trece, ea va intra în comă.

— E Val, așa cum am crezut, îi spuse ea lui Daniel cu glas liniștit, în timp ce puneă pistolul pe marginea patului improvizat.

— Arăți de parcă o să leșini dintr-o clipă-n alta.

— Curând, admise ea. Dar nu chiar acum.

— Alex? strigă Val când intră pe ușă.

— Da.

Einstein năvăli în cameră, mișcându-și capul în toate direcțiile în căutarea lui Kevin. Se opri și scoase un mic scheunat când îl găsi pe podea. Einstein își înclină capul într-o parte și apoi îl linse pe Kevin de două ori pe față. Sforăitul lui Kevin încetă.

Alex se aștepta ca Einstein să se culce lângă prietenul lui cel mai bun, dar câinele se întoarse și veni în fugă la ea, dând din coadă energic. Sări cu labele pe șoldurile ei ca s-o poată linge pe față. Alex se rezemă de patul lui Daniel ca să nu fie răsturnată.

— Ușurel, Einstein!

Câinele lătră scurt, aproape ca un răspuns. Apoi se lăsă în patru labe și se duse la Kevin, cuibărindu-se lângă el, și începu să-l lingă pe gât.

Alex tresări șocată când îl auzi pe Kevin vorbind. Drogurile pe care i le administrase ar fi trebuit să-l țină

inconștient timp de... de fapt, nu prea mai știa cât trecuse. Creierul ei era prea epuizat chiar și pentru un calcul simplu.

— Hei, băiete, ce faci, măi! spuse Kevin, vocea lui auzindu-se ca de obicei — prea tare.

Glasul lui părea imposibil de puternic pentru starea în care era corpul lui.

— Ți-a fost dor de mine? Dragul de tine. Le-ai spus ce s-a întâmplat. Știam c-așa ai să faci.

— Kev? întrebă Daniel.

Alex îi puse ferm palma pe frunte când el se mișcă de parcă ar fi vrut să se ridice.

— Danny? aproape că strigă Kevin.

Volkstaff fornăi și se întoarse pe-o parte. Kevin se ridică în capul oaselor, tresărind.

— Cred c-ar fi mai bine să nu te miști..., începu Alex și apoi, văzând că el o ignoră complet: Hei, măcar ai grijă cu tălpile!

— N-am nimic, bombăni Kevin.

— Ești un idiot! îi muștră cu asprime Val. Stai și tu locului două secunde.

Val scăpase de rochia ei ciudată, acel *sari* demn de o prezentare de modă avangardistă, și acum purta pantalonii de trening și un tricou. Ieși pe o ușă pe care scria HOL. Kevin așteptă, nedumerit, îngenuncheat pe linoleum, cu o mână sprijinită pe perete. Val se întoarse aproape imediat, împingând un scaun de birou cu roțile, și având o expresie supărată pe chip. Dacă ar mai fi avut vreun strop de energie, Alex ar fi fost invidioasă. Val arăta absolut incredibil pentru o femeie nefardată, cu părul prins în coadă, și care nu apucase să doarmă mai mult decât oricare dintre ei.

— Sunt sigură că n-au cărucioare rulante aici, așa că deocamdată ne descurcăm cu ăsta, zise Val. Așază-te!

Deși vocea ei suna profund iritată, Val îi întinse mâna ca să se ridice. Kevin scoase un răcnet și se clătină când atinse podeaua cu tălpile, dar, de îndată ce se așează, încercă să le folosească pentru a împinge scaunul mai aproape de Daniel.

— Of, încetează! îl certă Val, împingând scaunul prin încăperea, în vreme ce Kevin își ținea tălpile cu grijă la câțiva centimetri de podea.

Val se opri când Kevin ajunsese lângă Alex, care se dădu un pas înapoi pentru a-i face loc.

Kevin se uita șocat la ochii deschiși ai lui Daniel și la culoarea vie din obrajii acestuia. Cu băgare de seamă, îi mângâie ușor părul, temându-se în mod vădit să-i atingă orice altă parte a corpului.

— Se pare că Madam Vitriol s-a descurcat până la capăt, spuse Kevin cu o voce aspră. Totuși, nu știu care-a fost treaba cu deghizarea aia a ta în suedez chelios.

— Val a avut ideea asta.

Kevin dădu din cap absent.

— Nu trebuia să veniți să mă salvați. N-am vrut să faceți asta.

— Și tu ai fi făcut-o pentru mine.

— Nu-i totuna.

Kevin clătină din cap când Daniel dădu să protesteze.

— Dar o să fii bine, nu-i așa?

Kevin se uită la Alex în așteptarea răspunsului. Ea răsuflă adânc și încuviință.

— După toate aparențele, o să se vindece complet. Nu înțeleg care-i secretul vostru. Sunteți siguri că mama voastră n-a avut o aventură de-o noapte cu un supraom obținut prin inginerie genetică?

Când Kevin întinse fulgerător mâna spre ea, Alex crezu că întrecuse măsura cu comentariul legat de mama lor. Dar până să apuce să se pregătească pentru o lovitură, Kevin o

trase cu brutalitate într-o îmbrățișare zdravănă. Alex ajunse pe jumătate în poala lui, cu brațele ținute sub ale lui, și nu mai putu să reacționeze când el hotărî s-o sărute zgomotos pe buze.

— Hei! protestă Daniel. Nu te-atinge de Madam Vitriol! E a mea!

Alex își trase capul, în sfârșit capabilă să simtă ceva —
greață.

— Îh, dă-mi drumul, psihopatele!

O auzi pe Val râzând. Kevin se întoarse cu scaun cu tot.

— Ollie, ești un geniu. Nu-mi vine să cred ce-ai făcut!

— Du-te și pupă-te cât vrei cu Volkstaff, el a făcut jumătate din treabă.

Kevin nu voia să-i dea drumul. Ai fi zis că nici nu bagă de seamă că Alex încerca — violent — să se desprindă.

— Ce performanță! Nu-mi vine să cred că ai intrat pur și simplu acolo și m-ai scăpat! Să nu-ncerci să mă convingi că nu ești de la operațiuni sub acoperire... draga mea, ești exact ce visează ăia să aibă în rândurile lor!

Einstein scheună, și Alex simți cum îi prinde încet încheietura mâinii între fălci, trăgând ușurel, încercând s-o ajute să scape. Kevin nu păru să observe.

Alex știa exact unde erau rănila cele mai dureroase ale lui Kevin și, la nevoie, avea să se folosească de acest avantaj.

— Dă-mi drumul!

— Kevin, spuse Daniel, cu o voce măsurată, dar glacială. Dacă n-o lași imediat jos pe Alex, te-mpușc cu pistolul ei.

În sfârșit, Kevin lăsă brațele jos. Alex se desprinsese de el și amândoi se întoarseră neliniștiți spre Daniel.

— Nu te mișca! spuseră la unison.

Alex îndrăzni să respire din nou abia când văzu că Daniel nu încercase de fapt să pună mâna pe pistol.

— Volkstaff? întrebă Daniel. Mi-e cunoscut numele ăsta... unde suntem?

— Îl ții minte pe doctorul Volkstaff? spuse Kevin. Când eram în clasa a cincea, i-a salvat viața celui mai bun prieten al meu — după ce-a căzut într-o capcană pentru urși. Nu se poate să fi uitat întâmplarea asta.

— Tommy Velasquez a căzut într-o capcană pentru urși? întrebă el, clipind consternat.

— Tommy n-a fost prietenul meu cel mai bun, spuse Kevin zâmbind.

Îl mângâie pe Einstein pe cap, iar câinele își frecă botul de piciorul lui Kevin, nespus de bucuros.

— Ia stai... *Volkstaff?* repetă Daniel, prinzându-se în sfârșit. Adică m-ai dus la *veterinar?*

Alex îi puse mâna pe frunte.

— Șșt. A fost bine că te-am adus aici. Volkstaff e un super-meseriaș. Ți-a salvat viața.

— Ei haide, haide, interveni vocea găjăită a lui Volkstaff. N-am fost decât asistentul tău, doctor Alex. Nu încerca să-mi atribui meritul salvării lui Danny.

Volkstaff stătea pe canapea, încercând să-și netezească smocurile rebele de păr care alcătuiau un halou dezordonat în jurul capului său. Lui Alex îi amintea de Barnaby și își dădu seama de ce lucrase atât de în largul ei cu bătrânul cumsecade, care părea să fie încă devotat familiei Beach.

— A fost o onoare pentru mine să lucrez alături de tine, doctore, continuă Volkstaff în timp ce se apropia șovăielnic de ei.

Acum părea șubrezit de vârstă, dar în timpul lungii nopți nu arătase niciun pic de slăbiciune. Îi zâmbi lui Daniel.

— Mă bucur să te văd treaz, băiete.

Își coborî glasul într-o șoaptă teatrală.

—Ai tras lozul cel mare, tinere. Ai grijă să nu o feșteleşti cu ea.

— Oh, știu asta, domnule.

Alex se încruntă. Nu spusese nimic despre sentimentele ei pentru Daniel, iar Daniel fusese în stare de inconștiență. Cum de erau acestea atât de evidente?

— Ce exemplar splendid! spuse Volkstaff întorcându-se. N-are cum să fie Einstein, nu-i așa? Au trecut atâția ani.

— E nepotul lui, de fapt, îl lămuri Kevin.

— Ce frumusețe! zise bătrânul aplecându-se să-i mângâie urechea lui Einstein.

Einstein îi linse mâna. În noaptea asta, câinele era plin de bunăvoință față de toți oamenii.

— Acum, Kevin, spuse Volkstaff îndreptându-și spatele. Tu vrei să mai mergi vreodată? Pentru că, dacă asta vrei, va trebui să-ți ții picioarele alea ridicate, iar voi, ceilalți, aveți nevoie de odihnă. Nu te uita la mine așa, tinere. Poți să te întinzi pe canapeaua mea de colo. Ăă, domnișoară...

Volkstaff făcu ochii mari când o văzu pe Val. Alex îl prevenise că al patrulea membru al echipei lor avea să vină mai târziu, dar era limpede că bietul de el nu se așteptase să apară un model de la Victoria's Secret.

— Poți să-mi spui Valentine, gânguri Val.

— Da, mulțumesc, bine. Domnișoară Valentine, ai putea să-l împingi pe Kevin până la canapea și să-l ajuți să se culce pe ea? Exact... mulțumesc.

Alex privea, din nou amorțită, cum Val îl împingea pe Kevin de pe scaun pe canapea. Avea o expresie iritată, dar Alex o văzu aplecându-se brusc ca să-l sărute pe frunte.

— Și tu, domnișoară doctor...

Alex se întoarse încet spre Volkstaff.

— Vezi că mai sunt canapele în sala de așteptare. Du-te și întinde-te pe una dintre ele. E un ordin.

Alex ezită, legănându-se pe loc și uitându-se lung la Daniel.

— Eii, fir-ar să fie, voi doi! spuse Val în timp ce traversa cu pași apăsați încăperea. Alex, culcă-te până nu te prăbușești. Eu am prins câteva ore de somn. Stau eu cu ochii pe el.

— Dacă se schimbă ceva, *cât de mic*, la monitoare, cea mai mică variație...

— Te apuc de părul tău aranjat și te târăsc până aici, îi promise Val.

Alex se aplecă și-l sărută încetișor pe Daniel.

— Eu și Volkstaff ne-am dat peste cap ca să te reparăm, murmură ea cu buzele lipite de-ale lui. Să nu ne irosești munca.

Buzele lui Daniel le atingeau pe ale ei când vorbi:

— Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva. Fii fată cuminte și du-te să dormi, așa cum ți-a ordonat bătrânul veterinar al familiei mele.

— Dă-mi voie să te informez că sunt în floarea vârstei, obiectă Volkstaff.

— Haide, spuse Val pe neașteptate direct în urechea lui Alex. Să mergem cât mai ești în stare să umbli. Sunt sigură că aș putea să te car, dar *nu vreau*.

Alex o lăsă pe Val s-o conducă la ușă și apoi pe hol. Se concentra pe mișcarea picioarelor și pe nimic altceva. În jurul ei totul era o ceață întunecată. Val trebui s-o ajute să se întindă pe canapea, dar Alex era sigură că ar fi fost la fel de mulțumită și pe podea. Adormi pe loc.

Capitolul 32

Era o dimineață stranie.

Pentru Alex, era totodată o dimineață care se prelungea foarte mult. În spitalul veterinar pustiu era liniște și nimeni n-o deranjase. A aflat ulterior că Volkstaff își sunase toți angajații, anulasse toate consultațiile și pusese la geam un afiș pe care scria: ÎNCHIS PENTRU O URGENȚĂ DE FAMILIE.

Era un loc ciudat în care să se simtă în siguranță — un loc nefamiliar, un loc în care nu mai pregătise nici capcane, nici sisteme de apărare.

Dar lucrurile se schimbaseră. Nu se gândise decât la salvarea lui Kevin, dar acțiunile lor din noaptea trecută le modificaseră poziția într-un mod semnificativ.

Kevin era la fel de energic ca oricând, în ciuda faptului că era din nou imobilizat pe scaunul de birou, cu tălpile înfășurate în pansamente și ridicate pe un taburet cu roțile. Val dispăru imediat ce-o zări pe Alex ca să-i ia locul pe canapea. Daniel își ținuse ochii închiși ca să-l ignore pe fratele lui, dar „se trezi” de îndată ce auzi glasul lui Alex. Volkstaff fusese după mâncare. Ceilalți îi lăsaseră și ei o chiflă și niște brânză cu smântână.

Imediat ce încheie examinarea lui Daniel — care se vindeca mai repede decât ar fi crezut oricine nu avusese de-a

face cu Kevin Beach —, Alex își luă micul dejun și ziarul pe care Volkstaff îl adusese cu chiflele. Citi cu înfrigurare în timp ce mânca. Ajunseseră pe prima pagină — deși lucrul ăsta îl știau doar cei aflați în cameră.

— Faza asta mi se pare dezamăgitoare, Ollie, se plânse Kevin, folosind o mătură ca să-și împingă scaunul în cerc prin cameră. Ar fi fost mult mai distractiv dacă-l împușcam.

Titlul principal al zilei era despre anevrismul fatal suferit de Wade Pace. Jurnaliștii nu insistau prea mult pe subiectul acesta, continuând să facă presupuneri legate de strategia pe care președintele Howland o va aplica pentru a-și găsi noul partener electoral.

— Măcar ai avut satisfacția că l-ai împușcat pe Deavers.

— Eram prea stresat din pricina lui Danny ca să mă pot bucura, spuse Kevin gânditor.

Kevin nu le dăduse prea multe explicații legate de modul în care Deavers ajunsese în acea postură avantajoasă. Alex înțelegea că era jenat, dar asta nu-i schimbă părerea despre el. Cum putea cineva să fie pregătit pentru extremele la care paranoia îl împinsese pe Deavers? Peste patruzeci de oameni, organizați în trei perimetre, dintre care unul era la aproape doi kilometri de poziția în care se afla Deavers. După ce Deavers a apăsat butonul de panică, perimetrele s-au strâns spre interior. Kevin susținea că, dacă nu și-ar fi ignorat instinctul și și-ar fi adus un lansator de rachete, ar fi reușit să iasă de-acolo.

Nu mai era nimic altceva la rubrica de știri, nimic despre un schimb de focuri violent într-un buncăr subteran de la periferia orașului. Niciun cuvânt despre dispariția directorului adjunct al CIA. Nicio mențiune despre Carston, nici măcar în legătură cu răpirea nepoatei sale. Poate la știrile de a doua zi.

Kevin era de altă părere.

— Va fi invocată explozia unei conducte de gaz sau ceva de genul ăsta. Povestea reală va fi îngropată atât de adânc, încât, până să iasă ceva la suprafață din toate astea, vom afla că Jackie Kennedy a fost cea care l-a împușcat pe JFK.

Probabil că avea dreptate.

Nu puteau fi siguri 100%, firește, și vor continua să se poarte cu precauție, dar tensiunea se risipise considerabil. Alex știa că va fi copleșită de ușurare dacă se va putea convinge vreodată să creadă în norocul lor.

După prânz, Volkstaff îi scoase lui Alex copcile de la ureche și-l felicită pe Daniel după ce află că el făcuse cusătura. Alex era uimită de calmul cu care bătrânul cu părul alb accepta lucrurile așa cum erau. Deși niciunul dintre ei nu încercase să-i explice cum căpătaseră acele răni neobișnuite sau măcar să născocească ceva drept pretext, Volkstaff nu pusese nicio întrebare și nici nu manifestase vreo curiozitate evidentă. Nu s-a arătat contrariat nici de faptul că frațele lui Daniel trebuia să fi murit în închisoare, deși — după cum a informat-o Daniel în șoaptă — Volkstaff luase parte la înmormântarea lui Kevin. A întrebat doar de vechile cunoștințe din copilăria lor și, mai ales, de animalele pe care le avuseseră. Deși Alex abia învățase ce înseamnă dragostea, se gândi că era posibil să se îndrăgostească puțin și de Volkstaff.

Totuși, nu puteau să trăiască mereu într-un spital veterinar. Volkstaff avea alți pacienți. După câteva minute de discuții despre variantele pe care le aveau, Val o surprinse pe Alex oferindu-se să-i găzduiască din nou în apartamentul ei de lux, acum că situația nu mai prezenta riscuri. Contra unui tarif, firește. Kevin se arătă cel mai șocat de oferta ei.

— Să nu cumva să îți se urce la cap, îi spuse ea. Vreau câinele. Și, la drept vorbind, Alex și Danny chiar îmi plac. Aproape tot atât de mult cât nu pot să te sufăr pe tine.

Apoi îl sărută — un sărut suficient de lung ca să-i facă pe toți să se simtă jenați. Volkstaff se întoarse politicos cu spatele, dar Alex rămase să-i privească în continuare. N-avea să înțeleagă niciodată ce văzuse Val la Kevin.

★

— Deeeci..., încep Kevin.

Alex se întrerupse din ce făcea; încă nu începuse să pregătească bagajele. Kevin stătea la intrare în camera pe care Alex și Daniel o împărțiseră în casa lui Val, cu brațul stâng prins de partea de sus a tocului ușii. Preț de o secundă, Alex se simți, fără nicio legătură cu situația, invidioasă pe oamenii înalți, în general. În zilele astea, în care fusese mereu înconjurată de uriași, sentimentul o încercase destul de des. Se strădui să-l alunge.

— Deci, ce?

— Deci care-i rezultatul consultației de azi? La ce concluzie ați ajuns tu și Volkstaff?

Nu era nevoie să întrebe unde se afla Daniel acum — știa după serenadele care se auzeau la duș — și probabil ar fi avut probleme cu vecinii dacă ceilalți chiriași ai clădirii ar fi fost mai aproape. Faza Bon Jovi nu-i trecuse încă; în acel moment, îi plăcea foarte mult piesa „Shot Through the Heart”¹. Lui Alex nu i se părea teribil de amuzant, dar încerca să n-o arate.

— Veterinarul crede că Daniel poate să plece, iar eu sunt de aceeași părere. Rasa Beach e fermecată.

Alex clătină din cap, încă nevenindu-i să creadă cât de repede și de complet se vindecase Daniel.

— De asemenea, vrea să se uite la picioarele tale.

¹ „Împuşcat în inimă”. (N.t.)

— Picioarele mele sunt foarte bine, zise Kevin, încruntându-se.

— Nu trage în mesager. Și o spun în sensul propriu al expresiei.

Încruntarea lui se transformă într-o expresie normală, dar continuă să stea în ușă, uitându-se lung la ea.

— Deeci...? spuse ea ca un ecou.

— Deci... aveți vreo idee despre locul spre care plecați?

Alex făcu un gest de indiferență.

— Nimic foarte precis, deocamdată.

Se întoarse la geanta ei de voiaj uzată și se uită din nou la substanțele chimice așezate acolo, verificând dacă erau îndeajuns de protejate. Poate că exagerase cu organizarea, recunoscându-și în sine ei. Probabil că nu trebuiau ordonate alfabetic. Dar avusese foarte mult timp la dispoziție și, în afară de a naviga pe internet în căutare de posibile noi locuințe, nu prea avusese ce să facă. Daniel se împotrivise să fie examinat de mai mult de patru ori pe zi.

— Ai vorbit cu Danny despre asta?

Alex dădu aprobator din cap, tot cu spatele la Kevin.

— Zice că oriunde vreau să merg, el e de-acord.

— Bănuiesc că are de gând să vină cu tine.

Vocea lui Kevin părea indiferentă, dar Alex știa că era un chin pentru el să vorbească așa.

— N-am discutat subiectul cu el, dar, da, așa par să stea lucrurile.

Kevin tăcea, iar Alex chiar nu mai avea ce face cu geanta. Se întoarse încet spre el.

— Mda, spuse Kevin, mi-am dat seama că într-acolo merg lucrurile.

Avea pe chip o expresie de indiferență. Doar ochii trădau intensitatea suferinței lui.

Alex nu voia să-i spună toată povestea, dar s-ar fi simțit vinovată dacă ar fi ținut-o doar pentru ea.

— Dacă te face să te simți mai bine, pare să presupună că vei fi și tu acolo.

Chipul lui Kevin se relaxă.

— Serios?

— Da. În acest moment, nu-l atrage ideea unei noi despărțiri.

Kevin lăasă capul în jos.

— Asta pot s-o înțeleg. A trecut prin multe.

— Își revine binișor.

— E-adevărat, dar n-ar fi indicat să-l mai traumatizăm. Să nu facă iar o cădere.

Alex știa unde voia să ajungă Kevin. Își înăbuși un oftat și un zâmbet totodată, păstrându-și o expresie neutră.

— Adevărat, spuse ea pe tonul ei de doctor serios. Cel mai bine ar fi să-i oferim un mediu cât mai stabil cu putință, în afară de toate schimbările inevitabile.

Kevin nu-și înăbuși oftatul. Răsuflă îndelung și zgomotos și își încrucișă brațele la piept.

— Probabil c-o să fie o suferință enormă, dar cred c-o să pot să stau prin preajmă până când se adaptează.

Alex nu se putu abține să nu-l înțepe un pic.

— Sunt sigură că n-ar vrea să te dai peste cap. O să supraviețuiască.

— Nu, nu, îi sunt dator frățiorului meu. O să fac ce trebuie să fac.

— O să aprecieze asta.

Kevin îi susținu privirea cu o expresie candidă, care deveni dintr-odată sfioasă. Momentul trecu și Kevin zâmbi larg.

— Și cam spre ce zonă v-ați orientat? întrebă el.

— Mă gândeam, poate, să mergem în Sud-Vest sau în Munții Stâncoși. Un oraș de mărime medie, să ne stabilim undeva în suburbii. Ceva obișnuit.

Din câte știau, nimeni nu-i căuta, dar lui Alex îi plăcuse întotdeauna să evite riscurile, pentru orice eventualitate. Oricum ar fi, va trebui să folosească un nume fals — Juliana Fortis era moartă din punct de vedere juridic.

Daniel se întrerupse din cântat, după care reîncepu, dar acum se auzea înăbușit.

— Știu un oraș care s-ar putea să fie potrivit.

Alex clătină încet din cap. Probabil că deja închiriase o casă și făcuse rost de identități noi. Era hotărâtă să-și aleagă singură numele, orice ar fi făcut Kevin.

— Bineînțeles că știi.

— Ce părere ai de Colorado?

Epilog

Adam Kopecky își așeză dosarele de astăzi pe birou și întinse mâna după telefon, zâmbind. Avea cea mai bună slujbă din lume.

Să lucrezi ca asistent de producător pentru un show itinerant al unui maestru bucătar celebru putea să însemne multe lucruri, dar pentru Adam însemna ore de lucru flexibile, un mic birou liniștit și o stare aproape permanentă de optimism.

Răspundea de organizarea vizitelor la diferitele localuri familiale pe care *chef*-ul lui le prezenta în cadrul show-ului și, cu toate că uneori îi invidia pe Bess și Neil, care erau mereu pe drumuri și vizitau toate birturile și cârciumile întâlnite în cale, Adam considera că ceea ce făcea se potrivea mai bine cu temperamentul său. În plus, Bess și Neil erau nevoiți să mănânce multe chestii oribile ca să găsească diamantele din noroi, iar Neil pusese pe el cel puțin 11 kilograme în acest ultim an de show. Adam își improvisase un birou la care să stea în picioare, astfel încât slujba sa mai sedentară să nu înceapă să-l afecteze. Și pe urmă nimeni nu știa cine erau Bess și Neil, așa că nimeni nu era deosebit de entuziasmat să primească un telefon de la ei.

După-amiaza zilei de joi era preferata lui Adam. Astăzi îi va suna pe cei aleși.

Spectacolul se îndrepta spre regiunea Denver cam într-o lună, și fericiții câștigători erau un local de barbecue din Lakewood, o patiserie din centrul orașului și apoi selecția pentru categoria „excepționali”, un *bar and grill* care era mai aproape de Boulder decât de Denver. Adam își exprimase scepticismul, dar Bess insistase ca Hideaway să fie momentul culminant al episodului. Dacă era posibil, trebuiau să ajungă acolo într-o seară de vineri. În local se organizau și sesiuni de karaoke foarte apreciate de public. Adam le detesta, dar Bess insistase.

— Nu e ceea ce crezi, Adam, îl asigurase ea. Localul ăsta e atât de drăguț, încât toată lumea o să fie încântată. Nu arată cine știe ce din afară, dar are un stil aparte. *Je ne sais quoi* și toate celelalte. În plus, proprietarii sunt foarte telegenici. Pe bucătar îl cheamă Nathaniel Weeks — și e drăguț foc, dă-mi voie să-ți spun. Nu-mi place să recunosc că am fost neprofesionistă, dar chiar m-am dat la el. Nicio reacție. Chelnerița mi-a șoptit că e însurat. Toți bărbații buni sunt luați, nu-i așa? Dar se pare că are o bunăciune de frate. Noaptea face pe bodyguardul la bar. Cred c-am să-l însoțesc pe *chef* la chestia asta.

Bess făcuse mai multe poze cu iPhone-ul. Așa cum spusese, exteriorul nu era deloc ieșit din comun. Putea să fie orice cârciumă din Vest. În stil *saloon*, lemn de culoare închisă, rustic. În celelalte poze se vedeau farfurii cu mâncare ce păreau să fie prea rafinate pentru un local cu nimic ieșit din comun. Câteva poze trebuie să fi fost cu bucătarul de care-i plăcuse atât de mult — înalt, bărbos și cu părul ondulat și des. În opinia lui Adam, tipul nu era grozav de atrăgător, dar ce știa el? Poate că Bess avea o preferință pentru genul lumbersexual. O femeie scundă cu părul negru

tuns scurt apărea în fundalul multor fotografii, niciodată cu fața la aparat... asta o fi fost nevasta bucătarului. Avea numele tuturor proprietarilor din autorizația pentru băuturi alcoolice. Nathaniel Weeks era bucătarul-șef, așa încât Kenneth trebuia să fie fratele bodyguard, iar Ellis, soția.

Adam își păstrase scepticismul, dar Hideaway obținuse și aprobarea entuziastă a lui Neil. Cea mai bună mâncare de care avusese parte în ultimele trei sezoane.

Întotdeauna erau prevăzute și două rezerve — o cafea din Parker și un mic local care servea doar micul dejun în Littleton se aflau pe listă —, dar rareori se întâmpla ca Adam să fie nevoit să contacteze rezervele. Show-ul lor era renumit pentru faptul că aducea o creștere a vânzărilor cu un procentaj sănătos în primele două luni după transmiterea episodului, trendul ascendent menținându-se și în restul anului. Întotdeauna se găsea câte un grup de suporteri care încercau să meargă după *chef* și să mănânce în toate localurile pe care le prezenta. Maestrul le făcea mereu cinste, iar show-ul atrăgea în fiecare seară de duminică aproape un milion de vizionări. Era cea mai bună reclamă din lume, și gratuită pe deasupra.

Așa încât Adam era pregătit pentru reacția celor de la Whistle Pig, localul de barbecue din Lakewood. De îndată ce a pronunțat numele spectacolului, patroana a început să țipe. Lui Adam i se păru chiar că aude tropotul picioarelor ei pe podea. Era ca și cum te-ai fi prezentat la ușa cuiva cu un cec din acela uriaș de la Publishers Clearing House.

După ce patroana s-a mai calmat, Adam și-a ținut discursul obișnuit, stabilind cu ea data filmării, dându-i informațiile de contact necesare, vorbindu-i despre condițiile pentru o bună desfășurare a show-ului și așa mai departe. În tot acest timp, femeia îi mulțumea întruna lui Adam și din

când în când anunța în gura mare vreun client care tocmai intra în local.

Adam avusese deja opt asemenea convorbiri, dar de fiecare dată îl lăsa cu un zâmbet mare pe față și simțindu-se ca Moș Crăciun.

Discuția cu cei de la patiserie a fost la fel, dar în loc de țipete, maestrul patiser a izbucnit într-un hohot de râs atât de molipsitor, încât Adam n-a avut încotro și a râs cu el. Convorbirea aceasta a durat mai mult decât prima, dar în cele din urmă Adam a reușit să se liniștească, deși patiserul din Denver nu s-a domolit nicicum.

Adam lăsase la urmă Hideaway, știind că organizarea unui eveniment karaoke într-o seară de vineri era ceva mai complicată. Adam se temea să nu fie o abatere prea mare de la formatul show-ului, dar presupunea că vor putea obține câteva materiale filmate atât de la servirea cinei, cât și de la reprezentațiile concurenților, după care la montaj se va vedea ce intră și ce nu.

— Aici e Hideaway, răspuse o voce feminină de alto. Cu ce vă putem fi de folos?

Adam auzea în fundal zgomotele obișnuite — clinchetul vaselor curate așezate în suporturi, cuțitul pe tocător, murmurul câtorva conversații purtate cu glas scăzut. Curând, Adam era sigur de asta, vor crește în intensitate.

— Alo, spuse Adam cu entuziasm. Aș putea să vorbesc cu doamna Weeks — doamna Ellis Weeks — sau cu oricare dintre domnii Weeks?

— Doamna Weeks la telefon.

— Excelent! Bună ziua. Mă numesc Adam Kopecky și vă sun din partea emisiunii *Marea călătorie culinară americană*.

Adam așteptă. Uneori, dura un minut până se producea efectul. Se întrebă dacă doamna Weeks avea să țipe sau să icnească. Poate că era o plângăcioasă.

— Da, răspunse calm doamna Weeks. Cu ce vă pot ajuta?

Adam râse încurcat. Se mai întâmplau și din astea. Nu toată lumea era familiarizată cu show-ul, deși în zilele astea devenise foarte popular.

— Ei bine, suntem un reality show despre arta culinară, îl însoțim pe *chef* în expedițiile lui gastronomice și...

— Da, știu emisiunea, zise femeia, în vocea ei răzbătând o undă de nerăbdare. Și cu ce vă pot fi de folos?

Adam era un pic derutat. Reacția ei sugera o suspiciune ciudată, ca și cum ar fi crezut că e vorba de o escrocherie. Sau poate ceva și mai grav. Adam nu reușea să-și dea seama despre ce era vorba.

Se grăbi să-i dea lămuriri.

— Vă sun pentru că localul Hideaway a fost ales să fie prezentat în show-ul nostru. Spionii noștri — râse — s-au întors acasă entuziasmați de meniul dumneavoastră, ca și de programul de divertisment. Am aflat că ați devenit un local foarte căutat în zonă. Am fi încântați să vă dedicăm o emisiune — ca să poată auzi de dumneavoastră toți cei care nu vă cunosc încă.

Cu siguranță că acum o să-i pice fisa. Ca una dintre patroanele restaurantului, era imposibil să nu întrezărească avantajele financiare. Așteptă primul țipăt.

Nimic.

Auza în continuare clinchetele, zgomotul cuțitului care toca, murmurele și, în depărtare, doi câini care lătrau. Altfel ar fi crezut că legătura se întrerupsese. Sau că îi închisese telefonul în nas.

— Alo? Doamna Weeks?

— Da, sunt aici.

— Păi, atunci... ăă... felicitări! Intenționăm să ajungem în zona dumneavoastră în prima parte a lunii viitoare și avem o oarecare flexibilitate a planificării ca să ne putem sincroniza

cu programul pe care-l aveți. Am auzit că serile de vineri sunt cele mai solicitate, așa că poate aranjăm pentru...

— Îmi pare rău... domnul Kopecky, parcă așa ați zis?

— Da, dar puteți să-mi spuneți Adam, vă rog.

— Îmi pare rău, Adam, dar, deși suntem... măguliți, nu cred că va fi posibilă participarea noastră.

— Oh, spuse Adam.

Era în același timp un oftat și un gemăt.

Avusese câteva cazuri în care orarele nu se potrivoră, în care apăruseră evenimente neprevăzute — nunți, înmormântări, transplanturi de organe —, dar participanții fuseseră foarte dezamăgiți și arătaseră asta. O biată femeie din Omaha plânse cu sughițuri la telefon timp de cinci minute bătute pe muchie.

— Vă mulțumim foarte mult că v-ați gândit la noi...

Ca și cum ar fi fost o simplă invitație la aniversarea unei rude îndepărtate.

— Doamnă Weeks, nu sunt sigur că ați înțeles ce beneficii poate aduce această emisiune afacerii dumneavoastră. Aș putea să vă trimit niște statistici. Ați fi uimită să vedeți în ce măsură pot să vă crească profiturile prezența în cadrul show-ului.

— Nu mă-ndoiesc că aveți dreptate, domnule Kopecky...

— Ce este, Ollie? interveni o voce gravă și foarte sonoră.

— Mă scuzați un moment, continuă doamna Weeks, apoi se auzi din nou vocea ei, dar ușor înăbușită. Am înțeles, spuse ea adresându-se vocii sonore. E de la programul ăla — *Călătoria culinară americană*.

— Și ce vor?

— Să prezinte Hideaway, se pare.

Adam inspiră încet. Poate că unul dintre ceilalți patroni o să răspundă cum se cuvine.

— Oh, făcu vocea gravă, și tonul bărbatului îi aminti lui Adam de primul răspuns al femeii.

Neutru.

Cum putea să fie asta o veste proastă? Adam avea senzația că e victima unei farse. Așa se gândiseră Bess și Neil să facă mișto de el?

— Serios? strigă cineva din depărtare — tot o voce gravă, dar de data asta mai entuziastă. Vor să ne bage în programul lor?

— Da, răspuse doamna Weeks. Dar nu...

Câteva chiote o întreruseră. Adam nu se relaxă. Nu putea să simtă nicio schimbare venind direct de la celălalt capăt al liniei.

— Vrei să vorbesc eu cu el, Ollie? întrebă vocea sonoră.

— Nu, tu du-te și ocupă-te *de ei*, spuse doamna Weeks. S-ar putea ca Nathaniel să aibă nevoie de o băutură tare. Poate că și chelnerii. Mă ocup eu de asta.

— 'Nțeles.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, domnule Kopecky, spuse doamna Weeks, vocea auzindu-i-se clar din nou. Și sincer, vă mulțumesc mult pentru ofertă. Dar îmi pare nespus de rău că nu se poate.

— Nu înțeleg.

Adam putea să-și audă dezamăgirea din ton și era sigur că nu-i scăpase nici doamnei Weeks.

— Cum v-am spus, putem fi flexibili. N-am... n-am întâlnit niciodată pe cineva care să nu vrea asta.

Acum vocea ei deveni mai însuflețită — liniștitoare, amabilă.

— Și noi ne-am dori, fără doar și poate, dacă ar fi posibil. Vedeți... (O scurtă pauză.) Avem o problemă, una de natură juridică, cu care ne confruntăm. O situație cu o garanție dată fostei iubite a cumnatului meu. A fost un împrumut

de afaceri, a fost un cadou personal? Bla, bla, bla... înțelegeți cum stă treaba. Totul e foarte delicat — dificil, știți, și deocamdată e mai bine să nu atragem atenția presei. Trebuie să fim cât mai discreți cu putință. Sper că ne veți înțelege. Chiar *suntem* foarte măguliți.

Adam auzea cum fratele cu glas sonor se certa cu cineva în fundal, alte lătrături și câteva bombăneli ce păreau să exprime niște nemulțumiri.

Ei, așa mai venim de-acasă. Un motiv concret, chiar dacă nu înțelegea întru totul cum putea un proces juridic să influențeze negativ implicarea restaurantului în program... decât dacă nu cumva se temeau să nu aibă de plătit vreun procentaj din valoarea localului?

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă Weeks. Poate altă dată, în viitor? Aș putea să vă dau...

— Absolut. Vă mulțumesc foarte mult. Vă sun eu dacă vreodată vom fi în măsură să acceptăm.

Convorbirea se întrerupsese. Nici măcar nu-l lăsase să-i dea numărul de telefon.

Adam se uită lung la hârtiile din fața lui, încercând să se scuture de impresia pe care i-o lăsase discuția. Semăna foarte mult cu dezamăgirea provocată de un refuz la o invitație la balul absolvenților.

Trecuseră câteva minute de când nu reușea să-și dezlipească privirea de telefon. În cele din urmă, clătină din cap și întinse mâna după dosarul cu rezerve. Cei de la cafeneaua din Parker vor fi cât se poate de recunoscători că au fost aleși. Adam chiar avea nevoie de câteva țipete de entuziasm.

Mulțumiri

Povestea asta nu e una pe care aș fi putut s-o scriu singură și le port o recunoștință imensă tuturor celor care m-au ajutat cu timpul, răbdarea și competența lor.

Ajutorul cel mai prețios l-am primit de la dr. Kirstin Hendrickson de la Facultatea de Științe Moleculare a Universității Statului Arizona și de la colegul ei, dr. Scott Leffler. Dr. Hendrickson m-a ajutat foarte mult explicându-mi o serie de metode de ucidere și torturare cu substanțe chimice a unor personaje fictive — îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Asistenta mea medicală preferată, Judd Mendenhall, m-a ajutat, de asemenea, enorm să-l țin în viață pe Daniel Beach, descriindu-mi pas cu pas cum se procedează în cazul unei răni deschise în zona toracică, tot ea propunând și soluția cu cabinetul veterinar.

Fără ajutorul extraordinar al doctorului Gregory Prince în domeniul biologiei moleculare și al anticorpilor monoclonali, Alex n-ar fi avut parte de trecutul pe care-l merita.

Un mulțumesc imens pentru fiecare dintre următorii oameni nemaipomeniți: Tommy Wittman, agent special pensionat, Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc, care mi-a ținut un excelent curs despre măștile de gaze;

Paul Morgan și Jerry Hine, care mi-au explicat cum funcționează un mecanism-capcană; sergentul Warren Brewer de la Departamentul de Poliție din Phoenix, cu care m-am consultat în privința tranzacțiilor cu droguri; Daniel Colton, fost căpitan în cadrul Corpului de Justiție Militară al Forțelor Aeriene ale SUA, care mi-a împărtășit cunoștințele sale de specialitate de care am avut nevoie ca să creez trecutul lui Kevin; subofițer clasa I John E. Rowe, care e mereu bucuros să discute cu mine despre arme sau despre orice alt lucru care mi-a stârnit curiozitatea.

Și, de asemenea, mulțumiri din toată inima surselor mele care au preferat să rămână anonime. Ajutorul vostru este foarte apreciat.

Toată dragostea mea se îndreaptă spre suspjecții de serviciu: familia mea înțeleghătoare, care a avut atâta răbdare cu accesele mele maniacale și insomniace de scris; redactorul meu genial și blând, Asya, care nu-mi spune niciodată că sunt nebună, nici atunci când sunt; agentul meu ninja, Jodi, care inspiră teamă tuturor celor care i se opun (și uneori și celor care nu i se opun); agentul meu de film superstilat, Kassie, pentru că vreau să fiu ca ea când o să mă maturizez; partenera meu de producție, Meghan, care poartă pe umeri toată greutatea proiectului Fickle Fish, astfel încât să meargă mai departe și în absența mea. Și, bineînțeles, inima mi-e plină de iubire pentru toți oamenii care-mi aleg cărțile și le dau o șansă: vă mulțumesc pentru că-mi îngăduiți să vă spun povești.

În sfârșit, îi mulțumesc lui Pocket, splendidul și nu foarte inteligentul meu ciobănesc german, care, la cel mai mic semn de primejdie, imediat se face mic după picioarele mele. Care n-o să mă iubească niciodată așa cum îl iubește pe soțul meu. Care nici acum n-a înțeles principiile elementare ale jocului simplu care începe cu comanda „aport!” Te iubesc și pe tine, frumosule, așa mare, tont și fricos cum ești!

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

STEPHENIE MEYER a obținut licența în literatură engleză la Universitatea Brigham Young. Seria ei *Twilight (Amurg)*, bestseller internațional, s-a vândut în 155 de milioane de exemplare în toată lumea. În 2008, a publicat *The Host (Gazda)*, primul ei roman pentru publicul adult, care a debutat pe primul loc în listele de bestselleruri ale publicațiilor New York Times și The Wall Street Journal și a fost ecranizat în 2013. Meyer locuiește în Arizona, împreună cu soțul și cei trei fii ai lor.

stepheniemeyer.com

 [@FickleFishFilms](https://twitter.com/FickleFishFilms)

Design copertă: Mario J. Pulice

Imagine copertă: Kelly Campbell

Foto autoare: Jake Abel

Coperta © 2016 Hachette Book Group, Inc.